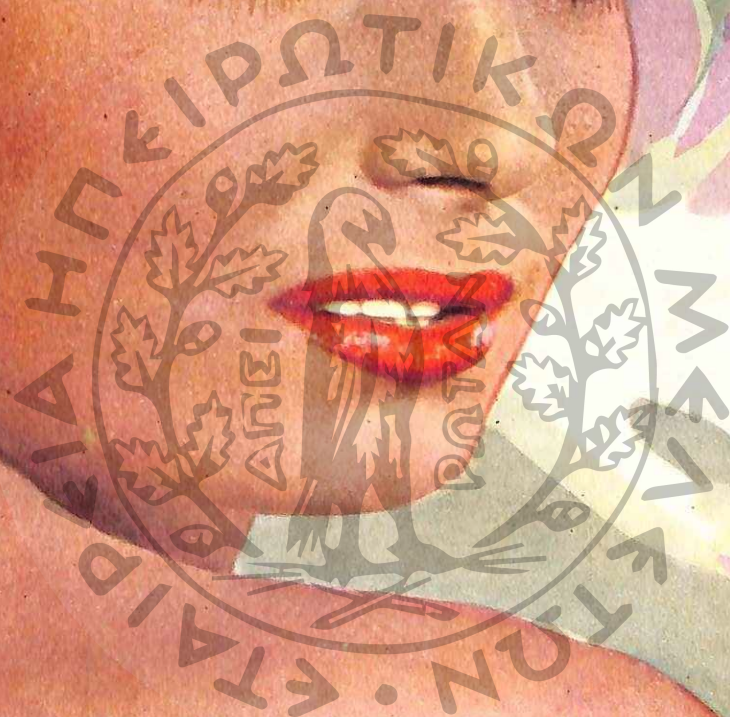


ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΡΟΣΣΑΝΑ ΣΚΙΑΦΙΝΟ





18

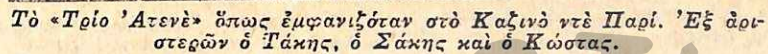


ΠΑ ΣΤΩΡ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ ΜΟΝΑΧΗ

Σ τὸν καθεδρικό ναὸ τοῦ "Ἐστερ" (Ἀγ-
γίου) πανεπιστημίου ἀπὸ ἡμεῶν τῶν
παιδῶν τῶν γυμνασίων καὶ ἐκκλησιῶν Τρο-
υλιαν "Ηγυλ" καὶ τῶν ἐκκλησιῶν μοναχῶν
τοῦ Ταγματοῦ τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου Κέ-
θριν Λεβνιτς. Ὁ γαμπρὸς ἐλίνει 29
χρόνων καὶ ἡ νύφη 21, γνωρίστηκαν δὲ
ἐνὶ ἑκατὸν μιστῶ ἑταίρῳ γὰρ τοὺς φτω-
χοὺς τοῦ Μπλιλλινγκμυ. Ὡς γνωστοὶ δὲ
ὁ γάμος ἐπετέλλεται σὺς πατέρες, ὅλλῃ
ἡ Κέθριν, ποὺ ἀνέκη σ' ἕνα μοναχικὸν
τάγμα μὲ ἑξαιρετικὰ ἀσπληρὲς ἀρχές,
ὕποχρεώθηκε γὰρ τὸ ἐγκαταλείπειν, γιὰ νὰ
πορεύσῃ ἀπὸ παντρεψή.

NAME MAPTEN

**“ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ,”
ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ**



**ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ
ΜΕ ΤΟ
«ΤΡΙΟ ΑΤΕΝΕ»
ΠΟΥ ΕΠΕΣΤΡΕΨΕ
ΑΠΟ ΤΟ
«ΚΑΖΙΝΟ ΝΤΕ ΠΑΡΙ»**

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Συμφορά

Ὅποια καταρράκῳσι τοῦ ἡμετέρου κύρουσι!
Ἐγὼ δ' ὄρων αἰεποτε εἰς φλογερῶσι τζιρούσι
ὑπᾶπτιν ρεζιλίκιον θιγεῖς πολυοχιδῶσι
ὑπὸ τινος περιπαδοῦσιν πλὴν ἀγενοῦσι Διδῶσι.
Θέλων τοῦτεστιν μεταβῆναι ἐντεθεὶν τοῦ Θρησεῖου
καὶ ἐπίδοσι περιχαρῆς ἐπὶ λεωφορείου
εἶδον ἔμπροσ μου, ὁ θεοί, μαμζὲλ κομψευομένην
εἰς θέσιν τοῦ οὐχάματος ἀνέστος καθήμενην.
Καὶ αἰσθανθεῖς ὀρμητικῶς ἐρωτικὴν ἀνδράν.
ἀφοῦ τετράκις ἔξυσον τὴν πάνσοφον μου κάραν
καὶ ἀφοῦ ἐξ ἐρωτος σφοδρῶς ὀλίγον ἐνθρῆσαν
ἔλαβον θάρρος τελικῶς καὶ ἀβρώς τῆς ἐμεῖδιασον.
Καὶ συνεχίζων σθεναρῶς τὴν γοιμην τὴν δρᾶσιν
καὶ μὲ τὴν αἴγλην τὴν γνωστὴν τὰς πᾶσις καὶ τοῖς πᾶσιν
περιπαδοῦσιν ἡνείκων ἐν μέσῳ τοῦ μπουσιού
στηλῶνων τὴν κορμάραν μου δίκην κυπαρισσίου.

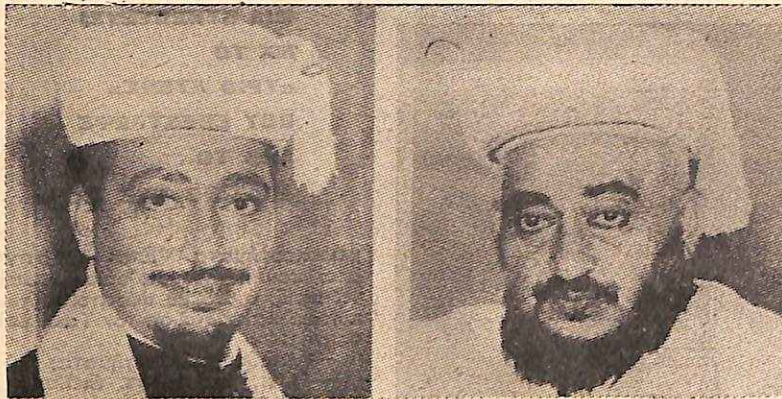
ΤΟΥΤΕΣΤΙΝ ΕΠΕΔΕΙΚΝΥΟΝ ΝΕΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΦΡΪΓΟΥΣ
Κ' ΕΝΩ, Ω ΠΑΪΔΕΣ, ΞΝΟΙΩΘΟΝ ΕΡΩΤΙΚΩΔΕΣ
ΕΙΔΟΝ ΤΗΝ ΔΙΔΑ, Ω ΘΕΟΙ, ΝΑ ΜΕ ΚΥΤΤΑ ΕΝ

λίαν ἐνθέρμως τοιγαροῦν καὶ συγκεκι-
 «Ἐψήθη τὸ εἰδύλλιον!» ἐσκέφθην ἐν
 (χαρᾷ

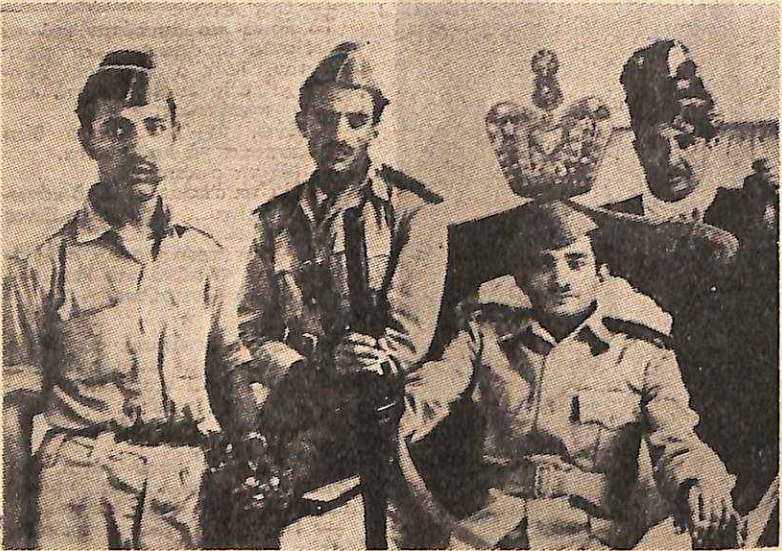
κι ἐνῶ ἐπίστευον αὐτὴν τοῦ ἐρωτός μου
(δούλη
ἠγέρθη ἐκ τῆς θέσεως ἣ Μις κι' ὦ συμ-
(φορὰ
μοὶ εἶπε λίαν εὐγενῶς: «Καθίσατε,

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ





Αριστερά: Ο τελευταίος 'Ιμάμης 'Ελ Μπάντρ, που βασίλευε μόλις μία εβδομάδα. Δεξιά: Ο προκατόχος του, ο αιμοβόρος 'Αχμέτ.



Επί επαναστατική Χούντα της 'Υεμένης στο θρόνο του 'Ιμάμ: Το μέλλον τους ανήκει;

ΣΤΗ βουερή «μεντίνα», όπου η ήττα απλώνεται μόνο τις ώρες της προσευχής, όταν ακούγεται ψηλά από το μιναρέ η στριγγλή φωνή του μουεζίν, μέσα στους λαβυρίνθους των στενών σοκαίων με τα χαμηλά λευκά σπιτία, όπου συμφύρονται καβαλλάρηδες με μακρυά σπαθιά, γυναίκες με φερετζέδες, κοιλαράδες πλούσιοι με κάτασπρα καθαρά σαρίκια, σκελετωμένοι ζητιάνοι, κουρασμένες γκαμήλες με αδέσαιο όχημα, η όλη φερούργια απότομα από στόμα σε στόμα:

Ο 'Ιμάμης 'Αχμέτ, είχε πεθάνει τη νύχτα, αφήνοντας στο θρόνο της 'Υεμένης το γιό του Μωχάμετ 'Ελ Μπάντρ.

Μιά βδομάδα αργότερα, ακριβώς τα μεσάνυχτα, μπροστά στα ανάκτορα που υψώνουν τους γκρίζους πέτρινους τοίχους του, στην άκρη της πρωτεύουσας Σάναα, φάνηκε μία ομάδα από άρματα μάχης, που χωρίς καμιά προειδοποίηση, άρχισαν να βάλλουν με τα πυροβόλα τους.

Η επανάσταση εναντίον της πιο παλαιάς μοναρχίας του αραβικού κόσμου είχε εκραγή και μέσα σε λίγες ώρες είχε επιδλυθεί σ' όλη τη χώρα, ενώ παντού αντηχούσε η κραυγή «'Αλ Σάμπ», που σημαίνει «Ζήτω η Δημοκρατία». Στην ιστορία του φεουδαρχικού βασιλείου της 'Υεμένης, που βρίσκεται ακόμα στο δέκατο αιώνα, στην πιο καθυστερημένη, στην πιο άπρηχαιμένη ίσως χώρα του κόσμου, εκεί στην άκρη της αραβικής χερσονήσου, άρχισε ένα καινούργιο κεφάλαιο, που η τελική του δια-

μόρφωσι θα περάσει σίγουρα από πολλές φάσεις, ώσπου να κατασταλάξει.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΧΑΡΕΜΙΑ...

Η δυναστεία των 'Ιμάμηδων της 'Υεμένης ξεκινάει εδώ και 1100 χρόνια περίπου και φτάνει μέχρι τις ημέρες μας. Μέσα στους αιώνες, που περνούσαν, έλαχιστες μεταβολές έγιναν στην 'Υεμένη, που ζούσε πάντοτε, με τους σκλάβους, τα σαρίκια, τα ναρκωτικά, τους ευνούχους και τα χαρέμια.

Ο 'Ιμάμης 'Αχμέτ, ο πατέρας του τελευταίου 'Ιμάμ, που πρόφτασε να βασιλέψει μόλις μία βδομάδα, σκατεμένος από την



άρρώστα, μορφομανής και μέθυσος, είχε επιβάλει μία άφορητη τρομοκρατία.

Τη χώρα τη διήλθνε μέσα από το χαρέμι του, όπου έδιναν κι' έπαιρναν οι ραδιουργίες, τα μίσση, οι δολοφονίες και η διαφθορά.

Αναμφίβολα ο 'Ιμάμης που πέθανε σε ηλικία 71 ετών, ήτανε ή πιο άγρια φυσιογνωμία του 'Ισλάμ.

Τα ανάκτορά του έγιναν το θέατρο εγκλημάτων και αίματος που θύμιζαν ώριμες Σαίξπειριες τραγωδίες.

Τέσσερις επίσημους συζύγους είχε ο 'Ιμάμης —όσες ακριβώς επιτρέπει το Κοράνι— και μερικές εκατοντάδες ευνούχους στο χαρέμι του.

Γύρω από τον 'Ιμάμη τις συζύγους του και τις οδάλισκες, δεκάδες δεκάδων θείοι, ανήψια, ξαδέρφια και ξαδέρφες, συγγενείς στενοί και μακρινοί ύφαιναν νύχτα και μέρα τα δίχτυα της ραδιουργίας.

ΥΕΜΕΝΗ:

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Ο 'Ιμάμης άγρυπνος παρακολουθούσε τα πάντα και ξαφνικά επενέβαινε παίρνοντας μερικά κεφάλια», όπως συνήθιζε να λέει γελώντας.

Η κατάσταση έγινε σοβαρότερη το 1955, όταν δύο αδελφία του, ο 'Αμπντούλλαχ και ο 'Αμπάς, συνωμότησαν εναντίον του...

Έπειτα από τρομερά βασανιστήρια ο 'Ιμάμης 'Αχμέτ διέταξε κι' έρριξαν τα κορμιά τους στα σκυλιά.

Στο διάστημα της βασιλείας του ο 'Αχμέτ δολοφόνησε όχτω αδελφία του και έξορισε άλλα τέσσερα...

Ελάχιστοι ξένοι μπορούσαν να ταξιδέψουν στην 'Υεμένη και πάντοτε έπειτα από προσωπική άδεια του 'Ιμάμ, που παμύδηνρος, δύσπιστος και σκετει-

νός, προσπαθούσε να κρατάει το βασίλειό του «πίσω απ' τον κόσμο».

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΤΑΞΙΔΙ

Το 1959, ο 'Ιμάμης 'Αχμέτ βαρειά άρρωστος έφτασε στη Ρώμη, για να υποβληθεί σε θεραπεία. Οι γιατροί, που τον εξέτασαν έμειναν κατάπληκτοι. Ποτέ δεν είχαν συναντήσει έναν οργανισμό, όπου μία γενική δηλητηρίαση να έχει προχωρήσει τόσο πολύ...

Άρχισαν τη θεραπεία τους, αλλά η κατάπληξη τους έγινε πραγματική ορίκη, όταν είδαν να καταβήναι στην κλινική ένα τημά του χαρεμιού του, που μαζί του περνούσε τις νύχτες και ο 'Ιμάμης, εξακολουθώντας και τη μορφή, και το χασίς, ενώ άγριοι ευνούχοι άγρυπνούσαν, για να εξασφαλίζουν την ήσυχία του βασιλιά τους...

ΣΚΛΑΒΟΠΑΖΑΡΑ ΚΑΙ ΦΟΡΟΙ...

Με πραγματική μανία ο 'Ιμάμης προσπαθούσε να μαζέψει χρυσάφι και πολύτιμους λίθους... Η φορολογία του ήτανε άδυσωπτη, βαρυστατή, εξοντωτική και οι «φορατζήδες» του πάνοπλοι, πάνω στ' αλογά τους δεισχιζαν τη χώρα προς όλες τις κατευθύνσεις....

Τα σκλαβοπαζάρια εξακολουθούσαν να προσφέρουν το ανθρώπινο εμπόρευμα τους στην πελατεία τους.

Σε ώρισμένες φυλές η φτώχεια είναι τόσο μεγάλη, ώστε οι οικογένειες θεωρούν σαν την καλύτερη λύση να πουλάνε ωρισμένα από τα μέλη τους.

Μιά δημοφιλής παρθένα πουλιέται γύρω στα 300 «τάλερ», δηλαδή 6000 περίπου δραχμές.

Αλλά οι πραγματικές καλλογές και οι ρωμαλέοι νέοι πουλούνται τέσσερις και πέντε φορές ακριβότερα.

Φορτία σκλάβων έρχονται και από τη γειτονική 'Αφρική και ο 'Ιμάμης για να επιτρέψει να περάσουν από τη χώρα του, τα φορολογούσε άγρια.

Μερικές φυλές της 'Υεμένης, διατηρούν όλη την καθαρότητα της ράτσας τους, με πρόσωπα γεμάτα έκφραση και χάρη, ενώ γύρω τους ο χρόνος σταμάτησε να κυλάει...

Μερικές χιλιάδες τόννοι μπαμπού, καφές, δημητριακά, χουρμάδες είναι η παραγωγή της 'Υεμένης.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ...

Ο 'Ιμάμης Μωχάμετ 'Ελ Μπάντρ, όπως ο Λουδοβίκος 16ος, πλήρωσε τα σφάλματα του προκατόχου του...

Γιατί ο γιός του σκοτεινού 'Αχμέτ, ηλικίας 35 ετών, είχε ταξιδέψει και ήτανε αρκετά προοδευτικός.

Στην αρχή κυκλοφόρησε η φή-

Πολεμιστές των φυλών της 'Υεμένης: Άγνοι και «πίσω απ' τον κόσμο»...

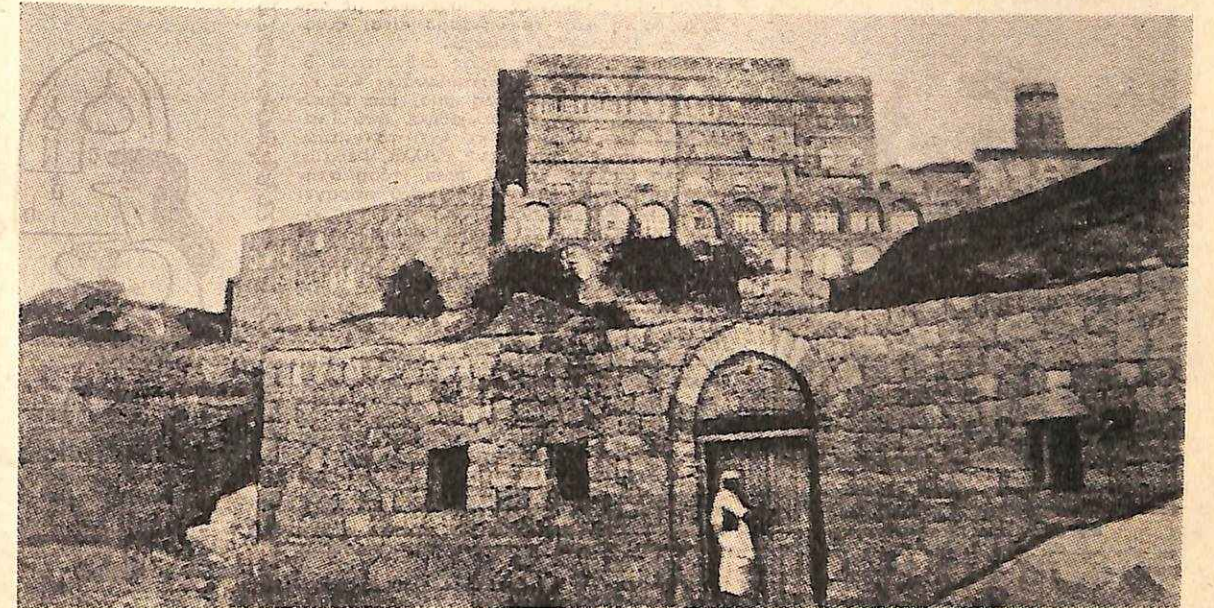
Τα ανάκτορα των 'Ιμάμηδων: Χρυσάφι, χαρέμια και δολοφονίες.

μη ότι είχε σκοτωθεί από τους επαναστάτες, αλλά η αλήθεια είναι πως κατάρθωσε να γλυτώσει και οργανώνει δυνάμεις εναντίον των επαναστατών και του αρχηγού των στρατηγού 'Αμπντούλαχ Σαλάλ, που άρχισε από το 1948 την έντονη επαναστατική του δράση.

Αίτια της πρώτης άνταρσίας του Σαλάλ, ήτανε ένα παντελόνι... Το 1939 ο Σαλάλ, νεαρός τότε ανθυπολοχαγός τόλμησε να εμφανιστεί μπροστά στον 'Ιμάμη με παντελόνι ευρωπαϊκού τύπου και όχι με την πατροπαράδοτη κελεμπία. Έφτά μήνες φυλακή ήτανε η απάντησή του 'Ιμάμη, μία απάντησι, που έπεισε τον νεαρό ανθυπολοχαγό ότι έπρεπε να αφοσιωθεί όλοψυχα στην προεργασία της ανατροπής του καθεστώτος.

Μιά σειρά συνωμοσιών αρχίζει για το Σαλάλ, που όλες αποτυγχάνουν...

Ο Μωχάμετ 'Ελ Μπάντρ μόλις ανέβηκε στο θρόνο, κάλεσε κοντά του τον Σαλάλ, για να τον επιβλέψει καλύτερα... 'Αλλ' αυτή τη φορά, όπως είπαμε, ο επαναστάτης Σαλάλ χρησιμοποιή-



να παίρνη μια «δημοκρατική» μορφή.

Η μεταπολίτευση της 'Υεμένης προκαλεί μία γενικότερη αναταραχή σε όλη την τόσο ευαίσθητη και έκρηκτική περιοχή της

σεις, που το Κάιρο προετοιμάζει από καιρό.

Η αντιβρετανική έκστρατεία του σοσιαλιστικού κόμματος του 'Αντεν, γίνεται πιο μαχητική με αίτημα την ανεξαρτησία και την

γάλα διεθνή συμφέροντα— κι νοούνται στα παρσκήνια.

Η μεταβολή της 'Υεμένης έφερε στο προσκήνιο το πρόβλημα της ισορροπίας των δυνάμεων στη Μέση 'Ανατολή, που πι-

Ο 'Ιμάμης, η επανάστασι και το μέλλον

Ιστορία και παρασκήνια ενός κράτους των χιλίων και μιας νυκτών

ησε τάνκς, κυκλώνοντας τα ανάκτορα...

Στον περίφημο θρόνο του 'Ιμάμη εγκαταστάθηκαν οι νέοι αξιωματικοί με τα φυσεκλίκια τους και στα πολυτελή κι' αναπαυτικά ντιβάνια του χαρεμιού ξάπλωσαν οι στρατιώτες της επαναστάσεως.

ΑΝΤΙΚΤΥΠΟΙ...

Η μεταβολή της 'Υεμένης μπήκε άμέσως στα πλαίσια της διεθνούς πολιτικής...

Οι «Τάιμς» του Λονδίνου τόνισαν ότι άσφαλώς έπρεπε να τερματιστεί η αναχρονιστική δυναστεία των 'Ιμάμηδων, αλλά βέβαια είναι ότι η Μεγάλη Βρετανία προσπαθεί απεγνωσμένα να δαμάσει το επαναστατικό μένος των νέων αξιωματικών, ενώ πιθανότατα κρυφά θα ενίσχυει και τις δυνάμεις του 'Ελ Μπάντρ, που με τη βοήθεια του βασιλιά Σαούντ οργανώνονται πυρετικά.

Γιατί το Λονδίνο είναι γεμάτο αγωνία, για τη βάση του 'Αντεν, δίπλα από την 'Υεμένη, μία βάση, που στοιχίζει δεκάδες εκατομμύρια λίρες και που αναπληρώνει όλες τις βρετανικές βάσεις του Σουέζ, της Κύπρου και της 'Ιορδανίας.

Αλλά η επανάστασι της 'Υεμένης απειλεί και όλους τους μονάρχες της Μέσης 'Ανατολής και ιδιαίτερα τον Σαούντ της 'Αραβίας και τον Χουσεϊν της 'Ιορδανίας.

Ο αραβικός εθνικισμός αρχίζει

Μιά χαρακτηριστική βελιογραφία: Η Μεγάλη Βρετανία και οι 'Ηνωμένες Πολιτείες προσπαθούν να δαμάσουν τον αραβικό εθνικισμό.

Μέσης 'Ανατολής.

Οι μεγάλες εταιρείες των πετρελαίων παρακολουθούν άγρυπνα την εξέλιξη της καταστάσεως, γιατί τα πετρελαιοπαραγωγικά κράτη —κυρίως η Σαουδική 'Αραβία και η Περσία— μπορεί να επηρεασθούν στην πολιτική τους από το «δημοκρατικό μίσος» της 'Υεμένης...

Γιατί ίσως η εξέγερσι της 'Υεμένης να είναι η πρώτη από μία σειρά λαϊκές αραβικές επαναστά-

ένωσι με την 'Υεμένη...

Σ' όποιον θ' ανήκει η 'Υεμένη και το 'Αντεν θα ανήκουν και τα στενά της 'Ερυθράς Θάλασσας, που την άλλη της άκρη κατέχουν οι Αιγύπτιοι στο Σουέζ.

ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ...

Οι μάχες μεταξύ των επαναστατικών δυνάμεων του Σαλάλ και των μοναρχικών συνεχίζονται...

Τα συμφέροντα —τα πολύ με-

σω του δρίσκεται κρυμμένο το τόσο ζωτικό πρόβλημα του πετρελαίου.

Αυτή την περίοδο ακριβώς, διεξάγονται διαπραγματεύσεις μεταξύ των πετρελαιοπαραγωγών κρατών της Μέσης 'Ανατολής και των διεθνών εταιρειών πετρελαίου, για τη ριζική τροποποίηση των εμπορικών σχέσεων μεταξύ τους...

Ο Σαλάλ αντιμετωπίζει σοβαρότατα προβλήματα, γιατί η πρώτη πηγή του σύγχρονου κόσμου στην καθυστερημένη χώρα του αποκάλυψε όλη την έκτασή της μισέρια...

Σε πληθυσμό πέντε εκατομμυρίων η 'Υεμένη έχει 4.500.000 εκατομμύρια που ανήκουν σε φυλές της υπαίθρου, με τελείως ρευστή ψυχολογία...

Οι ραδιουργίες γύρω από την 'Υεμένη ύφαιναν τους ιστούς τους...

ΕΠ. ΜΕΤ.

ΟΙ ΚΑΙ ΚΡΑΣΙ ΑΠΟ ΑΙΜΑ ΒΡΑΙΟΥ

Να μία ακόμη νοθεία, που δείχνει ότι οι γείτονές μας 'Ιταλοί κατέχουν τα σκήπτρα σ' αυτό το κεφάλαιο. Οι γερμανικές άρχες κατέχουν τελευταία στο 'Αμ-δούργο 4 εκατομμύρια λίτρα κρασιού, 'Ιταλικής προελεύσεως, που ήταν καμωμένο από αίμα βωδιών, ούκη, ασπράδια αυγών, έλαχιστο κρασί, διάφορες χρωστικές ουσίες από κατράμι, ζάχαρη, οινόπνευμα από πατάτες και διάφορα άλλα στοιχεία. Το αίμα, οι κατασκευαστές το προμηθεύονταν από τα σφαγεία και το υπέβαλλαν σε ειδική επεξεργασία διατήρησεως. Τα κρασιά αυτά διαφημίζονταν ως τα καλύτερα 'Ιταλικά.



πιθυμία να χωθή στην αγκαλιά του. Ναι, θα ήθελε εκείνη τη στιγμή να νιώσει τα μπράτσα του να τυλίγονται γύρω στο κορμί της. Τα χείλη της να ζητάνε τη χείλη της, για ένα φιλήδονο και μεθυστικό...

— Άγαπούλα... αγαπούλα... πήγα να σε σκοτώσω...

— Είμαστε όμως ζωντανόι, του ξανάπε γελώντας, για να μη κλάψω από ευτυχία. Και θα γίνης καλά... Σε λίγες μέρες θα σηκωθείς κι' εσύ...

— Ναι, μαρό μου... Σ' αγαπώ...

— Ήταν η πρώτη φορά που της μιλούσε με τόση τρυφερότητα.

Του πήρε το χέρι μέσα στις δυο της χούφτες, το χαιδεψε:

— Νά μη μιλάμε... Θάρρη μέρα που θα πούμε τόσα... τόσα!

Νά γίνης μονάχα γρήγορα καλά.

— Ναι, θα γίνω καλά. 'Η άγαπτή σου θα με κάνει γρήγορα καλά.

— Τώρα κλείσε πάλι τα μάτια σου.

— Εκλείσε τα μάτια του. Φαίνονταν άφρατατα κουρασμένοι.

Σε λίγο, βυθίστηκε πάλι σ' ένα ύπνο βαρύ σ' αλήθαργο. 'Η Λιάνα καθόταν δίπλα του, του κρατούσε το χέρι. 'Αν και ένιωθε μια άκατανίκητη επιθυμία να τον χαϊδέψει, να τον φιλήσει, να του μιλήσει, έμενε ακίνητη, για να μη τον ταραξεί. Το μυαλό της μονάχα έτρεχε. Τώρα σκεφζόταν να ξεδιαλύσει καλά τι γινόταν μέσα της:

— Τό Ντίνο τον αγαπάσα. Ναι, τον αγαπάσα. 'Η αγάπη του Στέφανου όμως έσβυσε την παλιά μου την αγάπη. 'Ο Ντίνο είναι καλός, ευγενικός, ένα κομμάτι μάλαμα. Περίμενε όμως πολύ. 'Οπρεπε να είναι πιο τολμηρός. 'Ο Στέφανος μου επέβαλε την αγάπη του, δε μ' άφησε να σκεφθώ. Τώρα όμως ξέρω πως τον αγαπώ. Τώρα ξέρω πως θα είμαι ευτυχισμένη όταν γίνω γυναίκα του.

Οι αισθήσεις της, εμπνημένες, την έκαναν να νιώθει αλλοιώς την αγάπη, αλλοιώς την ευτυχία. 'Ετσι από τη μία μέρα στην άλλη, κατάλαβε μέσα της τη μεταμόρφωση. Δεν ήταν πια το άγνο κοριτσάκι, που όνειρευεται τον έρωτα σαν ένα γλυκό, άτλειστο φιλή. Τώρα ήταν γυναίκα κι' ήξερε πως η ζωή κρύβει κι' άλλα μυστικά, κι' άλλες δυσφορίες.

Θάθελε να τον χαϊδέψει, να τον φιλήσει... 'Αδελά της, πέρασε το χέρι της στο χέρι του...

— 'Εκείνος άναθεύτηκε χωρίς ν' ά-

νοίξη τα μάτια του. Κι' άξαφνα η φωνή του άκούστηκε παράξενη. Μια φωνή γεμάτη νευρικήτητα, γεμάτη δυσφορία:

— Αφσέ με...

— 'Η κοπέλλα τάχασε. Για μια στιγμή ένιωσε την καρδιά της να επανασταθεί. 'Εστω και άρρωστος, έστω και κοιμισμένος, πώς ήταν δυνατόν να της μιλάει σ' αυτό τον τόνο;

— Τράβηξε άπαλά το χέρι της... Πάλι όμως το μετάνιωσε.

— 'Ο γιατρός με πρόλαβε. Δεν πρέπει να συνειζώμαι τα λόγια του.

Τρυφερά, μαλακά, του ξαναπήρε το χέρι. 'Εκείνος όμως το τράβηξε τώρα άπτόμα. Κι' η φωνή του άκούστηκε πιο νευρική, με περισσότερη δυσφορία:

— Αφσέ με, 'Ισιμήνη. 'Αφσέ με...

Σ' άνα τη δάγκωσε φίδι τράβηξε η κοπέλλα το χέρι της από το δικό του.

Αυτός γύρισε άπτό το άλλο πλευρό και βυθίστηκε στο βαρύ του ύπνο.

Στο θάλαμο άκουγόταν τώρα μονάχα η άνάσα του. Μαζί με την άνάσα του όμως σ' άν φτερούγιζαν και κάτι παράξενες συλλαβές:

«Ι—σιμή—νη. 'Ι—σιμή—νη».

Οι συλλαβές αυτές αντίλαλούσαν στην άρχη ξεκαθάρως σ' αυτή της κοπέλλας.

Λίγο λίγο όμως έπαιρναν μια έννοια:

— Είναι ένα όνομα. 'Ενα γυναικείο όνομα.

Λίγο λίγο έπαιρναν μια έννοια και μια μορφή:

— Είναι μια γυναίκα. Μια κοπέλλα ίσως. Μια παλιά του αγάπη...

— 'Η καρδιά της πάγωσε. Για λίγα λεπτά της ώρας είχε την εντύπωση πως η γή έφευγε κάτω από τα πόδια της.

— 'Υπάρχει κι' άλλη γυναίκα στη ζωή του. Κι' άλλη γυναίκα...

Λίγο λίγο, όμως η λογική άρχισε να ζητά κι' αυτή τα δικαιώματά της:

— 'Ο Στέφανος δεν είναι κακός. 'Ετσι από τη μία μέρα στην άλλη, κατάλαβε μέσα της τη μεταμόρφωση. Δεν ήταν πια το άγνο κοριτσάκι, που όνειρευεται τον έρωτα σαν ένα γλυκό, άτλειστο φιλή. Τώρα ήταν γυναίκα κι' ήξερε πως η ζωή κρύβει κι' άλλα μυστικά, κι' άλλες δυσφορίες.

Θάθελε να τον χαϊδέψει, να τον φιλήσει... 'Αδελά της, πέρασε το χέρι της στο χέρι του...

— 'Εκείνος άναθεύτηκε χωρίς ν' ά-

Λίγο λίγο η καρδιά της άρχισε να χτυπά με τον κανονικό της τόνο.

— Είμαι τρελή... Γιατί πόνεσα τόσο; Γιατί νόμισα πως όλα γκρεμίζονται; Είμαι τρελή... Ναι, στη ζωή του θα πέρασαν και 'Ισιμήνη και Μαρίας και Κατίνες... Δε μπορεί να είμαι εγώ η μόνη γυναίκα.

Πάλι όμως ένα κέντημα στην καρδιά:

— Τώρα όμως; Τώρα, γιατί νάρθη αυτό τ' όνομα στα χείλη του κι' όχι το δικό του;

Την άλλη στιγμή πάλι γέλασε ευτυχισμένη:

— Το δικό μου δε θα το πρόφερε 'Ετσι. 'Τ' όνομά αυτό το πρόφερε με δυσφορία, με θυμό. Το δικό μου τ' όνομα θα το πρόφερε με αγάπη...

— 'Η ζωή, που είχε φορέσει την τραγική της μάσκα για λίγα λεπτά της ώρας, ξαναφόρεσε το ρόδινο στεφάνι της. 'Η καρδιά της γέλασε ξανά:

— Είμαι τρελή! 'Οταν ξυπνήσῃ... όταν συνέλθῃ καλά κάποια μέρα, θα τον ρωτήσω. Και θα γελάσουμε μαζί.

ΕΝΑ ΠΡΩΪΝΟ ΓΕΜΑΤΟ ΑΓΩΝΙΑ

Καθόταν την άλλη μέρα δίπλα στο Στέφανο η Λιάνα και τον κύταζε με την καρδιά ξεχειλισμένη από τρυφερότητα. Είχε όλοτελα ξεχάσει τ' όνομα που πρόφερε 'Εκείνος την παραμονή σαν σε παληρήνια, είχε όλοτελα ξεχάσει κάθε φόβο, κάθε αμφιβολία και όνειροπολούσε. 'Η φαντασία της έτρεχε σε ρόδινα μονοπάτια:

— 'Ο γιατρός είπε ότι σε τρεις τέσσερις ημέρες θα είναι τελείως καλά. Τουλάχιστον η σκέψη του θα χη καθαρίσει πάλι. Και τότε θα μπορούσαμε να συζητήσουμε. Τότε, θα τον παρακαλέσω να γίνη πια, θα τον παρακαλέσω να γίνη πια, θα τον παρακαλέσω να γίνη πια...

— Καλά. 'Αλλά, τώρα άλλαξαν τα πράγματα. Τώρα θα καταλάτῃ πως δε μπορεί να μ' άφήσῃ σ' εη πως δε μπορεί να γίνη άνησυρία, που μπορεί να γίνη άνησυρία.

Είχε δώσει τα λόγια του για τρού:

— Νά έπιπτεύετε το γάμο.

Δεν ξέρετε τι γίνεται. Ναι. Τόσο κουτή δεν ήταν. 'Ηξερε πολύ καλά τι γίνεται, τι μπορούσε να γίνη. Κι' αν ήθελε να μὴ τὸ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, ἔδωπε μπροστά της τὸ προσωπάκι της Σόφης, τὸ ἀτελειωμένο παιδίάκι κο προσωπάκι...

Πὼς εἶχε ἀλλάξει ἀλήθεια ἡ μικρή; Εἶχε ἔρθῃ κι' αὐτὴ νὰ τὴν ἴδῃ, μαζί με τὶς ἄλλες. Τὴν εἶχε φέρει καὶ λουλούδια. Τὸ χεῖλάκι της ὅμως ἔτρεπε. Σὲ κάθε λέξι, θάλεγε κανεὶς πὼς θὰ ξεποῦσε σὲ κλάμα.

— 'Οχι, δεν ὑπάρχει λόγος νὰ γίνω κι' ἐγὼ ἔτσι δυστυχισμένη. Γιατί; Κι' ἂν δεν εἶναι τελείως ἔτοιμος, δεν ἔχει σημασία. Τὸ κυριότερο εἶναι νὰ κανονιστῇ ἡ θέσις ἡ δική μου.

— 'Ο γιατρός της είχε δώσει σημείωμα, πὼς ἔπρεπε ν' άρχισῇ τὴν ἐργασία της στὸ γραφεῖο μετὰ τὶς γιορτές. Αὐτὸ τὴν εὐχαρίστοῖσε ἐν μέρει τὴ Λιάνα, ἐπειδὴ ὁ μισθὸς της ἄπρεχε χωρὶς ν' ἀναγκάζεται νὰ πηγαίῃ στὸ γραφεῖο. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὅμως, τὴ δυσχεραῖνε, ἐπειδὴ ἔχανε καὶ τὴν ἰδιωτική της ἐργασία. Αὐτὸ τὴ στενοχωροῦσε. 'Η σκέψη πὼς ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ ἔδωσαν οἱ δικὸί της, κι' αὐτὴ ὅχι μόνον δεν προσέφερε τίποτε, ἀλλὰ τοὺς ἐπιβάρυνε, τὴ στενοχωροῦσε. Πάντως, ἔδωπε τὸ μέλλον ρόδινο:

— 'Ο Στέφανος εἶναι εὖπορος καὶ μ' ἀγαπάει. Μόλις παυτοῦμε τὸν τὸν παρακαλέσω νὰ βοηθούμε λίγο τοὺς δικούς μου. Ὡσπου νὰ μεγαλώσουν τὰ παιδιά ὁ Τάκης κι' ἡ Ἀλίκη, ὥσπου νὰ πιάσουν κι' αὐτὰ δουλειά...

Δὲ θὰ φερόταν με ἀδιακρίσια. 'Οχι. Δὲ θάθελε νὰ ἐπιβαρύνῃ πολὺ τὸν ἄντρα της. Ἀλλὰ μὴ μικρὴ βοήθεια θὰ ἦταν ἀνάδυσῃ γι' αὐτὸν καὶ σωτηρία γιὰ τὴν οἰκογένειά της.

Τὸ μυαλό της ἔτρεχε.

— Νά βρούμε μονάχα γρήγορα τὸ σπιτάκι...

— Ἀδελά της χαμογελοῦσε μονάχη της. Ἐβλεπε τὸν ἐαυτὸ της κιάλας στὸ ἐξοχικό σπιτάκι, στὸν κήπο... κάτω ἀπὸ ἓνα τεῦκο...

Καὶ τὸ μυαλό της γινόταν πὶο τολμηρὸ καὶ πὶο βιαστικό. Ἐβλεπε κι' ἓνα μωρουδάκι στὴν ἀγκαλιά της. 'Ενα ροδοκόκκινο ξανθὸ μωρουδάκι... Ναι. Ξανθὸ. Θὰ τὴν εἰσπίαζε στὸ χρώμα τὸν μαλλιών. Θὰ εἶχε ὅμως τὰ δικά του πράσινα μάτια, τὰ παράξενα μάτια...

Τὸ μυαλό της τὴν ὀδηγοῦσε σὲ χώρες ἀνθοσπαρμένες.

— Τὸ σπιτάκι, θὰ τὸ βρούμε



ΣΤΟΝ ΨΥΧΙΑΤΡΟ

— Για να είμαι ειλικρινής, φίλε μου, κι' ξέμενα μονοχεται πότε - πότε η επιθυμία να στραγγαλίσω τη γυναίκα μου!...



ΣΤΟ ΣΤΑΘΜΟ

— Λέανδρε!... 'Ακόμη δε φτάσαμε στην 'Αθήνα άρχίζεις τις σαλές σου συνήθειες;

όπως οδήποτε. Και θα σταματήσω τη δουλειά. Δε θα χτυπά η καρδιά μου να σπάση κάθε φορά που με φωνάζει ο Παντοπούλας...

Σαν κύμα ώριμης η χαρά μέσα της, την πλημμύρισε:

— Πάει πιά! 'Ισως να μὴ ξαναπατήσω κιάλας στὸ γραφεῖο. Τὸ πολὺ γιὰ λίγες ἡμέρες, μετὰ τὶς γιορτές, ὥσπου νὰ γίνῃ ὁ γάμος. Ἀλλὰ κι' ἂν φανταστούμε ὅτι ἐργάζομαι ἄλλον ἓνα μῆνα δὲ θὰ τὸν φοβάμαι πιά. Γιατί νὰ τὸν φοβάμαι; Κι' αὐτὸς δὲ θὰ τολμήσῃ πιά νὰ μὲ κάνει παρατηρήσεις. Θὰ καταλάβῃ ὅτι δὲ θὰ τὸν ὠφελῇ σὲ τίποτε. Ἐπειδὴ, ἂν συνέχισῃ αὐτὴ τὴ διαγωγή... δὲ θὰ σκύψῃ πιά τὸ κεφάλι. Θὰ τὰ πῶ ὅλα τοῦ Στέφανου.

Κύτταξε τὸν ἀρραβωνιαστικό της με λατρεία.

— Ναι, ἔτσι εἶναι ὠραία... 'Ενας ἄντρας μεγάλος, νὰ μὴρῃς ν' ἀκουμπῇς ἀπάνω του μ' ἐμ' πιστοσύνη. 'Ενας ἄντρας, πὺν νὰ ἔῃ τὴ δυνατότητα νὰ σοῦ πῇ: «Πέταξέ τα ὅλα! Ἐγὼ εἶμαι γιὰ σένα...».

— 'Ενα δειλὸ χτύπημα στὴν πόρτα. Κι' ἔπειτα ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀμέσως πρὶν προφθάσῃ νὰ φωνάξῃ αὐτὴ ἑμπρός.

Μιὰ γυναίκα προχώρησε μέσα. Μιὰ κυρία ἴσως σαράντα χρόνων. Μάλλον κοντή, μάλλον παχειά, κα' στανή, μ' ἓνα στρουγγυλὸ πρόσωπο, καὶ δυὸ μάτια μεγάλα, ποῦ στράφηκαν ἄμέσως στὸν ἀρρωστο γεμάτα ἀγωνία.

— 'Η Λιάνα τὴν κύτταξε παραξενεμένη. 'Η γυναίκα γύρισε, τὴν κύτταξε, τὴν χαμογέλασε ἀχνά...

— Ἐνα ἀγαθὸ, δειλὸ χαμόγελο, θλιμμένο, ἔπειτα πῆγε κοντὰ στὸ κρεβάτι τοῦ ἀρρώστου. Στάθηκε, τὸν κύτταξε, τὸν κύτταξε...

— 'Η Λιάνα τὴν παρατηροῦσε με μάτια μεγάλα. Ἐβλεπε τόση ἀγωνία αὐτὸ τὸ πρόσωπο, τόση θλίψη... Καὶ τὰ μάτια, αὐτὰ τὰ κρυστάλλινα μάτια, θάλεγε κανεὶς πὼς τὸν χαϊδεῖαν, πὼς τοῦ μιλοῦσαν.

— 'Η γυναίκα αὐτὴ ἦταν ἀπλῶς ντυμένη, σχεδὸν φτωχικά. 'Ενα ἑπ' ὡφὸρ γκριζὸ, ἀρκετὰ παλιό, παπουτσία παλιά, μαλλιά ἐλάχιστα κυματιστά, πολλὰ ἀπλῶς χτενισμένα πρὸς τὰ πίσω. Κάτι τὸ σύνολο της ὅμως, πέρα τὸ φτωγικὸ της ντύσιμο, τὴν εἰδείνε «κυρία».

Γύρισε ἡ νεοφερμένη στὴ Λιάνα, τὴν κύτταξε κάπως διαστακτικά, ἔπειτα τὴ ρώτησε ψιθυριστά:

— Πὼς εἶναι;

— Καλύτερα, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα.

— 'Η γυναίκα ἔκανε τὸ σταυρὸ της.

— Θεέ μου. Θεέ μου... ψιθύρισε. Καὶ κούνησε τὸ κεφάλι της πέρα δώθε, σὰν νάκλαιγε μ' αὐτὴ τὴν κίνηση.

Θάθελε νὰ τὴ ρωτήσῃ ἡ Λιάνα, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ. Φοβόταν μὴ τὸν ἐμπνύσῃ ἀπὸ τὴ μία στιγμή στὴν ἄλλη. 'Ο Στέφανος ὅμως ἦταν βυθισμένος στὸ λήθαρος γιὰ τοῦ ὕπνου. 'Η γυναίκα ἔσκυψε ἀπάνω του, πῆγε νὰ τοῦ σφυρίξῃ τὰ σκεπασίματα. Τότε ἡ Λιάνα τὴν ἔπιασε τὸ χέρι, τὴ σταμάτησε:

— Δὲν κάνει νὰ τὸν ἐμπνύσῃτε. Τράβηξε τὸ χέρι της ἡ κυρία, τρυμαγμένη.

— Δὲν κάνει. ἐπανάλαβε πειθαρχικά. Δὲν κάνει...

— Ναι, ξέρετε... ὁ ὕπνος εἶναι σωτηρία γι' αὐτόν...

— Καλά, καὶ δὲ θὰ ἐμπνύσῃ; Φυσικά. Μπορεῖ νὰ ἐμπνύσῃ τώρα ἄμεσως. Μπορεῖ ὅμως καὶ μετὰ πολλὴ ὥρα...

— Θὰ καθίσω. Θὰ περιμένω... Κύτταξε γύρω της ἡ γυναίκα. ἀνακάλυψε μιὰ κορέλλα στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ καὶ κάθησε ἄ-



Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕ «ΓΚΟ - ΚΑΡΤ'

— 'Ο νεαρὸς αὐτὸς ποὺ χαιρετὰ μ' ἐνθουσιασμὸ μπροστὰ στὸν φωτογραφικὸ φακὸ εἶναι ὁ Ἀμερικανὸς Στάν Μοτ ἀπὸ τὴ Φλόριδα, ὁ ὁποῖος ἔρτασε πρὸ ἡμερῶν στὸ Δ. Βερολίνο, ἀφοῦ διήνυσε μὲ τὸ μικρὸ αὐτοκίνητό του (γκό-κάρτ) 40.000 χιλιόμετρα. 'Ο Στάν, τοῦ ὁποῦ διαφάνεται στὴ φωτογραφία μὰς τὸ ἀθλητικὸ παρουσιαστικὸ, σκεπτεῖ νὰ κἀνὴ μὲ τὸ γκό-κάρτ τοῦ γύρου τοῦ κόσμου. Στὴν προσέδειξά του αὐτὴ τὸν ἐνθαρρύνει ἡ ἐνθουσιώδης ὑποδοχή, ποῦ τοῦ ἐπιφυλάσσουν τὰ πληθὴ σὲ ὅλες τὶς χώρες καὶ πόλεις ἀπὸ τὶς ὁποῖες περνά.

να στεναζόντας. Οἱ κινήσεις της ἔδειχναν, κούρασι καὶ θλίψη.

Πέρασε ἔτσι κάμποσα ὥρα. 'Η γυναίκα εἶχε στηλωμένα τὰ μάτια της στὸ πρόσωπο τοῦ ἀρρώστου. Κι' ἡ Λιάνα τὴν παρατηροῦσε κλειστά.

— 'Ηταν φανερό πὼς κι' οἱ δυὸ τους ἤθελαν νὰ μιλήσουν. Ἀλλὰ σὰν νὰ τὶς ἐμπόδιζε κάτι.

Κι' ἔτσι πέρασε ἀσκεπὴ ὥρα.

«ΤΟ ΕΙΔΑ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ»

Σὲ λίγο ἡ γυναίκα, φάνηκε νὰ στενοχωριέται με τὴ σιωπή.

Γύρισε στὴ Λιάνα ποὺ καθόταν κοντὰ της, κι' ἀσχίσε ψιθυριστά, μὲ ὕφος τραγικό:

— Τὸ εἶδα στὴν ἐφημερίδα. Νὰ μὴ με εἰδοποιήσουν. Πῶς ὀνομα τοῦ Θεοῦ. Τὸ εἶδα στὴν ἐφημερίδα καὶ δὲν πίστευα τὸ μάτια μου. Ἀφοῦ τόδεῖσα καὶ στίς γυναικίσσες νὰ μὲ ποῦνε μῆτρες ἦταν ἄλθια ἡ μῆτρες τοῦ ἀδελφικοῦ. Τὸ κακὸ εἶναι πὼς δὲν τὸ εἶδα ἀμέσως. Ξέρετε... δὲ διαβάζω καθ' ἡμέρα ἐφημερίδα. Γιατί νὰ διαβάζω; Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Ὅλα φόβους, ὅλο στενοχώριες. 'Εγὼ ἐγὼ τὶς ἐγνωρίζω με... τὰ παιδιά, τὴ σκοτούρα νὰ ἐνώσω τὶς δυὸ ἄκρες...

— Ἐχετε παιδιά; ρώτησε ἡ Λιάνα, γιὰ νὰ τὴν κάτῃ.

— Ἀι! ἔκανε ἡ γυναίκα, μὲ ἀπορία. Λες κι' ἡ κοπέλλα ἔπρεπε νὰ τὸ ξέρῃ, πὼς ἔχει παιδιά...

— Μικρά;

— Τρία, ζωὴ νάχουν. Ἐνδεκα χρόνων ὁ μεγαλύτερος μου ὁ Ἀλέκος, ὁκτὼ ἡ Χρυσούλα μου καὶ πέντε ἡ Λούλα.

— Νὰ σὰς ζήσουν.

— Εὐχασιστὰ, κοπέλλα μου... Νὰ μὴ με εἰδοποιήσουν ὅμως. Ποῦ νὰ πῶ πάλι τὴν ἐρώτησά; Πῶς νὰ μὴ λές... νὰ, ἔτσι τυχαῖα τὸ εἶδα σὲ μιὰ παλιὰ ἐφημερίδα, ποῦ μὲ τύχαιε ὁ μπακάλης τὰ φῶνια. Πῶς ν' ἀνοίξω τὸ πακέτο καὶ τὸ μᾶτι μου πέφτει. Δυστύχημα. Νόμισα πὼς μούστριβε. Ὡσπου νὰ τὸ πιάσω, ὥσπου νὰ μὴρῃς νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπιτί... Τὰ παιδιά τ'

Τώρα πάλι δὲν καταλάβαινε λέξι ἡ Λιάνα. Λέξι.

— Πόσες ἡμέρες εἶναι σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι; Ξέρετε; ρώτησε ἡ γυναίκα.

— Ἀπάνω ἀπὸ δυὸ εβδομάδες. Κούνησε ἐκείνη τὴν ἀπελπισία τὸ κεφάλι της.

— Ἀχ! ἄχ! καλὰ τάδελεπα ἐγὼ τ' ἀσχημά ὄνειρα. Τάλεγα στὴ μάνα μου κι' ἐκείνη με μάλλωνε: «Δὲν κάνει νὰ γρουσουζεύῃς, δὲν κάνει νὰ πιστεύῃς στὰ ὄνειρα». Νὰ ὅμως ποῦ βγήκαν ἀλήθια.

Πῆρε μιὰ βαθεῖα ἀνάσα, σκούπισε τὰ μάτια της.

— Ἀχ... ἄχ... Πὼς εἶναι! Πὼς εἶναι! Ποῦ εἶναι ἡ λεβεντιά του, ποῦ εἶναι ἡ ὁμορφιά του...

— Ὡς συνελθῇ, πρόφερε παρηγορητικὰ ἡ κοπέλλα.

— Ἐνοίωθε μιὰ βαθεῖα συμπόνοια γι' αὐτὴ τὴ γυναίκα. Κι' ἄξαφνα, ἐνὼ ἔσπαζε τὸ κεφάλι της νὰ μὰς τῆσῃ τὴ συγγένεια μὴρῃς νὰ χουν νόμισε πὼς τὴ βράκε:

— Ὡς εἶναι ἀδελφὸς του. Ναι, σὰν νὰ μοιάζον.

Γύρισε, τὴν κύτταξε στὰ μάτια... Δυὸ μάτια καστανά. 'Ισως ὅμως στὸ βάθος τους νὰ εἶχαν μὴ πρόσβλη ἀπόχρωσι. Ναι... μιὰ πρόσβλη ἀπόχρωσι. Τὸ πρόσωπο αὐτὸ, τὸ στρουγγυλὸ... τὸ μάλλον παχουλὸ... Κι' ὁ Στέφανος ἦταν μάλλον παχουλός. Μὲ τὴ δύναμι τὴς φαντασίας, ἀνακάλυψε τὶς ὁμοιότητες. Καὶ τὴν ἄλλη στιγμή, δὲν τὴν ἔμενε ἀμφιβολία:

— Ὡς εἶναι ἀδελφὸς του.

Δὲν τὴν εἶνε μιλῶσαι γιὰ κομὴ μιὰ ἀδελφὸς. 'Ο Στέφανος δὲ μιλοῦσε μ' εὐχαρίστησι γιὰ τὰ οἰκογενειακά του. 'Ισως νὰ μὴ θέλει νὰ τὴν πῇ ὅτι ἔχει μιὰ ἀδελφὴ. Μιὰ ἀδελφὴ ἀσφαλῶς ἦτο.

— Ἐπειδὴ ἡ γυναίκα αὐτὴ ἀνέφερε διαρκῶς τὴ μῆτρες της καὶ τὰ παιδιά της. Δὲ μιλοῦσε γιὰ σὺζυγο.

— Ἀσφαλῶς θὰ εἶναι κάποια ἀδελφὴ γῆρα. 'Ισως κάποια ἀδελφὴ ποὺ περνοῖται ἀπὸ τὸ Στέφανο νὰ βοηθῇ. Γι' αὐτὸ δὲ νοῦ τὴν ἀνέθεσε.

Σὰν νανοῖωσε ἓνα σφίξιμο στὴν καρδιά σ' αὐτὴ τὴ σκέψη ἡ κοπέλλα. Τὴν ἄλλη στιγμή ὅμως κάκι σε τὸν ἐαυτὸ της:

— Μὲ ποιά λογική ἔπρεπε νὰ εἶναι μόνος στὸν κόσμῳ; Μὲ ποιά λογική δὲ θάπρεπε νάχη νὰ φροντίξῃ γιὰ ἄλλον ἄνθρωπο; Αὐτὴ ἡ γυναίκα φαίνεται καλὴ καὶ δυστυχισμένη. Ἄν εἶναι ἀδελφὸς του, πρῆπει νὰ τὸν ἀγαπᾷ. Πρῆπει νὰ τὸν σπρώχνῃ μάλιστα νὰ τὴ βοηθᾷ...

— Τὴ ὥρα εἶναι: ρώτησε ἡ γυναίκα ἀναστεναζόντας πάλι.

— Ἐντεκα...

— Κι' ἀκόμη νὰ ἐμπνύσῃ! Πρῆπει ὅμως νὰ ἐμπνύσῃ, πρῆπει νὰ μὲ δῇ...

— Δὲν μπορεῖ, θὰ ἐμπνύσῃ...

Κούνησε ἐκείνη τὸ κεφάλι της: — Καλὰ μούλεγε πάντα τὴ μῆτρες μου: «'Ισιμήνη, 'Ισιμήνη... 'Η εὐτυχία εἶναι πεποῦμενα πολὺ. Μὴ στενοχωριέσαι γιὰ τὰ μικρά. 'Εοῖναι κοντὰ της, τὴ βοηθᾷ, ἔχω κι' ἐγὼ ἓνα ἀποκούμπ

τιλαλούσε τ' όνομα παράξενα:

— Ισμήνη... Ισμήνη...

Τό είχε προφέρει ο Στέφανος με νεύρα με δυσφορία... Ναι, ναι. 'Αδελφή του θά είναι. Μιά ενοχλητική ίσως αδελφή. Μιά αδελφή που θά τον στενοχωρή ίσως να ζή εις βάρος του. Ίσως να τον στενοχωρή μόνο και μόνο με την πολυλή της τής αγάπης.

Η καρδιά της ήσυχασε πάλι. Ηύρε την εξήγησι για όλα. Και θέλησε να ευχαριστήσει κάπως αυτή τη γυναίκα.

— Σας φώναξε! της είπε.
— Πώς; Έκανε εκείνη σατισμένη.

— Ναι, κάποια στιγμή σας φώναξε. Άκουσα καλά τ' όνομα: Ισμήνη.

Τα μάτια της γυναίκας πλημύρισαν δάκρυα. Έκανε μια κίνηση σαν νάθελε να πιάσει τ' όχεο του άρρώστου. Επειτα θυμήθηκε, δεν τόπιασε.

— Άχ!... λεβέντη μου... άχ!... Στέφανε. Με φώναξε; Έ; Τη ήξερα... Τη ήξερα...

Η φωνή της πνίγηκε στ' άναφυλλήτα.

Την κύτταζε η Λιάνα κι' η φαντασία της, ξεφύρεν πιά, συμπλήρωνε την ιστορία.

— Έτσι είναι. Φαίνεται πως δεν τ' άνηκα καλά. Αυτή τόν άγαπάει, είναι φανερό. Άλλά η αγάπη της θά του είναι φορτική. Μιά αδελφή χήρα με τρία παιδιά... Φυσικά, δεν υπάρχει αδελφός που να ένθουσιάζεται με μια αδελφή χήρα με τρία παιδιά. Αυτή όμως τόν άγαπάει... Θά του πω να είναι καλύτερα μαζί της...

Η γυναίκα σκούπισε τ' άκρυνά της, άναστενάξε βαρειά, κούνησε τ' κεφάλι της, όπως τ' άνηκα. Έπειτα γύρισε στην κοπέλλα με ξαφνικό ενδιαφέρον: — Κοπελλίτσα μου... έργάζεστε σεις εδώ; τη ρώτησε με τ' άδελό της τ' άχαμόγελο.

— Όχι, άποκρίθηκε η Λιάνα άναποδιδόντας τ' άχαμόγελο.

— Τότε είσαστε άρρωστη και σεις;

— Ναι... δηλαδή... κι' εγώ άπό τ' άδυστύχημα.

Γούλωσε τ' άμάτια της η γυναίκα:

— Πάβατε και σεις δυστύχημα;

Χαμογέλασε η Λιάνα.

— Κι' εγώ γλύτωσα... μόλις... Άπό ένα θάυμα γλύτωσα κι' έγώ...

— Τί πάβατε;

— Διάσσεσι κι' εγώ. Ό,τι έχει κι' ο Στέφανος. Μά μόνο ελαφρά.

Η γυναίκα την κύτταζε τώρα με μάτια μεγάλα. Μιά έρώτησι έρχόταν στ' άχέλι της, ήταν φανερό. Άλλά σαν να δίσταζε τώρα κι' αυτή.

— Έπί τέλος, με τ' άδελό της τ' άχαμόγελο, με τ' άφος πούχουν οι γυναίκες όταν δεν είναι εύτυχισμένες, ρώτησε:

— Τόν... τόν γνωρίζετε καιρό τ' άπ' όσον;

— Όχι, και πολύν καιρό, άποκρίθηκε η κοπέλλα. Κάπου δυό μήνες...

— Είστε σίγουρα καμιά δακτυλογράφος του; είπε η γυναίκα, με ύφος σχεδόν θριαμβευτικό, επειδή είχε επί τέλους μαντέψει.

Κούνησε η Λιάνα άρνητικά τ' άκρυνά της. Έπειτα γέλασε:

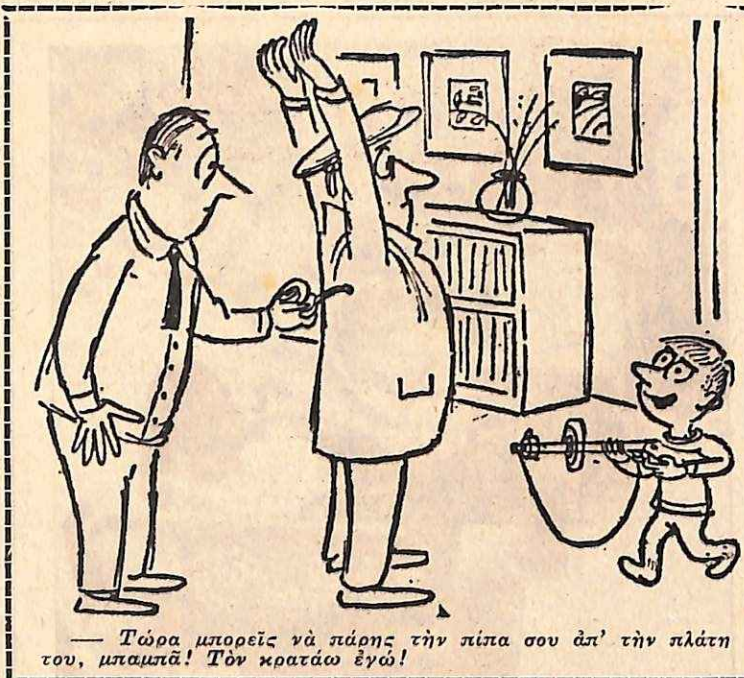
— Δηλαδή... ναι, τ' άχ' έγω δακτυλογράφησι πολλά έγγραφα.

— Τό κατάλαβα! φώναξε μ' άγκάρδιο ύφος η γυναίκα. Πάντα, ναι, πάντα ήθελε νάχη μια δακτυλογράφο...

Στην Άθήνα είναι π' όσον εύκολο, φυσικά... Άλλά, δεν βρήκε άκόμα γραφείο, δεν είναι έτσι;

— Όχι, δεν βρήκε γραφείο...

— Θά τ' άπ' όσον τ' άδυστύχημα;



— Τώρα μπορείς να πάρης την πίπα σου απ' την πλάτη του, μπαμπά! Τόν κρατάω εγώ!

τε σε άλλο γραφείο, ξέρω.

— Ναι, στο γραφείο όπου έργάζομαι...

— Κατάλαβα, κατάλαβα!...

Τό πρόσωπο της γυναίκας άν' άναστενάξε ξαφνικά. Οι ματιές πούριχνε τώρα στην κοπέλλα σαν να μην ήταν τόσο έγκάρδιες...

— Όστε είσαστε η δακτυλογράφος του! ψιθύρισε πάλι.

Και την κύτταζε καλά, άπό πάνω ως κάτω.

Η ματιά αυτή, σαν να πείραζε τη Λιάνα. Η ματιά αυτή δεν άφινε πιά άμφιβολία ότι η γυναίκα αυτή... η αδελφή τ' ό Στέφανου... σίγουρα η αδελφή του...

την παρεξηγούσε. Θά νόμιζε πως είναι φιλενάδα του... Φυσικά...

— Τί άλλο; Άλλοιώς τ' άδελό της τ' άχαμόγελο, με τ' άφος πούχουν οι γυναίκες όταν δεν είναι εύτυχισμένες, ρώτησε:

— Τόν... τόν γνωρίζετε καιρό τ' άπ' όσον;

— Όχι, και πολύν καιρό, άποκρίθηκε η κοπέλλα. Κάπου δυό μήνες...

— Είστε σίγουρα καμιά δακτυλογράφος του; είπε η γυναίκα, με ύφος σχεδόν θριαμβευτικό, επειδή είχε επί τέλους μαντέψει.

Κούνησε η Λιάνα άρνητικά τ' άκρυνά της. Έπειτα γέλασε:

— Δηλαδή... ναι, τ' άχ' έγω δακτυλογράφησι πολλά έγγραφα.

— Τό κατάλαβα! φώναξε μ' άγκάρδιο ύφος η γυναίκα. Πάντα, ναι, πάντα ήθελε νάχη μια δακτυλογράφο...

Στην Άθήνα είναι π' όσον εύκολο, φυσικά... Άλλά, δεν βρήκε άκόμα γραφείο, δεν είναι έτσι;

— Όχι, δεν βρήκε γραφείο...

— Θά τ' άπ' όσον τ' άδυστύχημα;

πως άπότομα. Είμαι έν μέρει δακτυλογράφος του.

— Καλά, κοπέλλα μου, καλά... Η δειλία της γυναίκας αυτής νικούσε. Είχε καταλάβει πως η ματιά της ήταν τολμηρή και μαζεωόταν πάλι. Η Λιάνα όμως ήθελε να της βγάλει κάθε ύποψια.

Την κύτταζε τώρα μ' ένα έγκάρδιο χαμόγελο. Και τ' άχέλι της πρόφεραν με σιγουριά, με καμάρια:

— Είμαι η Λιάνα Καμπίνη.

Η γυναίκα την κύτταζε χωρίς να καταλαβαίνει.

— Λιάνα σας λένε; ρώτησε επί τέλους ευγενικά. Όραιο όνομα.

— Δε διαβάσατε τ' όνομά μου στην έφημερίδα; ρώτησε η Λιάνα.

— Όχι!... Έκανε η Ισμήνη σατισμένη... Όχι... πού να τ' άδυστύχημα...

— Έγώ ήμουν μαζί του...

Η γυναίκα γούλωσε τ' άμάτια της, τ' άδυστύχημα πελώρια της, τ' άδυστύχημα πελώρια της...

— Σας είπα, άποκρίθηκε κάπως άπότομα. Είμαι έν μέρει δακτυλογράφος του.

— Καλά, κοπέλλα μου, καλά... Η δειλία της γυναίκας αυτής νικούσε. Είχε καταλάβει πως η ματιά της ήταν τολμηρή και μαζεωόταν πάλι. Η Λιάνα όμως ήθελε να της βγάλει κάθε ύποψια.

Την κύτταζε τώρα μ' ένα έγκάρδιο χαμόγελο. Και τ' άχέλι της πρόφεραν με σιγουριά, με καμάρια:

— Είμαι η Λιάνα Καμπίνη.

Η γυναίκα την κύτταζε χωρίς να καταλαβαίνει.

— Λιάνα σας λένε; ρώτησε επί τέλους ευγενικά. Όραιο όνομα.

— Δε διαβάσατε τ' όνομά μου στην έφημερίδα; ρώτησε η Λιάνα.

— Όχι!... Έκανε η Ισμήνη σατισμένη... Όχι... πού να τ' άδυστύχημα...

— Έγώ ήμουν μαζί του...

Η γυναίκα γούλωσε τ' άμάτια της, τ' άδυστύχημα πελώρια της, τ' άδυστύχημα πελώρια της...

— Σας είπα, άποκρίθηκε κάπως άπότομα. Είμαι έν μέρει δακτυλογράφος του.

— Καλά, κοπέλλα μου, καλά... Η δειλία της γυναίκας αυτής νικούσε. Είχε καταλάβει πως η ματιά της ήταν τολμηρή και μαζεωόταν πάλι. Η Λιάνα όμως ήθελε να της βγάλει κάθε ύποψια.

Την κύτταζε τώρα μ' ένα έγκάρδιο χαμόγελο. Και τ' άχέλι της πρόφεραν με σιγουριά, με καμάρια:

— Είμαι η Λιάνα Καμπίνη.

Η γυναίκα την κύτταζε χωρίς να καταλαβαίνει.

— Λιάνα σας λένε; ρώτησε επί τέλους ευγενικά. Όραιο όνομα.

ρια. Η έφημερίδα δεν έλεγε ότι ήταν με τη δακτυλογράφο του... έλεγε με μια δεσποινίδα...

— Μά σας είπα, άποκρίθηκε άναποδιδόντας τ' άχαμόγελο. Είμαι δακτυλογράφος του. Είμαι η Λιάνα Καμπίνη, η άρραβωνιαστική του. Τόγραφαν οι έφημερίδες.

— Τί είσαστε, λέει:

Η Λιάνα κοκάλωσε. Η καρδιά της χτυπούσε με σπάση. Χτυπούσε... τρελλή... έφφρεν. Μονάχα αυτή η έρώτησι της έλεγε κιόλας πολλά. της έλεγε...

— Τί είσαστε; ρώτησε φωναχτά σχεδόν η Ισμήνη, άψηφώντας τον κίνδυνο να ζυπήσει τόν άρρωστο.

— Άρραβωνιαστική του, ψιθύρισε άχνα η κοπέλλα.

Δεν πρόφασε να τελείωση τη φράσι της. Μιά κραυγή σαν πληγαμένο ζώο ξεφύγε άπό τ' άχέλι της γυναίκας και την έλη σιγνή ένα κλάμα ύστερικό συγκλονίσει τ' άχέλι, βαρύ κομμάτι της. Η Λιάνα την κύτταζε κεραυνοχτυπημένη. Μέσα στ' άστερικά άναφυλλήτα της, η γυναίκα πετούσε λέξεις άσυνάρτητες:

— Συφορά μου... συφορά μου... Μαύρη η μοίρα μου... Καλά μού τόλεγαν... Νά τ' άνειρα μου!... Καταστροφή... καταστροφή... Άχ... άνάθεμα τήν ώρα!... Μανούλα μου!... Μανούλα μου!...

— Τί πάβατε; τ' άχέλι της έπ' όσον άπότομα. Είμαι έν μέρει δακτυλογράφος του.

— Καλά, κοπέλλα μου, καλά... Η δειλία της γυναίκας αυτής νικούσε. Είχε καταλάβει πως η ματιά της ήταν τολμηρή και μαζεωόταν πάλι. Η Λιάνα όμως ήθελε να της βγάλει κάθε ύποψια.

Την κύτταζε τώρα μ' ένα έγκάρδιο χαμόγελο. Και τ' άχέλι της πρόφεραν με σιγουριά, με καμάρια:

— Είμαι η Λιάνα Καμπίνη.

Η γυναίκα την κύτταζε χωρίς να καταλαβαίνει.

— Λιάνα σας λένε; ρώτησε επί τέλους ευγενικά. Όραιο όνομα.

— Δε διαβάσατε τ' όνομά μου στην έφημερίδα; ρώτησε η Λιάνα.

— Όχι!... Έκανε η Ισμήνη σατισμένη... Όχι... πού να τ' άδυστύχημα...

— Έγώ ήμουν μαζί του...

Η γυναίκα γούλωσε τ' άμάτια της, τ' άδυστύχημα πελώρια της, τ' άδυστύχημα πελώρια της...

— Σας είπα, άποκρίθηκε κάπως άπότομα. Είμαι έν μέρει δακτυλογράφος του.

— Καλά, κοπέλλα μου, καλά... Η δειλία της γυναίκας αυτής νικούσε. Είχε καταλάβει πως η ματιά της ήταν τολμηρή και μαζεωόταν πάλι. Η Λιάνα όμως ήθελε να της βγάλει κάθε ύποψια.

Την κύτταζε τώρα μ' ένα έγκάρδιο χαμόγελο. Και τ' άχέλι της πρόφεραν με σιγουριά, με καμάρια:

— Είμαι η Λιάνα Καμπίνη.

Η γυναίκα την κύτταζε χωρίς να καταλαβαίνει.

— Λιάνα σας λένε; ρώτησε επί τέλους ευγενικά. Όραιο όνομα.

— Δε διαβάσατε τ' όνομά μου στην έφημερίδα; ρώτησε η Λιάνα.

— Όχι!... Έκανε η Ισμήνη σατισμένη... Όχι... πού να τ' άδυστύχημα...

— Έγώ ήμουν μαζί του...

Η γυναίκα γούλωσε τ' άμάτια της, τ' άδυστύχημα πελώρια της, τ' άδυστύχημα πελώρια της...

— Σας είπα, άποκρίθηκε κάπως άπότομα. Είμαι έν μέρει δακτυλογράφος του.

— Καλά, κοπέλλα μου, καλά... Η δειλία της γυναίκας αυτής νικούσε. Είχε καταλάβει πως η ματιά της ήταν τολμηρή και μαζεωόταν πάλι. Η Λιάνα όμως ήθελε να της βγάλει κάθε ύποψια.

Την κύτταζε τώρα μ' ένα έγκάρδιο χαμόγελο. Και τ' άχέλι της πρόφεραν με σιγουριά, με καμάρια:

— Είμαι η Λιάνα Καμπίνη.

Η γυναίκα την κύτταζε χωρίς να καταλαβαίνει.

— Λιάνα σας λένε; ρώτησε επί τέλους ευγενικά. Όραιο όνομα.

— Δε διαβάσατε τ' όνομά μου στην έφημερίδα; ρώτησε η Λιάνα.

— Όχι!... Έκανε η Ισμήνη σατισμένη... Όχι... πού να τ' άδυστύχημα...

— Έγώ ήμουν μαζί του...

Η γυναίκα γούλωσε τ' άμάτια της, τ' άδυστύχημα πελώρια της, τ' άδυστύχημα πελώρια της...

στιγμή άμφιβολίας... Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

— Η τελευταία στιγμή που θά μπορούσε να έναι εύτυχισμένη...

Επίκαιροι θύλακοι

ΚΑΡΔΙΟΧΤΥΠΙΑ

Σκουραίνουν τα πράματα τις τελευταίες μέρες και τ' άποτομα άπό τ' άχέλι της γυναίκας. Γιατί έντελώς άπόδελπτα κι' άπότομα σχεδόν, γενναία ρήξις άρχισε Κινέζων και Ινδών...

★

Στ' όσον, τουτέστιν είμαστε για να ξεσπάση η μπόρα και κάθε μέρα, όλοι μας, η υαλίνα κάθε ώρα, των Ινδιών κυττάζουμε τη μαύρη συννεφιά και ζούμε σαν φακίηδες άπάνω στ' άνα κασιό!

ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΠΙΚΡΕΣ

Πρό ήμερών διαβάσαμε με δόσι άμνηστίας, ότι λουκουμί έπαγε μια νέα της Πηνείας και ξαφνικά κι' άπότομα στ' άδοξο σωρίστηκε, γιατί άπό τ' άχέλι της γυναίκας...

★

Τά πάντα, ήγουν, σκάστεσαν την σήμεραν ήμερα κι' εις σφάλμα, όπωσδήποτε, θά πέφτει έδώ και πέρα, αυτός που θά ίσχυρίζεται, πως άποποισε και γέρασε και τη ζωή του δόλκηση... λουκουμί την έπέρασε!

«ΕΠΕΑ ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ»

Της μόδας νέο μήνυμα μ' άβη άπ' τ' άποτομα, ότι λουκουμί έπαγε μια νέα της Πηνείας και ξαφνικά κι' άπότομα στ' άδοξο σωρίστηκε, γιατί άπό τ' άχέλι της γυναίκας...

★

Ταράζονται οι σύζυγοι κι' οι φίλοι έπομένως, και φεύγουν άπ' τ' άδοξο, διότι όποιον έπεισε, με τ' άποτομα στ' άδοξο σωρίστηκε, γιατί άπό τ' άχέλι της γυναίκας...

ΝΕΟ «ΜΠΕΡΝΤΑΧΙ»

Ένώ η άκρίβεια γύρω μας φουντώνει όσο πηγαίνει, επί ποδός εύρισκονται και οι κοουεις έν γένει, και κάθε τους προσπαθεί να πείσει την έντείνον γιατί ζητούν τ' άδοξο σωρίστηκε, γιατί άπό τ' άχέλι της γυναίκας...

★

Μ' αυτήν, λοιπόν, την κίνησι κι' αυτή την ευκαιρία, ριγεί ο κόσμος σήγκομα και νοιώθει μεσημέρια, διότι σε μεταμπερταχί θά υπαίνη, σ' άποτομα στ' άδοξο σωρίστηκε, γιατί άπό τ' άχέλι της γυναίκας...

ΑΛΛΟΥ Τ' ΟΝΕΙΡΟ...

Δυό «τέντι - μπύς» πήγανε π' άποτομα στ' άδοξο σωρίστηκε, γιατί άπό τ' άχέλι της γυναίκας...

★

Άλλά με γωροφύλακες μπλεχτήκαν στ' άποτομα, γιατί άπό τ' άχέλι της γυναίκας...

ΡΑΓΔΑΙΑ ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Μεσολογγίτες πάμπολλοι έσταυροκοπήθηκαν, γιατί και... δωδεκάχρονα παιδάκια σπληνθήκαν, που διαροήεις είχανε ποικίλες διαροήεις και μαγαζιά δόλκηση ομαδεύει και ταράζει...

★

Άλλά κι' έμεις άρχίζουμε και γάνουμε τ' άδοξο, γιατί καθως πηγαίνουμε θά δ' άποτομα στ' άδοξο σωρίστηκε, γιατί άπό τ' άχέλι της γυναίκας...

«ΑΣΤΕΡΙΑ» ΚΑΙ ΑΣΤΡΟΠΕΛΕΚΙΑ

Έκτός των «σάο» τ' άποτομα στ' άδοξο σωρίστηκε, γιατί άπό τ' άχέλι της γυναίκας...

★

Άλλ' όσο κι' άν φημίζεται ο Ντάνν διεθνώς, θά μείνη άσυνκίνητος ο Έλλην έυφανός, και δεν θά σπεύδ' άποτομα στ' άδοξο σωρίστηκε, γιατί άπό τ' άχέλι της γυναίκας...

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

έντύπωσι η δυστυχισμένη γυναίκα και τ' άποτομα στ' άδοξο σωρίστηκε, γιατί άπό τ' άχέλι της γυναίκας...

Πριν λίγα λεπτά της άρας ήταν μια βαρειά, κουρασμένη, άπλοκή γυναίκα, που μιλούσε μ' έγκαρδισμένη, μ' έμπιστοσύνη, σαν να ήταν σίγουρη πως οι άνθρωποι θά την άκούγαν με συμπαθεία. Κι' άσφαινα τώρα, ήταν... τ' άποτομα στ' άδοξο σωρίστηκε, γιατί άπό τ' άχέλι της γυναίκας...

Έκανε ένα βήμα η Λιάνα. Τά πόδια της έκόλλησαν επί τέλους άπό τ' άποτομα στ' άδοξο σωρίστηκε, γιατί άπό τ' άχέλι της γυναίκας...

— Άσε τ' άποτομα στ' άδοξο σωρίστηκε, γιατί άπό τ' άχέλι της γυναίκας...

— Άσε τ' άποτομα στ' άδοξο σωρίστηκε, γιατί άπό τ' άχέλι της γυναίκας...

— Άσε τ' άποτομα στ' άδοξο σωρίστηκε, γιατί άπό τ' άχέλι της γυναίκας...

— Άσε τ' άποτομα στ' άδοξο σωρίστηκε, γιατί άπό τ' άχέλι της γυναίκας...

— Άσε τ' άποτομα στ' άδοξο σωρίστηκε, γιατί άπό τ' άχέλι της γυναίκας...

— Άσε τ' άποτομα στ' άδοξο σωρίστηκε, γιατί άπό τ' άχέλι της γυναίκας...

— Άσε τ' άποτομα στ' άδοξο σωρίστηκε, γιατί άπό

Εύκολία
στο ράψιμο
μέ ραπτομηχανή **SINGER**

"Άνεση
στο νοικοκυριό μέ
ηλεκτρικό ψυγείο **SINGER**

Ψυχαγωγία
της οίκογενείας
μέ τρανζίστορ **SINGER**



Τò σήμα της εμπιστοσύνης

★ Σήμα κατατεθέν

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΕΚΤΟΝΕΣ

Μιά ιστορική εθνική υπηρεσία

ΟΛΟΙ σήμερα ξέρουν ότι ο τεκτονισμός είναι μια διεθνής αδελφότητα με σκοπό να είναι ακόμη και την ανθρωπότητα, ότι είναι ακόμη ο αρχαιότερος σύλλογος του κόσμου λέγεται μάλιστα ότι ένας από τους ιδρυτές του ήταν ο Πυθαγόρας, που έζησε τρεις χιλιάδες χρόνια προ Χριστού!

Μεγάλη διάδοσι είχε ο τεκτονισμός στην Αγγλία. Το 1427 όλοι οι λόρδοι έγιναν μέλη του. Στά 1502 ο βασιλεύς Ερρίκος ο Β' διακήρυξε ότι αναλαμβάνει την Έταιρεία των Τεκτόνων κάτω από την προστασία του.

Σήμερα ο τεκτονισμός είναι ελεύθερος παντού. Τα μέλη του διαιρούνται σε 1) δοκίμους, 2) εταιρούς και 3) δισκάλους. Ο σύλλογος κάθε χώρας ονομάζεται Στοά ή Μεγάλη Ανατολή και ο προϊστάμενός της Μέγας Διδάσκαλος.

Οι παλιοί λαϊκοί μασόνους. Όλα αυτά όμως είναι ανουσίες, αφού, ως γνωστόν, οι Έλληνες Τέκτονες ενεργούν εν όνοματι του Μεγάλου Αρχιτέκτονος του Συμπαντος δηλαδή του Θεού. Χριστιανοί, Οθωμανοί, Ισραηλινοί, Ινδοί, Ιάπωνες, Κινέζοι τέκτονες έχουν μέσα στις Στοές τους ως έμβλημα ένα μεγάλο μάτι τον «Παντεπόπτην οφθαλμόν του Δημιουργού».

Πότε ακριβώς ελήφθη στην Ελλάδα ο τεκτονισμός δεν είναι εξακριβωμένο. Στην Επανάσταση, π.χ. υπήρχε πολύ πριν από την Επανάσταση, για την οποία φαίνεται ότι εργάστηκε εξαιρετικά. Οι περισσότεροι από τους φιλέλληνες, που ήρθαν και πολέμησαν ήταν μέλη διαφόρων Στοών.

Όταν η χώρα μας έγινε βασίλειο, κατέβηκε στο Ναύπλιο ο πρίγκιπας Ροδοκανάκης, που καταγόταν από ευγενή οικογένεια και άνηκε στο τάγμα των Ιπποτών της Ρόδου. Ο Ροδοκανάκης ήταν ένας από τους μεγάλους αξιωματικούς της τεκτονισμίου. Κι' αυτός μύησε στον τεκτονισμό πολλούς από τους πολιτευτές και τους στρατιωτικούς της εποχής εκείνης.

Ο βασιλεύς Γεώργιος Α' είχε μνηστή στην Ευρώπη, καθώς και ο βασιλεύς Κωνσταντίνος.

Η Στοά των Αθηνών βοήθησε πάντα σε στιγμές εθνικών περιπετειών, όπως στον άτυχο πόλεμο του 1897. Προσέφερε πολλά στον έθνικό εκείνο αγώνα και έστειλε στην αγωνιζόμενη Κρήτη ρούχα, τρόφιμα και πυρομαχικά. Το ίδιο έκανε και στο Μικρασιατικό μας αγώνα.

Στον πόλεμο του 1912, οι λεγόμενοι Εξονόμοιοι τέκτονες περιέφεραν τον «δόλο» της χήρας και μάζεψαν χρήματα και χρήσιμα είδη για τους Έλληνες στρατιώτες του μέταλλου.

Ο Έλληνικός Τεκτονισμός προσέφερε στο Έθνος και μια άλλη σπουδαία υπηρεσία, σε περιστάσεις: αρκετά περιέργες!

Είχε τελειώσει πια ο πόλεμος του 1912 και οι Τούρκοι αιχμάλωτοι έκρατούντο στην Κηφισιά. Ένας ανώτερος βαθμύχος του τεκτονισμίου, Έλληνας της Κωνσταντινουπόλεως, έγραψε τότε σ' έναν άλλο Αθηναίο συνάδελφό του ότι τον πληροφορήθηκε ότι ανάμεσα στους αιχμαλώτους της Κηφισιάς ήταν και ο Φαίικ Βέης, συνταγματάρχης του επιτελείου και από τους σημαντικότερους τέκτονες, Μέγας Διδάσκαλος της τουρκικής Ανατολής. Ο Κωνσταντινουπολίτης τέκτων έγραψε στον Αθηναίο συνάδελφό του ότι ήταν ανάγκη «εν όνοματι της τεκτονικής αλληλεγγύης» να δοθεί στον Οθωμανό Μέγα Διδάσκαλο κάθε ανθρωπιστική δυνατή περίθαλψη.

Μόλις ο Αθηναίος τέκτων έλαβε την επιστολή, ανέβηκε στην Κηφισ-

σία κι' έτρεξε να βρή τον Τούρκο Διδάσκαλο, που ήταν αξιωματικός μορφωμένος στη Γερμανία και που μιλούσε θαυμάσια τα γαλλικά και τα γερμανικά. Ο Τούρκος συνταγματάρχης διηγήθηκε στον Έλληνο αδελφό του τις περιπέτειες της φυγής του και της αιχμαλωσίας του. Κατέληξε δε ως εξής:

— Τώρα θα σάς χτυπήσουν οι Βούλγαροι. Είμεναι τ' πρέπει να κάνουμε. Να τους χτυπήσουμε ή να τους ενοχλούμε!

Την εποχή εκείνη ήταν φανερό ότι, λόγω της βουλγαρικής απληστίας, θα ξεσπούσε σίγουρα ο ελληνοβουλγαρικός πόλεμος. Και ο Φαίικ Βέης είπε ως συμπέρασμα της συνομιλίας:

— Έλατε να εργαστούμε τεκτονικά για την πατρίδα μας.

Έτσι, εκείνο το βράδυ, καταστράφηκε το σχέδιο. Στη Στοά των Αθηνών οργανώθηκε δεξίωση προς τιμήν του μεγάλου ξένου μ' όλες τις εκδηλώσεις που όριζε ο τεκτονικός κανονισμός. Ο Φαίικ Βέης πέρασε κάτω από την «Ψίδα του γαλβανίου», που σχηματίσαν πενήντα ζευγάρια σπαθιά σαν είδος θόλου και έφτασε στο προεδρείο. Εκεί τον προσφώνησε σε γαλλικά ο πρόεδρος της Στοάς. Τον λόγο ο έπιφανής ξένος. Ο Τούρκος συνταγματάρχης μίλησε μια ώρα για τον πόλεμο, που είχε τελειώσει για γι' αυτόν άλλωστε π' έρχιζε. «Υστερα παρετέθη γεύμα και την άλλη μέρα μίλησαν οι βάζεις της συνεννόησης. Συμφωνήθηκε ότι μόλις θα αρχίσει ο πόλεμος της Ελλάδας θ' τη Βουλγαρία, η Τουρκία θα έμενε με δέτερη και θα επωφελείτο μόνο της περιστάσεως για να καταλάβει πάλι την Αδριανούπολη και την ανατολική Θράκη και ν' άρκεσθι σ' αυτά, χωρίς να επιχειρήσει καμιά άλλη στρατιωτική κίνηση.

Όλες αυτές τις συνεννοήσεις της με την Στοά των Αθηνών, που έγινε με νησι, ή οποία έδωσε στον αιχμάλωτο να πάει στην Κωνσταντινούπολη για συνεννοηθεί με την Υψηλή Πόλη. Ο λόγος της τιμής του να εκτελέσει πιστά την αποστολή του και να διαγαυρήσει στην αιχμαλωσία του.

Υστερ' από δύο μέρες ο Φαίικ Βέης έφυγε για την Κωνσταντινούπολη και μετά μια βδομάδα η ελληνική και τουρκική κυβέρνηση συνεννοούντο τηλεγραφικώς για τα καθεκαστα και έκλειναν τη συμφωνία.

Αυτά που ακολούθησαν είναι γνωστά: Ο ελληνικός στρατός εξώρμησε από τη Θεσσαλονίκη και σάρωσε τους Βουλγάρους, που ήθελαν να σφετερισθούν ελληνικά εδάφη. Συγχρόνως το τουρκικό Ιππικό ξεκίνησε από την Τσατάλτζα, έδιωξε τους Βουλγάρους από την Αδριανούπολη και τη Θράκη κι' έδωσε καιρούς στους Έλληνες και τους Σέρβους να καταφέρουν έναντιον της Βουλγαρίας το τελειωτικό χτύπημα.

Έτσι ο ελληνικός τεκτονισμός προσέφερε μια εθνική υπηρεσία στην Ελλάδα.

□□

Η ΖΟΥΛΙΕΤ ΓΚΡΕΚΟ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ ΣΤΑ ΠΑΛΙΑ...

Η Ζουλιέτ Γκρεκό ξαναεμφανίζεται τελευταία με άχρηνισια μαλλιά και παρδαλό ντύσιμο, όπως την εποχή που ήταν η μούσα των υπαρχιστών. Αυτό το ξαναγύρισμα στο παρελθόν της το συνέστησε ο καινούργιος φίλος της, που είναι ο τραπεζίτης Άλαιν — Λουί Ντρεφ. φούς. Ο Ντρεφφός, ανάμεσα σε πολλά άλλα δώρα, της χάρισε κι' ένα ολοκληρω σαλόνι με μαύρα και χρυσόξανθα έλογα.



ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΛΙΑΣ.

Ο νεαρός Ιππότης Μπερνάρ ντε Μερζύ, πηγαίνοντας στο Παρίσι, σταματάει σ' ένα πανδοχείο της Ε-τάμπ, όπου έχει μια εόλημερη περίεπεια με μια όμορφη νέα, τη Λίλα, που ζέρει να κληνη τα χαρτιά. Η νέα αυτή του προλέγει ότι μια γυναίκα με γαλάνα μάτια θα παίξει μεγάλο ρόλο στη ζωή του, αλλά ότι θα πρέπει να περάσει πάνω από πάματα για να φτάσει ως αυτήν. Στο Παρίσι, ο νεαρός Ιππότης βρίσκει τον αδελφό του λοχαγό Ζωρζ, που τον παρουσιάζει στους φίλους του. Ο Μπερνάρ είναι ούγενότος, ενώ ο Ζωρζ, αφού πολέμησε στο στρατόπεδο των ούγενότων, πέρασε κατόπιν στους καθολικούς. Γερνώνας από το Λούβρο, βλέποντας μια όμορφη αμαζόνα, που κάνει μεγάλη έντυπωση στον Ιππότη. Είναι η κόμησης Άρτεμις ντε Τουρζί, που θεωρείται σ' α μια από τις ωραιότερες γυναίκες του Παρισιού. Πολλοί ευπατριείς έχουν σκοταθεί σε μονομαχίες γι' αυτήν. Τον τελευταίο καιρό, την πολιορκεί στενά ένας δεινός σταθιστής, ο κόμης ντε Κομ-μίνγκ, που έχει όρκισθί ότι θα σκοτώσει όποιον τολμήσει να σηκώσει τα μάτια του πάνω της. Ο Μπερνάρ συνοδεύει σ' ένα πανδοχείο τον αδελφό του και τους φίλους του. Κατά τη διάρκεια του συμπόσιου, δημιουργείται μια φιλονικία ανάμεσα σε δύο από τους φίλους του λοχαγού Ζωρζ, εξ' αφορμής κάποιας γυναίκας. Η φιλονικία αυτή καταλήγει σε μονομαχία.

— Η υπόθεσι δεν τελειώσε, είπε ο πληγωμένος ανάμεσα στα δόντια του. Άν, βέβαια, γλυτώσω...

Ο γιατρός κι' ο μοναχός έφτασαν σ' α λίγο. Μπορεί να σωθί, είπε ο πρώτος, αφού εξέτασε το τραύμα. Άλλα ποίπει να τον μεταφέρουμε από δω.

— Η μόνη σωτηρία είναι η μετάνοια, παρατήρησε ο μοναχός. Ένδιαφέρεσθ για το σώμα αυτού του δυστυχισμένου και δεν λογαριάζετε την ψυχή του!

— Αρχισαν να φιλονικούν μεταξύ τους, γιατί καθένας τους ήθελε να τον πάρει κάτω από την εξουσία του. Στο τέλος, μερικοί φίλοι του ρείνου έδιωξαν με τρόπο άκοιτα βάνασσο το μοναχό κι' έμπιστεύθηκαν τον πληγωμένο στις φροντίδες του γιατρού. Έφτιαξαν κατόπιν ένα πρόχειρο φορείο και τον μετέφεραν ως την όχθη του Σηκουάνα. Εκεί τον έβαλαν σε μια βάρκα, για να τον πάλ στο σπίτι του.

— Έμπρός, καθαρίστε γρήγορα το πάτωμα, φώναξε ο ταβε-νιόρης στους υπηρέτες του. Μερικά λεπτά άργότερα, δεν υπήρχε ούτε ίχνος από αίμα μέσα στο πανδοχείο.

Οι συνδαιτημόνες είχαν ξανακαθίσει τώρα στις θέσεις τους κι' άνοιξαν καινούργιες φιάλες κρασί. Ο Βωντρείγ, άταρόκοτος όπως πάντα, ακούτισε το ξάφος του με μια πετσέτα και το ξανάβαλε στη θήκη του. Έκαιε έπειτα το σημείο του σταυρού και προχώρησε ως τη μέση της αίθουσας. Εκεί,

— Για κύττα, τι ήλιθιος είμαι, Έλένη! Ξέχασα να ταχυδρομήσω τις προσκλήσεις για το άποινά πάσιν!



Η ΑΜΑΖΟΝΑ ΜΕ ΤΗ ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ ΜΑΣΚΑ

έδγαλε από την τσέπη του ένα γράμμα κι' άρχισε να διαβάει.

— Άγαπημένε μου, αυτός ο ά-νιάρος Ιππότης, που μ' ένοχλεί με τις έρωτοτροπίες του...

Οι άκροατές του ξεκαρδίστηκαν σ' α γέλια.

— Άς φύγωμε από δω, είπε ο Μπερνάρ στον αδελφό του.

Ο Βωντρείγ συνέχισε το διάβασμα της έπιστολής κι' όλοι ήταν κρεμασμένοι από τα χείλη του. Έτσι, κανείς δεν πρόσεξε την αναχώρησι των δύο αδελφών.

ΕΝΑ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Οι δύο αδελφοί ξαναγύρισαν στο Παρίσι και ο λοχαγός Ζωρζ ώδηγησε τον Μπερνάρ στο σπίτι του. Η πολυτελής επίπλωσι αυτού του σπιτιού έδειχνε άνεσι, αν όχι πλούτο. Σε μια γωνία του κοιτώνα υπήρχε ένα άγαλμα της Παναγίας και κάτω απ' αυτό ένα δοχείο με άγιασμένο νερό.

— Να που έγινες όλοταλα πιστής, είπε σε κάποια στιγμή ο Μπερνάρ. Είναι αλήθεια ότι απαρνήθηκες με την καρδιά σου την πίστι της οίκογενείας μας, όπως το έκαμες με τα χείλη; Την πίστι της οίκογενείας μας; διαμαρτυρήθηκε ο Ζωρζ. Άλλα δεν πίστευα ποτέ σ' α ύποκριτικιά κηρύγματα των παστόρων σας.

— Είναι προτιμότερο, λοιπόν, να πιστέψω στο καθαρτήριο και στο αλάττο του Πάπα ή να προσκυνάς τα δρυμερά ποδιά ενός κατουκίνου;

— Άκούσε, Μπερνάρ, είπε ο Ζωρζ. Δέ θέλω να είμαι ούτε



— Για κύττα, τι ήλιθιος είμαι, Έλένη! Ξέχασα να ταχυδρομήσω τις προσκλήσεις για το άποινά πάσιν!

ούγενότος, ούτε παπιστής. Και σ' α δύο στρατόπεδα υπάρχει μόνο δεισιδαιμονία, ύποκρισία και φαρισαισμός. Οι λιτανείες των καθολικών και τα κηρύγματα των ούγενότων, είναι το ίδιο ήλιθια. Μόνο ότι στις εκκλησίες των καθολικών άκουεις κανείς και λίγη καλή μουσική... Θέλεις να σου πω τί θύκανα αν ήμουν βασιλιάς; Θάβαζα τους άρχηγούς και των δύο φατριών μέσα σ' ένα δερμάτινο σάκκο, μαζί με κάμποσα κιλά σίδερο και θα τους πέταγα στο Σηκουάνα... Άλλ' άς δώλωμε τέρμα στις θεολογικές συζητήσεις. Έχουμε να κάμωμε ένα σωρό άλλα πράγματα, που είναι καλύτερα... Άν θέλεις, θα πάμε άποψε μαζί σ' την εκκλησία του Αγίου Ιακώβου.

— Και τί θα κάμωμε εκεί; — Θα μιλήσω σήμερα ο πατήρ Λουμπέν. Είναι ένας κορβελιέρς, που μιλάει με τρόπο πολύ διασκεδαστικό για τα πράγματα της θρησκείας. Κι' άλλωστε, θα είναι εκεί όλες οι άρσιες κυρίες της αώλης...

— Θα είναι επίσης και η κόμησης ντε Τουρζί; — Καί βέβαια.

— Χωρίς μάσκα; — Βλέπω ότι άνυπομονείς να

δής το πρόσωπό της. Σε πληροφορώ, πάντως, ότι είναι πολύ όμορφη. Άλλ' αν θέλεις να την ίδης από κοντά, θα φροντίσεις να δρίσκεσαι στο τέλος του κηρύγματος πλάι σ' την πόρτα της εκκλησίας, για να της προσέρις άγισμά σου νερό... Να άκούη μια από τις αξιόλογες συνήθειες της καθολικής εκκλησίας. Πόσα όμορφα χέρια δεν έσφίξα προσφέροντας άγιασμένο νερό!

— Άπεχθάνομαι το άγιασμένο νερό, είπε ο Μπερνάρ.

— Κράτησε, τότε την άποστροφή σου, άπάντησε ο Ζωρζ. Νόμίζα πως ήθελες να ίδης την όμορφη κόμησης.

Ο Μπερνάρ πείσθηκε, σ' α τέλος, να τον ακολούθησει.

Ο Ζωρζ τον ώδηγησε από το

μέρος του σκευοφυλακείου της εκκλησίας, για να βρούν καλύτερη θέσι. Άλλα, καθώς περνούσαν από κεί, άκουσαν φωνές και γέλια.

— Πέστε μου για ποιά θέμα θέλατε να μιλήσω; Έλεγε μια έρμυλη φωνή. Οι κυρίες άνυπομονούν...

— Μιλήστε μας για τα τεχνάσματα που χρησιμοποιούν αυτές οι κυρίες, για να προσδίδουν τους άφρες τους, άπάντησε μια άλλη φωνή, που ο Ζωρζ την άναγνώρισε άμέσως ότι ήταν του Μπεβίλ.

Οι δύο αδελφοί πέρασαν μέσα στο σκευοφυλακείο.

Ο άνθρωπος με την έρμυλη φωνή, που δεν ήταν άλλος από το μοναχό Λουμπέν, άπάντησε:

— Το θέμα είναι πολύ ένδιαφέρον. Άλλα τί περισσότερο μπορώ να πω από τον Ιεροκήρυκα του Ποντοαζ, που σ' ένα κηρύγμα του φώναξε: «Και τώρα θα ρίξω το σκούφο μου πάνω στο κεφάλι εκείνης από σ' ας που φύτευε τα περισσότερα κέρατα στο κεφάλι του συζύγου της; Έγινε τότε κάτι το καταπληκτικό. Όλες οι γυναίκες σκέπασαν τα κεφάλια με τις μαντήλες τους ή σήκωσαν ψηλά τα χέρια τους, για να προστατευθούν.

— Α, το βρήκα! είπε ξαφνικά ο Μπεβίλ. Στοιχηματίζω δέκα πιστόλες ότι ο πάτερ Λουμπέν δέ θα τολμήσει ν' άνοήσι το κήρυγμά του με τρεις βλαστήμιες.

— Δέκα πιστόλες! ξεφώνισε ο Λουμπέν. Σύμφωνοι! Θ' άρχισω το κήρυγμά μου με τρεις βλαστήμιες... Έτοιμάσε τις δέκα πιστόλες σου, φίλε μου Μπεβίλ.

Μερικά λεπτά άργότερα, το πλήθος που βρισκόταν μέσα στην εκκλησία τον άκουγε να λέει: — Μά έλους τους Σατανάδες! Μά τους δαίμονες της Κολάσεως! Μά το αίμα του Χρ' σ' α!

Οι άκροατές του άλληλοκυττάζονταν καταπληκτικοί.

— Άλλ' ο πάτερ Λουμπέν έξασκολούσε, άπάροχε:

— Άν υπήρχε κάποιος από σ' ας που δεν έχει τί ποτέ αυτές τις προμερές βλαστήμιες, άς προσχωρήσει μπροστά μου. Καί έξω άνθρωπος που άραδιάζουν βλαστήμιες, για να κερδίσουν δέκα πιστόλες ή όποιοδήποτε άλλο ποσό.

Ο Μπεβίλ κι' οι φίλοι του με δυσκολία κατάφεραν να συγκρατήσουν τα γέλια.

Ο πάτερ Λουμπέν μίλησε κατόπιν για τους χορούς του Έυαγγελίου, για τα έπτά θανάσιμα άμαρτήματα και για διάφορα άλλα πράγματα, άνακαταλείποντας άσπείρα και σκακιστικά άνέκδοτα, που έκαναν τις άρσιες άκροατίες που ν' άνασταίναν από το κήρυγμά του.

— Όλοι αυτοί οι άδωροποι έρχονται εδώ για να γελώσουν, είπε ο Μπερνάρ, όταν τελειώσε το κήρυγμα.

— Νά η κόμησης ντε Τουρζί, που ψεύδεται την ίδια στιγμή ο αδελφός σου.

Ο Μπερνάρ γύρισε το κεφάλι του και είδε κοντά στην πόρ-

τα της βασιλείας μια νεαρή γυναίκα, εκτυφλωτικά όμορφη και ντυμένη με μεγάλη πολυτέλεια. Ένας νεαρός ευπατρίδης, ξανθός, λεπτός και ντυμένος με κάποιες επιτηδευμένες ακαταστασίες, την οδηγούσε κρατώντας την από το χέρι. Τό πλήθος παραμέριζε μπροστά τους για να περάσουν.

Ποιός είναι αυτός που συνοδεύει την κόμισσα; ρώτησε ο Μπερνάρ.

— Ο Κομινγκ, απάντησε ο αδελφός του.

— Δεν έχει τίποτε το τρυφερό...

— Είναι, όμως, άκαταγνώριτος στα παθιστά.

— Ο Μπερνάρ σκέφτηκε:

«Ο άνθρωπος αυτός έχει όρεξη, ότι θα σκοτώσει, όποιον ταλμάρει να σηκώσει τα μάτια του πάνω στην κόμισσα. Έγώ, όμως, δεν τον φοβάμαι».

Καί, υποκαθόντας στο ένοπλο κτό του, έφερε το χέρι στη λαβή του ξίφους του.

ΤΟ ΔΙΠΛΩΜΑ

Την άλλη μέρα, ο Ζωρζ περίμενε τον αδελφό του στο σπίτι του για να τον φάει μαζί. 'Αλλά το μεσημέρι είχε περάσει από άρκετη ώρα κι ο Μπερνάρ δεν φαινόταν ακόμη. 'Εμφανίστηκε, τέλος, λίγο έπειτα από τη μία. Το πρόσωπό του έλαμπε από χαρά.

— Γιατί άργησες τόσο πολύ; του είπε ο λοχαγός Ζωρζ. Περίμενα πολύ χαρούμενο. Στοιχηματώω ότι είδες την όμορφη κόμισσα, ντε Τουρζί...

— Όχι, απάντησε ο Μπερνάρ.

— Τι σε κάνει τότε τόσο χαρούμενο;

— Είδα το ναύαρχο Κολινύ!

— Α! Έκαμε ο Ζωρζ. Και πώς σε δέχτηκε;

— Δε θα ξεχάσω ποτέ την καλωσύνη του, Ζωρζ. Τί ανθρώποι, στ' αλήθεια!

— Ο Ζωρζ έκαμε ένα μορφασμό.

— Δεν διαφέρει από πολλούς άλλους, απάντησε. Νομίζω πως έχει μεγαλύτερη φιλοδοξία και ύπουλη από τον υπηρέτη μου, χωρίς να μιλάω για την καταγωγή του...

— Είναι ένας μεγάλος άρχηγος!

— 'Η τύχη έκανε πολλά γι' αυτόν. 'Αν ο πρίγκιπας του Κον' δε δεν σκοτωνόταν στη μάχη του Ζαρνάν, ο Κολινύ δε θα ήταν τίποτε σήμερα... Τι σου είπε;

— Μου υποσχέθηκε να με πάρει μαζί του στη Φλάνδρα.

— Αυτό είναι ευχάριστο, είπε ο Ζωρζ. Είδες σήμερα τον Κολινύ. Αυριο θα σε παρουσιάσω σ' έναν άλλον, που σκεταίται πολύ πιο πάνω από το ναύαρχο... Ένωσε το βασιλιά της Γαλλίας Καρόλο 9ο.

— Θα πάμε στο Λούβρο;

— Όχι. 'Αλλά θα παρωμε μέρος στο βασιλικό κυνήγι που έχει ορίσθει για αύριο. Θα δεις εκεί τις ωραιότερες κυρίες της αυλής...

— 'Η συγκέντρωση έχει ορίσθει στον πύργο της Μαορίτης, όπου πρέπει να βρισκόμαστε από πολύ νωρίς. Θα σου δώσω ένα από τα αλόγα μου.

Κάθισαν κατόπιν στο τραπέζι κι άρχισαν να τρώνε με πολλή όρεξη. 'Αλλά, προτού τελειώσουν το φαγητό τους, ένας υπηρέτης μπήκε στην αίθουσα κι έδωσε στον Μπερνάρ ένα μεγάλο φάκελλο.

— Τό έφερε ένας ακόλουθος από το Λούβρο, είπε.

— Ο Μπερνάρ πήρε το φάκελλο στα χέρια του και τον εξέτασε με προσοχή. Στο επάνω μέρος του υπήρχε η βασιλική σφραγίδα...

— Δίπλωμα, είπε. 'Αλλά πώς ο Κάρολος 9ος, που δεν ξέρει ούτε καν πώς υπάρχουν στον κόσμο, σκέφτηκε να σε ονομάσει ανθυπολοχαγό;

— Τώρα καταλαβαίνω, απάντησε ο Μπερνάρ. Αυτό το δίπλωμα το χρυστάω στον ναύαρχο Κολινύ.

— Δεν ήξερα ότι ο ναύαρχος ενδιαφέρεται τόσο πολύ για την οικογένειά μας, παρατήρησε ο Ζωρζ.

— Δεν είναι ακριβώς αυτό, απάντησε ο Μπερνάρ.

Και του άφηγήθηκε μια σκηνή που είχε ξετυλιχτεί το πρωί στο μέγαρο του Κολινύ.

Την ώρα που βρισκόταν μπροστά στο ναύαρχο, ένας από τους αξιωματικούς του μπήκε τρομαγμένος.

— Βρήκαμε μια επιστολή στον κήπο, είπε. Την πέταξε ένας καβαλάρης, που έφυγε άμέσως μ' ένα τρελό καλπασμό.

— 'Η επιστολή απευθυνόταν στον Κολινύ.

Οι άνθρωποι του ναυάρχου τον περιστοιχίσαν άμέσως.

— Δεν πρέπει να την άνοιξε...

τε, του είπαν. 'Η επιστολή αυτή περιέχει ίσως κάποιο δηλητήριο με κεραυνόβλο επίδραση... Θυμήθηκε το θάνατο της βασιλίσσας της Ναβάρρας, που οι έχοροι της τη δηλητηρίασαν βάζοντας ένα δηλητήριο μέσα σ' ένα ζευγάρι γαντιά που της έστειλαν... Ο καρδάλάρης που πέταξε αυτό το γράμμα ήταν σταλιμένος σίγουρα από τους έχορους σου.

— 'Ανοησίες! είπε ο Κολινύ κι έγενεψε στον αξιωματικό να πλησιάσει.

— 'Αλλ' ο Μπερνάρ, με την γρηγοράδα της αστραπής, πήρε το γράμμα από τα χέρια του αξιωματικού, έτρεξε στο βάθος μιας στοάς κι έκει τό άνοιξε.

— Όλοι οι παριστάμενοι τον κύτασαν με θαυμασμό.

— Κύριε ναύαρχε, είπε ο Μπερνάρ, αν το γράμμα αυτό περιείχε ένα δηλητήριο, που θα έπενεργούσε με την άσπληνη ενός άσημου νέου όπως εγώ, παρά σεις που ή υπαρχίσι σας είναι πολύτιμη για τη θρησκεία και την πατρίδα.

— Νέε μου είσαι γενναίος, απάντησε ο Κολινύ. Δε θα ξεχάσω ποτέ αυτό που έκαμες για να με προστατέξεις από έναν κίνδυνο πραγματικό ή υποθετικό. Διάβασε τώρα αυτό το γράμμα.

Τό γράμμα, που ήταν χωρίς υπογραφή, περιείχε μια προειδοποίηση για τον Κολινύ, ότι οι έχοροι του προπαρσασκεύαζαν μια απόπειρα κατά της ζωής του.

— Να σε τί όφειλω αυτό το δίπλωμα, είπε ο Μπερνάρ τελειώνοντας την αφήγησή του.

— Μ' άπλοστερα λόγια, ο Κολινύ είναι υποχρεωμένος σε σένα, παρατήρησε ο Ζωρζ. 'Εξασφάλισες έτσι έναν τίτλο στην ευγνωμοσύνη του. Δεν ξέρω ποιές είναι οι άλλες αρετές του ναυάρχου, αλλά έχω άκουσει ότι δεν ξεχνάει ποτέ τις υποχρεώσεις του.

ΤΟ ΓΑΝΤΙ

— 'Η αυλή βρισκόταν εκείνη την εποχή στον πύργο των είχε χτίσει ο Φραγκίσκος ο 1ος, στην είσοδο του δόσους της Βουλώνης, κοντά στο Νεϊγύ, προς τιμήν της 'Ισπανίδος σύζυγού του, που ήταν αδελφή του Καρόλου Κουίντου.

— Ο βασιλιάς Κάρολος 9ος δεν ήταν παντρεμένος κι' εξακολουθούσε να βρίσκεται κάτω από την επιρροή της μητέρας του, της τρομερής Αικατερίνης των Μεδίκων, που τον περίμενε εκείνο το πρωί για να προγευματίσουν μαζί, προ-

τού άνεθι στο δαλγόν του, για να πάει στο κυνήγι.

— Ο Κάρολος ο 9ος βγήκε την άριστη ώρα από τα διαμερίσματα του, συνοδευόμενος από τους ακόλουθους του. Στη μεγάλη στοά που ώοηγούσε στα διαμερίσματα της μητέρας του τον περίμεναν ένα πλήθος από αυλικούς, που ό καθένας είχε κάτι να του ζητήσει. Σ' άλλους ο βασιλιάς απαντούσε με καλωσύνη, σ' άλλους φερνόντας με σκαϊότητα.

— Όταν έφτασε μπροστά στους δύο αδελφούς, ο λοχαγός Ζωρζ λυγίσσε τό ένα του γονάτο και του παρούσιασε τον αδελφό του. Ο Μπερνάρ έκαμε τότε μια βαθεία υπόκλιση και ευχαρίστησε τό βασιλιά για την τιμή που του είχε κάμει.

— Α, είσατε σεις για τον όποιον μου μίλησε ο πατέρας μου ό ναύαρχος; είπε ο Κάρολος ο 9ος που συνήιζε ν' αποκαλή έτσι τον Κολινύ. Ο λοχαγός Ζωρζ είπαι αδελφός σας;

— Μάλιστα, μεγαλειότατε.

— Είσατε καθολικός ή εύγενός;

— Είμαι προτεστάντης, μεγαλειότατε.

— Σας ρώτησα από άπλη πειρίεργεια. Ο διάβολος με πάρα αν δίνα σημασία στη θρησκεία εκείνων που ξέρουν να κάνουν τό καθήκον τους.

— Επειτα από αυτά τό λόγια απομακρύνθηκε, για να περάσει στα διαμερίσματα της μητέρας του.

Μερικές στιγμές αργότερα, ή στοά γέμισε από ένα πλήθος όμορφες γυναίκες, που λές και είχαν έρθει εκεί για να διασκεδάσουν με την παρουσία τους τους υπατρίδες που περίμεναν τον βασιλιά. 'Ανάμεσα σ' αυτές τις καλλονές, ξεχώριζε ή κόμισσα 'Αρτεμς ντε Τουρζί, που επισκίαζε όλες τις άλλες με τό λάμψη της.

— 'Η κόμισσα ήταν ντυμένη σαν άμαζόνα και δεν είχε φορέσει ακόμη τό μάσκα της. 'Ετσι, μπορούσε να ίδη κανείς τό πρόσωπό της που είχε τό διαφάνεια του κεχριμπαριού και πλαισιωνόταν από όλόμαυρα σαν τον γαγάτη μαλλιά. Τά φρύδια της, που έσμιγαν λίγο στις άκρες έδιναν στην φυσιογνωμία της μία έκφραση σκληρή ή καλύτερα άγέροχη, χωρίς, όμως, να άφαιρούν τίποτε από τό χάρι και την άρμονία των χαρακτηριστικών της. Τό βλέμμα της ήταν περήφανο και ύπερστικό. 'Αλλά, σ' ώρισμένες στιγμές, ή κόρη των ματιών της μεγάλωσε, άσφινικά, όπως της γάτας. Τό βλέμμα της έπαιρνε τότε μία λάμψη, που ήταν πολύ δύσκολο να την

υπομείνει κι' ό πιδ ψύχραιμος άνθρας.

— Πόσο όμορφη είναι σήμερα ή κόμισσα ντε Τουρζί! ψιθύριζαν οι αυλικοί, που συνωστίζονταν γύρω της, για να την ίδούν καλύτερα.

— Ο Μερζύ, που βρέθηκε στο πέρασμά της, έμεινε σαν άπολιθωμένος και, μόλις την τελευταία στιγμή, σκέφτηκε να παραμερίσει.

— 'Η κόμισσα πρόσεξε την ταραχή του κι' ίσως ευχαρίστηθηκε γι' αυτήν, γιατί καταδέχτηκε να στή λώρη για μία στιγμή τό όμορφο μάτια της πάνω στον Μπερνάρ, που καταδέσσε άμέσως τό δικά του, ενώ τό μάγουλά του βάφονταν κόκκινα.

— 'Η 'Αρτεμς χαμογέλασε κι' άφρεσε τό ένα από τό γάντια της να πέσει κάτω. 'Ηλπιζε ίσως ότι ό Μπερνάρ θάτρεχε να τό σηκώση, για να της τό δώση. 'Αλλά, ή φρεμας, που βρισκόταν άκμή σ' έκστασι, ούτε τό σκέφθηκε. Ένας ξανθός υπατρίδης, που ήταν πίσω του, τον έσπρωξε τότε με όρμη, σήκωσε τό γάντι κι' άφου τό φίλησε με σεβασμό, τό έδωσε στην κόμισσα.

— Ο ξανθός αυτός νέος δεν ήταν άλλος από τον Κομινγκ.

— 'Η κόμισσα, χωρίς να τον ευχαρίστηση, γύρισε προς τον Μπερνάρ και τον κύταξε μεοικές στιγμές με έκφραση που έδειχνε απογοήτευση ή περιφρόνηση. 'Επειτα, βλέποντας τον αδελφό του, που σκετόταν λίγο πιο πέρα, του φώναζε δυνατά:

— Λοχαγέ, από που μάς ήρθε αυτός ό νεαρός έπαρχιώτης; Θα πρέπει να είναι σίγουρα ο γονός σου. Κι' άλλωστε, θα ξερογίστε λιγότερο τό θεο προκαλώντας τον αντίπαλό σας άμέσως μετά την προσβολή που άπείτα από ώριμη σέψη. Δεν είναι σοβαρό άμώσημα αν, σε μία στιγμή δικαίης όργης, δώσετε στον αντίπαλό σας ένα ραντεβού για να χτυπηθήτε μαζί του. 'Αν κατόπιν χτυπηθήτε, θα τό κάμετε για να μην πέσετε σε ένα άμάρτημα πολύ μεγαλύτερο, στο να άβηθήσετε, δηλαδή, τό λόγο που δώσατε. 'Αλλά ξεχνάω ότι μιλάω σ' έναν προτεστάντη... 'Οπωσδήποτε, τό καλύτερο θα είναι να κανονίσετε άμέσως την ύπόθεσι μαζί του. 'Αν θέλετε, θα σας φέρω σ' έπαφή.

— Ελπίζω ότι δε θα άρνηθή να μου ζητήσει συγγνώμη, όπως είναι σωστό, είπε ο Μπερνάρ.

— Α, αυτό, φίλε μου, πρέπει να τό βγάλετε από τό μυαλό σας, απάντησε ο βαρώνος. Ο Κομινγκ δεν παραδέχτηκε ποτέ πως είχε άδικο. Κι' άλλωστε, είναι πολύ ευγενικός και θα σας δώση κάθε ικανοποίησι που θα ζητήσετε.

— Ο Μπερνάρ προσάθησε να κούνη τη συγκίνησή του και πήρε αδιάφορο ύφος.

— 'Αν είναι αλήθεια ότι με προσέβαλε, πρέπει να μου δώση ικανοποίησι, είπε. Και ξέρω πως θα τον εξαναγκάσω σ' αυτό.

— Θαυμάσια, φίλε μου, απάντησε ο Βαντρέϊλ. Μου άρέσει τό θάρρος σας, γιατί δε θ' άγνοήτε, βέβαια, ότι ό Κομινγκ είναι ένα από τό καλύτερα σπαθιά του βασιλείου. Πήρε στή Ρώμη μαθήματα από τον περίφημο Μπαρμπατίλα και ξέρω πολλούς υπατρίδες, που δε θάβελαν ν' αναμετρηθούν μαζί του.

— Μιλώντας έτσι, κύτταξε τό πρόσωπό του Μπερνάρ, που ήταν κάπως πιο άγρο από πρίν. Κι' άσ' τόσο, την άχώρητη αυτήν δεν του ήδινε ό φόβος, αλλά ή συγκίνησή του για την προσβολή που του είχαν κάμει.

— Θάθελα πολύ να σας χρησιμεύσω για δεύτερος σ' αυτή την

— Ακολούθησαν την αντίθετη διεύθυνσι από εκείνη που είχαν πάρει: ή κόμισσα με τό λοχαγό Ζωρζ και στάθηκαν στο άνοιγμα ενός παρραύρου.

— Φίλε μου, άρχισε ό βαρώνος, είσατε νεοφερμένος στην αυλή και δεν ξέρετε άκόμη τίς συνήθειες που έπικρατούν εδώ.

— Ο Μπερνάρ τον κύτταξε έκπληκτος.

— Δεν καταλαβαίνω, τραύλισε.

— Ο αδελφός σας είναι άπασιγολημένος και δε μπορεί να σας συμβουλευθή, συνέχισε ό βαρώνος. 'Αν τό έπιτρέπετε, θα τον άντικαταστήσω.

— 'Αλλά, κύριε...

— Σας προσέβαλαν σοβαρά και φαντάζομαι ότι τό συλλογισμένο ύφος σας όφειλεται στο δ-

— Τι σκεφτόσαστε με ποιά τρόπο θα ξεπλύνετε την προσβολή που σας έκαμνε.

— Τό ύφος του Μπερνάρ έγινε άκόμη πιο έκπληκτο από πρίν.

— 'Αλλά για ποιά προσβολή μιλάτε; ρώτησε. Ποιός με προσέβαλε;

— Πρίν από λίγα λεπτά, ό Κομινγκ δε σας έσπρωξε βάνουσα; είπε ό βαρώνος. 'Ολη ή αυλή τό πρόσεξε και όλοι άναρωτιώνται με ποιά τρόπο θα ξεπλύνετε αυτή την προσβολή.

— 'Αλλά, παρατήρησε ό Μπερνάρ, μέσα σε μία στοά, όπου συνωστίζεται τόσος κόσμος, δεν είναι έκπληκτικό τό ότι κάποιος μ' έσπρωξε άθελά του.

— Κύριε ντε Μερζύ, απάντησε ό βαρώνος, δεν έχω την τιμή να

σας είμαι πολύ γνωστός. Άφου μόλις προχτές συναντηθήκαμε για πρώτη φορά, αλλά είμαι πολύ φίλος του αδελφού σας, που μπορεί να σας πη ότι προσπαθώ όσο είναι δυνατόν να παραβλέπω τις προσβολές. Δε θάθελα να σας σπρώξω σε μία δυσάρεστη περιπέτεια, αλλά έχω έπίσης τό καθήκον να σας πω ότι ό Κομινγκ δε σας έσπρωξε από άπροσεξία. Σας έσπρωξε γιατί ήθελε να σας προσβάλλη. 'Αλλά κι' αν άκόμη δε σας έσπρωχνε, αυτό που έκαμε ήταν προσβολή για σας. Γιατί, σηκώνοντας τό γάντι της κυρίας ντε Τουρζί, καταπάτησε ένα δικαίωμα που άνηκε σε σας. Τό γάντι βρισκόταν μπροστά στα πόδια σας, συνεπώς σεις μόνον είχατε τό δικαίωμα να τό σηκώσετε και να τό δώσετε στην κάτοχό του... Κι' άλλωστε, γυρίστε τό κεφάλι σας με τό τρόπο και θα ίδωτε στην αντίθετη άκρη της στοάς τό Κομινγκ, που σας δείχνει με τό άσχημο στόμα ότι δεν είχε πραγματικά την πρόθεσι να με προσβάλει, είπε.

— 'Αγαπητέ φίλε, μην αναβάλλετε ποτέ μία καλή άπόφασι σαν αυτή, τον συμβούλευσε ό βαρώνος. Κι' άλλωστε, θα ξερογίστε λιγότερο τό θεο προκαλώντας τον αντίπαλό σας άμέσως μετά την προσβολή που άπείτα από ώριμη σέψη. Δεν είναι σοβαρό άμώσημα αν, σε μία στιγμή δικαίης όργης, δώσετε στον αντίπαλό σας ένα ραντεβού για να χτυπηθήτε μαζί του. 'Αν κατόπιν χτυπηθήτε, θα τό κάμετε για να μην πέσετε σε ένα άμάρτημα πολύ μεγαλύτερο, στο να άβηθήσετε, δηλαδή, τό λόγο που δώσατε. 'Αλλά ξεχνάω ότι μιλάω σ' έναν προτεστάντη... 'Οπωσδήποτε, τό καλύτερο θα είναι να κανονίσετε άμέσως την ύπόθεσι μαζί του. 'Αν θέλετε, θα σας φέρω σ' έπαφή.

— Ελπίζω ότι δε θα άρνηθή να μου ζητήσει συγγνώμη, όπως είναι σωστό, είπε ό Μπερνάρ.

— Α, αυτό, φίλε μου, πρέπει να τό βγάλετε από τό μυαλό σας, απάντησε ό βαρώνος. Ο Κομινγκ δεν παραδέχτηκε ποτέ πως είχε άδικο. Κι' άλλωστε, είναι πολύ ευγενικός και θα σας δώση κάθε ικανοποίησι που θα ζητήσετε.

— Ο Μπερνάρ προσάθησε να κούνη τη συγκίνησή του και πήρε αδιάφορο ύφος.

— 'Αν είναι αλήθεια ότι με προσέβαλε, πρέπει να μου δώση ικανοποίησι, είπε. Και ξέρω πως θα τον εξαναγκάσω σ' αυτό.

— Θαυμάσια, φίλε μου, απάντησε ο Βαντρέϊλ. Μου άρέσει τό θάρρος σας, γιατί δε θ' άγνοήτε, βέβαια, ότι ό Κομινγκ είναι ένα από τό καλύτερα σπαθιά του βασιλείου. Πήρε στή Ρώμη μαθήματα από τον περίφημο Μπαρμπατίλα και ξέρω πολλούς υπατρίδες, που δε θάβελαν ν' αναμετρηθούν μαζί του.

— Μιλώντας έτσι, κύτταξε τό πρόσωπό του Μπερνάρ, που ήταν κάπως πιο άγρο από πρίν. Κι' άσ' τόσο, την άχώρητη αυτήν δεν του ήδινε ό φόβος, αλλά ή συγκίνησή του για την προσβολή που του είχαν κάμει.

— Θάθελα πολύ να σας χρησιμεύσω για δεύτερος σ' αυτή την

Καθημερινό τέστ όμορφιάς:

«Πώς φαίνομαι; Διατηρείται νεανικό τό δέρμα μου; 'Ο άέρας, ή κακοκαιρία και τό καθημερινό μακιγιάζ έχουν άφήσει τό ίχνη τους;»

Μιά έξυπνη γυναίκα δεν άνησυχεί, γιατί ξέρει πως ή όμορφιά άρχίζει με την περιποίησι του δέρματος και ή περιποίησι του δέρματος άρχίζει με NIVEA. 'Η δαυμάσια αυτή κρέμα, με την άπαλή ευχάριστη ευωδιά, περιέχει ύδροθυμουργά και λιπαρά συστατικά και την ουσία Εύσεριτ - ότι χρειάζεται τό δέρμα για να διατηρηται υγιές, δροσερό.

Πάρτε κρέμα NIVEA: κάθε κουτί περικλείει την όμορφιά για τό δέρμα σας.

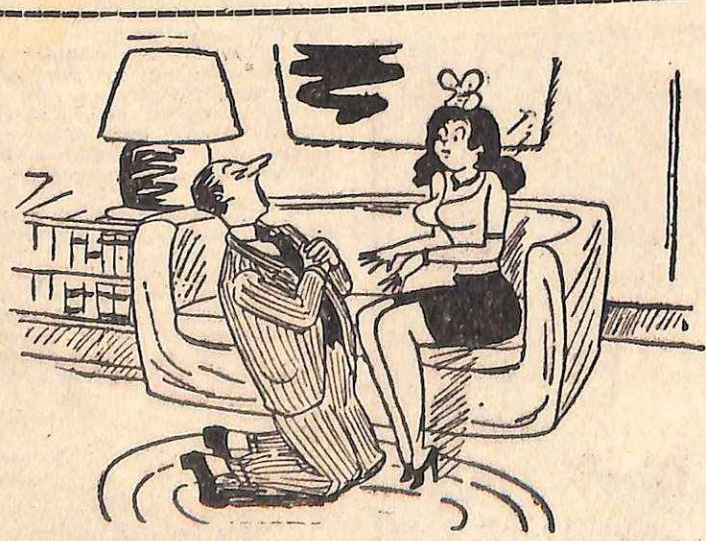


Γαλάκτωμα NIVEA

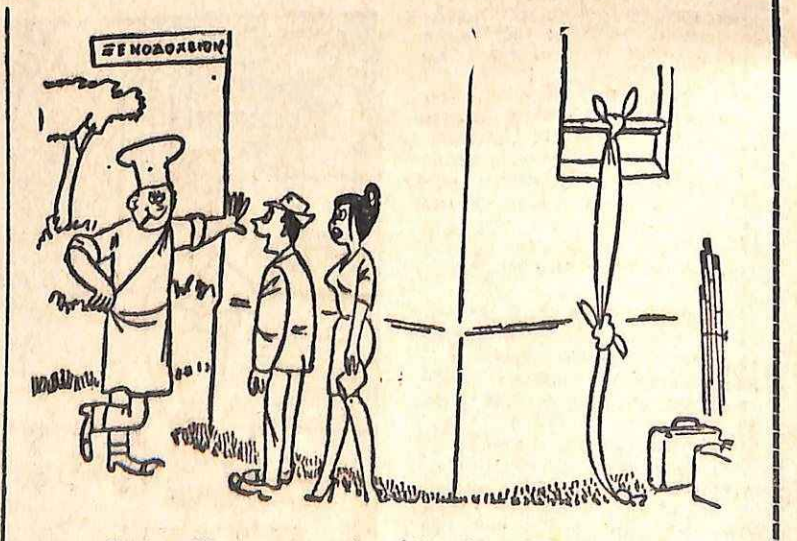
Γιά την ώλοκληρωμένη περιποίησι του δέρματος. 'Ιδεώδες για ντεμακιγιάζ.

NIVEA

ΓΝΗΣΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ



— Σ' αγαπάω Περσεφόνη μου και θέλω να τό μάθη όλος ό κόσμος... έπειτα απ' τη γυναίκα μου!



— Α!... Τι σύμπτωσης!... 'Ακριβώς έσας γυρεύαμε για να σας ξεφλήσουμε τό λογαριασμό!...

υπόθεσι, ξαναζήτε ο βαρώνος. 'Αλλ' έκτος από το ότι πρόκειται να μεταλάβω αύριο, είμαι, όπως ξέρετε, αγκαλιασμένοι με τον ιππότη ντε Ρεϊνού και δε μπορώ να διασταυρώσω το ξίφος με κανένα άλλον εκτός απ' αυτόν.

Πραγματικά, σύμφωνα με τα έθιμα της εποχής, ένας ευπατρίδης, που ήταν δεσμευμένος με κάποιον, δε μπορούσε να χτυπηθεί με άλλον, γιατί αυτό έβωρείτο σαν αθέτησις του λόγου του προς τον πρώτο. Κι' όπως είδαμε, ο Ρεϊνού δεν είχε θεωρήσει σαν τερματισθείσα την φιλονικία του με τον Βωντρέϊ. Ο βαρώνος έπρεπε, λοιπόν, να τον περιμένει, χωρίς να έχη το δικαίωμα να χτυπηθεί με άλλον. 'Αν, στο μεταξύ, έρχοταν σε σύγκρουσι με τρίτον, ή μονομαχία τους θα γινόταν αφού ο Βωντρέϊ ξεκαθάριζε τους λογαριασμούς του με τον ιππότη.

Ευχαριστώ, απάντησε ο Μπερνάρ. 'Αν φτάσω στα άκρα, ο αδελφός μου θα μου χρησιμεύσει ως δεύτερος.

Ο λοχαγός Ζωρζ έφερε από παρόμοιες υποθέσεις, είπε ο Βωντρέϊ. Πηγαίνα να σας φέρω τον Κομμίνγκ για να εξηγήσετε μαζί του.

Ο Μπερνάρ έκανε μια κλίσι του κεφαλιού, για να δείξη ότι ήταν σύμφωνος.

ΤΟ ΠΑΝΤΕΟΥ

Υπάρχουν άνθρωποι που χαίρονται όταν μπορούν να ρίξουν λάδι στη φωτιά. Στην κατηγορία αυτή ανήκει ο βαρώνος ντε Βωντρέϊ. Ήταν απαρνηγός όταν έβλεπε ότι μια μονομαχία είχε ματαιωθεί και γι' αυτό προσπαθούσε με κάθε τρόπο ν' αποφυγή αυτό τό... δυσάρεστο ένδεχόμενο.

Στην προκειμένη περίπτωση δεν ήθελε να του ξεφυγή η ευκαιρία να βάλη αντιμέτωπους έναν διάσημο ξιφομάχο μ' έναν άπειρο ευπατρίδη, που δεν είχε ξαναπαίσει ίσως άλλη φορά ξίφος στα χέρια του.

Τα επιχειρήματά του, ωστόσο, ήταν σωστά. Ο Κομμίνγκ είχε σπρώξει από πρόθεσι τον Μπερνάρ κι' ή προσβολή ήταν, βέβαια, σοβαρή. 'Αλλά παρόμοια επεισόδια γίνονταν κάθε μέρα, χωρίς να έχουν δραματικές συνέπειες. Και το ίδιο θα γινόταν και τώρα, αν ο Βωντρέϊ δεν έκανε τη μύτη του σ' αυτή την υπόθεσι.

Όταν έφυγε για να πάη να βρή τον Κομμίνγκ, ο Μπερνάρ άρχισε να σκέφτεται τι έπρεπε να πει.

Υπήρχε η συνήθεια μια πρόκλησι σε μονομαχία ή μια αίτησι εξηγήσεων να γίνεται όχι μόνον μ' ευγένεια αλλά και με κάποια δεξιότητα. Ο Μπερνάρ χρειαζόταν, λοιπόν, μια καλή φράσι κι' αυτήν έβγαλε να βρή, για να δείξη ότι ήξερε να φέρνεται σαν άνθρωπος του καλού κόσμου. Τό ότι μπορούσε να τραυματισθεί ή και να σκοτωθεί στη μονομαχία, λίγο τον ενδιέφερε. Για τη στιγμή.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έκάστην 9-3. Τά άπογύματα μόνον επί συνεντεύξει
Χαριάδου Τρικούπη 113, τηλ. 613-610. Οικία 710-752.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (πλατ. 'Αγίου Κωνσταντίνου, Ομόνοια) 9-1 π.μ. και 4-8 μ.μ. — Τηλ. 525.367.

ΤΟ ΣΤΙΓΜΙΟΛΟΓΙΟ

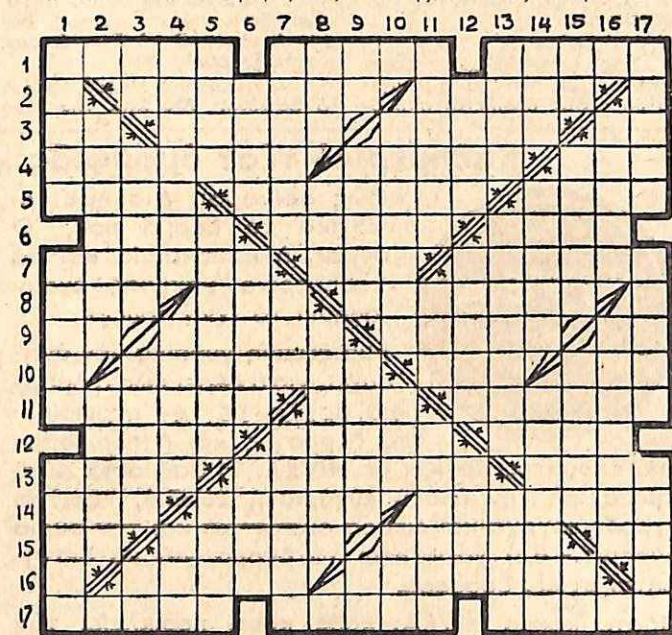
ΑΡΙΘΜΟΣ 926

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Δυσέμετα δάνεια. — Δε λείπουν από καμιά κουζίνα. — Γυιός του Κρέοντος, που κατασπαράχτηκε από τη Σφίγγα.
- 2 Δηλητηριώδες. — Έχασαν προσφιλή πρόσωπα (καθ.).
- 3 Προτάσσεται του 'Αλαμίν. — 'Επιφάνειες απόλυτα ομαλές (καθ.). — Είναι αφιερωμένος

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Όνομα πολλών στάρ του θεάτρου και του κινηματογράφου μας. — Φοβερή άρρώστια. — 'Ορκίζομαι.
- 2 Αύξάνει τη γεωργική παραγωγή. — Την άγαπα ο νοικοκύρης.
- 3 'Αρρο. — 'Ανοησία. — Κάτοικος χώρας της Β. Ευρώπης. — Βυζαντινή νότα.



- 4 Μια των Κυκλάδων. — Έδωσε το όνομά του σε μια ελληνική θάλασσα. — Όνομα γήσινης του Χάλλυγουντ.
- 5 Δε βρίσκεται στη θέσι του. — 'Ο μεγαλύτερος γεωγράφος της αρχαιότητος. — Πρωτεύουσα ελληνικού νομού.
- 6 Μονωδία. — Πόλις της Γερμανίας. — 'Ιερός βους των αρχαίων Αιγυπτίων.
- 7 'Υπουργός των 'Εσωτερικών της φασιστικής 'Ιταλίας. — 'Ηρωας του Σαϊμπρ. — Έργαλεία του ευλογίου.
- 8 Το μικρό όνομα δόσας του τραγουδιού. — ... Μιράντα: παλαιά δόσα του κινηματογράφου. — Ένοια.
- 9 Νότα. — Περιφήμη μελοδραματική σκηνή. — Ούρανο φαινόμενο των πολικών περιχώων. — Καλύπτουν μισό έλος.
- 10 Μικρός ένδιαισμος κενός χώρος (πληθ.). — Το μικρό όνομα διασήμου νέγρου τραγουδιστού. — Τοπικό επίρρημα.
- 11 Δοχείο νερού. — Αριθμητικό. — Στο πρόσωπο υπάρχει άνω και κάτω.
- 12 Δεν έχουν μυαλό (ουδ.). — Είναι τα χάδια. — Νοστιμίζει τα πάντα.
- 13 Προέρχεται από κρασί. — Αντίστοιχα, σύμμετρα με άλλα. — Άπιστα.
- 14 Νέα και άραξια κοπέλλα. — Χωριό του Σουλίου με όμώνυμο φρούρι. — Χερσόνησος της Ν. Ρωσίας.
- 15 Σύμφωνα ακριβολογίας. — 'Η πρωτεύουσα του Διέτ. — Τά ζητούν μερικοί κακοποιοί. — Στο αλόφειτο έχουν την αντίθετη σειρά.
- 16 Τούρκος τιτλούχος. — Γάλλος ήθοποιός και τραγουδιστής (επών.).
- 17 Κολακευτικό, για κάθε γυναίκα επίθετο. — Θα των αρχαίων. — Εκκλησιαστική ποιή.

1. Ηλίας της Δ. Γερμανίας, επί του Ρήνου. — 'Ο πρώτος Έλληνας υπαξιότης. — Κινέζος ηγέτης (το τελευταίο τρίτο του ονόματός του).
- 2 Δολοφονήθηκε από τον αδελφό του. — Ανάξια. — Χρηματοκιώτιο.
- 3 'Αναφορική άντωναμία. — Μεγάλη πόλις της 'Ιαπωνίας. — 'Η σύζυγος του Μωάμεθ.
- 4 Χαρτονομίσματα χωρίς καμιά αξία. — 'Ανεστραμένα προσκαλούν. — Βασιλεία.
- 5 'Η επιστήμη δεν κατάρθωσε ακόμα να τους νικήση. — Ζωγράφος, που φιλοτέχνησε τις τοιχογραφίες του Πανεπιστημίου. — Άπειραχτα.
- 6 'Υποθετικόν. — 'Ηγεμών ασιατικού κράτους. — 'Ανάλατα. — 'Απαγορεύει.
- 7 Πρόσωπο των 'Αθλών. — Τό συνήθουν οι ξένοι στο τηλέφωνο. — 'Οχυρή πόλις της Β. Α. Γαλλίας.
- 8 Ποταμός της 'Ηπείρου, που περνούσαν κατά την αρχαιότητα οι ψυχές. — 'Αντιθετικός σύνδεσμος. — 'Απαραιτήτη σ' ένα πλοίο.
- 9 Περιφήμος 'Αλεξανδρινός μαθηματικός. — Ξενοδοχείον πολυτελείας. — Πρό ολίγου.
- 10 Διπλοαζίζιζμένο έπιστεύει. — Την πήρε ή Γαλλία από τους Γερμανούς. — Χώρα της Δ. 'Ασίας.
- 11 'Αρχικά γνωστά σε πολλούς αγχώμαθεις. — Δεν έχει άπογόνους. — 'Ιστορικό ποτάμι μας.
- 12 Νότα. — 'Οραία άνθη. — Καλά. — Πλάσμα του Θεού.
- 13 Γερμανός φιλόσοφος. — 'Αποτελούνται από πρόσωπα, των ίδιων επαγγέλματος.
- 14 Στοχασμός, σημασία. — Σοφός της αρχαιότητος. — 'Αδελφός του Μωάμεως.
- 15 Π. Β. ΧΡΙΣΤΑΡΑΣ (Λουτράκι) 'Η λύσις του 925 στη σελίδα 76

μή, το κυριότερο ήταν να βρή μια καλή φράσι.

'Αλλ' ο Βωντρέϊ ξαναγύρισε προτού ο Μπερνάρ κατορθώσει να συμπληρώση τις σκέψεις του. Είχε έρθει μαζί με τον Κομμίνγκ, που, σταματώντας σ' απόστασι μερικών βημάτων, έδωσε το καπέλλο του και ύποκλήθηκε με ευγένεια.

— 'Επιθυμείτε να μου μιλήσετε, κύριε; ρώτησε με ήρεμη φωνή.

Ο θυμός έκαμε το αίμα ν' ανεβή στο πρόσωπο του Μπερνάρ. Ξέχασε άμέσως τις σκέψεις που τον άπασχολούσαν πούν και άπάντησε με φωνή τόσο σταθερή, που ούτε ο ίδιος δεν την περίμενε από τον έαυτό του:

— Κύριε, φερθήκατε άπέναντί μου με άναίδεια και έπιθυμώ μια ίκανοποίησι από σας.

Είχε κόψει με μιάς όλες τις γέφυρες ύποχωρήσεως, αν ύποθετή, βέβαια, πως ο Κομμίνγκ ήλθεν έρθει με διαλλακτικές διαθέσεις, πράγμα που ήταν άπίθανο.

Ο Βωντρέϊ έκαμε μια έπιδοκιμαστική κίνησι με το κεφάλι. Δεν περίμενε τόσο θάρρος από το μικρό αυτό έπαρχιώτη.

Ο Κομμίνγκ δεν έξεπλάγη λιγώτερο. Σήκωσε άμέσως το κορμί του, έβαλε τη γροθιά του στα 'Ισχία, όπως ήταν ή συνήθεια σε παρόμοιες περιστάσεις και άπάντησε με σοβαρό ύφος:

— 'Αν δεν κάνω λάθος, με προκαλείτε, κύριε. 'Η πρόκλησις αυτή είναι προσβλητική για μένα...

— Πάρτε το όπως θέλετε, είπε ο Μπερνάρ με ύπεροχη άδιστοφία.

— Σάν προσβλήθηκε, λοιπόν, έχω το δικαίωμα της έκλογής των όπλων, συνέχισε ο Κομμίνγκ.

Διαλέξτε εκείνα που σας ταιριάζουν καλύτερα, απάντησε ο Μπερνάρ σάν ίδιο τόνο.

Ο Κομμίνγκ έκοψε πως σκεφτόταν.

— Τό δίκαιο σπαθί είναι ένα θαυμάσιο όπλο, είπεν έπειτα. 'Αλλά διατρέχει κανείς τον κίνδυνο να παρομοιωθή και στην ήλικία μας—πρόσθεσε γελώντας—δεν είναι καθόλου άξιόσπουστο να δείχνη κανείς στη φίλη του μια βαθεία ούλη πάνω στο πρόσωπο. Για τον ίδιο λόγο άποκλείω τό κυριό σπαθί. 'Απομένει τό μακρύ πολεμικό ξίφος, που κάνει μια μικρή τρύπα, αλλά ή τρύπα αυτή είναι άρκετη. (Χαμογέλασε και πάλι).

Διαλέγω, λοιπόν, τό μακρύ πολεμικό ξίφος και τό εγχειρίδιο. Πολύ καλά, συμφώνησε ο Μπερνάρ.

Κι' έκαμε να φύγη. — Μια στιγμή! του φώναξε ο Βωντρέϊ. Ξεχάσατε να όρίσετε ένα ραντεβού.

— Όλη ή αύλη πηγαίνει στο Πρέζ Κλέρ για παρόμοια ζητήματα, είπε ο Κομμίνγκ. Έκτος αν ο κύριος προτιμάει κάποιο άλλο μέρος.

— Στο Πρέζ Κλέρ, έστω, άπάντησε ο Μπερνάρ.

— Όσο για την ώρα, συνέχισε

MENTIOUM

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΝ ΨΥΧΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΟΝ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ (ΚΑΙ ΩΡΟΣΚΟΠΙΑ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ ΜΕ ΔΡΧ. 20)

Προσωπικός ή δι' έπιστολής το διπλωματούχον ΜΕΝΤΙΟΥΜ Κυρία ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ. 29 ετών πείρας, δέχεται Βασ. Κων)νίνου 8 ες Πειραιά. Τηλ. 472-898, όρες 10-2 και 6-8.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΣΤΟΥ

Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παρά την 'Ομόνοια) 9-2 και 5-7½ μ.μ.

Τηλέφωνον 523.708.

ο Κομμίνγκ, πρέπει να ξέρετε ότι δε σκάνονται πριν από τις όκτώ, για λόγους που με άφορούν... Καταλαβαίνετε;... Δε θα κοιμηθώ άπόψε στο σπίτι μου και δε θα μπορέσω να βρίσκωαι στο Πρέζ Κλέρ πριν από τις έννα.

— Στις έννα, λοιπόν, είπε ο Μπερνάρ.

Ο Μπερνάρ, γυρίζοντας τό κεφάλι του, είδε σε μικρή απόστασι την κόμησσα ντε Τουρζί, που είχε άφήσει τό λοχαγό Ζωρζ με μια άλλη κυρία. 'Η 'Αρτεμις φάνηκε πως παρακολουθούσε με ιδιαίτερο ένδιαφέρον τη συνομιλία του με τον Κομμίνγκ. Ο νεαρός ιππότης, βλέποντάς την, προσπάθησε να δώση μια άδιάφορη έκφρασι στο πρόσωπό του.

— 'Επικρατεί από κάμποσο καιρό ή μόδα, του είπε εκείνη τη στιγμή ο Βωντρέϊ, οι άνθρωποι να μονομαχούν με κόκκινα έσώρρουχα. Τό αίμα δε φαίνεται κι' αυτό είναι πίο κόσμιο... 'Αν δεν έχετε, θα σας στείλω στο σπίτι σας ένα δλόκληρο κοστούμι...

— Όσο για τον κύριο ντε Κομμίνγκ, είμαι βέβαιος ότι θα έχη.

— Όχι, απάντησε ο Κομμίνγκ. Βρίσκω τά κόκκινα έσώρρουχα γελοία.

— Κι' εγώ τά θεωρώ περιττά, συμφώνησε ο Μπερνάρ.

Ο Βωντρέϊ έτριψε τά χέρια του από ευχαρίστησι. Βρισκόταν στο στοιχείο του.

— Και τώρα φίλο μου, είπε, δεν άπομένει παρά να κανονίσετε τους «δεύτερους» και τους «τρίτους» για τη συνάντησί σας.

— Έτσι λέγονταν οι μάρτυρες, που όπως είπαμε και παραπάνω, δεν έμεναν τίς περισσότερες φορές άπλοοι θεατές, αλλά χτυπιόνταν κι' αυτοί μεταξύ τους.

— Ο κύριος είναι νεοφερμένος στην αύλη, είπε ο Κομμίνγκ. Και ίσως θα δυσκολευόταν να βρή έναν «τρίτο». Γι' αυτό, θα το κά-

μω τη χάρι να περιορισθώ μόνον σ' έναν «δεύτερο».

Ο Μπερνάρ έσφιξε τά χείλη του, σάν να έθελε να χαμογελάση.

— Δε θα μπορούσε να γίνη με γαλύτερη ευγένεια, φώναξε ένθουσιασμένος ο βαρώνος. Είναι άλλη θινή απόλαυσις νάχη κανείς να κάμνη μ' έναν ευπατρίδη τόσο συγκαταβατικό, όσο ο κόμης ντε Κομμίνγκ.

— Κι' έπειδη θα χρειασθήτε ένα ξίφος του ίδιου μήκους με τό δικό μου, συνέχισε ο Κομμίνγκ, σας συνιστώ τον Λωρσάν, στο «Χρυσό 'Ηλιο», όδός Φερρονερί. Είναι ο καλύτερος όπλαποιός του Παρισιού. Πέστε του ότι πηγαίνετε έκ μέρους μου και θα σας εξυπηρετήση καλά.

— Έπειτα απ' αυτά τά λόγια, έκαμε μια ύπόκλισι κι' άπομακρύνθηκε, για να πάη να ξαναβρή τους φίλους του.

— Σας συγχαίρω, κύριε ντε Μερζύ, είπεν ο Βωντρέϊ, όταν έμειναν μόνον. Τά καταφέρατε περίφημα... 'Ομολογώ πως δεν τό περίμενα. Και πρέπει να ξέρετε πως ο Κομμίνγκ δεν είναι συννημένος να του μιλάνε μ' αυτό τον τρόπο. Τόν φοβούνται σάν τη φωτιά, ιδίως από τότε που σκότωσε τό μεγάλο Κανιγιάκ. Όσο για τον Σαιν-Μισέλ, που τόν σκότωσε πριν από δυό μήνες, δεν ήταν και μεγάλο τό κατορθώματά του.

Ο Σαιν-Μισέλ δε φημιόταν για πολύ καλός σπαθιστής, ο Κανιγιάκ, όμως, είχε σκότωσει πέντε ή έξη ευπατρίδες, χωρίς ο αντίπαλός του να του κάμουν ούτε γρατζουνιά. Είχε πάρει μαθήματα στη Νεάπολι από τον Μπορέλι κι' έλεγαν πως ο Λανσάκ, προτού πεθάνη, του είχε μάθει τό μυστικό κόλπο του, με τό οποίο έστειλε στον άλλον κόσμο τους αντίπαλους του... Γι' αυτός δεν είχα εγ' λήθεια—συνέχισε, σάν να μιλούσε στον έαυτό του—ο Κανιγιάκ είχε

συλήσει την έκκλησία του 'Οξερ κι' είχε ρίξει κατά γής τις άγιες εικόνες και τά ιερά σκεύη. Δεν είναι έκπληκτικό, λοιπόν, τό ότι τιμωρήθηκε.

Ο Μπερνάρ, που αυτές οι λεπτομέρειες κάε άλλο παρά τόν διασκεδάσαν, ύποκρινόταν ώστόσο, ότι άκούγε μ' ένδιαφέρον τό συνομιλήτη του, για να μην του περάση από τό μυαλό ή ιδέα πως φοβόταν τόν Κομμίνγκ.

— Εύτυχώς, είπε, προσπαθώντας να χαμογελάση, δεν λήστεψα καμμία έκκλησία, ούτε πέταξα κάτω τις ιερές εικόνες και τά σκεύη. Έτσι, κινδυνεύω λιγώτερο από τόν Κανιγιάκ.

— Πρέπει να σας δώσω μια συμβουλή, ξαναείπε ο Βωντρέϊ. Όταν θα χτυπηθήτε με τόν Κομμίνγκ, πρέπει να προσέξετε τά τεχνικάματά του, που στοιχίζουν ή ζωή στο λοχαγό Τομάσσο. Σε κάποια στιγμή, φώναζε πως ή άκρη του ξίφους του είχε σπάσει. Ο Τομάσσο έβαλε τότε τό ξίφος του πάνω από τό κεφάλι του, περιμένοντας ένα χτύπημα με την κόψι του ξίφους. 'Αλλά τό ξίφος του Κομμίνγκ δεν είχε πάσει τίποτα και χάθηκε δλόκληρο ως τη λαβή μέσα στο στήθος του Τομάσσο.

Πού τό είχε άφήσει άκαλύπτο, μη περιμένοντας ένα χτύπημα με την αίχμη... Πρέπει, λοιπόν, να είσαστε προσεκτικός.

— Θα κάμω τό καλύτερο που μπορώ, απάντησε ο Μπερνάρ.

— Άκούστε και κάτι άλλο, ξαναείπε ο Βωντρέϊ. Θα διαλέξετε ένα εγχειρίδιο με γερό λαβή, για να μπορούτε ν' άποκρούσετε μ' αυτό. Βλέπετε αυτή την ούλη στο άριστερό μου χέρι; Την έπαθα γιατί είχα βγή χωρίς εγχειρίδιο.

Έτυχε, λοιπόν, ο νεαρός Τωλλάρ κι' εγώ να φιλονεικήσωμε και να χτυπηθούμε. Κι' όπως δεν είχα εγ' χειρίδιο, λίγο έλειψε να χάσω τό χέρι μου.

Την ίδια στιγμή, ο λοχαγός Ζωρζ άφησε την κυρία με την όποιαν κουβεντιάζε κι' έτρεξε στον αδελφό του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Και ο Τωλλάρ βγήκε άδικο;

— Καθόλου. Τόν σκότωσα χάρις σ' ένα τάμα που είχα κάμει στον 'Αγιο Μαυρίκιο, τόν πρόστα τη μου. Καλό είναι επίσης να έχετε καθαρό πανί και στουπά (αντικαθιστούσαν τότε τό ραμβόκι) μαζί σας, γιατί δεν πεθαίνει κανείς πάντοτε σε μια μονομαχία. Θα σας συμβούλευα άκόμη να βάλετε τό ξίφος σας πάνω στο βρομό της έκκλησίας, κατά την ώρα της λειτουργίας... 'Αλλά ξεχάσα πώς είσαστε προτεστάντης. Άκόμη μια λέξι. Μην τό παίρνετε ζήτημα φιλοτιστε ότι πρέπει να μην ύποχωρήτε. Θα προσπαθήσετε, τουαντιόν, να κουράσετε τόν αντίπαλό σας. Ο Κομμίνγκ είναι άομητικός στις έπιθέσεις του, αλλά δεν έχει άντοχη. Ξεαντήστε τον, λοιπόν, όσο μπορείτε περισσότερο, ώπου να βρήτε την ευκαιρία για να του χάσετε τό ξίφος μέσα στο στήθος του.

Θα εξακολουθούσε για πολλήν ώρα άκόμη να του δίνη συμβουλές, αν δεν άκουγόταν ο ήχος των κερμάτων, που άνήγγελλαν ό το βασιλιάς θ' άνέβαινε στο άλογο του.

Πραγματικά, εκείνη τη στιγμή, άνοιξε ή πόστα των διαμερισμάτων της βασιλομήτορος κι' ο βασιλιάς, φορώντας την κυνηγετική στολή του, διευδύνθηκε προς την έξοδο.

Την ίδια στιγμή, ο λοχαγός Ζωρζ άφησε την κυρία με την όποιαν κουβεντιάζε κι' έτρεξε στον αδελφό του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ

Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης), Τηλεφ. 532.563

ΙΔΟΥ Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΜΟΥ

1. 'Η 'Αλήθεια όπως πηγάζει από τό παρατιθέμενον έπίσημον κείμενον του Προέδρου της 'Ακαδημίας U.N.A.S.A.S. του Μιλάνου, είναι ότι πράγματι άπενηθή εις μέ τό τίτλος «MAESTRO D'ARTE ACCADEMICO AD HONOREM». 'Ο γνωρίζων την 'Ιταλικήν γλώσσαν έν συνδυασμώ προς την ιδιότητά μου ως Διευθυντού της μεγαλύτερας και άρτιότερας Σχολής Κομμωτών έν 'Ελλάδι, θάίστως θα άποδώση εις την 'Ελληνικήν τόν τίτλον «Επίτιμος Καθηγητής της 'Ακαδημίας U.N.A.S.A.S.» ή «'Ακαδημαϊκός - Επίτιμος MAITRE - της 'Ακαδημίας U.N.A.S.A.S.»

2. 'Η Καλλιτεχνική 'Ενωσις Κομμωτών δημοσιεύει περικοπής έγγραφων, άποσκοπούσα μόνον την συκοφαντικήν δυσφήμισίν μου.

3. Σημειών ότι ή αυτή Καλλιτεχνική 'Ενωσις Κομμωτών ουδέμιαν έδωσεν άπάντησιν εις την κοινοποιηθείσαν έξώδικον πρόσκλησίν μου και ουτω δεν ήδυνήθην μεταξύ των άλλων να μάθω ποία πρόσωπα την εκπροσωπούν, ηρούσα σιγήν ιχθύος.

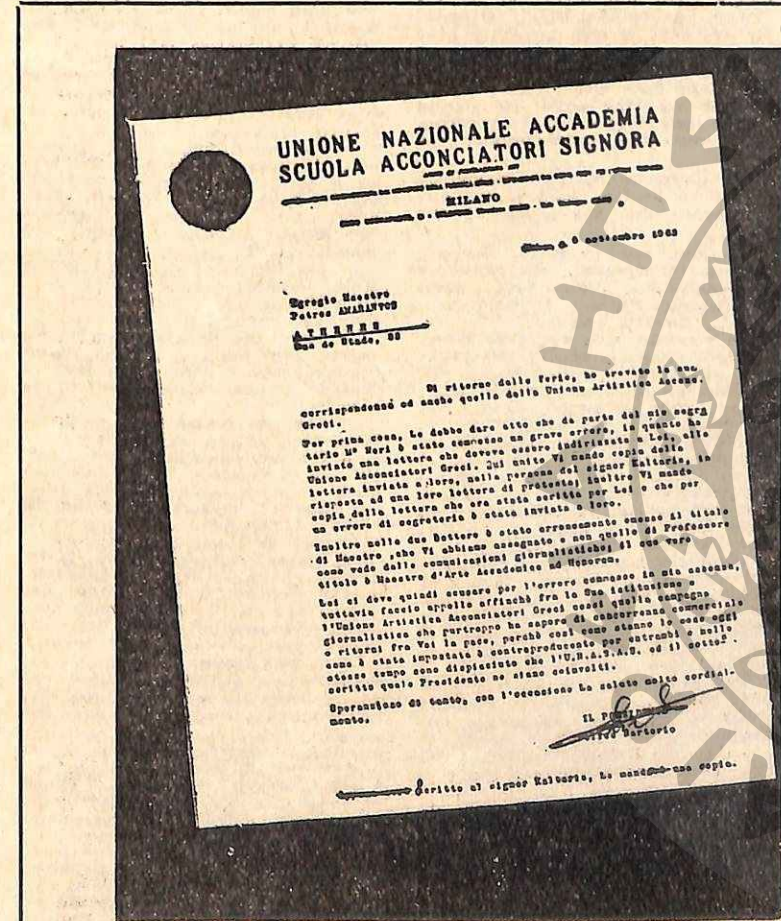
4. Εις την διάδεσιν παντός, έχω:

α) την έπίσημον ταυτότητά μου, εκδοθείσαν υπό της 'Ακαδημίας U.N.A.S.A.S. και από την όποιαν προκύπτει ο όνν τίτλος μου, και

β) τό άπονεμηθέν μοι έπίσημον μετάλλιον, αυτή είναι ή τελευταία άπάντησίς μου. 'Αν' έδώ και πέραν τόν λόγον θα έχη ή Δικαιοσύνη.

ΠΕΤΡΟΣ ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

'Ακαδημαϊκός «Επίτιμος MAITRE» της 'Ακαδημίας U.N.A.S.A.S. του Μιλάνου



Τὸ καὶνὴν τεχνικὸ

ΛΗΘΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΜΑΙΡΗ ΚΑΛΙ

Ἡ Ἑλληνίδα Τζ. Μάνσφελντ

Θα σὰς παρουσιάσω σήμερα μὴ καινούργια, ἐκρηκτικὴ τραγουδίστρια, βεντέτα στὸ εἶδος της, ἀγνωστὴ ὅμως στὸ πλὺ ἀθηναϊκὸ κοινὸ, ἀφοῦ ἔκανε καριέρα στὸ ἐξωτερικόν.

Εἶναι ἡ Μαίρη Κάλι, μὴ τραγουδίστρια μὲ ἱστορία ἔξη μὲν ἐτῶν, πὺν συνιδρύει τὴ γυναικεία κοντράλτα φωνὴ μὲ τὴ «σέξ» εμφάνισι, ὥστε νὰ τὴ λέγε «Ἑλληνίδα Τζέην Μάνσφελντ».

Ἐργαζομένη σ' ἓνα ξενοστάσιο τῆς Νέας Ἰωνίας, πρὶν 7 χρόνι, ἡ Μαίρη Κάλι, εἶχε ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι μαγία μὲ τὸ τραγοῦδι καὶ ταπεινά, κάθε φορὰ πὺν εἶχε καιρὸ, παρακολουθοῦσε, μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους, ἀφορῶν, τὴς ἐκπομπῆς τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν.

Ἐκεῖ, ἓνα πρωτὸ, πῆγε πολὺ ἐνωρίς γιὰ νὰ παρακολουθῇ πὺς γίνεται ἡ φωνοληψία. Ἐπαίρναν ἓνα λαϊκὸ τραγοῦδι, μὲ τὸν τίτλο «Οἱ γυναῖκες χροατῶν τὰ κλειδιά», ὅπου ἐλάμβανε μέρος καὶ τὸ χορὸ. Ἀπὸ συμπτο- σι, ἓνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα, πὺν εἶχαν καθορισθῇ, ἀποστάζε. Ἡ Μαίρη τότε ἐξεφύρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ πάρη προσοφινὰ αὐτὴ τὴ θέσι.

Τὸ δέχτηκαν καί, ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, ἡ κοντράλτα φωνὴ τῆς ἔκανε ἰδιαιτέρη ἐντύπωσι μὲσα στὸ στούντιο.

Ὁ μαέστρος Βέλλας, μεγάλο λαγωνικό, πὺν τὴν ὅρισε γιὰ πρώτη φορὰ, ἐνθουσιάζοντε καὶ πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασιν γιὰ τὴν κἀν τραγουδίστρια. Τὴν ἄλλη μέρα τὴν παρουσίασε στὴ διεύθυνσι τῆς Ἑταιρείας, πὺν γιόριζε τὸ δίσκο πὺν ἀνάφερα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προσληφθῇ ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἰδίαν Ἑταιρεία, μὲ συμβόλαιο ἑνὸς ἔτους καί, ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ, γιόριζε τὸν πρῶτο δίσκον τῆς, μὲ τὸ τραγοῦδι τοῦ Βέλλα «Ἐνὰ ἀμάξι Ι.Χ.».

Ἀργότερα, ἔπειτα ἀπὸ οὐστη- ματικὴ προετοιμασία, ὁ Βέλλας τὴν παρουσίασε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ κοινόν, στὸν κῆπο τοῦ «Ἀκροπόλ» τῆς ὁδοῦ Πανεπιστη- μίου, πὺν ἦταν τότε σὺς δόξες του. Ἀρῆσε δὲ ἀπ' τὸ πρῶτο βράδν καὶ εἶναι κοντὰ του ὅλο τὸ καλοκαίρι.

Ἐκεῖ ἔκανε καὶ τὸ πρῶτο συν- ἔξ της, μ' ἓνα ἀπὸ τὰ πὺν χαρα- κτηριστικὰ τραγοῦδια τοῦ Βέλλα, τὸν «Πανίστα»:

«Φτωγὲ μου πιανίστα, χορεύουν στὴν πίστα γυναῖκες, πὺν γάσαν τὴν πόσση συμπόνοια χορεύουν μὲ γάτες, πὺς ἔγιναν κλάφτες...».

Ἀκολούθησαν καὶ ἄλλα σονέξ της, ὅπως «Ὁ κοῦντος καὶ ἡ κοῦντα», «Ἐλ μπέσσο», «Σού- κον-Σούκον», κ. ἄ.

Ἐκείνο ὅμως πὺν τὴν ἔκανε πε- ριήγητη, ἦταν τὰ εἶδημα μοτίβα μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ κίνησι, πὺν

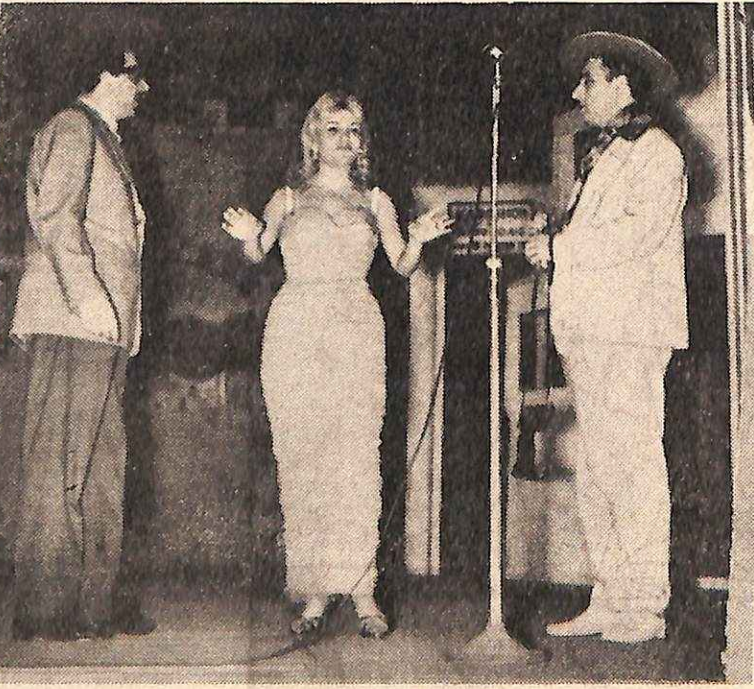


Ἡ Μαίρη Κάλι, μοιάζει πολὺ τῆς... Μάνσφελντ!

ἔξερε νὰ συνιδρύει μὲ τὸ δικὸν τῆς πάντα τρόπον:

«Μία ζωὴ τὴν ἔχουμε κι' ἂν δὲν τὴν γλεντήσουμε...»

Τὸν ἄλλο χρόνον, ἡ Μαίρη Κάλι ἔφυγε γιὰ τὴν Κύπρο. Εἶχε ἐκεῖ πολλὴ ἐπιτυχία καὶ ἔμεινε ἔξη μῆνες. Ἀλλ' ὅμως τὸς μῆ- νες εἶναι στὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Τουρκία, ἐνῶ, ἀργότερα, στὴν Ἰταλία, ὅπου πῆγε γιὰ λίγο διά- στημα νὰ ἐκπορεύσῃ, πλοῦτισε τὸ ρεπερτοριὸν τῆς μὲ πολλὰ ἔξ- να τραγοῦδια.



Ἡ Μαίρη Κάλι σὲ μὴ θεατρικὴ τῆς δημιουργία, μαζὶ μὲ τοὺς Τ. Μη- λιάδη καὶ Ν. Λαοκαλῶν.

Φτασμένη πὰ βεντέτα, ὅταν γιόρισε στὴν Ἀθήνα, παρουσιά- σθηκε στὰ πὺν γνωστὰ κέντρα. Παράλληλα τὴν προσέξε τὸ θέα- τρο καὶ τὸ ἴδιον καλοκαίρι ἔκα- νε τὴν εμφάνισιν τῆς σὰ νομιε- ρίστα καὶ τραγουδίστρια μὲ τὸ θέατρο τοῦ Τάκη Μηλιάδη, στὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου γιόρισε με- γάλῃ ἐπιτυχία.

Ἡ Μαίρη Κάλι ἔπαινε πάντα μέρος σὲ παραστάσεις νηαγο- γίας, σὲ μονάδες, νοσοκομεία, κ.π. Γι' αὐτὸ καὶ εἶχε ὀνομασθῇ τότε «Παῖδι τοῦ Στρατοῦ».

★

Τὴν εἶδαμε μὴ ἀπὸ τὴς τε- λευταῖες μέρες σ' ἓνα ἀπὸ τὰ γνωστὰ κέντρα τῆς ὁδοῦ Παντι- σίου, ὅπου ἔκανε τὴν ἐπανεμφά- νισιν τῆς, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς ἀπὸ τὸ Ἰσραήλ. Στὴ φιλόξενη αὐτὴ γῶρα, ὅπου εἶναι 8 ὁλό- κληρος μῆνες, καὶ ὅπου πραγ- ματοποιήσε τὸ μεγαλύτερον ρεκόρ συνεχῶς ἐνομασίας, ἀγαπήθηκε ὅσο καμιά ἄλλη Ἑλληνίδα τρα- γουδίστρια, μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἡγοραφῇ μὴ σισιὰ ἀπὸ τὰ σονέξ της σὲ τοπικὴ ἑταιρεία δίσκων.

Παράλληλα ὅμως εἶχε καὶ μὴ ἰδιαιτέρη περὶτέεια:

Τὸ ἀπόγευμα μὴς μεγάλῃς γιορτῆς τῶν Ἰσραηλινῶν, πὺν ἦταν κλειστά ὅλα τὰ καταστή- ματα, βγήκε γιὰ νὰ κἀν ἓνα μικρὸν περὶπατόν.

Ἐτοί, λοιπόν, ὅπως βιάζε, ἀ- κέρινη, σὲ μὴ ἀπὸ τὴς πὺν γεν- τοιζῆς λεωφόρου τοῦ Τελ-Ἀ- βιβ, ἀντελήφθη ἑαφνικά μὴ συν- τοφία ἀπὸ ἀγνωστὰ πρόσωπα νὰ τὴν περικυκλώνει καὶ νὰ τὴς ἑπ- τῇ αὐτογάφῃ!

Ἐξέρετε τί εἶχε συμβῇ; Τὴν πέ- ρασαν γιὰ τὴν... Τζέην Μάν- σφελντ, λόγω τῆς μεγάλῃς ὀ- νοιότητός της μὲ τὴν ἐκκεντρονί- α.

Ἀμερικανίδα στὰς, τρομάξαν δὲ οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ τὴν ἀπαλλά- ξουν ἀπὸ τοὺς τόσο θεομώμους θαυμαστάς της, ἐπόμενως, ὅτι δὲν πόνεκεται γιὰ τὴν Μάν- σφελντ.

— Τί ἄλλο σὲ ἀτασχολεῖ ἐκ- τὸς ἀπὸ τὸ τραγοῦδι; τὴ ρω- τῶμε.

— Τὸ νοικοκυριόν μου. Ἐχὼ ἀποκτήσῃ μεγάλη ἐιδιότητά στὴ μαγειρικὴ καὶ εἰμαι... ὑπερῶφ- ρη γι' αὐτὸ, χωρὶς νὰ θέλω νὰ περὶαντολῶσῃ.

— Ἄλλο τίποτε, πὺ... ἐντυ- πωσιάζῃ;

— Ναί, μὴ ἀρέσει νὰ σφά- ρω καὶ νὰ τρέχω μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα. Τὸ «γῆμα» μου αὐτὸ τὸ πληρώσα πολλὲς φορὲς ἀκρι- βὰ στὴν Αἴγυπτον, ὅπου οἱ Αἰγύ- πτιοι ἀστυνομικοὶ δὲν ἀστενεύον.

— Ἡ μεγαλύτερη ὁμὴς ἀδυ- ναμία μου εἶναι ἡ κῆδρα. Εἰ- μαι ἀδύναμη, πολλὴ δὲ σύν- τομα πόνεκεται νὰ παρουσιάσω καὶ μὴ δική μου σύνθεσι. Τὴν προσοφίκα γιὰ τὸ Φεστιβάλ τῆς Θεσσαλονίκης, δὲν προσέθεσα ὀ- μὸς νὰ τὴν τελειώσω ἐγκαίρως. Ἐλπίζω πάντως νὰ τὴ στείλω τοῦ χρόνου.

— Τὸ ραδιοφῶνον καὶ ἡ δόνη- σι ἐνδιαφερόν;

— Ἀσφαλῶς μὲ ἐνδιαφερόν καὶ τὰ δύο αὐτά. Ἐχὼ κάνει πολ- λὲς ἐκπομπῆς καὶ ἰδιαιτέρα στὸ ἔ- ξωτερικόν. Στὸ Τελ-Ἀβιβ μὴ- στα οἱ ἀκροαταὶ ἐπτοῖσαν ἐπι- να νὰ ἀκούει τὴ φωνὴν μου. Τρα- γουδίστρια ἀκούει σὲ δύο ταινίες πα- λαϊότερα. Ἡ πὺν ἀξιόλογη ὁμὴς ἐμφάνισι μου θὰ εἶναι σ' ἓνα γέ- οπλισματικὸν φιλμ μὲ τὸν τίτλο «Χρυσὸς σταυρός», ὅπου θὰ ἀπο- δώσω τὸ πνεύμῳ τραγοῦδι τοῦ ῥέματος συνθέτη Χριστίνης. Πέστε μου ποῖνα μὴ γωνιά.

— Τί σοὶ ἔκανε μεγαλύτερη ἐντύπωσι κατὰ τὴν περιοδεία σου στὸ ἔξωτερικόν;

— Αὐτὸ πὺν μὴ ἔκανε πραγ- ματικὰ μεγάλῃ ἐντύπωσι ἦταν ἓνα περίεργον ὄμορον ἰθαγεν- νὸς στὴ Σαχάρα. Εἶναι ἓνας μεγάλος βαλσαμωμένος κοροῖ- δεῖλος, πὺν σκεπάζει τὸν τοῖχον τοῦ παλαιοῦ στὸ σπίτι μου τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας καὶ ἂν δὲν τὸν ἀπογονίζομαι, γιὰ τὸν θεοφῶν γιὰ μασκότ.

— Τὰ μελλοντικά σου σχέ- δια;

— Ἐτοιμάζω ἓνα πολὺ μα- κρινὸ ταξίδι τὴν ἀνοιξί. Θὰ γέ- νουμε σὺν ντοῦεττο, γιὰ τὴν Ἀ- μερικὴ, μαζὶ μὲ τὸ γνωστὸ τρα- γουδιστὴ καὶ συνθέτη λεζῶν τραγουδιῶν Τόλη Χάουα. Ἐγὼ- με ὑπογράφω ἓνα ἐξαορτικὸν συμβόλαιο καὶ ἐλπίζω νὰ ἀρῶ- ρῃ ἐκεῖ πολὺ τὸ εἶδος τῆς ἐνομασίας μας, πὺν εἶναι ἐντελὸς πρωτο- τυπόν.

Θὰ τελειώσω μὲ μὴ ἀκόμη λε- πτομέρεια: Ἡ Μαίρη Κάλι, ὅ- τιν ἐξέκρινε σὺν τραγουδίστρια, ἦταν κατανύχ. «Τότερα ὅμως ἀπὸ τοῖα γῶρα στὴν Πόλη, ἔκα- ἔνος ὑπερσάφους τὴν σι- βούλῃ νὰ κἀν τὰ μαλλιά της πλατίνε, γιὰ τὴν τιμωρῶν στὸν τύπον τῆς. Τὸν ἀκούσε καὶ δὲ δισκολεύθηκε νὰ πεισθῇ, ὅτι εἶχε δικαίον...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

ὁ αἰὸνι

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΚΕΛΛΥ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΟΥ

Ὁ «καλὸς» καὶ ὁ «κα- κὸς» χορὸς στὴν Ἑλλάδα

— Πρὸς βρίσκετε τὸ χορὸ στὴν Ἑλλάδα; Ἐχομε φτάσει σὲ ὕψηλὸ ἐπίπεδο χορευτικῆς τέχνης ἢ ἔχομε ἀκόμη... μεσάνυχτα;

Ἡ Κέλλυ Χριστοφορίδου, σολί- στα τῆς Λυρικῆς σκηνῆς, μὴ ἀπὸ τὴς πὺν μορφωμένους σὲ ζένης σχο- λῆς Ἑλληνίδες χορεύτριες, κούνησε τὸ κεφάλι χαριτωμένα.

— Τὴν περίεργα αὐτὴ τὴν ἐρώ- τησι, εἶπε. Εἶναι τόσο κοινὴ.

Καὶ ἐξήγησε:

— Δὲν εἶναι τόσο ἀπλὰ τὰ πράγ- ματα καὶ τεκοῦράτα στὰ θέματα τῆς τέχνης. Ἡ τέχνη εἶναι ἓνα ζων- τανὸ πλάσμα, πὺν ζῇ, ἀντιπνέει καὶ ἐξελλίσσεται. Καθὼς περπατᾷ τὴ βλῆται ἀπὸ μὴ ὀριζομένη ὀπτική γωνία καὶ εἶναι ὁμορφὴ σὰν κορι- τσόπουλο, πὺν νιώθει τὰ πρῶτα καρδιοχτύπια καὶ κοκκινίζει. Τὴν κιντᾷ ἀπὸ ἄλλη γωνία καὶ σοὺ φαί- νεται ἀσχημὴ καὶ γριά.

— Ἐλέγετε νὰ πῆτε πὺς ἡ τέχνη τοῦ χορὸ εἶναι καὶ καλὴ καὶ κακὴ στὴν Ἑλλάδα;

— Ἀκριβῶς. Ὑπάρχει...

★

Ἀς διακρίνομε, ὅμως γιὰ μὴ σιτημὴ τὴ συνομιλία, γιὰ νὰ πα- ρουσιάσουμε τὴ συνομιλήτρια.

Ἡ Κέλλυ Χριστοφορίδου, ὅπως εἶπαμε εἶναι σολίστα χορεύτρια τῆς Λυρικῆς. Ψηλὴ, λεπτὴ, μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ γκριζοπράσινα μάτια, δίνει ἀμέσως τὴν ἐντύπωσι πὺς εἶ- ναι... χορεύτρια!

Ἀλλ' ὅμως δὲ μποροῦσε νὰ νῆαι ἀλ- λιώως, ἀφοῦ πρὶν ἀκόμη ἡ Κέλλυ φτάσει στὴν ἡλικία νὰ διαλέξῃ ἐ- παγγέλιον, τὸ ἴδιον τὸ ἐπάγγελμα τὴν εἶχε διαλέξει.

Τὸ πράγμα συνέβη ἀπλὰ καὶ ἄ- διστα, λές καὶ ἦταν ὁ χορὸς ἡ μοῖρα τῆς.

Μαθητοῦλα ἀκόμη, βρέθηκε ἀπ' τὸ σχολεῖο τῆς, δὶχως νὰ ἔξη κι' ἡ ἴδια πὺς, στὸ μπαλέτο τῆς Λυ- ρικῆς. Κι' ὕστερα, μὴ καὶ βρέθηκε μπαλαρίνα, ὅχι σὲ σπουδάζει χορὸ πρῶτα στὴς Μοριάνοβα κι' ὕ- στερα στὴ Ραλλοῦ Μάνου. Ταῦτά- χρονα ἐξακολουθοῦσε νὰ χορεύῃ στὸ μπαλέτο τῆς Λυρικῆς. Ἀργότερα, πῆρε ὑποτροφία γιὰ σπουδὲς χοροῦ στὴς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ τε- λειοποίησε ἐκεῖ τὴς σπουδῆς τῆς μὲ τὴ δασκάλῃ Ντανίλοβα. Τὸ 1958 ἐξαναγύρισε στὴ «Λυρικὴ» καὶ βγαί- νοντας ἀπ' τὸ μπαλέτο, ἔγινε σο- λίστα, γιὰ νὰ καταλήξῃ τῶρα κί- ρυφαία στὴς «Νύχτες Βενετίας», πὺν θ' ἀναβιβασθῇ στὰ μέσα Νοεμ- βρίου ἀπ' τὴ Λυρικὴ σὲ χορογραφικὴ σκηνοθεσία τῆς «Ἐλεν Τσουκαλά».

Ὅσο γιὰ πρακτικὴ προσφορὰ στὸ χορὸ ἡ Κέλλυ Χριστοφορίδου ἔχει χορῶσι καὶ διακριθῇ σὲ ἀρκετὲς ὀ- περες καὶ ὀπερέττες τοῦ πρώτου μουσικοχορευτικοῦ ἰδρυμάτος τῆς χώρας, ὅπως στὴν «Ποικηλίσσα τῆς Τσαρντας», στὸν «Ποικηλίσσα Ἰγκάρ», στὸ «Μωσῆ», στὴς «Συλ- φιδες» κ.ἄ.

Ἐχει ἐπίσης συμμετάσχει στὸ ἑλληνικὸν χορόδραμα τῆς Ραλλοῦς

Ἡ Κέλλυ Χριστοφορίδου.

Μάνου, χορεύοντας στὸ «Μαγικὸ Μανδρίνον» μὲ τὸ Βαγγέλη Σειλί- νῶ, στὴ «Μακρυνὴ πορεία», στὴς «Βάκχες» κ.ἄ.

Παράλληλα μὲ τὴ χορευτικὴ προσ- φορὰ τῆς στὸ χορόδραμα καὶ στὴ Λυρικὴ Σκηνή, ἡ Κέλλυ Χριστοφο- ρίδου ἔχει δώσει ἀρκετὰ ἀτομικά τῆς χορευτικὰ ρεσιτάλ στὴς αἰθούσες τῆς ΧΕΝ, μὲ ἀτομικῆς τῆς χορο- γραφίης, ὅπως «Ἀγάπη καὶ ζήλεια», «Ἡ παρθένα τοῦ θεοῦ Ἥλιου» παρ- μένη ἀπὸ τραγοῦδι τῆς Ὑμα Σου- μάκ, «Ποῦ πέτασε τ' ἀγόρι μου» (χορευτικὸν σχεδιάσμα στὴ μουσικὴ τοῦ Μίκη Θεοδωράκη) κ.ἄ.

Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ πεπραγ- μένα τοῦ σημερινοῦ ἀστεριῦ τῆς στήλης, ἡ Κέλλυ ἀνέθηκε μὲ «ἰδρω- τα καὶ αἷμα» μὴ νὰ πῇ κανεὶς τὰ χορευτικὰ κακαλοπάτια τῆς Τε- χνῆς τῆς Τερψιχόρης, γι' αὐτὸ δὲ οἱ γυνῶες τῆς γιὰ τὸ χορὸ στὸν τόπον μας, ἀποκοῦν ἰδιαιτέρη ἀξία μὲ τέτοια βιώματα, πὺν κρύβουν πὺς τοὺς.

★

Ἀς δώσουμε, λοιπόν, τὸ λόγον πάλι στὴ συνομιλήτρια μας.

— Λέγατε πὺς ἡ τέχνη τοῦ χο- ροῦ εἶναι καὶ καλὴ καὶ κακὴ στὸν τόπον μας. Τί ἀκριβῶς ἐννοοῦσατε;

— Ἀπάντησε μὲ ἀρκετὴ σαφήνεια καὶ γινώσι τοῦ θέματος τῆς.

— Ἐννοῶ πὺς ἡ τέχνη εἶναι ἀνά- λογη μὲ τοὺς καλλιτέχνες καὶ ὁ χορὸς ἀνάλογος μὲ τοὺς χορευτῆς καὶ τὰ χορευτικὰ ἰδρύματα. Στὴ «Λυρικὴ Σκηνή» π.χ. ὑπάρχει χορὸς ποιότητος. Τελευταία ἔχουν ἐξελι- χθῇ τὰ πράγματα πολὺ. Ἡ «Λυρι- κή» δημιουργοῦσε δυνατότητες τερά-στιες σὲς κοπέλλες καὶ τ' ἀγόρια τοῦ μπαλέτου πὺν ἔχουν ταλέντο, νὰ τραβήξουν τὸ δρόμον τοὺς. Ἀπὸ τεχνικῆς πλευρῆς πάλι, οἱ «ἑρα- νίδες μπαλέτου», πὺν ἔχουν ἐγκαί- νισσθ, συντελοῦν στὴ γνωριμία τῶν χορευτῶν μὲ τὸν καλὸν χορὸ καὶ τοῦ κοινού μὲ τοὺς χορευτῆς καὶ τὴς χορεύτριες. Θὰ ἦταν παραλήψι, ἐ-πίσης νὰ μὴ ἀναφέρω ἐδὼ ἓνα ἄλ- λο συντελεστὴ τῆς προόδου πὺν παρουσιάζει ἡ «Λυρικὴ Σκηνή», τὴ Ρωσίδα χορογράφου Κιρσάνοβα, πὺν εἶναι ταυτοχρόνα χορογράφος στὴν Ὀπερὰ τοῦ Βελιγραδίου. Ἡ Κιρ- σάνοβα, σὰ μὴ δασκάλα πὺν εἶ-

— Ἀπὸ τὴν συνομιλία, γιὰ νὰ πα- ρουσιάσουμε τὴ συνομιλήτρια.

Ἡ Κέλλυ Χριστοφορίδου, ὅπως εἶπαμε εἶναι σολίστα χορεύτρια τῆς Λυρικῆς. Ψηλὴ, λεπτὴ, μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ γκριζοπράσινα μάτια, δίνει ἀμέσως τὴν ἐντύπωσι πὺς εἶ- ναι... χορεύτρια!

Ἀλλ' ὅμως δὲ μποροῦσε νὰ νῆαι ἀλ- λιώως, ἀφοῦ πρὶν ἀκόμη ἡ Κέλλυ φτάσει στὴν ἡλικία νὰ διαλέξῃ ἐ- παγγέλιον, τὸ ἴδιον τὸ ἐπάγγελμα τὴν εἶχε διαλέξει.

Τὸ πράγμα συνέβη ἀπλὰ καὶ ἄ- διστα, λές καὶ ἦταν ὁ χορὸς ἡ μοῖρα τῆς.

Μαθητοῦλα ἀκόμη, βρέθηκε ἀπ' τὸ σχολεῖο τῆς, δὶχως νὰ ἔξη κι' ἡ ἴδια πὺς, στὸ μπαλέτο τῆς Λυ- ρικῆς. Κι' ὕστερα, μὴ καὶ βρέθηκε μπαλαρίνα, ὅχι σὲ σπουδάζει χορὸ πρῶτα στὴς Μοριάνοβα κι' ὕ- στερα στὴ Ραλλοῦ Μάνου. Ταῦτά- χρονα ἐξακολουθοῦσε νὰ χορεύῃ στὸ μπαλέτο τῆς Λυρικῆς. Ἀργότερα, πῆρε ὑποτροφία γιὰ σπουδὲς χοροῦ στὴς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ τε- λειοποίησε ἐκεῖ τὴς σπουδῆς τῆς μὲ τὴ δασκάλῃ Ντανίλοβα. Τὸ 1958 ἐξαναγύρισε στὴ «Λυρικὴ» καὶ βγαί- νοντας ἀπ' τὸ μπαλέτο, ἔγινε σο- λίστα, γιὰ νὰ καταλήξῃ τῶρα κί- ρυφαία στὴς «Νύχτες Βενετίας», πὺν θ' ἀναβιβασθῇ στὰ μέσα Νοεμ- βρίου ἀπ' τὴ Λυρικὴ σὲ χορογραφικὴ σκηνοθεσία τῆς «Ἐλεν Τσουκαλά».

Ὅσο γιὰ πρακτικὴ προσφορὰ στὸ χορὸ ἡ Κέλλυ Χριστοφορίδου ἔχει χορῶσι καὶ διακριθῇ σὲ ἀρκετὲς ὀ- περες καὶ ὀπερέττες τοῦ πρώτου μουσικοχορευτικοῦ ἰδρυμάτος τῆς χώρας, ὅπως στὴν «Ποικηλίσσα τῆς Τσαρντας», στὸν «Ποικηλίσσα Ἰγκάρ», στὸ «Μωσῆ», στὴς «Συλ- φιδες» κ.ἄ.

Ἐχει ἐπίσης συμμετάσχει στὸ ἑλληνικὸν χορόδραμα τῆς Ραλλοῦς



Ὁ Φῶτης Μεταξόπουλος καὶ ἡ Κέλλυ Χριστοφορίδου στὴς «Συλφιδες» τοῦ Σοπέν.

ναί, καὶ σὰ μεγάλῃ καρδίᾳ ἐπίσης, βοηθῶσε πολὺ στὴν ἀνύψωσι τῆς στάθμης τοῦ χορευτικοῦ ὕλικου τῆς «Λυρικῆς». Ὅταν εὐτύχημα νὰ μὴ ἐργάζεται ἐκ περιτροπῆς ἐδὼ καὶ στὸ Βελιγραδί καὶ νὰ τὴν κέρδιζε ἡ Ἀθήνα γιὰ πάντα.

Διακρίσαμε τὴ συνομιλήτρια μας, γιὰ νὰ τῆς ὑποβάλουμε μὴ διευ- κρινιστικὴ ἐρώτησι:

— Αὐτὴ εἶναι ἡ καλὴ πλευρὰ τοῦ χοροῦ. Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε ἂν ἡ καλὴ αὐτὴ πλευρὰ φτάνει στὴ σταθ- μὴ τῆς Εὐρώπης;

— Σχεδόν.

— Καὶ ἡ κακὴ πλευρὰ;

— Ἀπάντησε ἀόριστα:

— Ἡ τέχνη θέλει πολλὴ ἐργασία.

— Πὺς βλέπετε τὸ μουσικὸν θε- ἀτρο ἀπὸ πλευρᾶς χοροῦ;

— Μὲ συμπάθεια. Ὑπάρχουν πολ- λὲς καλὲς ἰδέες, καλὲς χορογραφί- ες καὶ καλὲς πρῶτες αἰδέες. Ὑπάρχουν καὶ ἀρκετοὶ αἰετοὶ ἀνθρώποι. Μονά- χα πὺν δὲν ἔχουν ἐτοιμοὺς χορευτῆς καὶ χορεύτριες καὶ βάζουν ἥθελα- οὺς νὰ χορεύουν. Αὐτὸ εἶναι λάθος.

— Ἐσεῖς θέλετε νὰ βγῆτε στὸ μουσικὸν θέατρο;

— Ὁχι. Δὲν παρτάζει στὴν ἰ- διοσυγκρασία μου.

— Πρέπει νὰ πιστέψουμε μὲ τὴν ἀπάντησιν σας πὺς τὸ μουσικὸν θέα- τρὸ εἶναι ἡ «κακὴ πλευρὰ» τοῦ λέ- γεται;

— Ὁχι. Ἄν τύχῃ κατὰ καλὸν θὰ βγῶ καὶ ἐγὼ στὴ σκηνὴ τοῦ «ἑλα- φροῦ».

— Εἶπατε πὺς πάνω πὺς ἔχομε καλὴν πλευρὰ τοῦ χοροῦ στὴν Ἑλ- λάδα καὶ τὴν ταῦτισατε μὲ τὴ «Λυ- ρικὴ Σκηνή». Σὲ σύγκρισιν μὲ τὸ ἐπὶ- πέδο τοῦ χοροῦ στὴν Εὐρώπην, σὲ ποῖα μέρη βρίσκεται ἡ «καλὴ» μας αὐτὴ πλευρὰ;

— Χαμηλά.

— Ποῖα εἶναι ἡ αἰτία;

— Μ

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΜΑ

«Η ΚΑΤΕΡΙΝ ΒΕΡΖΕ Θ' ά-
παγγέλει στην έσπερίδα του
κ. και της κ. Σεγκουνώ, στο πο-
λυτελέστατο μέγαρό τους της λεω-
φόρου της 'Εννας».

Η Κατερίν Βερζέ, η περίφη-
μη, η μοναδική ηθοποιός, που
Οι Σεγκουνώ είναι απ' τις
λίγες παρισινές οικογένειες, που
«έξοισαν να δέχονται» άνοιξη. Έ-
χουν άνοιχτά τα σαλόνια τους, για
να διασκεδάσουν, όχι βέβαια οι
ίδιοι, γιατί πέρασε πιά η ηλικία
τους για την κοσμική ζωή, αλλά
η μοναχοκόρη τους η Νανέττα, ένα
λαμπρό, αξιοπρόσεκτο πλάσμα,
ποικιλομήν, εκτός απ' τα εκα-
τομύρια του παππά του, και μ'
όλα τα χαρίσματα, που μπορεί να
δώσει ή φύσι σε μία κοπέλλα μό-
λις είκοσιενός χρόνων. Χαριτωμέ-
νη, κομψή, έξυπνη (με δύο διπλώ-
ματα, φυσικά), με πρωτοβουλία
για όλα τα ζητήματα, που ενδια-
φέρουν τις εκδηλώσεις της ζωής,
ένεργητική και με λαμπρό χασα-
κίρα.

Όπως καταλαβαίνετε εύκολα, η
προίκα κ' έλ' αυτή τα προτερή-
ματα της Νανέττας, μαζεύουν γύ-
ρω της πλήθος ολόκληρο από υ-
ποπληρώσιμους γκερούς. Όλοι τη δια-
σκεδάζουν, τους ερετίζει με το έ-
ξυπνο και ψυχολογικό βλέμμα της
κ' επί τέλους απορροφάει, ύστερα
από πολλή σκέψη, πως πρέπει να
παντρευτεί με το Μάριο Σατελέ.
Ο Μάριος Σατελέ, είκοσιεννέα
χρόνων, οίκογένεια λαμπρή, μπα-
νικός μ' ενοχτάτο μέλλον, θραύ-
ματος νέος, πολύ μορφωμένος, με
λεπτά αισθήματα και φιλόδοξος,
της έκανε έξαιρετική έντιμωσι μέ-
σα στο πλήθος εκείνο των μη-
στήρων.

Το δυσάρεστο μόνο είναι, που
ο Μάριος Σατελέ είναι αναγνωρι-
σμένος φίλος της Κατερίν Βερζέ.
Η Νανέττα την έξερε αυτή τη
σχέση, όπως την έξερε κ' όλο το
Παρίσι, αφού οι δυο έρωτευμένοι
δε φρόντισαν διόλου να κρυφτούν
απ' τα μάτια του κόσμου, και εί-
ναν κάπως αντιπονη, στενοχωρη-
μένη γι' αυτό. Κατά βάθος, ό-
μως, προτιμάει, που ο νέος της
έκλογής της έχει αυτή τη σχέση,
παρά να τάχθ, σαν τους άλλους,
με τη μά και με την άλλη υπο-
πη γυναικούλα. Η αγάπη μιάς
Κατερίν Βερζέ δείχνει την αξία
του ανθρώπου, πείθει τη Νανέ-
τα για τη λαμπρή εκλογή, που έ-
κανε ο αγαπημένος της κ' έτσι
έχει απορροφάσει να περμίνη υπο-
μογετικά.

Αν και τόσο νέα, έξερε πολύ
καλά πως ο καιρός θα γυρίσει την
αγάπη της Κατερίν και της λείει
οιον. Ένα προαίσθημα της λείει
πως τα αισθήματα του νέου γι'
αυτήν όλο και γίνονται τρυφερό-
τερα και δε φοβάται διόλου για
το μέλλον. Είναι ωστόσο περιερ-
γη να γνωρίσει από κοντά την
περίφημη αυτή Βερζέ.

Είναι μία σπουδαία αντίληψη
κ' η Νανέττα θέλει να μάθει ποιά
είναι τα όπλα της...

Έτσι, λοιπόν, είπε κάποια μέ-
ρα, μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο,
στο Μάριο:

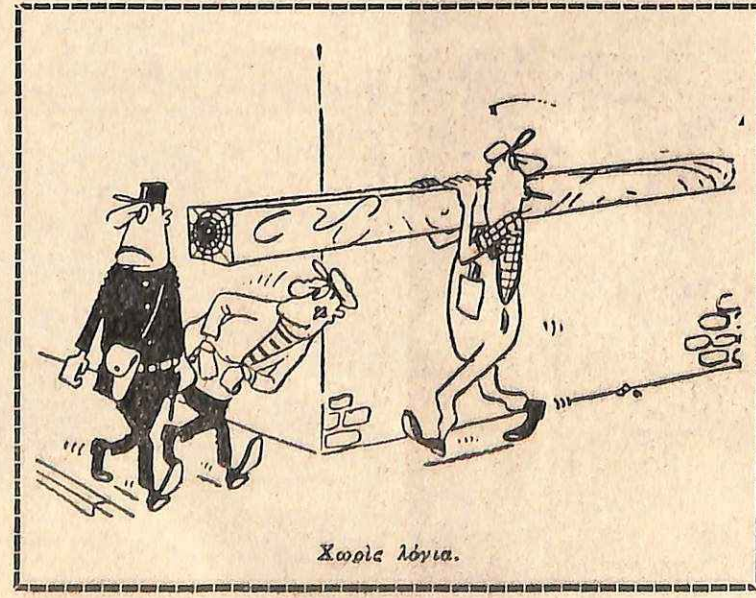
— Στις 15 του μηνός, οι γο-
νείς μου θα δώσουν μία έσπερίδα.
Μου άναβσαν να καταρτίσω το
πρόγραμμα και θα ήθελα νάχο
και τη δεσποινίδα Βερζέ. Την ά-
μοιδή τη- θα την όοση ή ίδια,
φυσικά! Έσεί- που τη γνωρίζετε,
φαντάζεστε να δεχθεί;

Η Νανέττα επιμένει πολύ σ'
εκείνο το «έσεί- που τη γνωρίζε-
τε». Ο Μάριος όμως βρίσκει άο-
κετά διασκεδαστική αυτή τη μικρή



Τα μάτια της Νανέττας ήταν ύγρα κ' η Κατερίν φαινόταν συγκινη-
μένη από την άδολη εκείνη εξομολόγησι...

επίθεσι χωρίς έλιγμούς. Δεν του
κακοφαίνεται διόλου, που η νέα
αυτή του μιλάει με τόση ψυχραι-
μία για τη φιλέντα του. Αυτό
δείχνει πως δεν είναι καμιά ά-
νοστη, πως έξερε ν' αποφεύγει τις
πειριτές, τις κοφίδες προλήψεις.
Έπειτα — το καταλαβαίνει πολύ
καλά αυτό — η μικρούλα αυτή,
η τόσο χαριτωμένη, με τα ξέντα
και ειλικρινή μάτια, τον τραβάει
πολύ αυτόν τον τελευταίο καιρό.
Είναι μία έξαιρετική κοπέλλα, μέ-
σα σ' όλες τις άνόητες της έπο-
χής μας.



Χωρίς λόγια.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

γνωσση έκεινη τη Νανέττα, που
(έξοισα καμιά φορά) ίσως την
αντικαταστήσει άργότερα στην κω-
διά του αγαπημένου της. Έδωξε
ήμως αυτή τη σκέψη, πήγε στην
έσπερίδα, άπαγγέλει στίχους και
θαύμαζεν, όπως πάντα.

Μπαίνοντας ωστόσο στο σαλόνι,
δεν έκανε έντιμωσι στη Να-
νέττα, που την χαιρετούσε.

«Αυτή είναι γοιά και δε μπορεί
να την αγαπάη ο Μάριος», σκέ-
φτηκε.

Όταν όμως η μεγάλη καλλιτέ-
χίδα άρχισε ν' άπαγγέλλει, μία
παράξενη ταραχή άρχισε να χι-
ριεύη τη Νανέττα. Ένοιωσε τον
εαυτό της να μιναινή, να γίνε-
ται κάτι άσημαντο! Τόση δυσο-
φία διέκρινε στο πρόσωπο της
Κατερίν, που κ' αυτή η κούρσι
τόζανε έλκυστικώτερο!

Ότε μπορούσε να παραβληθί
μ' αυτή τη γυναίκα η μικρή κ'
άσημαντη Νανέττα. Κι' αυτή που,
πριν από λίγο, ήταν άπορροφασ-
τη ν' αντιμετώπιση την καλλιτέ-
χίδα μ' ένα ύφος σά να της έ-
λεγε «Σας αγαπώ» άπότε ο
Μάριος... Τώρα όμως είμαι έγω
έδω», τα είχε χάσει.

Πλησίασε και της είπε:

— Κνούς μου, έλθε ύπέρωχη!

Οι στίχοι ήταν πολύ όμοιοι, βέ-
βαια, άλλα σεις τους έμψυχώσα-
τε. «Α! Αναστατώσατε την ψυ-
χή μου με τη θεά τέχνη σας!...

Αυτό δείχνει όλη τη λεπτό-
τητα και την άμορσία της ψυχής
σας, δεσποινίς, άπάντησε η Κα-
τερίν. Έντυνισμένος όποιος μπορέ-
ση να γίνη σύντροφός σας!

— Άλλοίμονο! φώναξε με ελ-
κρινεία η Νανέττα. Τι θα βοη-
θήσει σε μιά που να μπορεί να
συγκριθί με τους θησαυρούς, που
μιάς αποκαλύπτει άπ' όλην την
γέλοισ έμειε, με τους παιδαγωγούς
έθνοισασμούς και τ' άνόητα τρι-
γυδάκια μας...

Τα μάτια της Νανέττας ή-
ταν ύγρα κ' η Κατερίν φαινόταν
συγκινημένη απ' την άδολη εκεί-
νη εξομολόγησι.

— Μα τί λέτε, Νανέττα! «Ο-
λες αυτές οι τοικιμίες δεν αξί-
ζουν τίποτε! Είναι χρωμένες άπελ-
πισμένες μιάς καρδιάς, που δε
μπούρε να χωρή το άπλό και τό-
σο τρυφερό αισθήμα της εύντι-
χίας. «Α! Φυλάξτε καλά τους παι-
δατικούς παλμούς της καρδιάς
σας και τα γλυκά τραγουδάκια
σας! Φυλάξτε το άσημνο σας
γέλιο και το άγνό φέγγος των
ματιών σας! Είστε απ' τις γυναι-
κες, που τις παντρεύονται και θα
έχετε εύντυνισμέν...

— Ω, κυρία, δεν τολμώ να
σας καταλάβω... είπε η νέα.

— Όταν γνωρίσω πίσω στη
Γαλλία, απ' όπου φεύγω, ύπογρα-
φοντας αύριο ένα συμβόλαιο έξη-
όκτώ μηνών για την «Αμερική» —
γιατί μία γυναίκα σαν και μένα
έχει ανάγκη από πολλά γοήματα,
Νανέττα. «Όταν γνωρίσω, λοιπόν...

Η Νανέττα, όμως κατάλαβε κ'
έπεσε στην άγκαλιά της μεγάλης
καλλιτέχιδας, άφίχνοντας έλεύθερα
πιά τα δάκρυά της και ψιθυρίζον-
τας:

— Πώς έξερετε να λέτε ψέμα-
τα, κυρία... Μα και πόσο σάς
αγαπώ!... Πόσο σάς θανιάζω γι'
αυτή την άπλοθύσια σας για τη
δική μου εύντυχία!...

ΖΑΚ ΦΑΜΠΡΙΣ

ΨΕΥΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Ένας Άμερικανός, κάποιος Λε-
ούις Φόρντσεν ήταν περήφανος
γιατί κατείχε 18 πίνακες μεγα-
λων ζωγραφιών, όπως, τουλάχισ-
τον, πίστευε. Άλλ' οι ειδικοί
που τους έξετάσαν, βρήκαν, ότι
οι 16 απ' αυτούς ήταν ψεύτικοι.



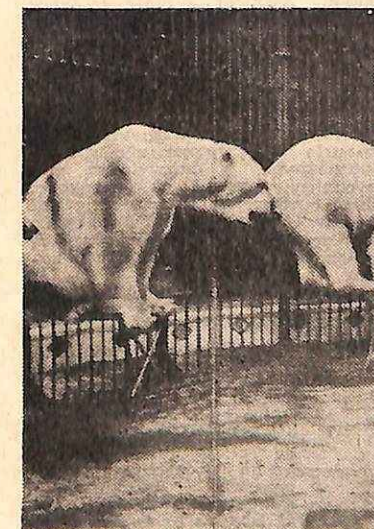
Για πέντε ολόκληρα χρόνια η Σί-
λεβ Φάρμερ φορούσε το ράσο της
δόκιμης μοναχής και είχε πάρει
το μοναχικό όνομα Μαρία Άγνη.

ΘΑ σάς διηγηθούμε έδώ την πα-
ράξενη ιστορία μιάς νεαρής
Άγγλιδας, από την όποία δεν έ-
λειψε ποτέ το θάρρος και η τόλμη.

Είνα η ιστορία της Σίλεβ
Φάρμερ, μιάς δόκιμης μοναχής, εί-
κοσιδύο χρόνων, που εγκατέλειψε,
πριν από μερικά έβδομάδες, το
μοναστήρι, για να γίνη δαμάστρια
άγριων λιονταριών και φιδιών.

Ξαυθή, παχυνή, χαριτωμένη,
η Σίλεβ Φάρμερ άπεφάσισε να
γίνη καλόγρια, όταν ήταν μόλις
δεκαεφτά χρόνων, στην άοχή του
1958. Έξείνη την έποχή, έοισε
με τους γονείς της στην περιφε-
ρεια του Λονδίνου, σ' ένα τσίρ-
κο, άποτελούμενο από διάφορους
περιπλανώμενους καλλιτέχνες, που
κάθε βράδυ έδιναν παραστάσεις
με λαϊκές τιμές, για ένα κοινό από
εργάτες και απλές νοικοκυρές.

Οι γονείς της Φάρμερ ήταν
σπουδαίοι θηροδωμάστες, κ' έ-
τσι η Σίλεβ είχε άρχισει να μα-
θαίνει το επάγγελμά τους. Κάθε
βράδυ παρουσιαζόταν στη σκηνή
μαζί με πέντε πιθήκους και άπο-
σπούσε τα χειροκροτήματα του
κοινού, άναγκάζοντάς τους να κά-



Προτίμησε τὸ τσίρκο ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Μιά Άγγλίδα καλόγρια έγινε
δαμάστρια θηρίων καὶ έρπετῶν

νον κομικές άσκήσεις.

Κάποια μέρα όμως η Σίλεβ
κοιτάστηκε από αυτή τη ζωή και
άπηγάλε στους δικούς της, ότι
θα έφευγε από κοντά τους. «Πήρα
μια μεγάλη άπόφασι», τους δήλω-
σε. «Ο Θεός με καλεί να τόν
υπηρετήσω και δε μπορώ να ά-
νηθώ. Θα γίνω μοναχή».

Τι ώδήγησε τη δεκαεφτάχρονη έ-
κείνη κοπέλλα να κλειστή σε μο-
ναστήρι; Μήπως μία έρωτική ά-
πογοήτευσι; Δε μπορέσαμε να το
μάθουμε. Πάντως οι γονείς της
άναγκάστηκαν, με βαριά καρδιά,
να της δώσουν τη συγκατάθεσι
τους.

Η Σίλεβ άποχωρήτησε τους
γονείς της και τους φίλους της
και άραξέλισε με άπορροφασμέ-
νο το κατόφλι ενός μικρού και
άπομερου μοναστηριού στην περι-
φέρεια του Λονδίνου.

Λίγους μήνες άργότερα, έδωσε
τον πρώτο όρκο, άφησε να της
κόψουν τα μαλλιά, πήρε το μο-
ναχικό όνομα Μαρία Άγνη και έ-
τσι άρχισε η περίοδος της δοκι-
μασίας.

Η ζωή στο μοναστήρι ήταν
σκληρή. Ξύπνια πολύ πρωί, προ-
σευχή, λειτουργία, εργασία και πό-
λη προσευχές, προσήλωσι, σιδερέ-
νια πειθαρχία και φαγητό όχι άο-
κετό.

Παρ' όλα αυτά, η κοπέλλα κα-
τόρθωσε να προσαρμοσθή εύκολα
στη νέα αυτή ζωή και γρήγορα
τόσο οι παλιές μοναχές, όσο και
οι άλλες δόκιμες, τη συμπαήσαν
έξαιρετικά.

Μερικά χρόνια άργότερα, η δό-
κιμη μοναχή Μαρία Άγνη άσχολή-
θηκε με τη διδασκαλία. Έπι-
γε τότε για το μοναστήρι «Ο
καλός ποιήν», του Φίλντ, μιάς
βόρειας σονοκίας του Λονδίνου, με
την έφορτίσι να φροντίη για τη
θηρογενική διαπαιδαγώγησι
των παιδιών, που σήναζαν στο
κοιντό άσινλο.

Η νεαρή μοναχή δέχτηκε με
εύχαριστισι αυτό το νέο καθή-
κον και κατόρθωσε να γίνη πολ-
άγαπητή από τους μικρούς μαθη-
τές της.

Φαίνεται όμως, ότι άκούδης σ'
εκείνη την περίοδο, άογισε να ω-
μιιάη μέσα της η πνευματική

κρίσι, που θα την άνάγκαζε ή-
στερα να εγκαταλείψη τη μονα-
χική ζωή. Η αίτια γι' αυτή την
κρίσι ήταν, χωρίς άμφιβολία, το
γεγονός, ότι είχε έρθει πάλι σ' έ-
παφή με τον «έξωτερικό κόσμο».

Τη μεγάλη άπόφασι όμως την

να εργάζεται στο τσίρκο σά θη-
ροδωμάστρια. Στους γονείς της,
που την ύποδέχτηκαν ένθουσιασμέ-
νοι, η Σίλεβ έξήγησε: «Μου ά-
ρεσε η ζωή στο μοναστήρι, μα
δεν είχα πραγματική κλίσι στη
μοναχική ζωή. Κατάλαβα, ότι έ-



Η Σίλεβ Φάρμερ μπροστά σ' ένα κλουβί λιονταριού. Γύρω από τον
λαμό της έχει τυλιγμένο ένα επικίνδυνο άσιντικό φίδι.

πήρε ξαφνικά τα τέλη του περα-
σμένου Αύγουστου, όταν έλειπαν
μόλις δέκα μέρες από την ημέρα,
που θα έδινε τον τελικό όρκο.

Η μοναχή Μαρία Άγνη πήρε
κατά μέρος την ήγομένη και της
έξομολογήθηκε, ότι δεν αισθανόταν
πιά την έαυθμία να μείνη στο
μοναστήρι. «Ναίθεσι μεγάλη νο-
σταλία για το τσίρκο», της έπε-
σε, «Δε βρίσκω πιά το θάρρος να μεί-
νω κλεισμένη για πάντα άνάμεσα
σε τέσσερις τοίχους. Θέλω να γι-
ώσω στον κόσμο. Η ζωή στο μο-
ναστήρι είναι γεμάτη άπαγορεύ-
σεις και έγω δε μπορώ να βοή
τη δύναμι να έξακολουθήσω».

Η ήγομένη άκούσε με προσο-
χή τα λόγια της δόκιμης, που εί-
χε μείνει για πέντε χρόνια στη
μοναστήρι, και της έλε να κινή
αυτό που της ύπαγόρευε η συνεί-
δησι της.

«Μπορώ να έξυπηρετήσω το
Θεό και έξω από το μοναστήρι»,
κατέληξε η κοπέλλα. Κι' έτσι η
δόκιμη μοναχή Μαρία Άγνη έα-
νατήσε το όνομα Σίλεβ Φάρμερ.
Έβγαλε το ράσο και έαράχισε

Η Σίλεβ Φάρμερ μαζί μ' έναν
άλλο θηροδωμάστη μέσα στο κλου-
βί, που βρίσκονται μερικές πολι-
μές άρκουδες.

γατούσα περισσότερο την ελεύθε-
ρη ζωή και τα έσο. Γι' αυτό προ-
τιμώσα το τσίρκο από το μονα-
στήρι!».

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΙΛΟΤΟΙ
ΟΔΗΓΟΥΝ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΙ...

Στις Ήνωμένες Πολιτείες έέ-
σπασε ένας άγριος πόλεμος μετα-
ξύ των πιλότων και των μηχανι-
κών των αεροπλανομένων αεροπλά-
νων, που έτελειών συγκρούσεις,
είτε στο έσωτερικό, είτε στις
γραμμές του έξωτερικού. Οι πρώ-
τοι κατηγορούσαν τους δευτέρους,
ότι δεν κάνουν τίποτε κατά τη
διαζευχία του πλοίου. Οι δεύτεροι,
άπαντώντας στην επίθεσι, δημο-
σίευσαν μία σειρά φωτογραφιών,
που είχαν πάρει και που δείχνουν
την έγκληματική άμέλεια των Ά-
μερικανών πιλότων. Οι φωτογρα-
φίες αυτές δείχνουν πιλότους, που
είναι τυφλά στο μεθύσι, ή που κοι-
μούνται στη θέση τους, ή που δια-
βάζουν περιοδικά. Σε μία απ' αυτές,
εμφανίζεται μία γοργετική
συνόδος, που οδηγεί το αεροπλά-
νο αντί για τον πιλότο, σε μία
άλλη ένας πιλότος σπίγγει στην
άγκαλιά του μία συνοδό κλπ. «Νά,
γιατί τα αεροπορικά δυστυχήματα
είναι τόσο συχνά», επιλέγουν οι
μηχανικοί.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Η ΕΛΚΩΤΙΚΗ ΚΟΛΙΤΙΣ

Μία παράξενη ψυχροσωματική ασθένεια με σοβαρές συνέπειες

Η ελκωτική κολίτις είναι μία πάθηση πολύ άνησυχαστική, τόσο για τον άρρωστο, όσο και για το γιαιό του. Συνίσταται, όπως το λέει το όνομά της, σε έρεθισμό και εξέλκωση του κόλου έντερου — που είναι πιο γνωστό ως παχύ έντερο.

Το έντερο αυτό αρχίζει απ' το δεξί και κάτω μέρος της κοιλιάς, έχει πόνους βραδυνούς ή σκαλωρηδής απόφραξης. Προχωρεί προς τα πάνω, ως την περιοχή του σπληνίου, και μετέπειτα προς τη λεκάνη. Η κάτω άκρη του, μήκους μερικών πόντων, λέγεται άπυθνησμένη και καταλήγει στο δακτύλιο.

Στην ελκωτική κολίτιδα, το παχύ έντερο ερεθίζεται και πληγιάζει, είτε ολόκληρο, είτε ένα μέρος του. Η αιτία της πάθησης είναι άγνωστη. Έχει παρατηρηθεί ωστόσο, ότι η ασθένεια αυτή εμφανίζεται απότομα, σε περίοδο ψυχικής καταπόνησης, εξάντλησης ή αγωνίας — π. χ. όταν πλησιάζει ένας γάμος ή όταν υπάρχει κάποια σοβαρή οικογενειακή κρίση. Είναι δηλαδή «ψυχοσωματική» πάθηση.

Προσβάλλει συχνότερα τις γυναίκες, ιδίως τις πολύ νέες και τις εγγύς. Δε λείπει όμως και από τους άντρες.

Τα συμπτώματά της είναι: Ξαφνικός πόνος, πόνος και ακατάσχετη διάρροια. Συχνά, οι κενώσεις φτάνουν τις 10 ή 20 την ημέρα, αποτελούμενες δε κυρίως από αίμα, βλέννες και πύον. Η γενική κατάσταση του αρρώστου είναι πολύ άσχημη. Μπορεί να κινδυνεύει ακόμα και η ζωή του.

Η κλινική εικόνα της ελκωτικής κολίτιδας μοιάζει πολύ με της δυσεντερίας. Αλλά ο γιατρός μπορεί εύκολα να κάνει τη διάκριση μεταξύ τους, γιατί η δυσεντερία προκαλείται από ώριμα μικρόβια — που ανακαλύπτονται με τη μικροσκοπική εξέταση — και υποχωρεί γρήγορα με την κατάλληλη θεραπεία.

Αντίθετα, η ελκωτική κολίτις μπορεί να συνεχισθεί για καιρό, χωρίς να επηρεάζεται από καμία θεραπεία, κι' ύστερα να περάσει μόνη της.

Εξ άλλου, ένας υποκλυμικός με βάσιον παρέχει μία χαρακτηριστική ακτινοσκοπική εικόνα. Κι' η εξέταση του εντέρου μ' ένα μεταλλικό σωλήνα, που εισάγεται στο άπυθνησμένο (σπινθηροσκοπική) δείχνει καθαρά μία εξτεταμένη εξέλκωση που αιμορραγεί.

Η ασθένεια παρουσιάζει διαδοχικές υποχωρήσεις και υποτροπές. Κάποτε, μετά την πρώτη κρίση, περνάει ολόκληρο μήνες ή χρόνια, μέχρι την επόμενη. Συνήθως

στερα όμως, τα διαλείμματα μεταξύ των κρίσεων είναι πολύ σύντομα. Ο άρρωστος χάνει όλοένα περισσότερο το ήθικόν του και τις δυνάμεις του. Αδυνατίζει, χλωμαίνει απ' τη συνεχή απώλεια αίματος. Η κατάστασή του τον κάνει ν' ανησυχάει — όχι άδικως, βέβαια — κι' αυτή η αγωνία χειροτερεύει την πάθησή του. Φαύλος κύκλος δηλαδή!

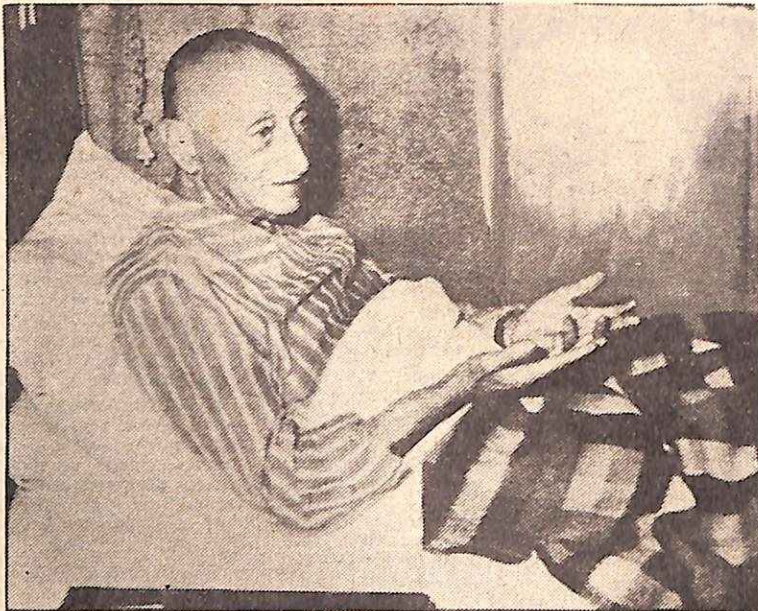
Η βασική θεραπεία συνίσταται σε ανάπαυση, τόνωση του ήθικου και ειδική διαίτα με άφθονες βιταμίνες. Το αίμα και τα υγρά που χάνονται, αναπληρώνονται με ε-πανειλημμένες μεταγγίσεις. Για τους πόνους, χορηγείται ένα κατάλληλο καταπονήτικό.

Η χορηγία και τα παρυσία πάραυτα φέρνουν κάποτε πολύ. Χορηγούνται είτε από το στόμα, είτε με υποκλυμικό, που πρέπει να κρατηθεί όσο το δυνατόν περισσότερο. Επίσης φέρνουν συχνά οι σπινθηροσκοπικές. Πρέπει όμως να διαλέξει ο γιατρός την κατάλληλη, που θα μένει μέσα στο έντερο, χωρίς να απορροφάται απ' το αίμα.

Η διαίτα πρέπει να είναι θρεπτική, πλούσια σε θερμίδες και με ελάχιστη υπολειμματα. Θα αποφεύγονται επομένως όλες οι τροφές, που έχουν ίνες, ιδίως δε σαλατικά, λάχανα, κοκκινογούλια, γογγύλια, κρεμμύδια, μανιτάρια, σταμάριες. Επίσης τα τηγανίδια, όλα τα αλεύματα, εκτός απ' το άλευρο, τα παγωμένα πατά, το σταρένιο ψωμί, το κρέας, το χοιρινό κρέας, τα όσπρια και το αλάτι.

Οι περισσότεροι γιατροί συνιστούν βιταμίνες Β σε συμπλέτες. Αν η πάθηση υποχωρήσει με τη θεραπεία, δε μένει παρά να περιμένουμε, για να δούμε αν θα παρουσιάσει ή όχι υποτροπή. Αυτό είναι κάτι, που δε μπορεί να το προβλέψει ο γιατρός, ούτε και να το προλάβει με κανένα τρόπο.

Στις σοβαρές και επίμονες περιπτώσεις, που οι υποτροπές είναι συχνές και η ακτινοσκοπική διεκτική εξέλκωση του εντέρου σε μεγάλη έκταση, μπορεί να γίνει σκέψη για εγχείρηση. Ωστόσο, η απόφαση αυτή δεν πρέπει να παί-



ΕΓΧΕΙΡΙΣΤΗΚΕ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ

Ο καθηγητής Νικόλας Λοκαρέντζης, ηλικίας 71 χρόνων προσημασμένος του χειρουργικού τμήματος του νοσοκομείου Μοντουνίο του Μπάρι της Ιταλίας, βρίσκεται τώρα στην περίοδο της ανάρρωσής, ύστερα από μία χειρουργική επέμβαση, που έκανε ο ίδιος στον εαυτό του. Στα τέλη του περασμένου Σεπτεμβρίου ο καθηγητής, που υπέφερε από κήλη, αποφάσισε να εγχειριστή μόνος του, με τη βοήθεια της αδελφής, που τον βοηθούσε στο χειρουργείο και κατά τις άλλες επεμβάσεις του. Η εγχείρηση, που έγινε με τοπική αναισθησία και με τη βοήθεια ενός καθρέφτη, σημείωσε απόλυτη επιτυχία και τώρα ο καθηγητής χειρουργός περνά από σπίτι του το τελευταίο στάδιο της ανάρρωσής.

νεται εύκολα και επιτόλμα, γιατί η εγχείρηση συνίσταται στην αφαίρεση ολόκληρου του παχέος εντέρου, ή τουλάχιστον του μεγαλύτερου μέρους του.

Αν ο πάσχων είναι τυχερός, μπορεί να του αφήσει ο χειρουργός ένα κομμάτι του παχέος εντέρου και να το συνδέσει με το δακτύλιο, ώστε να γίνουν οι κανονικές κανονικές.

Δυστυχώς όμως, στις περισσότερες περιπτώσεις, χρειάζεται να κοπεί ολόκληρο το έντερο αυτό, γιατί έχει πάθει σοβαρές βλάβες. Η μόνη λύση είναι τότε να ανοίξει ο χειρουργός μια τρύπα στα κοιλιακά τοιχώματα και να προσ-

αρμόσει σ' αυτήν την άκρη του λεπτού εντέρου (κολοστομία ή λειοστομία).

Ο τεχνικός αυτός δακτύλιος σκεπάζεται με μία πλαστική θήκη, κι' ο πάσχων μπορεί να εξακολουθήσει να ζει μόνη μία κένωση την ημέρα.

Βέβαια, η κατάσταση αυτή είναι ενοχλητική από πολλές απόψεις. Αλλά ο πάσχων τη βιώνει απειροσώς προτιμότερη απ' όσα υπόφερε τόσον καιρό. Ξαναβρίσκει έτσι τη σωματική και ψυχική υγεία του — τόσο που να παραπονιέται πολλές φορές στο γιατρό του γιατί δεν του είχε συστήσει νωρίτερα τη σωτήρια αυτή εγχείρηση.

Μικρά επιστημονικά νέα

Τα αντιυλληπτικά χάπια κατά των ρευματισμών

Τα χάπια κατά της συλλήψεως μπορούν να χρησιμοποιηθούν και κατά των ρευματισμών. Οι Καναδοί επιστήμονες που χρησιμοποίησαν αυτά τα χάπια σε γυναίκες, που δεν ήθελαν να κάνουν παιδιά, διαπίστωσαν ότι οι ασθενείς τους θεραπεύθηκαν ταυτόχρονα από τους ρευματισμούς από τους οποίους υπέφεραν. Είναι αξιοσημείωτο ότι τα χάπια αυτά μπορούν να χρησιμοποιηθούν μόνο σε γυναίκες που έρχονται σ' έμμησιν με άνδρα. Γιατί, διαφορετικά, θα μπορούσαν να προκαλέσουν σοβαρές ελάνθες στον οργανισμό.

Νέα μέθοδος χειρουργήσεως του έλκους

Ο δόκτωρ Σιγκάλ, του Ιατρικού Ινστιτούτου του Καζάν, επιτόρησε μία καινούργια μέθοδο για τη χειρουργήσεως του στομάχου. Ο χειρουργός, αφού ανοίξει τα κοιλιακά τοιχώματα, τοποθετεί μία λαβή φωτεινή πηγή, είτε μέσα στο στομάχι, είτε πάνω απ' αυτό. Διοχετεύεται ταυτόχρονα μέσα σ' αυτό μια ποσότητα αέρος που προκαλεί διαστολή των τοιχωμάτων του. Με τον τρόπο αυτό, τα τοιχώματα του στομάχου γίνονται διαφανή και ο χειρουργός μπορεί να δει καθαρά και μικροσκοπικά αγγεία και να εντοπίσει με απόλυτη ακρίβεια το έλκος ή τον όγκο. Η ίδια μέθοδος μπορεί να εφαρμοστεί και σε εγχειρήσεις στο δωδεκαδάκτυλο ή τα έντερα.

Η μηχανική καρδιά θα λειτουργεί 24 ώρες

Στα σοβιετικά εργοστάσια Άγκρα κατασκευάζεται μία μηχανική καρδιά, που θα μπορεί να λειτουργήσει επί 24 ώρες συνεχώς. Η εργασία εκτελείται κάτω από την επίβλεψη Σοβιετών και Αμερικανών επιστημόνων. Η μηχανική καρδιά θα μπορεί ν' αντικαταστήσει τη φυσική σε περίπτωση σοβαρών εγχειρήσεων σ' αυτό το όργανο, χωρίς τραυματισμών κλπ.

Η νευρική υπερένταση προκαλεί τερηδόνα

Κατά τον δόκτωρ Σούττον, της Μεϊλβόρνς, η νευρική υπερτασία μπορεί να προκαλέσει οξεία τερηδόνα των δοντιών. Ο Αυστραλός επιστήμονας κατέληξε σ' αυτό το συμπέρασμα έπειτα από παρατηρήσεις που έκανε στους ασθενείς του.

Το έκρυ ύδωρ: όπλο κατά του καρκίνου

Το έκρυ ύδωρ, που αποτελεί πρωταρχικό στοιχείο στην παραγωγή της ατομικής ενέργειας, θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως όπλο κατά του καρκίνου. Αυτό υποστηρίζει ο Αμερικανός καρκιολόγος δόκτωρ Φορνέλ, που, χρησιμοποιώντας το έκρυ ύδωρ, έπαιξε να καθορίσει σε σημαντικό βαθμό την ανάπτυξη καρκινικών όγκων σε ποντίκους. Δοκιμαστικά πειράματα πρόκειται να γίνουν προσεχώς σε έθελοντές καρκινοπαθείς, για τους οποίους η επιστήμη έχει εξαντλήσει όλα τα άλλα θεραπευτικά μέσα.

Μην κανετε κατάχρηση στη διαίτην Α

Κατά τους Αμερικανούς επιστήμονες, η καθυστέρηση της ανάπτυξης που παρουσιάζουν ώριμα παιδιά οφείλεται σε κατάχρηση διαίτης Α, που παρεμποδίζει την αύξηση των οστών. Η εν λόγω διαίτη είναι εξαιρετικά πολύτιμη κατά τη θρεπτική και την παιδική ηλικία. Αλλά οι μητέρες συνήθως το παρακάνουν κι' έτσι η διαίτη Α, αντί για όφελμα, γίνεται βλά-
βη.

Αποστερίρωσις εργαλείων με υπερήχους

Στο καινούργιο υπερηχογράφο ναοκομείο της γερμανικής πόλεως Νυρεμέργης, η αποστείρωση των εργαλείων γίνεται με υπερήχους. Ένας συνδυασμός ηλεκτρικών ακτίνων Χ επιτρέπει, εξ άλλου, στους χειρουργούς να παρακολουθούν όλες τις φάσεις της εγχειρήσεως που κάνουν.

Τα παγωτά προκαλούν πόνο στα μάτια!

Όταν τρώμε παγωτά, που είναι πολύ κρύα, μπορεί να αισθανθούμε πόνο στα μάτια. Αυτό συμβαίνει γιατί το νεύρο, που μεταφέρει τις γευστικές εντυπώσεις στον εγκέφαλο περνάει πολύ κοντά από τα μάτια. Όταν, λοιπόν, το νεύρο αυτό διεγερθεί σε υπερβολικό βαθμό από το παγωτό, η παρακινούμενη έντονα αντανακλάται από τον εγκέφαλο στα μάτια. Το έντονο κρύο θα κάνει τότε να πονάει.

Η ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΘΗΡΑΜΑΤΩΝ

Ποιοί πρέπει να τα αποφεύγουν

ΠΟΙΑ αξία έχουν τα θηράματα ως φαγητό; Είναι ωφέλιμα ή επικίνδυνα; Τι λέει οι διατροφικοί πάνοι σ' αυτό το ζήτημα;

Ένα από τα σοβαρότερα μειονεκτήματα των θηραμάτων είναι η μεγάλη τοξικότητά τους. Ο κυνηγός σκοτώνει το λαγό την ώρα, που τρέχει για να σωθεί, το λαγό, έπειτα από μία περιπετειώδη καταδίωξη, και την πέφτει την ώρα που ανησυχώντας από τους θάμνους, δηλαδή σε στιγμή, που οι μύες αυτών των ζώων βολώνονται σ' όλη τους τη δραστηριότητα. Αλλά είναι γνωστό, ότι κάθε μνήμη σύστασης απελευθερώνει μεγάλες ποσότητες γαλακτικού οξέος.

Ο φόβος, εξ άλλου, από τον οποίον κατέχεται το ζώο, προκαλεί άφθονη έκκριση ισταμίνης. Και οι δύο αυτές ουσίες είναι τοξικές. Τρίτη αιτία αλλοίωσης του κρέατος των θηραμάτων είναι τα βακτηριακά τρώματα, που προκαλούν στους ιστούς του ζώου τα σάγια. Ας προσθέσουμε σ' όλα αυτά και την αγωνία του ζώου, όπως να επέλθει ο θάνατος.

Αν, εξ άλλου, το ζώον είχε φάει προηγουμένως και βοσκόταν στην περιοχή της πέψης, διάφοροι παθογόνοι μικροοργανισμοί είναι δυνατόν να διαπεράσουν τα τοιχώματα των εντέρων και να διεισδυθούν στους μύες. Αυτή η μικροβιακή μόλυνση εξηγεί τις αιφνίδιας δηλητηριάσεις, που παρατηρούνται κάποτε έπειτα από ένα γεύμα με θηράματα.

Ενας άλλος κίνδυνος μπορεί να προέλθει από το ότι το σκοτωμένο ζώο δε βγήκε τελείως από το ζώο. Το αίμα αυτό γίνεται τότε έστιά μολύνσεων. Γι' αυτό, κάθε σκοτωμένο θήραμα πρέπει να το κρεμάμε με το κεφάλι προς τα κάτω, για να βγεί το πηγμένο αίμα του.

Τα θηράματα περιέχουν, λοιπόν, διάφορες ουσίες, που υπόκεινται σε αλλοιώσεις και από τις οποίες πολλές είναι τοξικές για το ήπαρ και τα νεφρά. Άλλες, όμως, έχουν αξιόλογες τονωτικές ιδιότητες, από τις οποίες μπορούν να επωφεληθούν όρισμένοι ασθενείς. Πολλές από αυτές τις ουσίες, εξ άλλου, έχουν έντονο άρωμα, στο οποίο φέρεται και η ιδιαίτερη γεύση των διαφόρων θηραμάτων.

Από τη θρεπτική άποψη, τα θηράματα ξεχωρίζουν τελείως από όλα τα σάγια, για το λόγο, ότι περιέχουν ελάχιστα λιπαρά στοιχεία. Ο λαγός π. χ., λόγω του είδους της ζωής του, δε μπορεί να παχύνει, όπως συμβαίνει μ' ένα κομμάτι κοινολοποφίλου. Προσπαθεί, τοναντίον, ν' αναπτύξει τους μύς του, που αποτελούν απαραίτητη προϋπόθεση της επιβιώσεώς του. Ένω 100 γραμμάρια από το κυλόττο του βαδιού ή τον όμο του άνοιου, περιέχουν 25 γραμμάρια λιπαρών ουσιών, η ίδια ποσότης λαγού περιέχει μόνο 2—3 γραμμάρια! Τα θηράματα, λοιπόν, μας δίνουν ένα ισχυρό κρέας, που γονεύεται εύκολα από τους ανθρώπους, οι οποίοι δεν ανήκουν τα λίπη.

Τα θηράματα, εξ άλλου, είναι πολύ πιο πλούσια σε πρωτεϊνικά στοιχεία από οποιοδήποτε άλλο κρέας. Το κοτόπουλο και το οικόσιτο κοτόπουλο π. χ., περιέχουν το πρώτο 15—19% και το δεύτερο 20—23% πρωτεΐνης, ενώ η πέδιδα περιέχει 25% και ο λαγός 28%. Η περιεκτικότητά των θηραμάτων σε στοιχεία, που συνιστούν την ανάπτυξη των μυών, των οστών και των δοντιών, τα κάνει ιδιαίτερα αξιοσημεία στα ασθενικά άτομα, καθώς και στους νέους, που βρίσκονται στην περίοδο της ανάπτυξεως.

Τα θηράματα είναι ακόμη πλούσια σε μεταλλικά άλατα και βιταμίνες, που βρίσκονται χωρίς στο σιγάκι, τη σπλήνα, το μυαλό και τα έντερα. Η καρδιά περιέχει μαγνήσιο και κάλιο, το σιγάκι είναι πλούσιο σε σίδηρο και βιταμίνη Β12 και στο μυαλό υπερικχύνει ο φωσφόρος.

Όλα αυτά τα στοιχεία καταπο-
λεούν την άναμία και τονώνουν τον
οργανισμό.

Τα θηράματα, τέλος, προκαλούν άφθονότερη έκκριση ορμονών και γι' αυτό έχουν αναμφισβήτητες διεγερτικές ιδιότητες.

Τα θηράματα αλλοιώνονται ευκολότερα από οποιοδήποτε άλλο κρέας. Γι' αυτό πρέπει να τα βάζουμε σε δροσερό μέρος, δεδομένου, άλλωστε, ότι δε μπορούμε να τα φάμε παρά μόνο αφού στέψουν, γιατί, διαφορετικά, το κρέας τους είναι πολύ σκληρό. Το στέμα απαιτεί 2—3 ημέρες.

Ο Μπονιά-Σαβαρέν συνιστούσε να παρατείνεται το στέμα, ως τη στιγμή ακριβώς, που αρχίζει η αποσύνθεσις. Το κρέας των θηραμάτων γίνεται τότε πιο τρυφερό και πιο εύγευστο. Αλλά περιέχει ταυτόχρονα διάφορες πτωμαίνες, που μπορούν να προκαλέσουν διάρροιας, έντονες δηλητηριάσεις, ακόμη και θάνατο.

Τα θηράματα είναι μία εύχρηστη και δυναμωτική τροφή, αλλά δεν πρέπει να κάνουμε ποτέ κατάχρησι. Έκτος από τα άλλα δυσάρεστα επακόλουθα, για τα οποία μιλήσαμε, οι ισχυρές διεγερτικές των ιδιοτήτες μπορούν να βλάψουν τα νεφρά, το σιγάκι και ιδίως την καρδιά.

Οι άνθρωποι, που έχουν, λοιπόν, ευαίσθητα αυτά τα όργανα, πρέπει να τα αποφεύγουν. Επίσης πρέπει να τα αποφεύγουν οι πάσχοντες από ρευματισμούς, γυναικεία και ιδίως ποδάγρα. Πολλοί ασθενείς από ρευματισμούς ή ποδάγρα παθαίνουν κρίσεις έπειτα από ένα γεύμα με θηράματα. Τα θηράματα αντενδείκνυνται ακόμη στους πάσχοντες από έκζεμα, ψωρίαση, άσθμα ή κολικούς.

Ειδικότερα οι ενδείξεις και οι αντενδείξεις των διαφόρων ειδών θηραμάτων είναι οι ακόλουθες:

Τα παιδιά 5—12 χρόνων μπορεί να τρώνε λαγούς ή αγριοκοτόπουλα, αλλά καλόν είναι ν' αποφεύγουν τα άλλα θηράματα.

Οι πάσχοντες από άναμία μπορούν να τρώνε απ' όλα τα θηράματα. Αλλά δεν πρέπει να κάνουν κατάχρησι σε υπεκάτρες, αγριοκάτρες, πέδιδες και φασιανούς. Το ίδιο και οι αναρρωθέντες.

Οι καρδιοπαθείς και οι πάσχοντες από κολικούς μπορούν να τρώνε λίγο λαγό και' άσπια χρονικά διαστήματα. Όλα τα άλλα θηράματα απαγορεύονται.

Οι ήπαιοι πρέπει να κάνουν μετρίως γούσι. Όχι υπεκάτρες, αγριοκάτρες και πέδιδες.

Οι αρτηριοί μπορούν να τρώνε απ' όλα, αλλά σε μικρές ποσότητες και όχι συχνά.

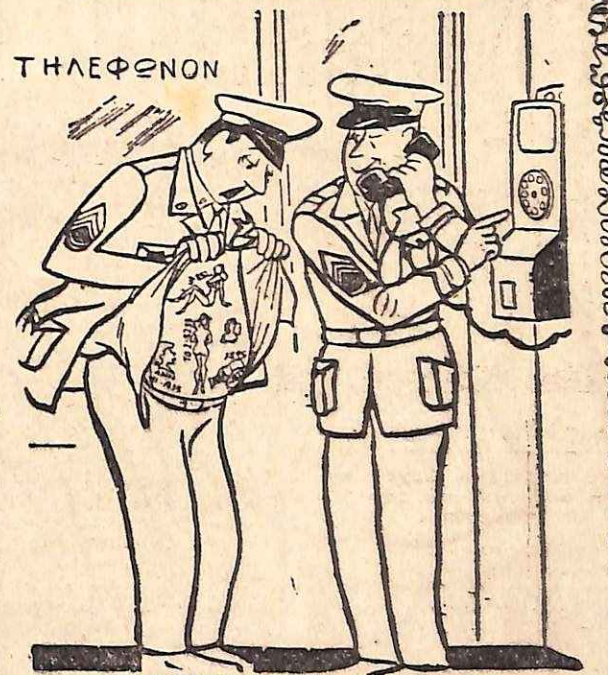
Τα θηράματα απαγορεύονται στους πάσχοντες από ουραιμία.

ΝΕΑ ΦΑΡΜΑΚΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΨΥΧΑΣΘΕΝΕΙΩΝ

Σε μία ψυχιατρική κλινική της Ουάσινγκτον τοποθετήθηκε μία τηλεσκοπική συσκευή, που επιτρέπει στους γιατρούς να παρακολουθούν τους ασθενείς σ' όλες τις ώρες της ημέρας και της νύχτας. Οι εικόνες προβάλλονται σε συνεχή αλληλουχία, όπως γίνεται στον κινηματογράφο, πάνω σε μία μεγάλη οθόνη. Έπειτα, ο γιατρός βλέπει ταυτόχρονα όλους τους ασθενείς χωρίς αυτού να το υποσυνείδητα. Με τη μέθοδο αυτή αποκλείεται η υποκρισία, που είναι τόσο συνηθισμένη στους ασθενείς από ψυχικά νοσήματα. Η διάγνωση των παθήσεων καθίσταται επίσης ευκολότερη.

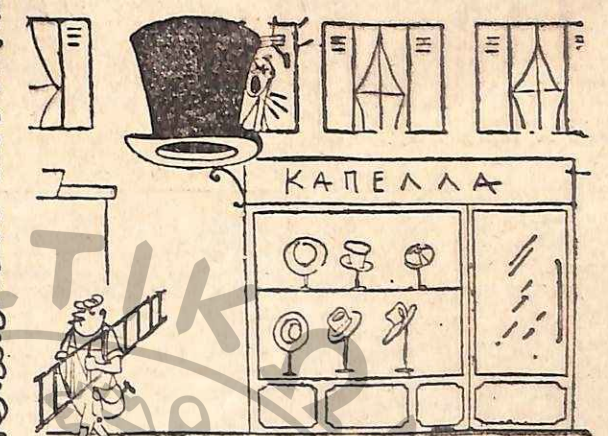
Οι Άγγλοι ψυχίατροι, εξ άλλου, χρησιμοποιούν κατά τον τελευταίο καιρό με επιτυχία μία νέα διόδια ήρεμιστικών φαρμάκων, τις φαινοκαΐνες.

Τηλεφωνο



ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Δεν απαντάει; Για πάρε τώρα τον αριθμό 999666!

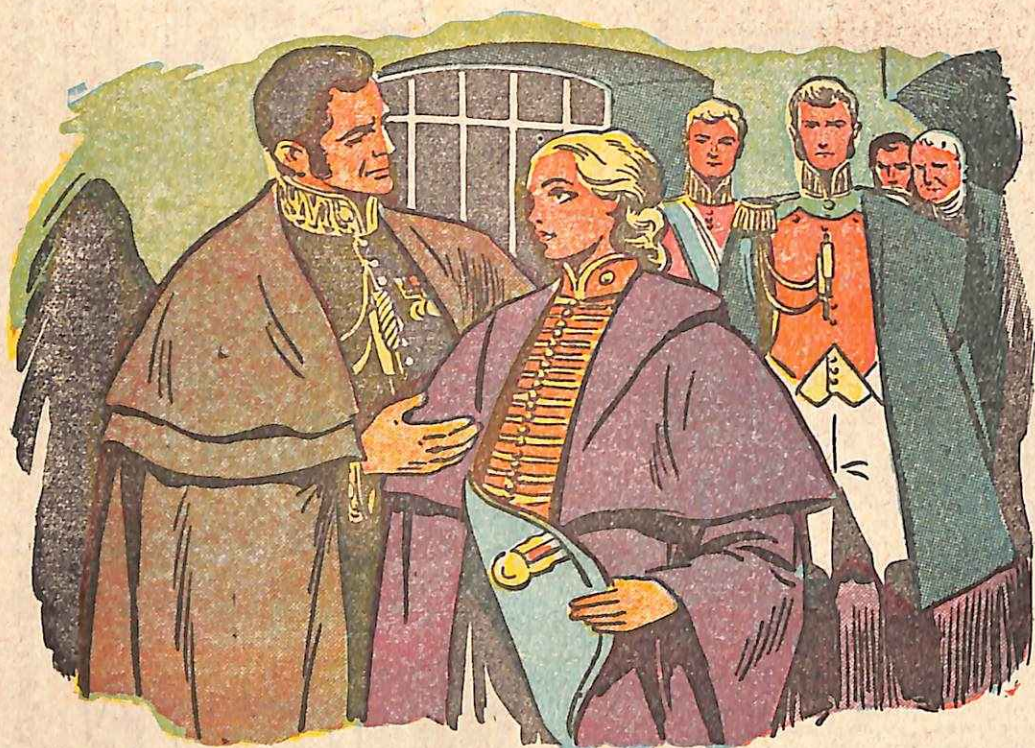


Το καπέλλο!...



Δε λένε, βέβαια, να εξετάζεις τις συντομογραφίες του γυναικός, αλλά οι έρευνες σου να σταματούν σε άωριμα όρια!...

Ο ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ ΕΝΟΣ ΑΡΧΙΔΟΥΚΑ



— Για χάρι μου έγινες άνδρας... της είπε. 'Οφείλω να σε ξανακάνω γυναίκα και μάλιστα γυναίκα μου!...

ΤΟΝ περασμένο αιώνα, ένας από τους πιο επιβλητικούς άντρες του Μεγάλου Ναπολέοντος, ήταν ο νεαρός μάλιστα και μεγαλοφυής στρατηγός, αρχιδούκας Ιωάννης της Αυστρίας.

Οι πολεμικοί του θρίαμβοι, οι νίκες του στο Τυρόλο κι' η άλωση του φρουρίου Ονέγγ — άρχη της απελευθερώσεως της Γερμανίας από το γαλλικό ζυγό — τον είχαν καταστήσει είδωλο των γερμανικών εθνικοτήτων.

Έκείνο όμως, που κατέστησε το δούκα αντικείμενο αληθινής λατρείας, ήταν ο δημοκρατικός του γάμος.

Ο αρχιδούκας ήταν ελκυστικής χαρακτήρας, στρατιωτικά λιτός, απλόστατος και δημοκρατικός στους τρόπους. Συχνά τον την Αύλη και προτιμούσε να βρίσκεται ήσυχα στις επαρχίες, παρά ν' ακούει στη Βιέννη το «κουτσμπολιό» των αυλικών και της αριστοκρατίας.

Κάποιο χειμωνιάτικο βράδυ, ο αρχιδούκας Ιωάννης, κινηρόντας στα βουνά της Στιρίας, βρέθηκε μέσα σε μία ξαφνική χιονοθύελλα. Μόνος, με τον υπασπιστή του, σταμάτησαν μία ταχυδρομική άμαξα κι' είχαν στον άμαξά να τους οδηγήσει στην πλησιέστερη πόλη. Τότε ο δούκας από πολύωρο ταξίδι, έπειδή τα άλογα είχαν κουρασθεί, ο άμαξας αναγκάστηκε να σταματήσει στον πρώτο ταχυδρομικό σταθμό.

Έκει υπήρχαν δύο άλογα, έτοιμα για την αλλαγή. 'Ο άμαξας ήταν μισοπεθαμένος απ' το κρύο και την κόπωση. Την άδυναμία του, λοιπόν, να συνεχίσει το ταξίδι, την έμνηστευσε στο γέρο και μισοπαράλυτο σταθμάρχη, πληροφορούντας τον συγχρόνως κομμά για την υψηλή ιδιότητα του ενός απ' τους δυο ταξιδιώτες.

Ο γερο-σταθμάρχης άρχισε τότε να μουρμουρίζει, φοβισμένος:

— Τι να κάνω; Οι υπηρεσίες λείπουν, γιατί μ' αυτή την καταραμένη θύελλα, παρουσιάζονται ζητήματα άλογα... Κάποτε, που κοιτούσαν τα κότσια μου, ήμουν σπουδαίος άμαξας. Μά τώρα, μισοπασιμένος όπως είμαι, πώς θα τα βγάλω πέρα;...

— Πατέρα, τον διέκοψε μια δροσερή φωνή κοπέλλας, μη στενοχωριέσαι... Ένας τέτοιος έπαισιμος ταξιδιώτης δε μπορεί να περιμένει. Μά έγινε σον!... Ξέρω καλά το δρόμο. Τά

άλογά μας με γνωρίζουν και θα οδηγήσω το άμαξάκι ως τον πιο κοντινό σταθμό!...

Ο γερο-σταθμάρχης κιντήξε αστασιμένος την όμορφη και θαρραλέα κόρη του και τραυλίζει:

— Έσύ;... Μόνη; Μιά όμορφη κοπέλλα, σ' αυτά τα βουνά και σ' αυτές τις εποχές;...

— Μά κινδυνεύει ποτέ κανένας, πατέρα, όταν συντροφεύεται από την ήπια Τηνηλότητά του!... Κι' αν ντυθώ, επί τέλους, άνδρας!...

Δε βρήκε καιρό ο πατέρας της να σχολιάσει τα λόγια της. Γιατί η νέα είχε τρέξει γρήγορα στην άμαξα της κι' άλλαξε βιαστικά ρούχα, ενώ ο αρχιδούκας αντιμετώπιζε μέσα στην άμαξα... Σε λίγα λεπτά, ένας ροδαλός και κομ-

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ψος άμαξας, σκαρφάλωσε στη θέση του. Άρπαξε τα χαλινάρια στα έπιπλο χέρια του, κούρτασε το μαστίγιο, κι' η άμαξα άρχισε να τρέχει στο σκοτεινό δρόμο.

Άντίπατος ο αρχιδούκας είχε ξαπλώσει στη θέση του και ρέμβιζε. Ήταν ευχαριστημένος. Σιγά-σιγά, όμως, η λεπτή φωνή του άμαξας, καθώς έμνησχνε τα άλογα, κίνησε την προσοχή του. Κι' έτσι, με κάποια περιέργεια τώρα, άρχισε να εξετάζει στο φως των φαναριών, τη λυγρή εκείνη σιλουέτα, την τόσο λεπτή και κομψή, καθώς ήταν σφιχτοκουμένη στη μπλε στολή του άμαξά!

Στό τέλος, δεν κρατήθηκε, γιατί οι ύποπτες του μεγάλωναν διαρκώς. Σταμάτησε την άμαξα, κατέβηκε κάτω και, βγάζοντας ένα φανάρι απ' τη θέση του, το πλησίασε στο πρόσωπο του άμαξας.

— Καλά το κατάλαβα! μουρμούρισε, καμαρώνοντας τη δροσερή και σεμνή εκείνη μορφή. Είσαι κοπέλλα άσφαλός!...

— Η αυτοκρατορική Τηνηλότητάς σας να με συγχωρή! ψιθύρισε συγχυσμένη η νέα. Δεν ήταν κανένας πρόχειρος να οδηγηση το άμαξάκι, όταν φτάσατε στο σταθμό και βέβαια η Τηνηλότητάς σας δεν είναι συνηθισμένη να περιμένει!...

Ο αρχιδούκας γοητεύθηκε. Άφησε μόνο τον υπασπιστή του στο βάθος του άμαξίου κι' άφησάντας την παγωνιά, σκαρφάλωσε πάλι στο χαρτωμένο άμαξά του. Στο δρόμο, μίλησαν για ένα σωρό πράγματα. Είπαν διάφορα άστεία και γελούσαν με το παρωτικό, ο δούκας παιδάκι. Κι' ο αρχιδούκας, συνθιβαμένος στην έπιτηδεύσι και τη δουλοπρέπεια των έπισήμων κύριων, χαϊρόταν πάλι άφελή φροσύνη της άνεπιτηδεύτης κι' έζητης, όσοσο, κόρης του λαού.

Όπως και στά πεδία των μαχών, έτσι και στην ιδιωτική του ζωή, ήταν γοργός και τολμηρός στις αποφάσεις του. Ένα ρομαντικό σχέδιο, που ώριμωσε στο μεταξύ στο μυαλό του, έλαβε τα πλατιά του στήθη να πραγματοποιήσει από έθουσιασμό. Κι' έτσι, μόλις έφτασαν στον πλησιέστερο σταθμό, ο αρχιδούκας, υποστάσας σε όλους, όλοι έτρεξαν να τον υποδεχθούν και να τον ξεψυχήσουν. Τράβηξε κομμά του την έλκυστη κοπέλλα. Το χέρι του άπλώθηκε στη λυγρή της μέση, την έσφιξε με στοργή και τα χείλη του ψιθύρισαν, με σοβαρή, έπίσημη συγκίνηση:

— Για χάρι μου έγινες άνδρας... 'Οφείλω να σε ξανακάνω γυναίκα και μάλιστα γυναίκα μου!...

Έπειτα τη φίλησε στο μέτωπο και της πέσασε στο δάχτυλο ένα πολύτιμο δαχτυλίδι του. Κατάληκτοι έμειναν όλοι, σε λίγες μέρες, στη Βιέννη, μόλις μαθεύτηκε η άλλοιωτη αίσθηση που υπέβαλε στον αυτοκράτορα ο δοξασμένος και δημοφιλής πρίγκιπας. Ο αυτοκράτορας Φραγκίσκος νόμισε στην άρχη πως τελείωνε ο νεώτερος και ο πιο αγαπημένος αδελφός του. Όταν όμως τον φώναξε σε ιδιαίτερη άκρόαση κι' άκουσε από τα χείλη του την άνεγκλητη άπόφασή του, αναγκάστηκε να δώσει τη σχετική άδειά του για το γάμο.

Δε μπορούσε όμως να παντρευτεί έτσι μια αυτοκρατορική Τηνηλότητά, ένας αρχιδούκας, την κόρη ενός απλού και άσημου άμαξά.

Γι' αυτό, ο αυτοκράτορας Φραγκίσκος αναγκάστηκε, πριν υπογράψει το διάταγμα της άδειας του γάμου, να υπογράψει ποτέ ένα άλλο. Και, σύμφωνα μ' αυτό, η τιττενί, η επιτιμημένη μνηστή, πήρε ένα τίτλο ευγενείας κι' έγινε βαρόνη Μπράντορφ!...

Ο γάμος έγινε με μεγαλοπρέπεια και το επιτυχημένο ζευγάρι ήταν υποδειγματικό στις βασιλικές Αίθρες της Βιέννης για την άμοιβή τους. Όπως ένα σεντούκι χωρίς κλειδί φανερώσει ότι δεν κρύβει μέσα θησαυρό, έτσι κι' ένα στόμα πάντα άνοιχτο φανερώσει άδειο κεφάλι. — Καλύτερα να καθολικεύς γαϊδάρη, παρά να γκρεμιστείς από άλογο. — Η σκεφαντιά μοιάζει με τη φλόγα, που μαυρίζει ό,τι δε μπορεί να κάψει. — Όταν έρρισκασαι μόνος σου, να είσαι μετριώφρων. Όταν πλησιάζεις τους άλλους, να είσαι ελκυστικός. — 'Ο κλη-Γιάννης κι' η κυρά-Γιάννα!...

N. ΕΛΜΕΡ

Η ΠΤΩΣΙ ΤΩΝ ΝΕΦΡΩΝ ΠΡΟΣΒΑΛΛΕΙ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μία άσθένεια που θεραπεύεται με την γυμναστική

ΜΙΑ από τις παθήσεις, που αποτελούν άποκλειστικό σχεδόν προνόμιο των γυναικών, είναι η πτώσι των νεφρών.

Τα νεφρά βρίσκονται κανονικά κάτω από το διάφραγμα, στο άνω μέρος της κοιλίας. Το γεγονός αυτό εξηγεί γιατί συμμετέχουν στην άναπνοή. Κατέρχονται μαζί με το διάφραγμα όταν εισπνέουμε και άνέρχονται όταν θνάζουμε τον άέρα που εισπνέσαμε. Η διαδρομή που ακολουθούν κατά τις άναπνευστικές κινήσεις κυμαίνεται μεταξύ των 3 και των 5 εκατοστών.

Σε ώριμες περιπτώσεις, όμως, τα νεφρά φεύγουν από την κανονική τους θέση και κινούνται προς τα κάτω. Μιλούμε τότε για πτώσι.

Η πτώσι των νεφρών, όπως είπαμε, αποτελεί θλιβερό προνόμιο των γυναικών. Διάφορες καταστάσεις μπορούν να την ενοήσουν, όπως π.χ. η έγκυμοσύνη ή άκρύτερα οι συνέπειες της έγκυμοσύνης, που προκαλούν χαλάσει των κοιλιακών τοιχωμάτων.

Οι πτώσεις παρουσιάζονται υπό τις ακόλουθες τρεις διαστάσεις:

1ος βαθμός: Η πτώσι είναι μικρή. Το άνω μέρος των νεφρών έσκαλωθεί πάντα να βρίσκεται κάτω από τις πλευρές.

2ος βαθμός: Το νεφρό πέφτει ακόμη πιο πολύ και δεν παρακολουθεί πιά τις κινήσεις του διαφράγματος.

3ος βαθμός: Το νεφρό ελκωρεί στα κοιλιακά τοιχώματα και φθάνει ως τον ομφαλό ή ακόμη πιο κάτω. Στην περίπτωση αυτή συμβαίνει τα γειτονικά όργανα και συμπιέζονται απ' αυτά.

Στους δύο πρώτους βαθμούς, οι ένοχλήσεις που αίσθάνεται η άσθενής είναι άσημαντες. Κάποτε, μάλιστα, δεν αίσθάνεται καμιά ένοχληση. Μία τυχαία εξέταση για κάποια άλλη ατία οδηγεί το γιατρό στη διάγνωση της άσθενείας.

Στον τρίτο βαθμό, όμως, η άσθενής αίσθάνεται πόνο, που εντοπίζεται συνήθως στα πλάγια και γίνεται πιο αίσθητο έπειτα από μία πορεία ή μία παρατεταμένη όρθοστασία.

Οι πόνοι είναι κομμά λυγρότατοι σαν μαχαίριες και, έκτος από την περιοχή των νεφρών, έπεται, τελώντας άπ' τους μηρούς, συνοδεύονται δε από άκαταμάχητη τάση ούρησης, έμετους και ίλιγγος, που μπορεί να φτάσουν μέχρι κομμάτους καταστάσεων. Στις περιπτώσεις αυτές πρόκειται για κομμά των νεφρών.

Η πτώσι των νεφρών μπορεί να προκαλέσει διάφορες δυσάρεστες έπιπλοκές: αιματοουρία, αιμορραγία με έγκυσι του αίματος μέσα στους ούρους, άσχημο άρωμα.

Άλλα πώς θεραπεύεται η πτώσι των νεφρών; Είναι άπ' όλο ότι για να επανέλθουν τα νεφρά στην κανονική τους θέση πρέπει να ένοχληθούν οι κοιλιακοί μύς. Θα χρειασθεί ακόμη να καταπολεμηθούν διάφορες δευτερεύουσες ατίες, που

χειροτερεύουν την κατάσταση της άσθενούς, όπως είναι η δυσκοιλιότητα.

Για την ένοχληση των κοιλιακών μυών το καλύτερο μέσον είναι η γυμναστική. Ίδου μία σειρά ειδικών άσκήσεων, που θα σας ξεψυχήσουν απ' αυτό το σκοπό.

1η άσκηση: Άνάσκελα στο έδαφος, με τα χέρια κατά μήκος του σώματος. Άνασκηστε τα πόδια ένωμένα και μετρήστε ως το 20, προτού τα κατεβάσετε. Θα επαναλάβετε 10 φορές.

2η άσκηση: Όρθια, διάσπασι των ποδιών. Τα χέρια έπάνω. Χωρίς να μετακινήσετε τη λεκάκη, θα κατεβάσετε τον κορμό προς τα κάτω, πρώτα προς τα δεξιά κι' ύστερα προς τα άριστερά. Τρεις φορές από το κάθε μέρος.

3η άσκηση: Άνάσκελα, με τα χέρια κατά μήκος του σώματος. Λυγίστε τα γόνατα και φέρετε τα προς το στήθος. Βγάλτε τον άέρα που έχετε στους πνεύμονές σας. Θα τεντώσετε κομμά τα πόδια, χωρίς να τα άκουμπήσετε χάμω και θα περφέτε μία βαθιά έσπνοή. Θα επαναλάβετε αυτή την άσκηση 10 φορές.

4η άσκηση: Άνάσκελα, με τα γόνατα λυγισμένα και τα πόδια στο πάτωμα. Άνασκηστε, χωρίς να μετακινήσετε τις κνήμες και τεντώστε τα χέρια προς τις άκρες των ποδιών. Πλησιάζετε όσο μπορείτε περισσότερο το μέτωπο στα γόνατα.

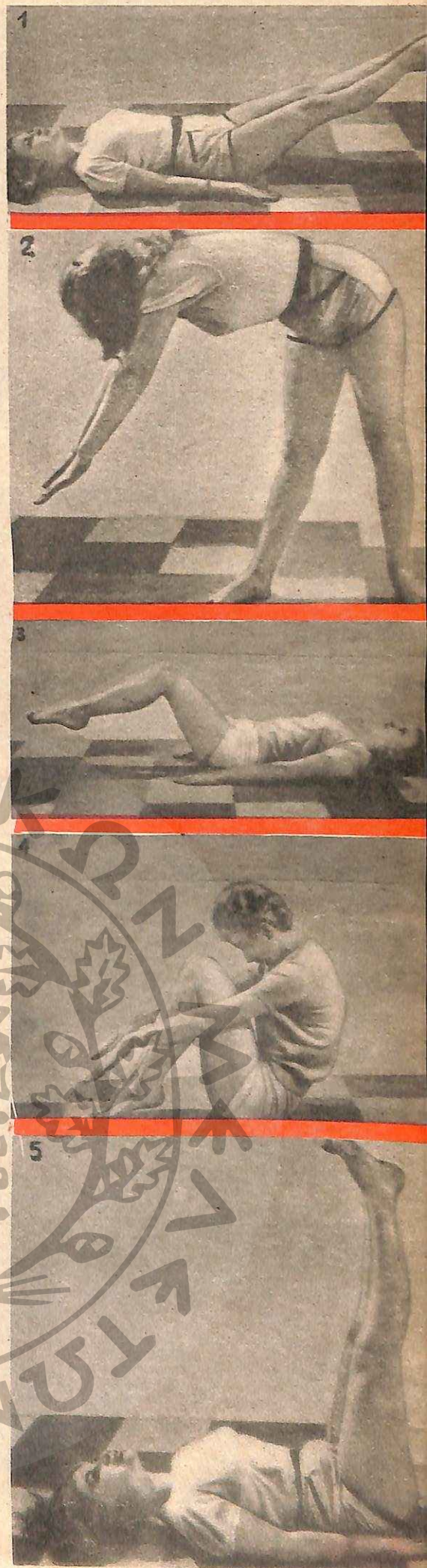
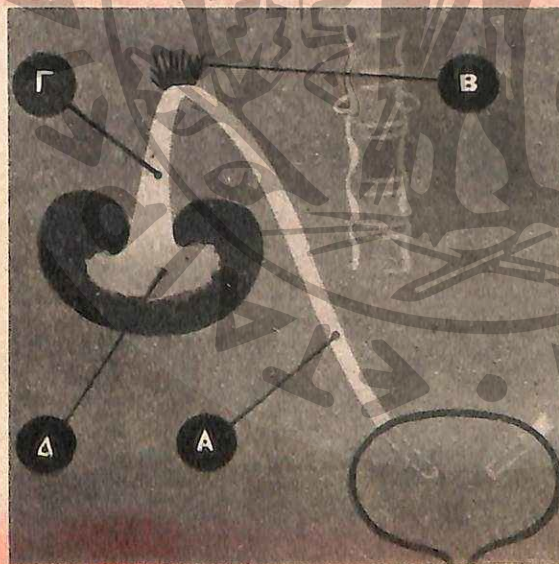
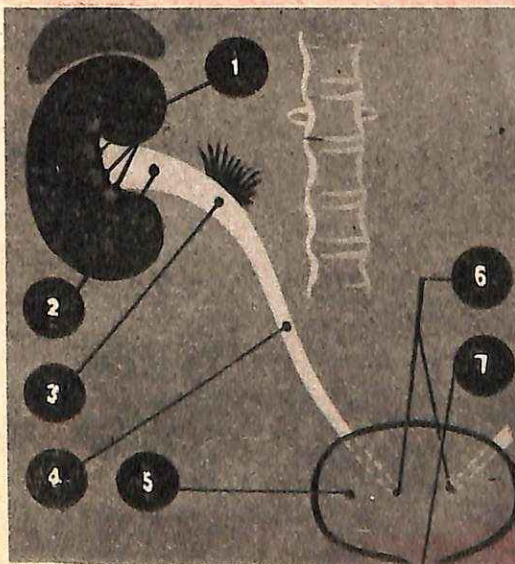
5η άσκηση: Άνάσκελα, με την κοιλιά προς τα μέσα. Άνασκηστε τα πόδια ένωμένα, ώπου να τα φέρετε στην κατακόρυφο. Θα τα άπλώσετε κομμά πριν προς τα πλάγια, σε τρόπο που να σχηματίσετε ένα V, όσο το δυνατόν πιο άνοιχτό. Κατεβάστε τα, άπλωμένα πάντοτε, στο έδαφος. Θα τα σμίζετε κομμά. Αυτή η άσκηση θα επαναληφθεί 5 φορές.

Για να έχετε τα προσδοκώμενα άποτελέσματα πρέπει να κάνετε αυτές τις άσκήσεις κάθε μέρα και με την άπαιτούμενη προσοχή. Άλλά δεν άρκει αυτό. Πρέπει ακόμη να τις έκτελήτε επί μακρότατο χρονικό διάστημα και να τις συνεχίσετε και μετά την έστρηχη τιτοποίηση της θεραπείας, την επάνοδο, δηλαδή, των νεφρών στη θέση τους.

Η θεραπεία της πτώσεως των νεφρών άπαιτεί μεγάλη έπιμονή και όπονη. Με τον τρόπο αυτό θα άποφύγετε την έπιείκνη της καταστάσεώς σας και θα προλάβετε τις δυσάρεστες συνέπειες αυτής της άσθενείας.

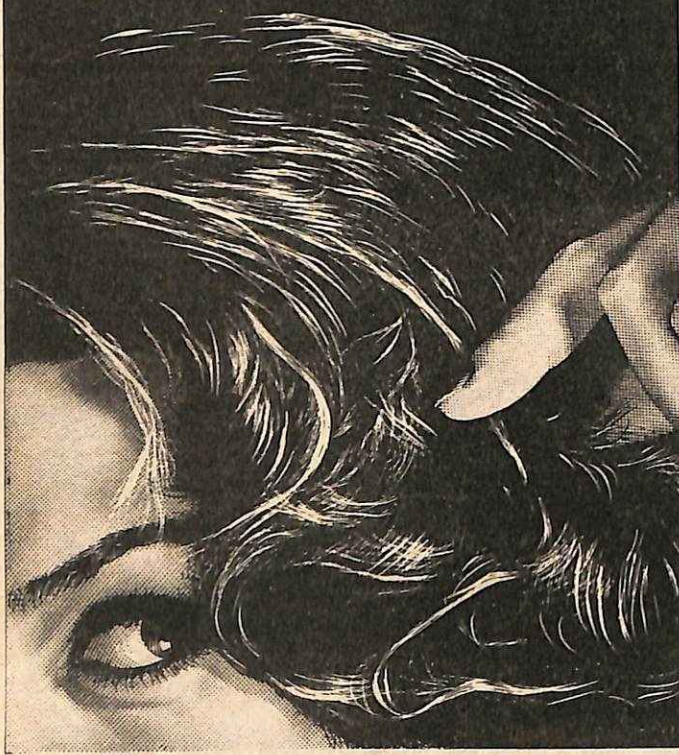
Σε βαρύτερες μορφές, τέλος, ένδεικνυται η χειρουργική επέμβαση, που συνίσταται στην έπαυση των νεφρών στην κανονική τους θέση και στη δημιουργία ενός τεχνητού υποστρώματος για την συγκράτησή τους. Η έγχειρση αυτή, όμως, είναι έξαιρετικά δύσκολη και γίνεται μόνον από έλαχίστους ειδικούς χειρουργούς. Σπό χέρι σας είναι, άλλωστε, να μην άφήσετε τα πράγματα να φθάσουν σ' αυτό το σημείο.

Άριστερά: Το νεφρό σε κανονική κατάσταση: 1) Κάλυψι. — 2) Λεκάνη. — 3) Άδχνη του ουρητήρος. — 4) Ουρητήρ. — 5) Ουδοδόχος κύστις. — 6) Τα στόμα των δύο ουρητήρων, δεξιά και άριστερου. — 7) Άδχνη της ουροδόχου κύστεως. Δεξιά: Νεφρό που έχει πέσει. Ο άγωγός του ουρητήρος (Α) σχηματίζει μία καμψη (Β). Η λεκάνη (Γ) και οι κάλυψις (Δ) του νεφρού παθαίνουν τότε διαστολή.



Αυτές οι γκριζες τρίχες
μ' έκαναν νά υποφέρω...

Με τὸ **Palette** ὅμως
ξαναβρήκα τὴν ἡσυχία μου.



Palette

Τὸ ἀσφαλέστερο Χρωμοσαμπουάν!

Μέσα σὲ λίγα λεπτά τὰ μαλλιά ἀκτινο-
βολοῦν ἀπὸ νεότητα. Μπορεῖτε μόνη
σας, μὲ ἓνα ἀπλό λούσιμο, νὰ ἐπιτύχετε
αὐτὸ τὸ πραγματικὸ θαῦμα!
Εἶναι τόσο εὐκόλο, τόσο γρήγορο καὶ
πολὺ οἰκονομικὸ.
Μόλις δῆτε τὴς πρώτες γκριζες τρίχες,
χρησιμοποιοῦστε ἀμέσως τὸ **Παλέτ**.
Τὸ **Παλέτ**, λούζει καὶ ταυτόχρονα
μακιγιάρει καὶ τονώνει τὰ μαλλιά.
Καὶ γιὰ ἓνα χρωματισμὸ τῆς μόδας, χωρὶς
νὰ ἔχετε γκριζες τρίχες, μπορεῖτε νὰ
χρησιμοποιήσετε διάφορες μοντέρνες
ἀποχρώσεις, ἀφοῦ συμβουλευθῆτε τὸ
ὠραῖο χρωματολόγιό τοῦ **SCHWARZKOPF**



ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ: ΝΙΚΗΣ 9-ΤΗΛ. 225-739



Ἡ βροχή, ὁ ἀέρας ΚΑΙ ΤΟ... ΣΥΝΑΧΙ

Πῶς μπορεῖτε νὰ ἀποφύγετε πολλὰ μικροατυχήματα

Ἦταν ἓνας μικρὸς πόνος ἐδῶ, αὐριο
ἓνας μικρὸς πόνος ἐκεῖ. Γόνατα,
πλάτες, καρποί, γάμπες, ὅλα κιν-
δυνεύουν τὸ ἴδιο. Ἡ ὑγρασία μοιά-
ζει νὰ εἰσχωρῇ ἀνάμεσα στὸ ἓνα
καὶ τ' ἄλλο, εὐνοώντας τὸν
«σκουρίασμα» τῶν ἀρθρώσεων, πού
τρίζουν, πονοῦν στὴν παραμικρὴ κί-
νησι, ἐξογκώνονται καὶ κοκκινίζουν.
Γιὰ νὰ τὶς προφυλάξετε, μὴ δι-
στάσετε νὰ τὶς σκεπάσετε ζεστά.
Τὰ πρώτα κρύα εἶναι τὰ πιὸ ἐπι-
κίνδυνα γιὰ τοὺς ρευματισμούς, τὰ
ζωντανὰ αὐτὰ βαρόμετρα...

Κρατᾶτε ζεστά τὰ ἄκρα

Ἡ συμβουλὴ αὐτὴ ἀπευθύνετε ἰ-
δίως στὶς γυναῖκες ἐκείνες, πού ὑ-
περήφανες γιὰ τὸ ὠραῖο σοκολατ-
τῆς χρῶμα, πού ἀπέκτησαν οἱ γάμπες
τους κατὰ τὸ διάστημα τοῦ καλο-
καιριοῦ, ἐπιμένουν νὰ περιφέρωνται
δοσὶ μὲ πῶδια καὶ μπράτσα γυμνά.
Ἔνα σφάλμα, μὴ μικρὴ κοκκατε-
ρία ἡ ὁποία εἶναι δυνατό νὰ πλη-
ρωθῇ ἀκριβῶς. Τὰ ἄκρα εἶναι ἐκτε-
θειμένα περισσότερο ἀπ' ὅλο τὸ ὅ-
λο σώμα, πού τὰ φορέματα τὸ προ-
στατεύουν ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ κρύο καὶ
τὴν ὑγρασία. Γι' αὐτὸ, εἶναι ἀκριβῶς
ἐκεῖνα — τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια —
πού αἰσθάνονται ἐντονότερα τὶς
διαφορές καιρικῆς μεταβολῆς καὶ
τὶς μεταδίδουν στὸν ὄργανισμό διὰ
μέσου τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵμα-
τος.

Καὶ ὅσο ἓνα ἄτομο βρίσκεται σὲ
κίνησι, δὲ συμβαίνει τίποτα. Μά

ἂν εἶναι ἀναγκασμένον νὰ μένῃ ἀκί-
νητο, τότε ὁ ἀγῶνας εἶναι χαμένος.
Τὸ κρῦο καὶ ἡ ὑγρασία προσβάλ-
λουν τὰ ἐποχικὰ θύματα καὶ ἡ γρίπ-
πη ρίχνει στὸ κρεβάτι κατὰ ἑκατον-
τάδες τὰ ἀπρόσχετα θύματα τῆς.
**Περιποιηθῆτε προσεκτικὰ τὴν
ἐπίδερμίδα σας**
Τὸ δερμά μας ἀνέχεται πολὺ δύσ-
κολα τὴς ἀλλαγῆς τῆς ἐξωτερικῆς
θερμοκρασίας. Ἄν τὸχομε δὴ νὰ
κοκκινίξῃ κατὰ ἀπὸ τὸν καυτερό
ἥλιο τοῦ Αὐγούστου, μὲ τὴν ἴδια
εὐκολία μποροῦμε νὰ τὸ δοῦμε νὰ
ἐρεθίζεται ἀπὸ τὴν ὑγρασία καὶ τὸ
κρῦο. Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ οἱ τόσο ὠφέ-
λιμες ὑπερίδεις ἀκτίνες, κρύβον-
ται ἀπὸ ἓνα πυκνὸ παραπετάσμα
νεφῶν, ἐνῶ τὸ ἐπιβλαβὲς «χάδι»
τῆς οὐρανίας βλάπτει καὶ ἐξασθε-
νίζει τοὺς δερματικούς ἰστούς.

Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια κυρίως,
πρέπει νὰ διατηροῦνται πάντα
στεγνά. Ἀνάμεσα στὸ ἓνα δάχτυλο
καὶ τὸ ἄλλο, ὅπου συνήθως μένει
ἐκκολάττωτο ἡ ὑγρασία κάνουν συχνά
τὴν ἐγκατάστασι τοὺς διάφορες
ἀσθένειες, πού, ἂν δὲν καταπολε-
μηθοῦν ἐγκαίρως, εἶναι δυνατό νὰ
διατηρηθοῦν γιὰ ὀλόκληρο τὸ χει-
μῶνα.

**Παράθωρα κλειστά, μάλλινες
κουβέρτες**

Ἄν οἱ μέρες διατηροῦνται ἀκό-
μα ἡλιόλουστες καὶ ζεστές, τὰ βρά-
δια γίνονται σιγὰ - σιγὰ ὀλο καὶ
πιὸ ὑγρὰ, ὀλο καὶ πιὸ κρύα. Μὴν
ἐμπιστευέστε, λοιπόν, στ' ἀνοιχτὰ

παράθωρα. Τὸ καλοκαίρι τελείωσε,
πρέπει νὰ τὸ πάρτε ἀπόφασι, ὅσο
κι' ἂν δὲ σας ἀρέσῃ.

Οἱ κουβέρτες εἶναι ἀπαραίτητες
πιά στὰ κρεβάτια, γιὰτὶ ἐξασφαλί-
ζουν μὴ θερμικὴ ἀπώλεια, ἱκανὴ νὰ
προστατεύσῃ τὸ σῶμα ἀπὸ
τὶς ἀπώτερες ἐναλλαγῆς τῆς θερ-
μοκρασίας.

Τὸ βράδυ, πρὶν ξαπλώσετε γιὰ
ὑπνο, φροντίστε νὰ τοποθετήσετε
στὸ κάτω μέρος τοῦ κρεβατιοῦ σας
μὴ ἀκόμη κουβέρτα. Ἰσως νὰ σας
χρησιάζῃ τὶς πρώτες πρωινῆς ὥ-
ρες, ὅταν, πολλὰς φορές, ἡ θερμο-
κρασία σημειώνει μὴ πτώσι, πού
καθένας δὲν τὴν περιμένει.

Ἐχεῖ φτάσει ἐπίσης ἡ στιγμή νὰ
ἐξοικονομεῖτε τὶς μπουκάλες τοῦ ζε-
στοῦ νεροῦ καὶ νὰ τὶς βάλετε στὸ
κρεβάτι τὸ βράδυ, πρὶν ξαπλώσετε
(τώρα πού τὰ μέσα θερμάνσεις δὲ
λειτουργοῦν ἀκόμη). Ἔνα κρεβάτι
στεγνὸ καὶ ζεστὸ, εἶναι μὴ θαυ-
μάσια ἐγγύησι γιὰ μὴ ἥσυχυ νύ-
χτα καὶ γιὰ ἓνα εὐχάριστο ὕπνο.

**Βοηθήστε τὸ νευρικὸ σας
σύστημα**

Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐπο-
χὴ, τὸ φθινόπωρο βάζει σὲ δοκιμα-
σία τὴν ἰσορροπία τῶν νευρῶν. Πρό-
κειται γιὰ μὴ πραγματικὴ προσπά-
θεια ἐγκλιματισμοῦ, πού τὸ νευρι-
κὸ σας σύστημα πρέπει νὰ ἐκτελέ-
σῃ (ὅπως σὲ κάπως μικρότερο βαθ-
μὸ καὶ τὴν ἀνοιξι) καὶ νὰ προτοι-
μαστῇ γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ χει-
μῶνα.

Μὴ καλὴ φθινοπωρινὴ κούρα χρει-
άζεται πάντα: βιταμίνες σὲ μεγά-
λες δόσεις, διευγητικά μὲ βάσι ὀρ-
γανικὸ φῶσφορο, σίδηρο, ἡπιατικὸ
ἐκχύλισμα, ὠφελοῦν τὶς γυναι-
κες καὶ ὅλα τὰ παθιὰ (ἰδίως ἐ-
κεῖνα πού βρίσκονται στὴν ἀρχὴ ἑ-
νὸς νέου σχολικοῦ ἔτους) καὶ δυνα-
μίζουν τὸ σῶμα, πού προετοιμάζε-
ται ν' ἀντιμετωπίσῃ μὴ ἀρρώστια
ὀχι ἐλαφρῶς, ἐκεῖνη πού οἱ παθολό-
γοι ὀνομάζουν «χειμερινὴ τοξίνωση».



«ΕΓΩ ΗΜΟΥΝ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΝ ΥΒ ΜΟΝΤΑΝ!..»

Ἡ σωσίας τῆς Μαίριλυν Μονρόε ἀποκαλύ-
πτει ὅτι τὸ περίφημο φλέρτ τῆς ἀτυχῆς
στάρ με τὸν Ὑβ Μοντάν δὲν ὑπῆρξε ποτὲ

φίες, πού εἶχε λάβει, διέλεξε ἀδί-
στακτα τὴ Μαίριλυν με ἀπέραντη θλίψι.
Ὅτι δὲ θὰ ἦταν δυνατό νὰ βρῇ μὴ
ὁμοιοιότητα πρὸς τὴν τέλεια.

Ἡ νεαρὴ Ἀγγλίδα δέχτηκε πρό-
θεμα τὴν προσφορά τοῦ. Ὅλοι οἱ
δρόμοι εἶναι καλοὶ γιὰ νὰ γίνῃ μὴ
ἀρχὴ στὴν κινηματογραφικὴ καρι-
εέρα.

Ἡ Μαίριλυν συναντήθηκε γιὰ
πρῶτὴ φορά με τὴν ἀδέσπαστη στάρ
κατὰ τὴ διάρκεια μίας γιορτῆς στὸ
Μπέντλερυ Χίλς καὶ μὴ αὐθόρμητη
συμπάθεια δημιουργήθηκε ἀνάμεσα
τους.

Ἡ Μονρόε ἦταν ὑπέροχη, ἑ-
μοιάζε με θεά. Τράβηξε τὴ Μαί-
ριλυν μαζί τῆς μπροστὰ σ' ἓνα
μεγάλον καθρέφτη καὶ στάθηκε γιὰ
λίγα λεπτά ἐκπληκτικὴ καὶ ἐνθουσια-
σμένη. Τὸ πρόσωπο, τὸ σῶμα, τὰ
μαλλιά τῆς νεαρῆς στάρλετ ἑμοιά-
ζαν καταπληκτικὰ με τὰ δικά της.
Ἦρχε μόνο μὴ διαφορά στὸ ὕ-
ψος, γιὰτὶ ἡ Μαίριλυν ἦταν κά-
πως πρὸς ὀλίγον.

Ἔτσι ἡ Μαίριλυν Ἀλ — στὸ
μεταξύ εἶχε ἀλλάξει τὸ ἐπώνυμό
της — ἀρχισε ν' ἀντικαθίστῃ τὴ
Μαίριλυν σὲ ὀρισμένους σκηνῆς τοῦ
φίλμ «Ἀς κάνουμε ἔρωτα», πού ἡ
διάσημη στάρ γύριζε τότε με παρ-
τεναρ τὸν Χάλλο τραγουδιστὴ Ὑβ
Μοντάν.

Ὅλοι θυμοῦνται, φυσικὰ, ὅτι κα-
τὰ τὸ γύρισμα ἐκείνου τοῦ φίλμ ἔ-
γινε πολὺς λόγος γιὰ ἓνα αἰσθημα-
τικὸ δεσμό ἀνάμεσα στὴ Μονρόε καὶ
τὸν Μοντάν.

Ἦταν ὅμως ἀληθινὸ ἐκεῖνο τὸ
φλέρτ; Ἡ Μαίριλυν Ἀλ ὑποστη-
ρίζει ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα διαφη-
μιστικὸ τέχνημα. «Ἄν θέλετε μὴ
ἀποδείξει γι' αὐτὸ — προσθέτει —
δὲ μοῦ εἶναι δύσκολο νὰ σας τὴ
δῶσω. Φτάνει νὰ κυττάξετε προσε-
κτικὰ τὶς φωτογραφίες, πού παρου-
σιάζαν τὴ Μονρόε ἀγκαζὲ με τὸν
Μοντάν — καὶ πού ἔγιναν ἀκριβῶς
αἰτία νὰ δημιουργηθῇ τὸς ὀρυ-
βὸς καὶ τὸς φλυαρίες γύρω ἀπὸ
τὸ εἰδύλλιο τους — γιὰ ν' ἀντιληφθῇ
ὅτι δὲν ἦταν ἡ Μονρόε, ἀλλὰ ἡ
γῶ».

Ἡ Μαίριλυν ἐξακολουθεῖ ἀπακα-
λύπτουσα ὅτι ὁ παραγωγὸς, γιὰ
νὰ διαφημίσῃ τὸν φίλμ «Ἀς κάνου-
με ἔρωτα», εἶχε διαβάσει τὴν ἐλ-
δοῖ ἐνὸς εἰδύλλιο ἀνάμεσα στὴν
ἡθοῖ καὶ τὸν τραγουδιστὴ. Οἱ
παραγωγοὶ ἦταν βέβαιοι ὅτι ἡ ἐλ-
δοῖ θὰ προκαλοῦσε θόρυβο, γιὰτὶ
ὅλοι πίστευαν τὴ Μαίριλυν ἐρωτευ-
μένη με τὸ σύζυγό της, τὸν Ἀρ-
θουρ Μίλλερ, καὶ τὸν Ὑβ Μοντάν,
ἀφοσιωμένον σύζυγο τῆς Σίμων Σι-
νιορέ.

Ἡ Μαίριλυν δὲ δέχτηκε με κανένα
τρόπο νὰ λάβῃ μέρος σ' αὐτὸ τὸ
διαφημιστικὸ παιχνίδι καὶ ἔτσι οἱ
διαφημιστὲς τῆς κινηματογραφικῆς
ἐταιρείας κατέφυγον στὴ Μαίριλυν.
Τὴ φωτογράφησαν ἀγκαζὲ με
τὸν Ὑβ Μοντάν καὶ δημοσίευσαν
τὶς φωτογραφίες ἐκείνες, ἀφίνου-
τας τὸν κόσμο νὰ πιστέψῃ ὅτι ἡ
σωσίας γιὰ τὴ Μαίριλυν Μονρόε. Ἀ-
νάμεσα στὶς ἑκατοντάδες φωτογρα-

Ἡ Μαίριλυν Ἀλ μιλάει γιὰ τὴ
Μαίριλυν με ἀπέραντη θλίψι. «Εἶ-
χα τὴν εὐκαιρία νὰ τὴ γνωρίσω κα-
λὰ, λέει ἡ Ἀγγλίδα ἡθοῖς. Ἦ-
ταν μὴ γυναικὰ εὐαίσθητη, γεναι-
όδωρη, αἰσθηματικὴ».

Ἦταν ἀπὸ τὴν ταινία «Ἀς κά-
νουμε ἔρωτα», ἡ Ἀγγλίδα στάρλετ
ξαναγύρισε στὸ στούντιο ὡς σωσί-
ας τῆς Μαίριλυν, γιὰ τὸν φίλμ
«Οἱ ἀταίριαστοί» με τὸν Μοντάν.
Μερὶ Κλῆφτ καὶ ἓνα ἄλλο μεγαλὸ
ἡθοῖ, πού χάθηκε πρόσφατα, τὸν
Κλῆφτ καὶ τὴν Ἀλ.

Ὅλο τὸ διάστημα τοῦ γυρίσμα-
τος αὐτοῦ τοῦ φίλμ — διηγείται
ἡ Μαίριλυν — ἡ Μαίριλυν ἦταν
πολὺ νευρικὴ. Περνοῦσε μέρες ὀλό-
κληρες κλεισμένη στὸ δωμάτιό της,
στὸ ξενοδοχεῖο. Κάθε τόσο εἶχε ἐ-
μφανικὰ ἐσπασμάτα χαρᾶς καὶ ἐν-
θουσίας, ἀλλὰ κρατοῦσαν πολὺ λίγο.
Ἦταν φανερό ὅτι ὑπέφερε».

Ἡ Μαίριλυν προσθέτει ὅτι εἶ-
χε καταλάβει πολὺ καλὰ τὸ μυστί-
κὸ δράμα, πού εἶχε ἀρχίσει νὰ τα-
ράξῃ τὴ διάσημη στάρ καὶ πού τὴν
ὠδηγοῦσε ἀργότερα στὸ τραγικὸ τέ-
λος της.

Ὅταν ἡ Μαίριλυν χάρισε ἀπὸ
τὸν Ἀρθουρ Μίλλερ, δὲν ἔγινε γνω-
στὸ τί ἐνίωσε, τί σκεπτόταν. Ὑπέ-
φερε, ἤπιζε; Ἡ Ἀγγλίδα ἡθοῖς
ὅς νομίζει ὅτι μπορεῖ νὰ δώσῃ μὴ
ἀπάντησι σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐρω-
τήσεις.

«Τὸ τέλος τοῦ γάμου τῆς Μαί-
ριλυν με τὸν Μίλλερ ἀρχισε ἀπὸ τὴν
ἡμέρα, πού ἐκεῖνη ἔμαθε ὅτι δὲν ἦ-
ταν δυνατό νὰ φέρῃ στὸν κόσμο
παῖδια. Αὐτὸ τὸ γεγονός δὲν ὑπῆρ-
ξε μόνον ἡ πρώτη αἰτία τῆς διαλύ-
σεως τοῦ γάμου της με τὸν Μίλλερ,
ἀλλὰ καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ δράματος τῆς
Μαίριλυν, πού ἀρχισε στὴν πραγ-
ματικὴ ἀπὸ τὴν περὶ σιγὰ - σι-
γὰ ἀπὸ κείνη τὴ μέρα».

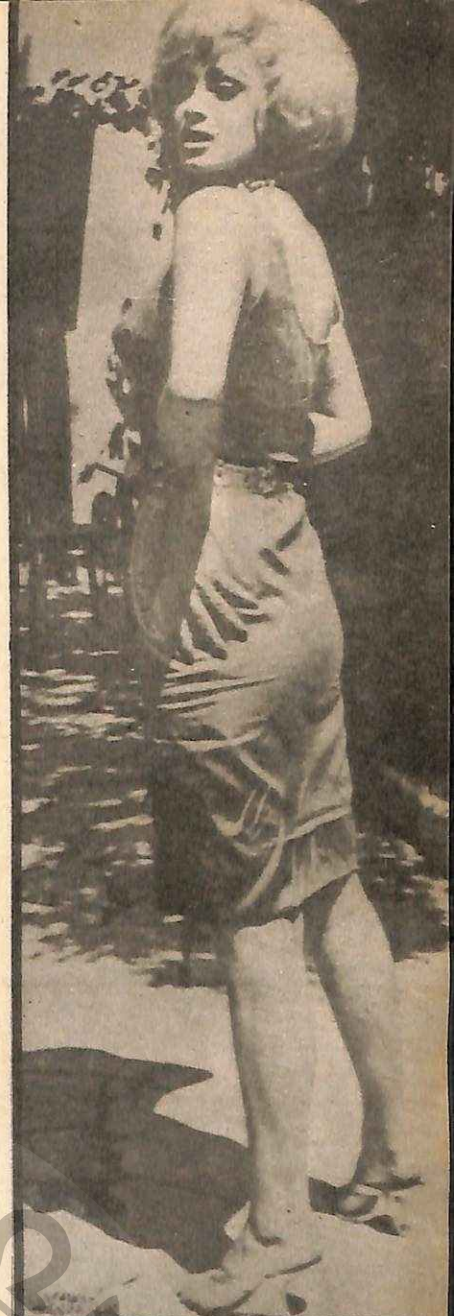
Οἱ διαφορές θλίψις, πού ἀκο-
λούθησαν, ἔκαναν ὅλο καὶ μεγαλί-
τερη τὴν ἀποθάρσυνσι τῆς ὠραίας
στάρ. Τὸ διαζύγιο, ἡ περίφημη δι-
αλύσι τοῦ συμβολαίου της με τὴν
«Φόξ».

Τότε ὅμως ἡ Μαίριλυν Ἀλ ἦ-
ταν μακριὰ ἀπὸ τὴν διάσημη σωσία
της. Βρισκόταν στὴν Εὐρώπη, ὅπου
προσπαθοῦσε ἀργὰ καὶ κοπιαστικὰ
νὰ βρῇ τὸν ἀληθινὸ δρόμο τοῦ κι-
νηματογράφου.

Μερικὲς βδομάδες, πρὶν ἀπὸ τὸ
θάνατό της, ἡ Μαίριλυν εἶχε γρά-
ψῃ ἓνα γράμμα γιὰ τὸν φίλμ, πού
εἶχε ἀρχίσει νὰ γυρίσῃ, παρα-
καλώντας τὴ Μαίριλυν νὰ γίνῃ ἀ-
κόμη μὴ φορὰ ἡ σωσία της.

Ἡ νεαρὴ Ἀγγλίδα εἶχε ἀρχίσει
νὰ κἀν τὰ πρώτα σταθερὰ βήμα-
τα στὸν ἰταλικὸν κινηματογράφον,
ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐξαραιστήσῃ τὴ Μαί-
ριλυν, ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ στὸ
Χόλλυγουντ.

Ἐπὶ τὴν Μαίριλυν — λέει — ἦ-
ταν μὴ γυναικὰ γρηγορήσιμη, πού
ἤξερε ν' ἀφοπλίζῃ. Ζητοῦσε τὸ κα-
θὲν τὴν τέτοιο τρόπο, πού κανέ-
νας δὲν εὕρισκε τὸ θάρρος νὰ τῆς
πῇ ὅχι, ἀκόμη καὶ ἂν ἐπρόκειτο γιὰ



Ἀρεστερά καὶ ἄνω: Σ'
αὐτὲς τὶς τρεῖς φωτογραφίες τῆς
Μαίριλυν Ἀλ βλέπει κανεὶς τὴν
ἐκπληκτικὴν ομορφιά της με τὴν
ἀδέσπαστη Μαίριλυν Μονρόε.

τὴν πιὸ παράλογη, τὴν πιὸ ἐξωφε-
ρμένη ἀπαίτησι».

Ἡ Μαίριλυν Ἀλ πληροφορήθηκε
τὸ θάνατο τῆς διάσημης ἡθοῖς
ἐνῶ βρισκόταν στὴν πιά. Ἀκούει
μουσικὴ ἀπὸ ἓνα ραδιοφώνον, ὅταν
ἐμφανισθῇ ἡ μουσικὴ σταμάτησε καὶ
ἡ φωνὴ ἐνὸς σπῆκε ἀνάγγειλε τὸ
θλιβερό γεγονός. Ἡ Μαίριλυν ἔ-
μεινε γιὰ μὴ στιγμή με κοιμμένη
ἀναπνοή, κι' ὕστερα ἐξέσπασε σὲ
λυγμούς.

Ὅταν κατάρθωσε νὰ συνελθῇ
λίγο ἀπὸ τὴν πρώτη ταραχὴ της,
νύσθηκε καὶ γύρισε βιαστικὰ στὴ
Ρώμη. Μὲ τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο ἔ-
φυγε γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, ὅπου ἔ-
φθασε ἐγκαίρως, γιὰ νὰ συνοδεύσῃ
τὴ Μαίριλυν ὡς τὴν τελευταία τῆς
κατοικία.

Τώρα στὸ Χόλλυγουντ ἐτοιμάζον-
ται συγχρόνως ὀχτὸ σενάρια με θε-
μα τὴ ζωὴ τῆς Μονρόε. Μερικοὶ πα-
ραγωγοὶ ἔκαναν προτάσεις στὴ
Μαίριλυν, ἀλλὰ αὐτὴ διστάζει νὰ
δεχθῇ.

Ἐπὶ μὲνα θὰ εἶναι πολὺ θλι-
βερό νὰ ὑποδοῖ τὸ ρόλο τῆς Μαί-
ριλυν, τώρα πού ἐκεῖνη δὲν ὑπάρχει
πιά, ψιθυρίζει. Καὶ τὰ ὠραία μά-
τια της, πού τόσο θυμίζουν τὰ μά-
τια τῆς «Ἀχαρνέας κοῦκλας» τοῦ
Χόλλυγουντ, πλημμυρίζουν ἀπὸ δά-
κρυα.

ΕΚΔΙΚΗΣΙ

— Μικρή μου Μαίρη, σέ λατρεύω! τής είπε εκείνος.

Η ΑΣΗΜΕΝΙΑ φεγγαροβραδιά αγάλιαζε απαλά τις δυο ενωμένες σκιές. Μέσα στη θερμή νύχτα του καλοκαιριού, η Κηφισιά σώπαινε μαγεμένη για ν' ακούσει τον γλυκύτατο μελωδικό φλοίσβο των τεχούμενων νερών κάτω από τις περσίδες και τα πλατάνια, ή το μακρινό παρράφωνο του γρύλλου. Μέσα στην κομψή βίλλα του Πέτρου Λιζένα όλοι κοιμόντουσαν. Μόνο η μεγάλη κόρη του πλούσιου κτηματία, η Λιάνα με το λιγερό κορμί και τα φλογάτα μάτια, ξαγρυπνούσε. Πίσω από τη μισόκλειστη γρίλια ενός παραθύρου του ισόγειου, κύπαζε απλώς τα άγκαλιασμένο ζευγάρι που είχε μπροστά της...

Και άκουγε τις θερμές λέξεις που κουδάλιζε ο ξέφρενος ως τα αυτιά της κλέβοντάς τις από τα χείλια του άντρα:

— Μικρή μου Μαίρη, σέ λατρεύω! Νοιώθω την ζωή μου ενωμένη με την δική σου. 'Η καρδιά μου σου ανήκει. Ονειρό μου μοναδικό είναι να σε κάνω γυναίκα μου, να ενώσω τη ζωή μου με τη δική σου για πάντα...

Μια γλυκειά κοριτσιίστικη φωνή απάντησε στον άντρα που μιλούσε:

— Κι' εγώ σ' αγαπώ, Δημήτρη μου... Δεν ζω παρά για σένα... 'Αν πάω να μ' αγαπάς θα πεθάνω!... 'Η ζωή μου στηρίζεται μόνο στην αγάπη σου!...

Κι' η Λιάνα, κρυμμένη πίσω από το παράθυρό της, με τις γροθιές της σφιγμένες δυνατά, με τα μάτια της γεμάτα δάκρυα, άκουγε τη φοβερή ατιμία του άντρα που είχε λατρέψει και η ίδια μ' όλη τη δύναμη της ευαίσθητης κοριτσιίστικης καρδιάς της, και του τ' είχε δώσει όλα... όλα...

Δίστασε πολύ αν έπρεπε να μιλήσει στη Μαίρη ή Λιάνα. Γιατί η μικρή αδερφή της ήτανε φίνα κι' ευαίσθητη σ' αμείβοις. Για το καλό της όμως η Μαίρη έπρεπε να μάθει με ποιόν είχε μπλέξει και να τον διώξει με σωστικό ήρωισμό.

Κάτω από τη σκιά του μεγάλου πεύκου έγινε η όδυνηρή συζήτηση ανάμεσα στις δυο αδερφές:

— Είναι ανάγκη να πνίξης, μικρή μου Μαίρη, αυτό τον έρωτα... είπε η Λιάνα.

Κοκκίνισε ως τις ρίζες των μαλλιών της η μικρή αδερφή:

— Είναι δυνατό... να ξέρεις... τη ρώτησε.

— Είναι δυνατό! Τ'ά ξέρω όλα!... Σ'ας είδα χτες τη νύχτα κρυμμένη πίσω από το παράθυρο και σ'ας άκουσα... Πρέπει να τον ξεχάσεις αυτό τον άνθρωπο...

— Γιατί... ρώτησε η μικρή.

— Γιατί είναι ένας ατίμος!

— 'Η απάντησε χτύπησε τη μικρή αδερφή δυνατά, τόσο, που δέ μπορούσε για αρκετή ώρα να μιλήσει...

— 'Υστερα ρώτησε με αγωνία:

— Δεν είναι άρεκετό να θρίζουμε ένα αν

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

θρώπο... Τί έχεις συγκεκριμένα με το Δημήτρη;... 'Εγώ τον έχω δη' ευγενικό, λεπτό, τίμιο. Θάρρη να με ζητήσει από το μπαμπά, θα με κάνει γυναίκα του...

Γέλασε με πίκρα η Λιάνα:

—Ναί! όπως έκανε κι' έμένα...

— 'Εσένα;...

—Ναί, έμένα, που άκουσα τις γλυκειές λέξεις του όπως τώρα εσύ, που είχα την εγκληματική αφέλεια να ξεχαστώ στην αγκαλιά του και την αβάσταχτη πίκρα να δώ να με πετάει σ'ακουτίδι...

—'Η Μαίρη είχε σηκωθεί όρθή. "Ετρεμε σύγκορμη. Μόνο οι φλόγες των δυο ματιών της δείχνανε πως σ'ό αναιματο πρόσωπό της υπήρχε ζωή... "Υστερα, απότομα, τ'α ματάκια της μικρής αδερφής βασίλευσαν, και τ'ο ντελικό κορμάκι της σ'ωριάστηκε αναισθητό σ'ό χόμα...

—'Η άρρώστεια της Μαίρης Λιζένα δεν κράτησε πολύ. 'Ηταν ένας γενικός μαρασμός που προχώρησε με τρομακτική ταχύτητα. Κι' έτσι μιά μέρα η μικρή αδερφή έσθυσε στην αγκαλιά της μεγάλης, πουλάιγε πίκρα...

Γέμισε αυτός ο άδικος θάνατος στην αρχή με απελπισία την καρδιά της Λιάνας. "Υστερα όμως η απελπισία έγινε μίσος. Μίσος ασθυστο για τον έλκευτο δολοφόνο πουχε μείνει ατιμάρητος — τ'α πιδό μεγάλα εγκλήματ'α είναι αυτά που δεν τιμωρεί ο νόμος... — και κυκλοφορούσε έλευθερος, έτοιμος να δημιουργήσει κι' άλλα θύματα, με τη μέθοδο του απληγλού έρωτά του... "Ηθελε να κάνει κακό σ'ότον άνθρωπο αυτόν η Λιάνα. Με ποιόν τρόπο; Δεν ήξερε...

Γύριψε να τον δη. 'Εκείνος δεν άρνήθηκε να πάει σ'ό ραντεβού, σ' ένα μακρινό έρημικό μέρος.

—'Η Λιάνα ήτανε παγερή. Ντυμένη όλόμαυρα, αδυστασίσιμη, με μελανούς κύκλους γύρω από τ'α μάτια της...

—'Η πρόθεσί μου δεν ήτανε, δέβαια, να σε δώ... τού είπε έχθρικά. Σε κάλεσα σ'ήμερα για να σου πώ τη γνώμη μου για σένα...

Γεμάτος παιχνιδιάρικη ειρωνεία τη ρώτησε:

— Καί η γνώμη σου αυτή;

— Δέ θα στην κρίνω; Έτσι ένας έλευεινός δολοφόνος!

— Δεν καταλαβαίνω τί θές να πής...

— Δεν καταλαβαίνεις;... Θές να σου πετάξω σ'έδες τις λεπτομέρειες τ'ο εγκλήματ'α σου;... Τί σουκανε η φτωχιά μου αδελφούλα και την σκότωσες;...

— 'Εγώ;...

—Ναί, εσύ που την πλάνεψες με τον ψεύτικο έρωτά σου, σ'αν κι' έμένα.

— Έτσι τρελλή! Με την αδελφή σου δεν είχα τίποτε...

— Δεν κράτησε η Λιάνα σήκωσε τ'ο μικρό χέρι της και τον χαστούκισε δυνατά. 'Εκείνος, χωρίς μεγάλη δυσκολία, τής έπιασε και τ'α δυο

της χέρια και την κράτησε ακίνητη.

— Έίσαι ένας ψεύτης! "Ενας τιποτένιος! τού φώναξε ενώ πάλευε για να έλευθερώσει τ'α χέρια της και να τον σκίσει μ'αυτά... "Αρνέσαι κάτι που είδα, που άκουσα!...

— Είδες;... "Ακουσες;... Πότε;...

— Ένα βράδυ που τής μιλούσες τρυφερά έξω από τ'ο παράθυρό σου... Είχες την αναιδεία ναρχεσαι και σ'ό σπίτι μου, καθαίρμα!... Κι' εγώ την άλλη μέρα τ'α είπα όλα στην φτωχιά την αδελφούλα μου...

— Καί τί κέρδισες;... τη ρώτησε με άσυνείδητη αναιδεία.

—'Η Λιάνα χαμήλωσε τ'ο κεφάλι:

— Δεν μπορούσε να ζήσει ύστερα από τη φοβερή αποκάλυψη...

— Έσύ, λοιπόν, τη σκότωσες την αδερφή σου, κι' όχι εγώ! τής πέταξε.

—'Η Λιάνα τόν κεραυνοδόλησε με ένα βλέμα γεμάτο μίσος:

—'Η άσυνειδησία σου είναι άπέραντη... τού είπε.

— Για να με βρίσης με φωνάξεις;

— Για να σου πώ ότι τ'ο εγκλήματ'α σου άναψε μέσα μου τη δίψα για εκδίκηση!

— Μπα;... Έκανε παιχνιδιάρικα εκείνος.

— Μην κοροϊδεύεις! Θα σε εκδικηθώ χωρίς οίκτο σ'όπου πονάς! Φυλάξου!...

Κι' άπάνω σ' αυτές τις λέξεις έφυγε και τόν άφισε μόνο του, εκεί στην έρημιά. Μ' όλη την φαινομενική του απάθεια, ο Δημήτρης Βελής ένοιωσε ένα ρίγος να τού παγώνει τ'ο κορμί...

Δεν πέρασε πολύς καιρός, και η Λιάνα έκανε αυτό που είχε υποσχεθεί. "Ο Δημήτρης είχε μιά μικρή αδερφή, τη Ντόρα. "Ητανε μιά ξανθεία άερνη όμορφιά, γεμάτη τρυφερότητα κι' ευαίσθησία. Άγαπούσε με πάθος ενα άραίο καστάνο παιδί, που οι δικόι προωρίζανε για άντρα της.

—'Η Λιάνα κατάφερε να τόν γνωρίσει και να μπη άνάμεσά τους. Μεταχειρίστηκε όλη τη γοητεία της για να τραβήξει τόν άραβωνιαστικό της Ντόρας Βελή. Τ'ο κατάφερε. Τρελός για την μελαχροινή γόησσα, ξεχασε εκείνος και άρκους και δειρά και δόθηκε στην καινούργια του έξαλλη αγάπη, διαλύοντας τόν άραβώνα του...

Δέ βαστάξε η Ντόρα. Καί μιά μέρα τ'ο κόμα της Καστέλλας, πετούσε σ'όους δράχους, άμυχο, τ'ο κορμάκι της...

— Έκλαψε τότε, με τη σειρά του, κι' ο Δημήτρης Βελής για τόν άδικο χαμό της αδελφούλας του.

Μαθαίνοντας όμως τ'ο όνομα της γόησσας, πούχε προκαλέσει την καταστροφή, έσκυψε τ'ο κεφάλι του και συλλογίστηκε με πίκρα ότι αυτό πούχε γίνει, ήτανε μιά σκληρή δικαιοσύνη...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο νέος χορός

«ΜΑΝΤΙΣΟΝ»

ΥΣΤΕΡΑ από το καλοκαίρι, που πέρασε με ρυθμό τεύιστ, ο χειμώνας έρχεται χορεύοντας μάντισον. Η μόδα των χορών περνάει γρήγορα στην Ευρώπη. Εκείνοι, που τους λανσάρουν και τους... σχετώνουν, είναι οι δικτάτορες της ελαφράς μουσικής, που με την εναλλαγή των χορών, βρίσκουν την ευκαιρία να πουλήσουν καινούργιους δίσκους.

Ο «πατέρας» του μάντισον είναι ο Άλ Μπράουν, ένας νέος μεταλλωρύχος από τη Δυτική Βιργινία, που αφού γύρισε από την Αμερική με την ερχήστρα του, χωρίς μεγάλη επιτυχία, επινόησε το μάντισον, που η πρώτη εκτέλεσή του έγινε στη Βαλτιμέρη.

Η Ευρώπη κατόπιν έκανε καλή υποδοχή στο νέο χορό, που άρχισε να διαδίδεται από τη μία χώρα στην άλλη.

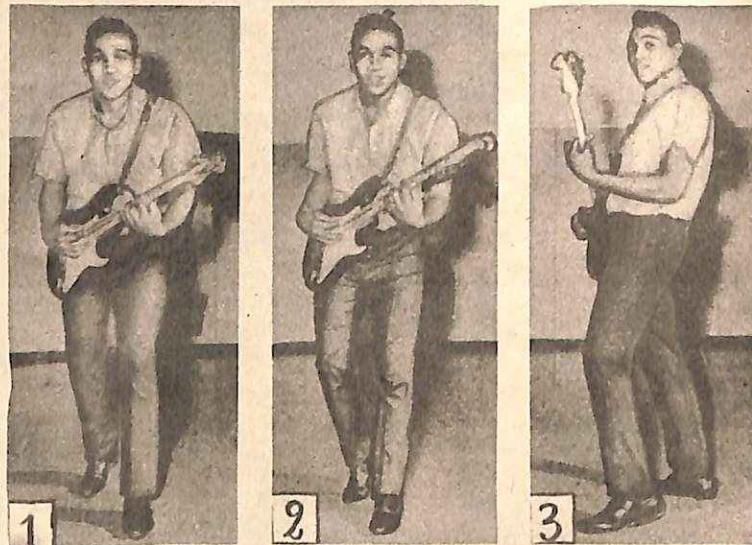
Τι είναι το μάντισον; Θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν μια μοντέρνα καντρίλια ή ένα ανακατεμένο τσάρλεστον. Γιατί το μάντισον χορεύεται κατά ζεύγη ή κατά ομάδες. Έχει ένα βασικό βήμα, το «μπρίντλαντ», από το οποίο ο διευθυντής του χορού (που διευθύνει χτυπώντας ρυθμικά τα χέρια) δίνει εντολές για να περνούν οι χορευτές σε διάφορες φιγούρες. Το μεγάλο «Μ» αποτελεί την πιο αρχιτεκτονική, άς πούμε, φιγούρα του χορού. Οι χορευτές δηλαδή θα πρέπει να προσπαθούν να σχηματίσουν, με τα βήματα του μάντισον, ένα κεφαλαίο Μ.

Πιο σύνθετο από το τεύιστ, λιγότερο επιτηδευμένο, το μάντισον, θα χορευτεί αυτό το χειμώνα από όλους και όλες.

Σας δίνουμε, λοιπόν, την ευκαιρία να το μάθετε κι' εσείς από τους πρώτους.

Φτάνει να παρακολουθήσετε το φωτογραφικό μάθημα, που ακολουθεί. Δάσκαλός σας είναι ο Λίνγκουντ Χόλμς, ένας νέγρος 24 χρόνων, τώως επαγγελματίας του αμερικανικού ποδοσφαίρου.

Όταν θα έχετε μάθει τα βήματα, αγοράστε ένα καλό δίσκο μάντισον, που θα σας βοηθήσει να τα εφαρμόσετε ρυθμικά. Καλή αρχή, λοιπόν, και καλή επιτυχία!

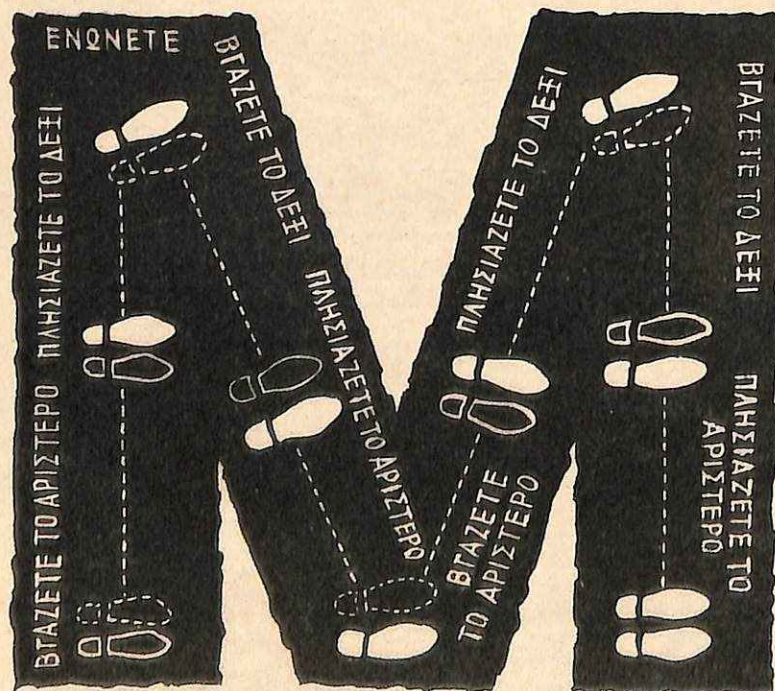


1) Η πρώτη είναι, χωρίς αμφιβολία, και η πιο εύκολη κίνηση. Κατόντας ακίνητο το δεξί πόδι, φέροντε μπροστά το αριστερό και ύστερα, ρυθμικά, το ξαναφέροντε πίσω και συνεχίζετε έτσι, περμιόνοντας τις εντολές του διευθυντή του χορού. Αυτό το βασικό βήμα ονομάζεται «Μπίρντλαντ» και σ' αυτό ξαναγυρίζετε πάντα, όταν θα τελειώση κάθε φιγούρα.

2) Η δεύτερη κίνηση αρχίζει, φέροντας μπροστά το αριστερό πόδι και συνεχίζεται φέροντας μπροστά και το δεξί, στο ύψος του αριστερού τακουνιού. Όταν εκτελέσετε μία φορά αυτό το βήμα, εξακολουθήτε να προχωρήτε με τον ίδιο τρόπο, φέροντας μπροστά πάντα το αριστερό πόδι. Τότερα γυρίζετε πίσω, αλλά ξεκινώντας με το δεξί πόδι.

3) Τρίτη κίνηση. Αρχίζετε όπως για το «Μπίρντλαντ», αντί όμως να φέρετε το πόδι μπροστά, κάνετε μία μισή στροφή με το σώμα προς τα δεξιά. Βοήθευτε δηλαδή να δείχνετε το αριστερό σας πλευρό στον διευθυντή του χορού. Τότερα ξαναγυρίζετε πίσω, εκτελώντας μισή αντίθετη στροφή, για να ξαναδοήτε την αρχική σας θέση.

Με δάσκαλο το νέγκρο Λίνγκουντ Χόλμς



Η φιγούρα «Δη μίλκ Μ» ήταν εκείνη, που έδωσε το όνομα στο Μάντισον. Κινώντας τα πόδια, όμως, σ' αυτό το σχέδιο και σύμφωνα με την τεχνική, που σας δείχνουν οι φωτογραφίες, μπορείτε εύκολα να την εκτελέσετε, σχεδιάζοντας πάνω στην πίστα ένα κεφαλαίο Μ.

Από το «Μπίρντλαντ» κάνετε μισή στροφή πάνω στο δεξί πόδι, δείχνοντας στο διευθυντή του χορού το αριστερό πλευρό σας.



Η τέταρτη κίνηση είναι όμοια με την προηγούμενη, με τη διαφορά, ότι ο χορευτής, στηριγμένος στο δεξί του πόδι, παίρνει μία πλήρη στροφή και γυρίζει τις πλάτες του στο διευθυντή του χορού. Η φιγούρα απαιτεί δύο τέλειες στροφές, που θα εκτελεσθούν κατά τον ίδιο τρόπο. Αμέσως ύστερα είναι υποχρεωτική η φιγούρα 5.



Η φιγούρα 5α χαρακτηρίζεται από έξη κινήσεις. Χτυπήστε το αριστερό πόδι μπροστά.



Φιγούρα 5δ. Σηκώστε τη μύτη του αριστερού ποδιού και φέρετε την πλάγια, προς το μέρος του δεξιού ποδιού.



Φιγούρα 5β. Φέρετε το δεξί πόδι μπροστά, ώστε η μύτη του να βτάσει το αριστερό τακούνι.



Φιγούρα 5ε. Ακολουθήστε κατόπιν την αντίθετη κίνηση, ξαναφέροντας πάλι το αριστερό πόδι προς τα αριστερά.



Φιγούρα 5γ. Ξαναγυρίστε στην αρχική θέση, ξαναφέροντας το δεξί πόδι πίσω.

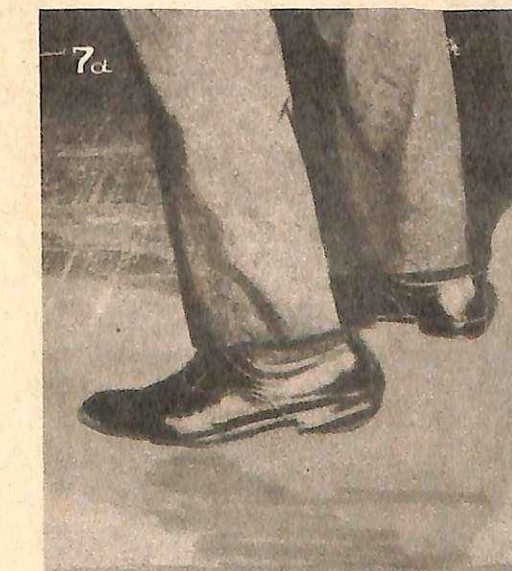


Φιγούρα 5ζ. Εκτελέστε την ίδια κίνηση (5δ), ξαναφέροντας πάλι το πόδι στην αρχική του θέση.



Εκτελέσετε τη φιγούρα «Το μεγάλο Μ»

Φιγούρα 7α. Σ' αυτό το σημείο μεταφέρετε προς τα αριστερά το αριστερό πόδι, ανοίγοντας τα πόδια.



Φιγούρα 7β. Ένώνετε το δεξί πόδι με το αριστερό, σαν να στεκόσαστε σε σιάσι προσοχής.



Φιγούρα 7γ. Με δύο βήματα τη φορά συμπληρώνετε το Μ. Τότερα γυρίζετε πίσω και εκτελείτε την κίνηση αντίθετα.



Τό δημοφιλές πρόσωπο της Τσέρερε είχε κάνει ευνοϊκή εντύπωση στον αστυνομικό — όπως σε όλους άλλους.

— Σε πιστεύω, είπε στο φίλο που, γιατί σε γνωρίζω καλά. Περιμένω να εξηγήσεις ή δικαιολογείς.

Κάθισαν κι' οι τρεις. Κι' η Τσέρερε μίλησε πρώτα για το μέρος που ένοιωσε η 'Ορτένσια έναντιον της Νορί, όχι μόνο γιατί την περνούσε σε όμορφα, αλλά και γιατί είχε ξεπεράσει μαζί της ο φόβος της πρώτης. Διηγείτο ύστερα πώς η κυρία Βάστι είχε διώξει την 'Ορτένσια και πώς εκείνη, θεωρώντας υπεύθυνη τη Νορί, είχε επιχειρήσει να την παραμορφώσει. Πρόσθεσε ότι ο Εγγένιος Βάστι, επειδή δεν τον ήθελε η κοπέλλα, είχε συνεννοηθεί με την 'Ορτένσια για να την καταστρέψουν, κατηγορώντας την ως κλέφτρα. Είπε ακόμη ότι είχε μάθει τη συννομία απ' την ίδια τη Μιλανέζα, στην οποία έκανε τη φίλη, για ώριμους λόγους που τους ήξερε ο κύριος Αλμπανο.

Τέλος, ανέφερε πώς η 'Ορτένσια είχε κρατήσει για τον εαυτό της τα κλεμμένα λεφτά, με την προϋπόθεση πώς δε θα την υποπτεύονταν κανείς. Έτσι, έδωσε ποσότητες του φίλου της, ενώ συγχρόνως προπαθούσε να εκθέσει τη Νορί.

— Μπορείτε να τ' αποδείξετε, δλ' αλλιώς; ρώτησε ο αστυνομικός.

— Θά τ' αποδείξω, κύριε, γιατί είναι η καθαρή αλήθεια! τόνισε η Τσέρερε.

— Ε λοιπόν, σάς υπόσχομαι, θεωποινίς, πώς η άθωα Νορί θα πάρεται εκδικηθεί... Επιτρέψτε μου πώς να μιλήσω με το φίλο μου.

Η Τσέρερε σηκώθηκε να φύγει, αλλά στη διάθεσή σας, κύριε διευθυντά, για όποια διευκρίνιση θέλετε, είπε.

Οι δύο φίλοι έμειναν μόνοι και κουβεντίσσαν πολλή ώρα. Όταν έφυγε επιτέλους ο Αλμπανο, ο αστυνομικός φώναξε τον υπαξιωματικό υπηρεσίας και του είπε:

— Αν έρθει κανείς για να καταγγείλει μια κλοπή, να τον φέρω σε μένα.

Δε χρειάστηκε να περιμένει πολύ. Ένα τέταρτο αργότερα, τον ειδοποίησαν πώς κάποιος κύριος Βάστι, μαζί με μια γυναίκα έλαφρών ήθων, τη Μιλανέζα, είχαν έρθει για την καταγγελία μιας κλοπής. Ο διευθυντής διέταξε να τους οδηγήσουν άμεσα στο γραφείο του.

Ο Εγγένιος, μολοντί προσπαθούσε να φανή ξενόιστος, ήταν τρομερά χλωμός. Η Μιλανέζα εί-

χε ύψος θραυτή κι' ένα ξεδιάντροπο χαμόγελο στα χείλη.

— Ηράβε κι' οι δυο για την ίδια υπόθεση; τους ρώτησε ο αστυνομικός.

— Μάλιστα, κύριε διευθυντά. Ο αστυνομικός τους έδειξε δυο καθίσματα κι' είπε ύστερα στον Εγγένιο:

— Μιλήστε σεις πρώτος.

— Ο νέος έδειχνε κάποια άμνησιν.

— Είμαι ο γιουός της Ιδιοκτησίας ενός ατελιό ραπτικής, άρχισε. Έχουμε στο κατάστημά μας πολλές εργάτριες. Μία απ' αυτές είχε κερδίσει τη συμπάθεια και την εμπιστοσύνη της μητέρας μου.

— Όχι, και τη δική σας;

— Η ερώτησή αυτή ανέβασε το αίμα στο πρόσωπο του Εγγένιου.

— Ναι, και τη δική μου, γιατί τη νόμιμα τιμά, απάντησε. Χτες όμως αποδείχθηκε το αντίθετο.

— Εξηγήθηκε, παρακαλώ.

— Επρόκειτο να φύγω σήμερα για το Παρίσι. Και, χτες, η μητέρα μου είχε βάλει μέσα σ' ένα φακέλλο 10 χιλιάδικα, σε χαρτονομίσματα των 1000 και των 500, γράφοντας μάλιστα πάνω στο φακέλλο τους αριθμούς κάθε χαρτονομίσματος. Έβαλε ύστερα το φακέλλο μέσα στο συρτάρι του γραφείου της, το κλειδωσε αλλ' άφισε το κλειδί πάνω στην κλειδαριά.

— Εκείνη τη στιγμή, μπήκε η εργάτρια που σάς έλεγα. Η μητέρα μου την παρακάλεσε να μείνει εκεί, για να γράψει κάτι, ενώ αυτή κατέβηκε στο ατελιό. Όταν ξαναγύρισε, είδε να λείπει το κλειδί απ' την κλειδαριά του συρταριού.

— Εξακριβώσε άμεσα αν της λείπανε λεφτά;

— Όχι, κύριε. Ούτε το σκέφθηκε καν. Τότε ήταν η εμπιστοσύνη της σ' αυτή τη νέα. Το βράδυ μονάχα, όταν μου παράδινε το φακέλλο, βέλησε να μετρήσω τα λεφτά, και τότε βρήκαμε πώς λείπανε δυο πεντακοσάρικα.

— Διάβωλε! φώναξε ο αστυνόμος. Ποιά ώρα συνέβη εκείνο το περιστατικό με το κλειδί;

— Το πρωί.

— Και δε μπήκε εκεί κανείς άλλος απ' αυτή την εργάτρια;

— Κανείς! είπε ζωηρά η 'Ορτένσια, που δεν είχε μιλήσει ως τότε.

— Ο αστυνόμος γύρισε και την κύτταξε.

— Μπορείτε να το βεβαιώσετε, δεσποινίς; ρώτησε.

— Μάλιστα... γιατί η κυρία Βάστι δεν επέτρεπε σε κανένα να

μπή στην κάμαρά της, εκτός απ' την ευνουμένη της, απάντησε η 'Ορτένσια.

Ο αστυνόμος εξακολουθούσε να την κυττάζει.

— Έσεις ανήκετε στο προσωπικό του ατελιό; τη ρώτησε.

— Παρ' όλη την τόλη της, η 'Ορτένσια δίστασε λίγο.

— Κάποτε, ήμουν εγώ η ευνουμένη της κυρίας Βάστι, απάντησε. Με άπολυσε όμως, για να δώση τη θέση μου στην άλλη.

— Και πότε συνέβη αυτό;

— Η 'Ορτένσια χλώμιασε. Οι ερωτήσεις αυτές άρχιζαν να τη φέρουν σ' άμνησιν.

— Έδώ κι' ένα μήνα περίπου, απάντησε.

— Ρωστε λείπετε ένα μήνα από εκεί, κι' όμως βεβαιώνετε με τέτοια πεποίθησι ότι χτες το βράδυ δε μπήκε σε κανένα το δαμάτιο άλλος απ' τη συνάδελφό σας;

— Μου το είπε ο κ. Εγγένιος. Ο αστυνόμος ξανακύτταζε το νέο, που ήταν τώρα άρκετά ανήσυχος.

— Είν' αλήθεια; τον ρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε. Αυτή είν' αλήθεια η πεποίθησή και της μητέρας μου.

— Κι' αφού ανακαλύψατε την κλοπή, δεν προσπαθήσατε να κάνετε εκείνη την εργάτρια να ομολογήσει;

— Μάλιστα, κύριε. Σήμερα το πρωί κι' άλλες, διαμαρτυρήθηκε όμως κι' αναγκάστη, φώναξε πώς ήταν άθωα.

— Κι' αποκλείεται να ήταν πραγματικά; Εύκολο είναι να κατηγορήσει μια φτωχή κοπέλλα, πρέπει όμως να παρουσιάσετε και θετικές αποδείξεις!

— Κάμετε μια έρευνα στην κάμαρά της, φώναξε ασυλλόγιστα η 'Ορτένσια και θα βεβαιώθηκε για την ένοχότητά της... εκτός αν εξαφάνισαν κι' άλλες τα κλεμμένα λεφτά.

— Μου φαίνεται παράξενη, δεσποινίς, η τόση βεβαιότητάς σας. Θάλαγε κανείς πώς έχετε κάποιο ειδικό λόγο να βλάψετε τη συνάδελφό σας; Άλλ' η Δικαιοσύνη θέλει να νάναι σίγουρη... Στο μεταξύ, σάς ρωτάω υπό ποιαν ιδιότητα ήρθατε να δώσετε μια τόσο σοβαρά κατάθεση, ενώ δεν ήσαστε μπροστά στην κλοπή, ούτε κι' έργάστε καν στο ατελιό της κ. Βάστι.

— Η 'Ορτένσια δάγκασε τα χείλη της.

— Ηράβα για να συνοδέψω τον κύριο, εξήγησε.

— Περιέργο! είπε ο αστυνόμος κυττάζοντας το νέο. Περιέργο πώς είχε ανάγκη απ' τη συνοδεία σας, για να κάνει μια τόσο βαρεία καταγγελία. Γιατί δεν ήθελε καλλίτερα μαζί με τη μητέρα του;... Το ξέρετε η μαμά σας, κύριε, πώς ήρθατε εδώ μ' αυτή την κοπέλλα;

— Όχι, κύριε.

— Χι! Δε μου φαίνεται πολύ καθαρή αυτή η ιστορία... Μία άλλη ερώτηση: Η εργάτρια που κατηγορείται, είναι νέα, διορφή;

— Ο Εγγένιος κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

— Πάστε την αλήθεια, επείμεινε ο αστυνόμος. Της ριχτήκατε και σάς απέκρουσε;

— Η 'Ορτένσια καθότανε στα καρφιά, βλέποντας τον Εγγένιο να τ' αχνί.

— Ο νέος έσκυψε το κεφάλι του.

— Όχι, όχι! απάντησε άθωα.

— Προσέξτε! Κρατάτε στα χέρια σας την τύχη αυτής της κοπέλλας! Επιδέχεται στην καταγγελία σας;

— Ο Εγγένιος δίστασε, αλλά η Μιλανέζα, που φοβότανε μη της ξεφύγη η εκδικησί της, φώναξε:

— Ναι, ναι, επιμένουμε. Δεν είν' έτσι, Εγγένιε;

— Ο νέος κατέβαλε μια προσπάθεια, για ν' απαντήσει:

— Μάλιστα, κύριε.

Ο αστυνόμος άλλαξε φυσιογνωμία. Τα μάτια του πέταξαν φωτιές, το πόσος του πήρε μια τρομερή αίσθηση.

— Πολύ καλά! είπε. Πριν όμως συλλάβουμε αυτή τη νέα, που δεν ξέρω ακόμη τ' όνομά της...

— Νορί Μπαρέλο, έσπευσε να πη η 'Ορτένσια.

— Νορί Μπαρέλο!... Τώρα που λίγοι συνάντησα αυτό το όνομα, ενώ διάβαζα κάτι σημειώσεις που μου είχε στείλει ένας φίλος μου. Νά τις...

Πήρε πάνω απ' το γραφείο του ένα χαρτί και διάβασε δυνατά:

— «Σου αναφέρω ένα περιστατικό, που η ενδιαφερόμενη δε θέλει να κοινολογηθή, γιατί έχει άπειρη καλωσύνη και υπέροχη ψυχή. Εγώ όμως, που έτυχε να μπει μάρτυς, δε βέλω να το κρύψω, για να προλάβω κομμάτι άλλη απόπειρα που δε μπορούσε να έχη ολέθριες συνέπειες...».

Ο αστυνόμος σταμάτησε λίγο, για να κυττάξει τον Εγγένιο και τη Μιλανέζα. Η δεύτερη είχε γίνει ξαφνικά κατάχλωμη, σαν πεθαμένη...

— Υστερα, ο αστυνόμος συνέχισε το διάβασμα:

— «Μάθε λοιπόν ότι μια νέα και τιμιωτάτη μοδίστρα, όνόματι Νορί Μπαρέλο, που εργάζεται στο ατελιό Βάστι, γυρίζοντας ένα βράδυ απ' τη δουλειά της, δέχτηκε την επίθεσι μιας συναδέλφου της, που θα την παραμόρφωνε με βιτριόλι, αν δεν πρόφτανε να επέμβω και να την εμποδίσω».

— Η βιτριολίστρα τόβαλε τότε στα πόδια. Είναι μια γυναίκα κακής διαγωγής, που έζησε επί χρόνια σε κακόφημα σπίτια. Η κ. Βάστι την έδιωξε απ' το ατελιό της, γιατί ήταν ανυπακούη και θρασύ και δημιουργούσε έπεισόδια, με το φθόνο της κατά της Νορί Μπαρέλο. Λέγεται 'Ορτένσια Νοδόρο, η Μιλανέζα».

— Ψέμματα! ούρλιασε η 'Ορτένσια με βροχνη φωνή.

— Ο Εγγένιος, εκπνετισμένος, νόμιζε πώς βρισκόταν στο χείλος ενός βαράθρου...

— Ηρεμήστε! είπε ο αστυνόμος. Θα ψάξουμε ύστερα, θα βρούμε την αλήθεια. Αφίστε με τώρα να τελειώσω το διάβασμα: «Σε παρακαλώ να την προσέχης, κι αν θεωρήσης σκόπημο να την καλέσης στο γραφείο σου, ειδοποίησέ με για νάμει κι' εγώ παρών, να δώσω την κατάθεσή μου».

— Τον πιστεύετε επειδή είναι φίλος σας!

— Γελήσατε, πρόφερε σοβαρά ο αστυνόμος. Η Δικαιοσύνη δεν κυττάζει φίλους... Όσο για την παρουσία σας εδώ, μαζί με τον κ. Βάστι, παρακαλώ τον ίδιο να μου τ' εξηγήσει.

— Ο νέος κατακακίνισε. Άλλ' η 'Ορτένσια δεν τούδωσε καιρό ν' απαντήσει.

— Είμαι άρραβωνιαστικά του! φώναξε με θράσος. Θα με είχε παντρευτεί μάλιστα, αν συμφωνούσε η μητέρα του.

— Είν' αλήθεια, κύριε Εγγένιε; Η μόνη αλήθεια είναι πώς είχα φιλενάδα την 'Ορτένσια, απάντησε ζωηρά ο νέος. Σας δοκίμοι όμως πώς άγνωστα την απόπειρά της έναντιον της Νορί.

— Ψέμματα! φώναξε η 'Ορτένσια.

Ο αστυνόμος έκανε πώς δεν την άκουσε. Και είπε, με τα μάτια καρφωμένα στο νέο:

— Θέλετε να σάς πιστέψω. Αμφιβάλλω όμως, βλέποντάς σας εδώ, μαζί μ' αυτή τη γυναίκα, για να υποδέσσετε μια τόσο τρομερά καταγγελία έναντιον μιας κοπέλλας στην οποία προσπάθησε ήδη να κάνει κακό η φιλενάδα σας... Θα εξετάσω ώστόσο την υπόθεσι, άμεσα μάλιστα.

— Ήρην απ' όλα, κύριε Εγγένιε, θα πάμε να δούμε τη μητέρα σας. Θέλω νάχω την κατάθεσή της, για να τη συγκρίνω με τη δική σας. Θάναι μάλιστα μπροστά κι' η δεσποινίς Νοδόρο. Υστερα θα κάνω μια έρευνα στο σπίτι της δεσποινίδος από δώ.

Χτύπησε το κουδούνι κι' έδωσε διαταγές σ' ένα άστυφύλακα. «Επει' από λίγα λεπτά, ανέβαινε στ' αυτοκίνητό του, μαζί με τον Εγγένιο, τη Μιλανέζα κι' ένα όφισταμένο του, για να πάη στο ατελιό της κ. Βάστι».

Ο Εγγένιος φαινόταν άναστατωμένος. Σκεπτότανε τον κίνδυνο στον οποίο είχε εκτεθή ασυλλόγιστα και καταοίονε την 'Ορτένσια, που ήταν η υπεύθυνη.

Γιατί να του κρύβη την εγκληματική απόπειρά της έναντιον της Νορί; Αν τόξερε προηγουμένως, δε θα την έπαιρνε μαζί του στην άστυνομία... Μά τώρα πιά ήταν πολύ άργα για να διορθώση το λάθος του.

Κάτι έντελώς μοναδικό



Υποκάμισα με 10 έγγυησεις!

Ανός®	Δρχ. 115
Αίας®	Δρχ. 150
Αδωνίς®	Δρχ. 160
Απόλλων®	Δρχ. 180

ΜΕ ΤΙΜΕΣ ΕΝΙΑΙΕΣ ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ειδικές φίνες μπλίνες - τρικολίνες

ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

στην πιο άψογη εφαρμογή

ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ: ΑΦΟΙ ΤΣΑΟΥΣΗ Α.Ε.

Τον κατάτρεχε η Τύχη: Θα παλευόταν λοιπόν ως την τελευταία στιγμή!

— Ένώ ο Εγγένιος ήταν τόσο παρορμητικός, η 'Ορτένσια αντίθετα έμεινε ψυχραιμία.

Τι την ένοιωσε για την έρευνα που θα κάνανε στο σπίτι της; Δεν είχε να φοβηθή τίποτα... ούτε κι' απ' την καταγγελία του άγνωστου εκείνου προσώπου της Νορί. Μια κι' είχε αρχίσει μαζί της μια μονομαχία μέχρι θανάτου, ήταν έτοιμη για όλα για να νικήση!

— Η κ. Βάστι βρισκότανε στο κατάστημά της. Κι' άνησυχούσε για την άγογορία του Εγγένιου, όταν τον είδε να μπαίνει, μαζί με δυο κυρίους και με τη Μιλανέζα.

Τι γύρευε ούτ' εκεί, και μάλισ' στα μέ το γυίο της;

— Μαμά, της είπε ο Εγγένιος πηγαίνοντας κοντά της, οι κύριοι θέλουν ν' ανεβήτε στην κάμαρά σας και να κουβεντιάσετε.

— Σκεπτόμουνε, χαϊρένησε τους δυο άστυνομικούς και τους είπε:

— Περάστε, κύριοι.

Και, καθώς τους ακολουθούσε κι' η 'Ορτένσια, η κ. Βάστι, σπράφθηκε, την κύτταξε από πάνω ως κάτω και ρώτησε:

— Αυτή, τί χρειάζεται;

— Εγώ απαιτώ την παρουσία της, απάντησε ευγενικά ο αστυνόμος, γιατί ήθελε στο γραφείο μου μαζί με το γυίο σας και μου κάνανε μια σοβαρότατη καταγγελία.

— Η κ. Βάστι άγκρικύτταξε τον Εγγένιο.

— Πάμε λοιπόν! είπε ύστερα, νευριασμένη.

Όταν μπήκαν δλοι στην κάμαρά της κι' έκλεισαν την πόρτα, ο αστυνόμος της είπε:

— Είν' αλήθεια, κυρία, ότι μια εργάτριά σας, που της είχατε άπολύτη εμπιστοσύνη, σάς έκλεψε 1000 λιρέτες;

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε εκείνη με ειλικρίνεια. Είχα όμως παρακαλέσει το γυίο μου να περιμένει, πριν υποβάλω μια τόσο βαρεία καταγγελία, μ' όλο που όλες οι ύπονοιες βαρύνουν την κοπέλλα που αναφέρατε.

— Εξηγήστε ύστερα πώς μονάχα η Νορί είχε μπή στην κάμαρά της. Έδειξε το γραφείο όπου είχε καθήσει η κοπέλλα. Άνοιξε το συρτάρι όπου βρισκόταν ακόμη ο φακέλλος, απ' τον οποίο λείπανε τα δυο πεντακοσάρικα.

Ο αστυνόμος εξέτασε την κλειδαριά του συρταριού, σημείωσε τους αριθμούς των κλεμμένων χαρτονομισμάτων κι' έκανε μερικές ακόμη ερωτήσεις στην κ. Βάστι.

— Όταν κατεβαίνετε στο ατελιό, της είπε έπειτα, κλειδώνετε την κάμαρά σας;

— Όχι, κύριε. Για ν' ανεβή όμως κάποιος άπάνω, πρέπει να περάση από μπροστά του. Θα τον δώ άπωσθήποτε.

Ο αστυνόμος που εξέταζε στο μεταξύ την κάμαρα, ρώτησε:

— Αυτή εκεί η πόρτα που βγάζει, κυρία;

— Στο δαμάτιο του γυιού μου.

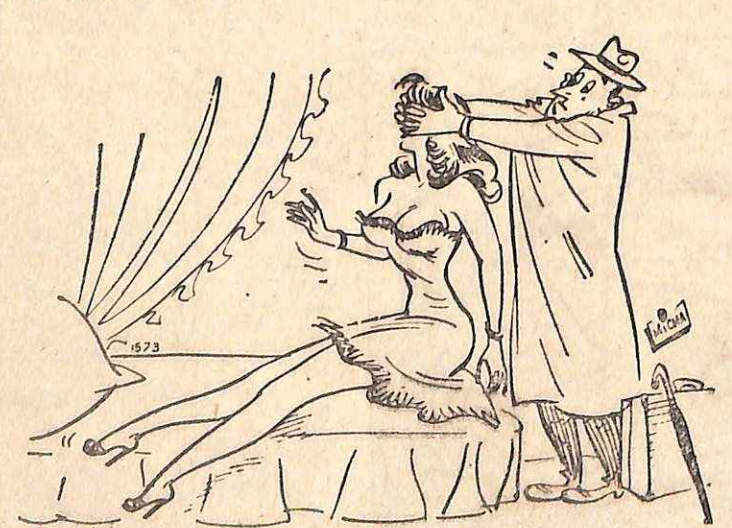
— Α, φώναξε ο αστυνόμος, ώστε λοιπόν ο γυιός σας μπορεί να μπει στην κάμαρά σας, χωρίς να τον δήτε ούτε σεις ούτε κανείς άλλος;

— Ο Εγγένιος χλώμιασε σαν πεθαμένος.

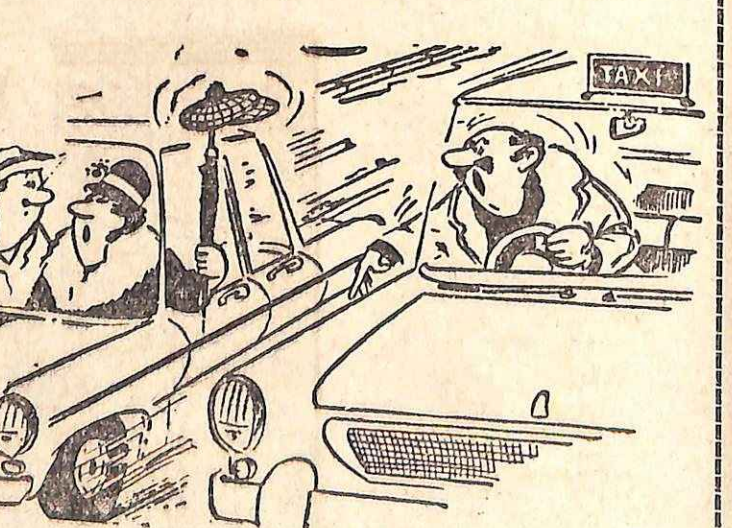
— Η κ. Βάστι, που της είχε κάνει κάποια εντύπωση αυτή η ερώτηση, απάντησε διαποικτικά:

— Ναι, βέβαια... Μά δεν πιστεύω να φαντάζεσθε πώς πήρε ο γυιός μου αυτά τα λεφτά απ' το φακέλλο, αφού ήταν δικά του!

— Πραγματικά, ήταν δικά του. Μπορούσαν όμως να του χρησιμεύουν επίσης για να ενδοχολήσ' μια αθώα, που έχει ίσως κά-



— Είσαι ο άντρας μου όπωσδήποτε, αφού έχεις άδεια τα χέρια σου!



— Θα το δώσω πίσω το καπέλλο του όταν ζητήση συγγνώμη για τα παληόλογα που μ'ας είπε!...

ποιο λόγο να τη μισή!
Από καταχλωμούς που ήταν, ο νέος έγινε κατακόκκινος.

— Κρίε, με προσβάλλετε! διαμαρτυρήθηκε.

— Κάνω τη δουλειά μου, απάντησε αυστηρά ο αστυνόμος. Έρεεις ο ίδιος μου το έπιδαλατε, με την καταγγελία σας.

Στράφηκε στην κ. Βάστι και πρόσθεσε:

— Έρεεις συμβουλευόμαστε το γυναικείο νόμο στην αστυνομία μαζί με αυτή τη δεσποινίδα;

— Η κ. Βάστι, πινάχτηκε, άγανακτισμένη.

— Κάθε άλλο! φώναξε. Της είχα απογοητέσει αυστηρά να πατήσει το πόδι της εδώ και να μιλήσει με το γυναικείο νόμο. Δεν ξέρω πώς ο Εύγένιος...

— Είναι άραβωναστικός μου! διαμαρτυρήθηκε. Ήταν λοιπόν φυσικό να μου φανερώσει την κλοπή που έκανα η Νορί Μπαρέλλο!

— Άραβωναστικός σου; φώναξε η κ. Βάστι. Μά δε διαμαρτυρήσεις, Εύγένιε, γι' αυτό τον έραβωνισμό;... Άκουσε, κοπέλλα μου! Την ημέρα που ο γυιός μου δε' αποφασίζει να σε παντρευτεί, βέβαια έμελλε από αυτό το σπίτι να δε'όχε πια μητέρα!

Στράφηκε ύστερα και πάλι στον Εύγένιο:

— Μίλησε λοιπόν! Γιατί ξαναείδες αυτή τη γυναίκα, που ήταν πάντα ο κακός σου δαίμονας; Τι ανάγκη ήταν να πιάσει της διγυγής τις δικές μας υποθέσεις; Ο αστυνόμος την άφισε να ξεσπάσει.

— Ξέρετε, κυρία, τη ρώτησε, αν αυτή η νέα είχε κανένα λόγο να μισή τη Νορί Μπαρέλλο;

— Και βέβαια! Γιατί ο γυιός μου ήταν έρωτευμένος με τη Νορί κι' εγώ ήθελα πολύ να την πάρω γυναίκα του. Μά εκείνη αρνήθηκε. Ο αστυνόμος χαμογέλασε ελαφρά.

— Απ' ό,τι καταλαβαίνα, και σεις, κυρία, κρατάτε κάποια κακία γι' αυτή την κοπέλλα, μικρότερη όμως απ' το γυναικείο σας και της φιλενάδας του... Λυπάμαι που σας το λέω, αλλά είμαι υποχρεωμένος να κάνω μια έρευνα στο δωμάτιο του γυιού σας κι' άλλη μια στο σπίτι αυτής εδώ.

Ο Εύγένιος ωδήγησε άναγκαστικά τους αστυνομικούς στην κάμαρά του. Ήταν ένα δωμάτιο απλό, με λίγα έπιπλα, κι' έτσι η έρευνα τελείωσε σε μισή ώρα μόνο, χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

Υστερα οι δυο αστυνομικοί, μαζί με την 'Ορτένσια και τον Εύγένιο, πήγαν με τ' αυτοκίνητο στο σπίτι της Μιλανέζας.

Η χαλί υπηρέτρια της περίμενε στο θυρωρείο, γιατί δεν της είχε άφισε το κλειδί η 'Ορτένσια. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της.

— Νάρθω άπάνω; τη ρώτησε. Ο αστυνόμος την κύτταξε.

— Ποιά είν' αυτή; ρώτησε. — Μιά βοηθός μου, γιατί τώρα ενοχάζομαι στο σπίτι, εξήγησε η Μιλανέζα. Πιστεύω πως δεν υπάρχει λόγος να δώ από το που γίνω!

νεργα ραπτικής. Κι' άμέσως έβγαλε μια θριαμβευτική κραυγή, που έκανε όλους να τρέξουν κοντά του.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ανήσυχος η Μιλανέζα.

— Να τα δυο περίφημα πεντακοσάρικα, που ισχυριζόμαστε πως τάχαμε η Νορί Μπαρέλλο! φώναξε ο αστυνόμος. Και τώρα έρεσκε λουζείτε ν' αρνησθε πως κάνατε την κλοπή έσείς οι δυο και καταστράψατε μια αίσχροη μηχανορραφία εναντίον μιας άθώας;

Ο Εύγένιος έμοιαζε σαν κεραυνολημένος.

— Η 'Ορτένσια έμνησε ένα ούρασμα και θέλησε να όρμησει, ν' αρπάξει τα δυο χαρτονομίσματα απ' τα χέρια του αστυνομίου. Την κράτησε όμως ο δεύτερος αστυνόμος.

— Ψέμματα!... Ψέμματα! τραύλισε.

Θα εξελιγόνταν τώρα τους αριθμούς αυτών των πεντακοσάρικων και θ' αποδείξουμε την αλήθεια.

Οι άριθοι ήταν οι ίδιοι, φυσικά. Τα δυο χαρτονομίσματα ήταν τα κλεμμένα.

Ακολουθούσε τότε μια σκληρή απερίγραπτη 'Ο Εύγένιος όρμησε για να χτυπήσει τη φιλενάδα του, λουζώντας την με τις χειρότερες βρισιές.

Η 'Ορτένσια πάλι φώναζε πως της είχε στήσει αυτή την πλεκταγή ο αστυνόμος.

Η υπηρέτρια της δεν είχε κουνηθεί απ' τη θέση της, αλλά φαινόταν καταστραומμένη.

Ο αστυνόμος αποτόθηκε σ' αυτή.

— Είχατε ξαναδ' ποτέ αυτά τα

χαρτονομίσματα; τη ρώτησε. — Μάλιστα, κύριε, απάντησε εκείνη μ' όλη της την απλοϊκότητα. Τάχα δώσε στην κυρία ο κύριος Εύγένιος. Μά δε βρίσκονταν μέσα στο πανέρι. Η κυρία μου τάχα βάλει στην τσέπη της.

— Ψέμματα!... Κτήνος!... Η λήθια!... μούγκρισε η 'Ορτένσια. — Παρακαλώ να μετριάσετε τις εκφράσεις σας, πρόφερε ο αστυνόμος.

Πλησίασε τον Εύγένιο, που είχε πέσει σε μια πολυθρόνα, με το πρόσωπο ανάμεσα στα χέρια του, και τον χτύπησε στον ώμο. Εκείνος σήκωσε το κεφάλι του και τον κύτταξε, με τα μάτια του γεμάτα δάκρυα.

— Επιμένετε ακόμη στην κατηγορία σας εναντίον της Νορί Μπαρέλλο;

— Όχι, όχι! Είμαι ένας άθλιος, τ' όμολογώ!... Μά φταίει για όλα η 'Ορτένσια!

— Εγώ; φώναξε η νέα γυναίκα. — Εγώ έλεγα αυτά τα λεφτά απ' τη μητέρα σου;

— Όχι, αλλά έσύ μ' έδωλες να τα πάρω... Με κατάστρεψες! Τα όμολογώ όλα! Άγαπούσα τσελλά τη Νορί, που δεν ήθελε όμως ν' ανταποκριθ' στον έρωτά μου. Τό εξομολογήθηκα στην 'Ορτένσια κι' εκείνη μούβαλε την ιδέα να εκθέσω τη Νορί, έτσι που να μη της μείνη άλλη διέξοδος παρά να γίνω δική μου.

Και διηγήθηκε πως είχε μπει στην κάμαρα της μητέρας του, απ' όπου είχε πάρει τα χαρτονομίσματα εκείνα και τα είχε πεί στην 'Ορτένσια, ζητώντας τη συμβουλή της. Εκείνη του είχε συστήσει τότε να κατηγορήσει τη Νορί και

τον είχε βεβαιώσει πως θα κατάρθανε να μπει με τρόπο στο σπίτι της και να κούνη εκεί τα λεφτά.

— Αυτό έκανα! φώναξε η 'Ορτένσια. Έβουλα με τα ίδια μου τα χέρια τα πεντακοσάρικα μέσα στο συρτάρι της Νορί.

— Λέτε ψέμματα, είπε ο αστυνόμος. Άν ήταν έτσι, δε θα βρίσκονταν τώρα εδώ.

Πολύ σωστά! συμφώνησε κι' ο Εύγένιος, βεβαίως πως η Μιλανέζα θέλησε να κλέψει τα λεφτά. Με γέλασε... Έσύ είσαι η κλέφτρα!

Η 'Ορτένσια, στο θυμό της, θάπνιγε τον Εύγένιο, τον αστυνόμο όμως... Μά η συγκίνηση τη νίκησε κι' έπεσε λιπόθυμη.

Κανείς δεν ενδιαφέρθηκε να τη βοηθήσει. Ο αστυνόμος εξακολούθησε να ανακρίνει τον Εύγένιο:

— Όμολογείτε λοιπόν πως είπατε ψέμματα, πως κατηγορήσατε μια άθωα, από τη ζήλεια σας και την έρωτική σας απογοήτευση;

— Ναί... ναί... — Μ' αυτή την όμολογία σας, έστω και λίγο όψημ, θ' αποφύγη το σκάνδαλο μια φτωχή κοπέλλα, που αξίζει κάθε σεβασμό. Θά μπορούσα να σας στείλω στη φυλακή, αλλά δεν το κάνω, ακριβώς για ν' αποφύγω το θόρυβο. Θά μείνετε όμως στη διάθεση της Δικαιοσύνης, για κάθε ενδεχόμενο.

Ο Εύγένιος κούνησε το κεφάλι του κατασπαστικά.

Υποσχέθηκε μου πως δε θα φύγετε απ' το Τουρίνο, πρόσθεσε ο αστυνόμος.

— Σας τ' όρκίζομαι, κύριε. Ο Εύγένιος, που δεν περίμενε αυτή τη λύση κι' ήταν βέβαιος για τη σύλληψή του, χαϊρέτησε κι' έφυγε σαν νάχε φτερά στα πόδια.

Δ.

Η Νορί κι' ο πατέρας του είχαν γυρίσει στο σπίτι τους, ανήσυχοι ακόμη. Θά προλάβαινε τάχα η Τσέρε να ένεργήσει, πριν η κ. Βάστι καταγγείλη την κλοπή; Βρήκαν εκεί την Τσετίλια και δε μπόρεσαν να της κούρουν ό,τι είχε συμβεί.

Η δυστυχισμένη γυναίκα άρχισε να κλαίει άπελπισμένα. Οι συμφορές λοιπόν εξακολουθούσαν, να χτυπάνε το σπίτι τους... Κι' όμως δεν είχαν κάνει κακό σε κανένα! Κέρδιζαν τίμια το ψωμί τους, με τη δουλειά τους!

Οι ώρες κλήσαν, θλιβερές, γεμάτες απ' την αγωνία της άναμνησης.

Κατά τις 9 το βράδυ, χτύπησε το κουδούνι της πόρτας τους. Ο Γκουέφο άνοιξε κι' αντίκρουσε την κ. Βάστι και το γυναικείο.

— Μπορούμε να μπούμε; ρώτησε δειλά η κυρία. — Πράστε, απάντησε ο Γκουέφο μ' απότομο τόνο.

Σκέφθηκε πως θα έρχονταν να προτείνουν κάποιο συμβιβασμό, πριν καταγγείλουν τη Νορί. Και σκόπευε να τους δώσει ένα κωλό μάθημα. Άλλ' η κ. Βάστι, όταν είδε τη Νορί, έτρεξε, έπεσε γονατιστή μπροστά της και τσαούισε ίκετευτικά:

— Συχώρα με... συχώρα με το γυναικείο! Κάνανε κι' οι δυο μας μια άτιμία που σε κατηγορούσαμε.

Η Νορί προσπάθησε να την άνασκηώσει, ενώ ψιθύριζε γλυκά: — Πισθήκατε λοιπόν για την άδωότητά μου;

— Ναί, ναί! Ο γυιός μου τα όμολογους όλα... κι' ήθελε τώρα μαζί μου για να σου ζητήσει πεινά συγγνώμη... Φταίει για όλα η Μιλανέζα, η ελθινή κλέφτρα!...

Ο Γκουέφο κι' η Τσετίλια μείνανε σαστισμένοι κι' αμίλητοι, μπροστά σ' αυτή την άποκάλυψη, βλέποντας μάλιστα τη συντηρή της γράς κυρίας και του Εύγένιου.

Η Νορί, λυτρωμένη πιά από ε-
χαιρέτησε

να μεγάλο βάρος, άνασκήωσε την κ. Βάστι, την έβγαλε να καθήσει και της είπε:

— Διηγηθήτε μου ό,τι συνέβη. Εκείνη κι' ο γυιός της τα διηγήθηκαν όλα, καταλαβαίνοντας πως ήταν το άσφαλέστερο μέσον για να εξιλεωθούν άπέναντι στην κοπέλλα. Ο Γκουέφο κι' η άδελφή του κάνανε έπαγγελματίες θυμωμένες χειρονόμιες, αλλά τους συγκρατούσε η ήρεμία της Νορί.

Όταν όμως μάζανε πως τα λεφτά είχαν βρεθ' στο σπίτι της Μιλανέζας, η Νορί κι' ο πατέρας της ανταλλάξαν μια γρήγορη και εύλογη ματιά. Έκαναν κι' οι δυο συγκρούσεις την ίδια σκέψη:

«Αυτό είναι κόλπο της Τσέρε-ρε! Μας έσωσε».

Στο τέλος, ο Εύγένιος είπε στη Νορί:

— Δεν αξίζω τη συγγνώμη σας, το ξέρω! Μά ο θεός που διαβάει στις καρδιές, βλέπει τη μετάνοιά μου και έρεει πόσο θέλω να επανορθώσω το κακό που έκανα.

Θά μπορούσε να μάς καταγγείλουν για σκωφαντική δυσφημισή, πρόσθεσε η κ. Βάστι. Μά είμαι σίγουρη πως η καλή σου καρδιά δε θα θελήσει να μάς άτιμάσει... Ζήτησε μου ό,τι θέλεις. Είμαι έτοιμη να σου το δώσω!

— Δεν έχω τίποτα να σας ζητήσω, κυρία, απάντησε η Νορί μ' άξιοπρέπεια. Μου φτάνει που πεισθήκατε για την άδωότητά μου και μου ξαναδώσατε την έκτιμησή σας. Ωστόσο, δε θα ξαναρθω πιά στο κατάστημά σας, γιατί είν' άδύνατο να ξεχάσω, όσο κι' αν συχωρέσα. Στο εξής, θα εργάζομαι στο σπίτι μου και θάμαι έτσι πιά ήσυχη.

Κι' αν σας ξαναζητήσω, μπροστά στον πατέρα σας, να γίνετε γυναίκα μου... τραύλισε ο Εύγένιος.

Η Νορί τραβήχτηκε πίσω, γλυμή, ταραγμένη.

— Γυναίκα σας; φώναξε. Ό, όχι! Αυτό ποτέ! Δε σας άγαπώ, ούτε μπορώ να σας έκτιμήσω. Γι' αυτό, θάμαι καλλίτερα και για τους δυο μας να μη ξανασυναντηθούμε πιά ποτέ.

Η κ. Βάστι κι' ο γυιός της φύγανε απ' το σπίτι εκείνο άπελπισμένοι.

Μόλις βγήκανε, η Νορί έπεσε στην άγκαλιά του πατέρα της, κλαίγοντας από χαρά.

— Σώθηκα!... Σώθηκα!... φώναξε, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα. Και το χρωστάμε στην Τσέρε. Αυτή τ' άκανε όλα. Πρέπει να πάμε να την ευχαριστήσουμε.

— Βέβαια, συμφώνησε ο Γκουέφο. Έκανα άσχημα που την ύποπτεύηκα. Τι ώραία που τα κατάφερε!

Καλά θα κάνες να εργασθής στο σπίτι, μικρή μου! είπε η Τσετίλια. Ίσως, με τον καιρό, κατορθώσης ν' άνοιξης ένα δικό σου άπτελί.

— Ποιν πραγματοποιήσω αυτό το όνειρο, καλή μου θεία, ενώ ν' άποκαταστήσω τη νιότη της μητέρας μου. Ο κ. Ποντεβίκο μου είπε πως βρήκε κάποιο ίχνο του δολοφόνου, αλλά δε θέλει ακόμη να μου δώσει περισσότερες εξηγήσεις.

— Δεν άπεινθύνεται και γι' αυτή στην Τσέρε; προτείνει ο Γκουέφο. Έχω τη γνώμη πως κάτι έρεει και μπορεί να σου δώση μια καλή συμβουλή.

— Έρεει δική, μπαμπά. Αυτό θα κάνω. Το βράδυ εκείνο, η Νορί πλάγιασε ήσυχη κι' εύχασ όπνηνη και είδε εύχισμένα όνειρα. Τ' άλλα πρωί, ξεκούραστη πιά, πήγε με τον πατέρα της στην Τσέρε. Κοντά στην πόρτα της, συναντήθηκε με το Φάουστο, που τη χαιρέτησε

Έγινε άμέσως κατακόκκινη. Ο Γκουέφο την κύτταξε, έκπληκτος.

— Τον έρεεις, αυτό το νέο που σε χαιρέτησε; τη ρώτησε.

— Ναί, μπαμπά, απάντησε γλυκά η Νορί. Είναι ο γυιός του κυρίου Μανίλο Άλμπανο. Τον γνώρισα στο σπίτι του κυρίου Ποντεβίκο.

— Όμορφο παλληκάρι, παρα-
τήρησε ο Γκουέφο χαμογελώντας. Κι' έχει καλή φυσιογνωμία... Μά δεν είναι της τάξεώς μας, κορούλα μου. Πρόσεξε μην του δώσης θάρρος! Σκέψου την καυμένη τη μητέρα σου...

— Την έχω σκεφθ', μπαμπά, απάντησε σοβαρά η Νορί. Άλλ' εκείνος που ξεγέλασε και πρόδωσε τη μητέρα, δε θάτανε σαν τον κύριο Φάουστο... Θά συμφωνούσε

και σύ μαζί μου, αν τόχαπε νά τον γνωρίσεις.

— Όποτε τον έρεεις καλά, έσύ; — Όχι. Τον μίλησα μια φορά μονάχα, στο σπίτι των Ποντεβίκο. Άλλά πιστεύω πως δε γελείται, κρίνοντας τον για τίμιο παλληκάρι.

— Δεν το άμφισβητώ αυτό, καλή μου. Σου το ξαναλέω όμως, δεν είναι της τάξεώς μας. Καί καλά θα κάνες να προσέχης...

Η κοπέλλα δε μίλησε. Μά ούτε κι' ο Γκουέφο πρόσθεσε τίποτ' άλλο, γιατί είχαν φτάσει έξω απ' το μαγαζί της Τσέρε.

Δε βρισκόταν εκεί η ίδια. Άλλ' ο Νικόλας, που τους άναγκάρισε, τους είπε να περάσουν από πίσω μέρος του μαγαζιού και να την περιμένουν.

Φαίνεται πως ο γέρος τα είχε μάθει όλα, γιατί άπλωσε το χέρι του στο Γκουέφο, λέγοντάς του: — Δεν ύπομιάζεστε πιά την κυρία μου, έ;

— Καθόλου! απάντησε εκείνος. Μετανοίω να μάλιστα που της έρεθηκα άσχημα.

— Μπα, αυτή τη ξέχασε κι' έλας. Είσαι άγγελος καλωσύνης! Ο Νικόλας άφισε μονάχους τους δυο έπισκέπτες, γιατί είχε μπει στο κατάστημα μια κυρία.

— Κρίμα, είπε ο Γκουέφο στην κόρη του, που μια τόσο καλή κοπέλλα ζή μονάχη της κι' έχει κακές συνήθειες!

— Σκοπό, παρατήρησε η Νορί. Ίσως υπάρχει και στη ζωή κάποιο όδυνο μυστικό, όπως και στη δική μου...

Σταμάτησε, γιατί είχε άκουσθ' απ' έξω μια θυμωμένη γυναικεία φωνή, που έλεγε στο Νικόλα:

— Α, δεν είν' εδώ;... Πολύ καλά! Θά τη βρώ άλλη φορά... Πέστε της όμως πως πρέπει να ντρέπεται που κλέβει τους άνδρες απ' τις τίμιες κυρίες.

— Προσέχτε, πως μιλάτε! απάντησε ο Νικόλας. Η δεσποινίς Τσέρε είναι καθώς πρέπει.

— Είναι φυσικό να την ύπερασπίζετε, αφού σας έχει στη δουλειά της... Μά άσχημα να κάνω μαζί μου! Δεν τα άνεχεται, κάτι τέτοια, η κ. Ποντεβίκο!

Χτύπησε δυνατά η πόρτα του μαγαζιού κι' ύστερα άπλώθηκε σιωπή.

— Την είχα άναγνωρίσει απ' τη φωνή της, είπε η Νορί στον πατέρα της. Μά δεν πιστεύω αυτό που κατηγορεί την Τσέρε... Κι' ο Τζούλιο μάς είχε πη πως όλοι στο σπίτι τη θεωρούμε τίμια, πως είναι καλόκαρδη και σπλαχνική...

— Σχεδόν όλες οι έλαφρες γυναίκες είναι καλόκαρδες! παρατήρησε ο Γκουέφο. Ωστόσο, κάνω άσχημα να μιλάω έτσι για την Τσέρε, έπειτα απ' όσα της χρωστάμε.

Τη στιγμή εκείνη, έμπαψε η Τσέρε. Καί, είδοπιμένη απ' το Νικόλα, πέρασε άμέσως στο παραμαγαζί, άπλώνοντας τα χέρια της στη Νορί και λέγοντάς της: — Μείνατε λοιπόν εύχαριστη μένη από μένα;

— Αντί γι' άλλη άπάντησι, η κοπέλλα την άγκάλιασε με συγκίνηση, ενώ ο Γκουέφο φώναζε: — Ω, δεσποινίς, η κόρη μου σας χρωστάει κάτι περισσότερο απ' τη ζωή: την τιμή, που είναι για μένα άνώτερη από κάθε τι στον κόσμο! Η Τσέρε άνατρίχιασε, σ' αυτή τα λόγια. Ωστόσο, δε σβύστηκε το χαμόγελο απ' τα χείλη της. Άφου έσφιξε στοργικά στην άγκαλιά της τη Νορί, είπε στο Γκουέφο:

— Άξίζει ένα αυστηρό μάθημα, αυτή η 'Ορτένσια!

— Έρεεις κρύατε τα λεφτά στο σπίτι της; ρώτησε η Νορί. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! Η συνήθεια,

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΤΕ ΣΤΙΣ ΚΑΛΤΣΕΣ ΣΑΣ ΖΩΗ ΕΞΗ ΜΗΝΩΝ!

...με τη δαυματουργή σκόνη GOLD

ΠΟΝΤΟΙ - ΣΧΙΣΙΜΑΤΑ ΤΡΑΒΗΓΜΑΤΑ ΚΑΤΑΓΓΟΥΝΤΑΙ

Gold

Πάντα πρωτοπόρος ή φίρμα ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΑΚΡΗΣ, μετά την έπιβολή της έπαιναστικής φούσας ΤΕΡΥΛΕΝ, που ως γνωστόν δεν τσαλακώνει ποτέ,

Τώρα

Προσφέρεται την δαυματουργή σκόνη "ΓΚΟΛΝΤ", το δαύμα του αιώνας μας, που άπαλλάσσει τις γυναίκες από τους κινδύνους που άπειλούν τις κάλτσες.

Με την "GOLD", καταργούνται οι πόντοι τα σχισίματα και τα τραβήγματα.

Η σκόνη "ΓΚΟΛΝΤ", πλένει τις κάλτσες και δημιουργεί συνάμα μίαν αερώδη διαφανή μεμβράνη που προστατεύει τις κάλτσες από τους πόντους και από κάθε φθορά. Με την "GOLD", λύθηκε επί τέλους το πρόβλημα που χρόνια άπασχολούσε τις γυναίκες.

Προϊόν του οίκου WILLIAMS-TEXAS

ΣΚΟΝΗ "ΓΚΟΛΝΤ", Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΤΣΩΝ ΣΑΣ

Αποκλ. Αντιπροσωπεία - Πώλησις Χονδρική - Λιανική ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΑΚΡΗΣ, Έργο 536 Πλατεία Καπνικαρέας 3-Β' όροφος Τηλ. 232.785

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Rubens

CREME-POUDRE

Rubens

AWGER'S

Ρουμπενς

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

- ✓ ΚΡΑΓΙΟΝ: 37 ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ
- ✓ ΚΡΕΜΑ ΤΡΟΦΟΤΟΝΩΤΙΚΗ: ΓΙΑ ΞΗΡΑ ΔΕΡΜΑΤΑ
- ✓ ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ: ΑΠΟΡΡΟΦΑΤΑΙ & ΜΑΛΑΚΟΝΕΙ ΤΟ ΔΕΡΜΑ
- ✓ ΚΡΕΜΑ ΠΟΥΔΡΑ: ΙΔΕΩΔΕΣ ΜΑΚΙΓΙΑΖ
- ✓ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΤΡΟΦΟΤΟΝΩΤΙΚΟ: ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΗΝ ΞΗΡΟΔΕΡΜΙΑ
- ✓ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ: ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟΝ ΜΕΣΟΝ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ: ΑΝΤΙΠΡ. ΗΛ. Χ. ΓΩΓΟΣ, ΣΑΤΟΒΡΙΑΝΟΥ 4 - ΤΗΛ. 536-661

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Σ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ, ΣΠΑΝΔΩΝΗ 9 - ΤΗΛ. 72-521

Ο ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΣΑΚΚΟΣ

Η ΣΦΤΡΙΧΤΡΑ της φυλακής σφύριζε δαμονομένα κι' άδιάκοπα! "Αν και ο Χέιλς είχε απομακρυνθεί αρκετά, ωστόσο το νυχτερινό αέρας έφανε τον ήχο της ως τον πυκνό θάμνο, που πίσω του βοσκόταν. Ο Χέιλς προσπάθησε να συγκρατήσει τους χτύπους της καρδιάς του. Θαρούσε πως, αν περνούσε κανείς από εκεί, θα τους άκουγε...

Ο Χέιλς ήταν μουσκαμένος από τον ιδρώτα. Η σταχτιά στολή της φυλακής, που φορούσε, είχε κολλήσει στο σώμα του. Ο ψυχρός αέρας πάγωνε τον ιδρώτα του και τον έκανε να τρέμει. Πέρα, μακριά, άκουγόταν οι σφυρίχτρες κι' οι φωνές των άστυνομικών, που τον κληροδοσαν. "Α, είχε μελετήσει καλά την απόδρασή του! Όσοι φυλακισμένοι είχαν επιχειρήσει να δραπέτευσουν, προσπαθούσαν να περάσουν το ποτάμι και τραβούσαν στους κάμπους, μακριά από την πόλη. Αυτός όμως είχε κάνει το αντίθετο! Θα κοιμόταν στην πόλη!...

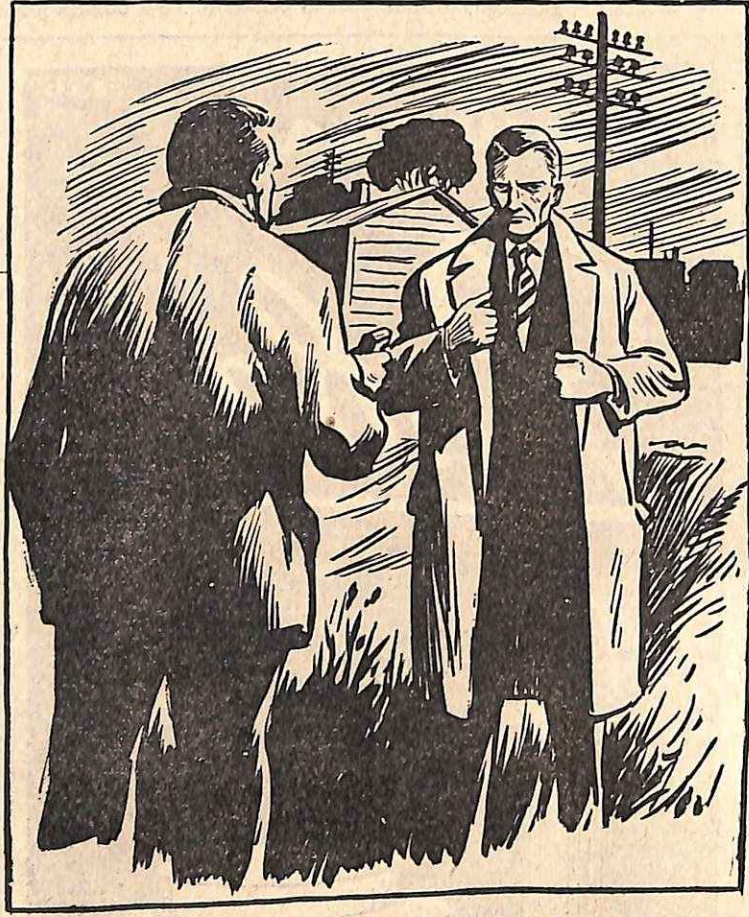
Σιγά-σιγά, η ανάσπασή του είχε γίνει κανονική. Κόφανε όμως περισσότερο. Και τί δε θάδινε για μια ζεστή φορεσιά ρούχα! Στο χέρι του κρατούσε ένα χοντρό ξύλο. "Αν περνούσε κανένας διαβάτης από εκεί, θα τούταίαν τα ρούχα, κι' άφοβα τότε θα πήγαινε στο ξενοδοχείο της μικρής πόλεως.

Την ιδέα να πάει σε ξενοδοχείο του την είχε υποβάλει η φιλενάδα του η Ρόζα. Στην άρχη του φάνηκε πως αυτό ήταν τρέλα. Η Ρόζα όμως είχε δικαίωμα. Γιατί τα φίλμα του σπίντα θα βοισχόντουσαν σε επιτήρηση. Κανένας δε θα μπορούσε να φαντασθεί πως ο δραπέτης Στίνκερ Χέιλς θα είχε τη θρασύτητα να καταφύγει στο οικογενειακό ξενοδοχείο της μικρής πόλεως, που φημιζόταν για τη φιλακή της!

Ο Στίνκερ ήξερε πως το ίδιο απόγευμα η Ρόζα έπρόκειτο να πάει εκεί στο ξενοδοχείο. Θα δήλωνε στον ξενοδόχο το όνομα «Κυρία Ολίντρερ» και πως θα περιμενε τον άντρα της με το τριάνο του μεσονυκτίου. Στο δωμάτιο, που θα νοίκιαζε η Ρόζα, ο Χέιλς θα μπορούσε να μεταμυσήσει με τα ρούχα που εκείνη θα έφανε μαζί της...

Ξαφνικά, ο κανονικός ρυθμός βηματών, που πλησίαζαν, έκανε τον Στίνκερ να κινήσει βαθύτερα μέσα στους θάμνους. Κάτω απ' το φως, που έρχιζε ο φάγος, ο Χέιλς διέκρινε τη στολή ενός χοροφύλακα. Χωρίς να υποπτευθεί πως, λίγο πιο πέρα, κρυβόταν έκείνος, που αναζητούσε, ο άγνωστος στάθηκε. Κότταξε το μεγάλο γονακό σπίντ του δρόμου και έναυτομόρφωσε. Ο Στίνκερ αναστέναξε με ανακούφιση...

Σε λίγο, άλλα βήματα άκουστηκαν. Αυτά έρχόντουσαν από την αντίθετη διεύθυνση, από το μεγάλο σκαμνιό σπίντ, που κίτταξε προσηύχοντα ο χοροφύλακας. Ο Χέιλς έριξε μια ματιά. Ο διαβάτης, που πλησίαζε ήταν υψηλός σαν αυτόν. Φορούσε φανταχτερό πανοπλό. Στο ένα χέρι κρατούσε ένα ταξιδιωτικό σάκκο και στο άλλο μια διπλοέλλα. Αυτός ο σάκκος έκανε τον Χέιλς να πάρη την άποψή του. Μ' αυτόν έφερε π' άλλανη τα ρούχα του. Έχτες που παύοιαν στο μπόι του, ο σάκκος θα συμπεριλάωνε την ταξιδιωτική του εμφάνιση. Ο διαβάτης



—Λυπούμαι, τού είπε ειρωνικά, γιατί η δική μου φορεσιά, που θα φορέσης τώρα, είναι πολύ χειρότερη από τη δική σου!..

όλο και πλησίαζε. Ο Στίνκερ παρατήρησε πως φανόταν άνησυχος. Έρχιζε ματιές δεξιά-αριστερά, μύρος και πίσω. Όταν έφτασε κοντά στο μέρος που κρυβόταν ο Χέιλς, τάχυνε το βήμα του. "Όταν κατάλληλη η στιγμή! Ο Στίνκερ έπιασε σφιχτά το ξύλο, καθώς έκανε να σηκωθεί. Έμα, καθώς έκανε να σηκωθεί, έπιασε ένας κλάδος του θάμνου, σπασε ένας κλάδος του θάμνου, γύρισε το κεφάλι του και με το φόβο κίτταξε προς το μέρος του σκαμνιού. Με γρήγορη μάστιγα κινήσι, βρέθηκε πίσω από ένα τηλεγραφικό στύλο. Είχε έτσι γυρισμένη τη ράχη του προς το Χέιλς.

Ο Στίνκερ πετάχτηκε απ' την κρηνήνα του και με το ξύλο, που κρατούσε, κατάφερε ένα δυνατό χτύπημα στην πλάτη του διαβάτη. — Ψηλά τα χέρια! τον πρόσταξε.

Ο διαβάτης, που είχε χάσει την ισορροπία του, υπάκουσε. Κι' ενώ ο Στίνκερ έψαχνε το θήμα του κι' έβαινε το περιστροφικό, που βρήκε στην τσέπη του παντοφροίου του, ο άγνωστος διαμαρτυρόταν:

—Είνα ντροπή σου, τού έλεγε, να ληστεύεις ένα γιατρό, που πηγαίνει να έπισκεφθεί έναν ετοιμοθάνατο!..

—"Α! Άφησε τα λόγια, έλεπε ο Χέιλς, πετώντας το ξύλο και κρατώντας τώρα το περιστροφικό. Και πήγαινε να σταθεί πίσω από εκείνα τα δέντρα...

Με μια κλωστή ο Στίνκερ ξε-

πρωξε το σάκκο κοντά στον τηλεγραφικό στύλο, με το σκοπό να τον πάρη, όταν θα γυόιζε. Κατόπιν πλησίασε τον άγνωστο και τού έλεγε να βγάλη τα ρούχα του.

—Λυπούμαι, έλεε ειρωνικά, γιατί η δική μου φορεσιά, που θα φορέσης τώρα, είναι πολύ χειρότερη από τη δική σου!..

Ο Στίνκερ Χέιλς είχε γίνει άφορη με πασιτή ο νευροπαθολόγος, ο διάσημος διαροκήτης Τζόου, που τόσο καιρό τώρα τον έζητοσε η άστυνομία. Μά κι' ο ταξιδιωτικός σάκκος του Τζόου έγινε άφορη με έναυτομική στη συλακή ο Στίνκερ Χέιλς.

—Ελά, έλεε, σύντομα γιατί βιάζομαι! Όταν έγινε η ανταλλαγή των ρούχων, ο Στίνκερ, με τη λαβή του όπλου, κατάφερε ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι του θύματός του. Ο διαβάτης σωριάστηκε κατά γής, αναίσθητος...

—Αμέσως ο Χέιλς, ντυμένος με το κομψό σκούρο κοστούμι και το φανταχτερό παντοφρόι του γιατρού και κρατώντας το σάκκο, προσηύχθηκε με γοργό βήμα, προς το ξενοδοχείο...

Σε λίγο, έφτασε εκεί και πήγε ίσα στο γραφείο της διευθύνσεως. Ένας μικρός υπρέτης προθυμιοποιήθηκε χαμογελώντας να τού πάρη το σάκκο. Ο Στίνκερ ανταπέδωσε το χαμόγελο του μικρού. Κι' ενώ τούδινε το σάκκο, έρχιζε συγγρόνος ένα γρήγορο βλέμμα γύρω στο χώλ...

—Αμέσως πρόσεξε πως ο άνθρωπος, που καθόταν στην άκρη του γώλ, μισοεξαισχυμένος στην πολυθρόνα, με το καπέλλο βαλμένο

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

στραβά και που τον παρακολούθουσε με αδιάφορο τάχα βλέμμα, ήταν μυστικός άστυνομικός.

Ο Χέιλς ρώτησε τον ξενοδόχο: —Μήπως έφτασε σήμερα το απόγευμα η σύζυγός μου, η κυ. Ολίντρερ;

Ο διευθυντής χαϊρέτησε και έλεγε:

—Μάλιστα, κύριε, η κυ. Ολίντρερ ήρθε και κράτησε ένα δωμάτιο. Μικρό! Όδηνυσε τον κύριο στο 6-4-7.

—'Απ' εδώ, κύριε, παρακαλώ! έλεε ο μικρός.

Βέβαιος πως θα τα κατάφερε ως το τέλος καλά, ο Χέιλς ακολουθούσε το μικρό. Σκεφτόταν με χαρά πως, μετά μισή ώρα, θα φευγε με τη φιλενάδα του τη Ρόζα Στάνον απ' την πίσω πόρτα του ξενοδοχείου, χωρίς να τους πάρη κανείς είδησι και κατοπιν θά...

Ο Στίνκερ μπήκε στο άσαναρό κι' ο μικρός τον άκολουθούσε. Τη στιγμή όμως, που έκανε να κλείση την πόρτα, ο σάκκος που κρατούσε ο μικρός, χτύπησε σ' αυτή και το περιεχόμενό του σκοοπίστηκε κάτω. Ήταν γεμάτος διαροκήτικα εργαλεία κι' άναμεσα σ' αυτά υπήρχε κι' ένα κουτί, που, πέφτοντας, άνοιξε. Κι' από μέσα ξεχύθηκαν ένα σωρό κοσμήματα! Τα πολύτιμα πετρώδια λαμποκοπούσαν κάτω απ' τα φώτα!

Ο Χέιλς είχε παγώσει από τη φρίκη του! Και, πρην άκομη προσπάση να συνέλθη από την κατάρληξή του, ένα βαρύ χέρι έπασε πάνω στον ώμο του. Σαστισμένος γύρισε και κίτταξε το μυστικό άστυνομικό, που τού έλεγε κοροϊδευτικά:

—Έτσι, λοιπόν, φιλαράκο μου Τζόου, καλά το υπονέστημα πως ήσουν έσπ! Γνώρισα το ώραίο φανταχτερό έπαυφόρο σου!

Κι' ενώ ο Χέιλς, με τις χειροπέδες στα χέρια, προχωρούσε προς την έξοδο του ξενοδοχείου, άναμεσα στο μυστικό άστυνομικό και το θυρωρό, έβω στο δρόμο άκουγόταν η φωνή ενός μικρού μάγκα, που φώναζε:

—Πιάσανε το δραπέτη της φυλακής! Πιάσανε τον κατάδικο!

Ο Στίνκερ Χέιλς είχε γίνει άφορη με πασιτή ο νευροπαθολόγος, ο διάσημος διαροκήτης Τζόου, που τόσο καιρό τώρα τον έζητοσε η άστυνομία. Μά κι' ο ταξιδιωτικός σάκκος του Τζόου έγινε άφορη με έναυτομική στη συλακή ο Στίνκερ Χέιλς.

ΧΕΝΡΤ ΟΤ-Ι-ΛΙΑΜ Σ

200 ΣΕΛΕΣ ΠΑΝΩ Σ' ΕΝΑ ΣΚΟΙΝΙ!

Ο Γάλλος ισοροπιστής Άνολ Ρεσατέν κατέριψε το παγκόσμιο ρεκόρ ισοροπίας πάνω σε σκοινί. Σε μια τελευταία επίδειξή του, έμεινε ταλαντευόμενος πάνω σ' ένα σκοινί, σε ύψος 8 μέτρων από το έδαφος, επί 200 συνεχείς ώρες, δηλαδή επί 8 ημέρες και 8 ώρες! Σ' αυτό το διάστημα, τρεφόμενος με μερικάς συνθετικές τροφές, που είχε σ' ένα σάκκο, που κρεμόταν από το λαμύ του. Άγόμεσα σ' αυτές περιλαμβανόταν έλάνιστα ήγυα και καθόλου οινόπνευμα. Το προσηύχον ρεκόρ κατείχετο από το Σουηδό Ρούντε Όλσον, με 101 ώρες και 25 λεπτά.

ΓΙΑ τὰ εκατομμύρια τών άκροτηριασμένων που υπάρχουν, σ' όλον τον κόσμο, γεννήθηκε τελευταία μια καινούργια έλπίδα. Σ' ένα Ινστιτούτο της Μόσχας κατασκευάσθηκε το πρώτο τεχνητό χέρι, που οι κινήσεις του κατευθύνονται άμεσα από τον εγκέφαλο του ανθρώπου, που το χρησιμοποιεί.

Και σ' αυτό έγκειται η μεγάλη του πρωτοτυπία. Τά τεχνητά χέρια, που υπήρχαν ως τώρα, έτελούσαν ώριμένες υποτιτωδεις κινήσεις, που προσδιορίζονταν από επιτυχεις συνδυασμούς του ίδιου του μηχανισμού τους. Ένώ στο καινούργιο ρωσικό τεχνητό χέρι τις κινήσεις τις διατάσσει το μυαλό. Πρόκειται, φυσικά, άκομη για ένα πρώτο «δείγμα», που είναι επιδεικτικό, όμως, τελειοποιήσεων και επέκτασεων. Γιατί, μετά το τεχνητό χέρι, θα είναι δυνατόν να κατασκευασθούν τεχνητά πόδια, που θ' άντικαταστήσουν τὰ σημερινά βαριά και δύσκολα.

Το τεχνητό χέρι πραγματοποιήθηκε χάρις σε μια καινούργια έπιστήμη, που βολέκεται άκομη στα πρώτα της βήματα, τη βιοηλεκτρική.

Ός γνωστό, κάθε κίνηση του σώματος πραγματοποιείται με ηλεκτρικές παρορμήσεις, που ξεκινώντας από τον εγκέφαλο, φτάνουν στα όργανα, που πρέπει να τις εκτελέσουν. Και μια κίνησή μας δε μπορεί να γίνει διαφορετικά. Γίνεται, δηλαδή, το ίδιο όπως και με μια μηχανή, που λειτουργεί με ηλεκτρισμό. Η διαγέτευσι του ηλεκτρισμού ρεύματος είναι άπαραίτητη για άποιαδήποτε κίνηση, άκομη και την πιο μικρή.

Έκπνώντας απ' αυτή την άρχη, οι Ρώσοι έπιστήμονες μελέτησαν τις βιοηλεκτρικές παρορμήσεις, που ξεκινούν άδιάκοπα από τον εγκέφαλο, διευθυνόμενες προς την περιφέρεια του ανθρώπινου σώματος.

Τά πειράματα, που έκαναν, λοιπόν, τους έδειξαν, ότι είναι δυνατόν να συγχρονισθούν τὰ ηλεκτρικά σήματα του εγκεφάλου με ένα μηχανικό κατασκευάσμα, σε τρόπο που το τελευταίο να εκτελή τις διαταγές, που προέρχονται από το κεντρικό όργανο της νούσεως.

Άλλ' από τη θεωρία ως την πράξη, το βήμα ήταν τεράστιο. Τά έκπνέματα από τον εγκέφαλο κίματα, είναι άσημαντα από την άποψη της έντασεως, και θά χρειάζονταν όργανα έξαιρετικώς ευάισθητα, για να μπορούσαν να τὰ συλλάβουν.

Αυτά τὰ όργανα, ωστόσο, οι Ρώσοι έπιστήμονες, έπειτα από πολυτείες και έπιμονες προσπάθειες, κατόρθωσαν να τὰ κατασκευάσουν. Παρουσίασαν έτσι το πρώτο τεχνητό χέρι, που κινείται από τον εγκέφαλο.

Γιά τη στιγμή, τὰ πρώτα τεχνητά χέρια, που κατασκευάσθηκαν, προσρίζονται για τους ανθρώπους, που έχουν χάσει το χέρι τους λίγο πιο πάνω από τον καρπό. Ο άνάπηρος περνάει στο άκροτηριασμένο χέρι του ένα μεταλλικό βραχιόλι, που δέχεται τις έκπνέμενες από τον εγκέφαλο ηλεκτρικές παρορμήσεις και τις διοχετεύει προς το τεχνητό χέρι.

Απ' αυτή τη στιγμή, δε χρειάζεται παρὰ να σκεφθεί μια ώριμένη κίνηση, όπως κάνει κι' ένας κανονικός άνθρωπος. Η διαταγή, που ξεκινάει από τον εγκέφαλο, φτάνοντας στο ηλεκτρικό βραχιόλι, παραλαμβάνεται από ένα μετασχηματιστή. Έκει, η διαταγή ενισχύεται σε τρόπο ώστε να μπορεί να θέση σε κίνηση τον μικροσκοπικό κινητήρα, που βρίσκεται μέσα στο τεχνητό χέρι. Το χέρι αυτό εκτελεί τότε με ταχύτητα και άκριβεια την κίνηση που προστάζει ο εγκέφαλος. Η κίνηση μεταβιβάζεται πρώτα στον καρπό και από εκεί στα δάκτυλα.

Στο πρώτο υπόδειγμα, τὰ δάκτυλα δεν έχουν άπόλυτη άνεξαρτησία, όπως συνιβαίνει στον κανονικό άνθρωπο. Κινούνται όλα μαζί. Ο αντίχειρ, όμως, έχει μεγαλύτερη άυτονομία και μπορεί να υποδοθήσει τις κινήσεις των άλλων δακτύλων.

Το τεχνητό χέρι μπορεί να χειρευθή με τον ίδιο άκριβώς τρόπο, όπως κι' ένα κανονικό χέρι και μάλιστα να κινήσει το έλδος της χειομαρίας (θεωμή, άπονη, με δόξαληξη την πλάμη, με την άκρη των δακτύλων, κλπ.). Μπορεί να πιάνει ένα κοστανάλλιο ποτηρι και να τού φέρη στα χείλη. Μπορεί άκομη να πιάνει ένα όγκωδες βιβλίο, να σηκώσει μια τράντα ή μια μικρή βαλίτσα, να γυρίσει το διακόπτη του ηλεκτρισμού, να έτελέσει διάφορες οικιακές εργασίες, κλπ. Άκομη και το γράμμο είναι σχετικα εύκολο.

Γιά να γίνουν όλα αυτά άπαιτείται, βέβαια, κάποια έξάσκηση. Στην άρχη, ο άνάπηρος διατάζει, γιατ' δεν έξορει τί μπορεί να κάνει με το τεχνητό χέρι του και πως να ενεργήσει στην

ΤΟ ΤΕΧΝΗΤΟ ΧΕΡΙ

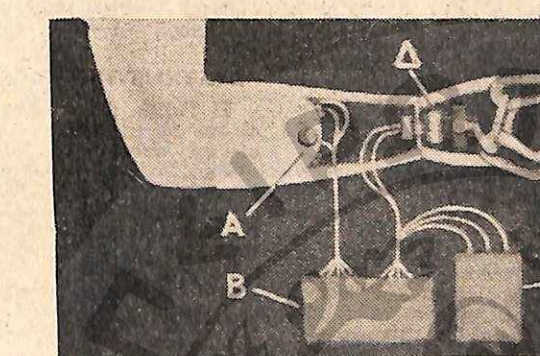
ΚΑΤΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΓΚΕΦΑΛΟ

κάθε συγκεκριμένη περίπτωση. Έξοικειώνεται, όμως, βαθμιαία και εκτελεί κινήσεις, που του φαινόταν πρην άκατάφοτες.

Το τεχνητό αυτό χέρι προσέλασε μένιστο ενδιαφέρον στις Ένωμένες Πολιτείες και τη Γερμανία.

Οι Ρώσοι έπιστήμονες άσολογούνται τώρα με την τελειοποίησή του και πιστεύουν, ότι πολύ

Να πως γίνεται η λειτουργία του τεχνητού χεριού. Το ηλεκτροδίο Α που βρίσκεται πάνω στο μεταλλικό βραχιόλι παραλαμβάνει το ηλεκτρικό ρεύμα που προέρχεται από τον εγκέφαλο και το μεταβιβάζει στον μετασχηματιστή Β. Το ρεύμα αυτό ενισχυόμενο από τη μπαταρία Γ διοχετεύεται κατόπιν στον κινητήρα Δ, που κάνει το χέρι να εκτελή την επιθυμητή κίνηση.



Ο ΣΟΛΟΜΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Γιατί δεν ήθελε να παντρευτεί

Ο ΣΟΛΟΜΩΝ δεν ήθελε να παντρευτεί, γιατί δεν είχε έμπιστοσύνη στις γυναίκες. —Θα σάς άποδείξω, έλεπε, πως οι γυναίκες είναι άπιστες. Πηγαίνετε να μου φέρετε τον καλύτερο σύζυγο της Ιερουσαλήμ. Ένα σύζυγο που νάχη την καλλίτερη γυναίκα.

Βρήκαν ένα τέτοιο σύζυγο και τον έφεραν μπροστά στο Σολομώντα.

—Πάρε το σπαθί μου, τούπε ο βασιλιάς, κι' αν αύριο το πρωί μου φέρης το κεφάλι της γυναίκας σου, θα σε κάνω πανίσχυρο πρῶτο-πουργό!

Ο ταπεινός άνθρωπος πήρε το σπαθί κι' έφυγε. Γύρισε σπίτι του άμλητος και λυπημένος. Ένα τρομερό δίλημα τον βασάνιζε. Άγαπούσε τη γυναίκα του, αλλά και ο πειρασμός ήταν μεγάλος. Πέρασε μια νύχτα άγώνιας. Όταν πλσίαζε να έμμερση, σήκωσε το σπαθί ν' άποκεφαλίση τη γυναίκα του, αλλά ξαφνικά το χέρι του παράλυνε. Τα μαλλιά της γυναίκας του είχαν πέσει πάνω στα δυο παιδιά τους, που κρατούσε σφιχτά στην άγκαλιά της, σά νάθελε να τὰ ζεστάνει.

Ένα άναφύλλητο, φούσκωσε το στήθος του και πέταξε το σπαθί μακριά του.

—Πού είναι το κεφάλι της γυναίκας σου; τον ρώτησε το πρωί ο Σολομών.

—Δεν είχα τη δύναμη, βασιλιά μου. Τη λυπήθηκα... άπάντησε κλαίγοντας. Τότε ο Σολομών γύρισε, κίτταξε τη μάννα του και τον Ιεροβάακαλ Σαμεί, που τον συμβούλευαν να παντρευτεί και τούς έπαι:

γοήγορα θα κατασκευάσούν τεχνητά χέρια ίκανά για όλες τις εργασίες, άκομη και τις πιο βαρείες, όπως είναι οι γεωργικές. —Η μέθοδος, που θα ακολουθηθή είναι πια γνωστή. Μετά τὰ χέρια θά περάσουν στα πόδια, για τὰ όποια άλλωστε, έχουν γίνει ένδιαφέροντα πειράματα ως τώρα. Έτσι, ο άκροτηριασμός των μελών δε θα μεταβάλλη τον άνθρωπο σε άνάπηρο, όπως γινόταν στο παρελθόν.

Το μηχανήμα αυτό δείχνει τη λειτουργία του τεχνητού χεριού. Μία συσκευή απομεινεται τις ηλεκτρικές παρορμήσεις του εγκεφάλου. Αυτές οι παρορμήσεις, μετασχηματιζόμενες και ενισχυόμενες, φθάνουν κατόπιν στο τεχνητό χέρι, που όπως δείχνει η εικόνα, σηκώνει ένα ποτήρι με νερό.



—Νά ένας καλός άντρας μέσα σε χίλιους. Άφισε να περάση μια βδομάδα κι' έστειλε και φώτασε κρυφα τη γυναίκα του ίδιου ανθρώπου.

—Άγαπάς τον άντρα σου; τη ρώτησε.

—Τον λατρεύω, βασιλιά μου. Είναι ο πατέρας των παιδιών μου!

—Άκουσε, της έπαι ο Σολομών. Η όμορφιά σου θάμπεσε τὰ μάτια μου. Πάρε αυτό το σπαθί κι' αν αύριο το πρωί μου φέρης το κεφάλι του άντρα σου, θα σε πάρω γυναίκα μου και θα σε κάνω βασίλισσα!

Η γυναίκα πήρε το σπαθί, γύρισε βιαστικά στο σπίτι της, έτοιμασε ένα γιορτινό τραπέζι, το στόλισε με λουλούδια κι' όταν γύρισε ας πού τη δουλειά του ο άντρας της, τού έπαι:

—Κορώνα της κεφαλής μου, γλυκειά μου άγάπη, έλα! Έλα να φάμε, να πιούμε, να πνίσουμε στο κρασί τις ψυχές μας και ν' άφίσουμε τις καρδιές μας ν' ένωθούν στη χαρούμενη αυτή νύχτα...

Ο άντρας ήπιε, έμυσε κι' όταν έπεσε σε βαθύ ύπνο, η γυναίκα του πράβηξε το σπαθί για να τού κόψη το κεφάλι. Με ο Σολομών της είχε δώσει ένα ακοριασμένο παλιό σπαθί, που δεν έκοβε. Ο άντρας της μόλις ένωσε το κρῖσ σίδερο στο λαμύ που έσηπνε και τὰ μάντεψε όλα.

—Εγώ τη λυπήθηκα, έπαι την άλλη μέρα στο Σολομώντα. Αυτή δε με λυπήθηκε. Ήταν έτοιμη να με σφάξη!...

Τότε ο βασιλιάς γύρισε σ' εκείνους που τον πίεζαν να παντρευτεί και τούς έπαι:

—Όταν η καλλίτερη γυναίκα έκανε έτσι, σάς άφίνω να φαντασθώτε τί μπορούν να κάνουν οι άλλες!



Ο λύκος είναι από τα πιο άγρια ζώα. Δε σκοτώνει μόνο για να χορέσει την πείνα του, αλλά και για να ικανοποιήσει τα αιμόδωρα ένστικτά του. Η θεία του αίματος τον μεθώνει.

Ο ΜΠΙΤΦΟΝ γράφει για το λύκο: «Είναι έχθρος κάθε κοινωνίας. Αποφεύγει, μάλιστα, να κάνει συντροφιά και με αυτά τα ζώα του είδους του. Αποκρουστικός καθ' όλα, με ύψος ύπνου, θνήσκη, φωνή τρομακτική, όση ανυπόφορη, έντικτα διεστραμμένα, είναι μισητός, βλαβερός όσο και άχρηστος μετά το θάνατό του». Ως προς το τελευταίο, ο Γάλλος ιστοριοδίφης, έχει, βέβαια, άδικο, γιατί από το δέρμα του λύκου κατασκευάζονται τμήματα και χονδρά γάντια.

Ο λύκος, πάντως, είναι το ζώο που ο άνθρωπος το κυνήγησε περισσότερο από κάθε άλλο και μάλιστα μέχρις εξοντώσεως, όχι, βέβαια, για να χρησιμοποιήσει το δέρμα του, αλλά για να απαλλαγεί από έναν τρομερό έχθρο.

Οι λύκοι δὲ βρίσκονται μόνο σ' όρισμένη περιοχή, όπως συμβαίνει μ' άλλα ζώα. Ήταν εξαπλωμένοι άλλοτε σ' ολόκληρη την επιφάνεια του πλανήτη μας, από τους Πόλους ως τον Ισημερινό, σε αναρίθμητες ποικιλίες.

Σήμερα βρίσκονται κυρίως στη Σιβηρία, στις Σκανδιναβικές χώρες, στον Καναδά, στη βόρεια Αμερική, στην Ιαπωνία, στην Ιταλία, στα Καρπάθια, στη Βαλκανική και σ' όρισμένες περιοχές της Ελλάδος (ιδίως τη Θεσσαλία και Μακεδονία).

Οι καταστροφές, που έκαναν οι λύκοι ήταν τόσο μεγάλες ώστε, στα παλιά χρόνια, είχαν δοξασθεί ειδικά σφάλματα, για την εξόντωσή τους. Έτσι, ο Κάρολος ο Μέγας είχε συγκροτήσει το σώμα των καλούμενων Δονπαρίων, που ή αποστολή τους ήταν να νιώζουν μέσα στα δάση, είτε μόνοι, είτε καθ' ομάδες, και να εξοντώνουν τους λύκους.

Οι λιμοκονημένοι εξακολούθησαν να υπάρχουν στη Γαλλία ως τον περασμένο αιώνα.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι οι λύκοι έμπαιναν παλιότερα και μέσα στο Παρίσι. Το «Ημερολόγιο ενός παρισινού αστού» αναφέρει, ότι οι λύκοι κατασπάραζαν, καθ' τη 1439, δεκατρία άτομα μεταξύ των Μοναχότονης και της πόλης του Αγίου Αντωνίου.

Ο ΑΓΡΙΑΝΟΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΚΡΕΖ
Αναφέρονται, έξ άλλου, περι-

πτώσεις άγριανθρώπων, που συν- λούσαν με λύκους ή που είχαν αγέλες απ' αυτά τα ζώα στην ύπηρεσία τους και τα χρησιμοποιούσαν για να τρομοκρατούν τους χωρικούς. Μια τέτοια περίπτωση αναφέρει ο γιατρός Βενσάν. Έπρόκειτο για κάποιον Μπουριετού, που ζούσε σε μια σπηλιά, στην περιοχή του Κορέ, μαζί με έννια μεγάλους λύκους. Ένα χειμωνιάτικο βράδυ, ο γιατρός Βενσάν γύριζε με το άλογό του από ένα χωριό, όπου είχε πάει για να επισκεφθεί κάποιον ασθενή. Καθώς περνούσε από το δάσος του Σαιντ-Ισιέ, είδε τον Μπουριετού που είχε ανέβει μια μεγάλη φορτία και ζεστανόταν μαζί με τους λύκους του. Το άλογό του τρέμαξε και ήθελε να γυρίσει πίσω. Αλλά ο άγριανθρώπος αναγκάστηκε το γιατό και του φώναξε:

— Μη φοβάσαι. Δεν είσαι δ γιατρός της Μαιζόνις, που μου έδωλες πέρυσι ένα δόντι, χωρίς να μου πάσης τίποτα;... Θα σου δώσω δυο από τα ζώα μου, για να σε συνοδεύσουν ως το σπίτι σου. Πρόσεξε, όμως, μην πέσης κάτω από το άλογό σου, γιατί τότε δεν εγγυώμαι για τίποτα.



Όταν το χιόνι είναι πυκνό, ο λύκος πλησιάζει στα χωριά και περιμένει την κατάλληλη στιγμή για να επιτεθεί.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

Ο γιατρός δὲ θά επιθυμούσε να έχει παρομοίους συνοδούς, αλλά ήταν υποχρεωμένος να τους δεχθή. Τα δυο ζώα τον συνόδευαν ως το σπίτι του κι' έπειτα έφυγαν.

Με ποιο τρόπο ο Μπουριετού είχε εξημερώσει τους λύκους του; Άγνωστο! Το γεγονός είναι, ότι τον υπάκουαν σαν τα πιο πιστά σκυλιά. Εφρόντιζε, άλλωστε, για την διατροφή τους και τους οδηγούσε ο ίδιος στα μέση, όπου έβοσκαν πρόβατα ή άλλα ζώα. Τους άφηγε τότε ελεύθερους να χορέψουν την πείνα τους.

Ο άγριανθρώπος αυτός κοιμόταν ανάμεσα στους λύκους του κι' είχε μετ' ε- διαίρεση συνθηματική γλώσσα για να μπορέ να συνεννοηθεί μαζί τους.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΗ ΕΞΟΝΤΩΣΙΣ

Η Γαλλία και η Αγγλία είναι οι δυο χώρες, όπου δεν υπάρχουν σήμερα λύκοι.

Στη Γαλλία, ο τελευταίος λύκος σκοτώθηκε το 1946, στην περιοχή της Δορδώνης. Οι πρόγονοί του είχαν κατασπαράξει, το 1914, ένα κοριτσάκι και το 1918 μια νεαρή γυναίκα.

Συστηματική καταδίωξη των λύ- κων έγινε επίσης στην Αγγλία. Σύμφωνα με τι επίσημες πληρο-

φορίες, οι δυο τελευταίοι λύκοι εξοντώθηκαν ο ένας στη Σκωτία το 1680 κι' ο άλλος στην Ιρλανδία το 1710. Έκτοτε, δεν έανα- εμφανίστηκαν λύκοι στις βρετανικές γήσους.

Εξοντωτικός αγών' εναντίον των λύκων συνεχίζεται από πολλά χρόνια και στη Ρωσία. Σύμφωνα με τις επίσημες στατιστικές, μόνο κατά το 1932, οι λύκοι κατεσπάραξαν στην περιοχή της Σοβιετικής Ρωσίας 560.000 αίγοπροβάτα και άλλα ζώα!

ΣΤΗ ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ ΣΤΕΠΠΑ

Μιά άριστοφυσηματική περιουσία του τρόπου, με τον οποίο γίνονταν άλλοτε το κυνήγι των λύ- κων στη Ρωσία, άφησε ο Άλέξ- ξανδρος Δονιάς, πατήρ, που είχε πάει εκεί κατά το 1850.

«Το κυνήγι των λύκων, μαζί με το κυνήγι της αρκτοειδούς—γράφει—είναι από τις πιο άγρια επιμέλειες διασκέδαστες των Ρώσων. Αλλά, όπως αυτοί οι απόγονοι του θουλι- κού Ρούρικ αγαπούν τον κίνδυνο για τον κίνδυνο, έχουν επινοήσει έναν τρόπο κυνηγιού, που προσφέ- ρει δυο κινδύνους ταυτόχρονα. Ο ένας συνίσταται στο να καταφραγεί ο κυνηγός από τους λύκους, ο- πως ο Λατίνος αυτοκράτωρ της

Κωνσταντινουπόλεως Βαδουίος δ' Ιος. Ο δεύτερος συνίσταται στο να αγαποδογιοιστή το άμαξι του και να διαμελισθή, όπως έγινε με τον Τηπόλυτο, το γιό του Θεσέως.

Οι Ρώσοι δεν κυνηγούσαν τους λύκους, Εκείνο που επιδίωκαν ήταν να κυνηγηθούν οι ίδιοι από τους λύκους. Στο κυνήγι αυτό διεκδύνονταν σε κάθε στιγμή τη ζωή τους. Αλλά απέκομιζαν μια πολύ πλούσια λεία, αν, βέβαια, κατόρθωναν να τα βγάλουν πέρα ως το τέλος. Πρόκειται για άλλη- θινό μακελειό.

Το κυνήγι του λύκου γίνεται το χειμώνα, όποτε η έλλειψη τρο- φής κάνει αυτό το ζώο πιο άγριο. Τρεις ως τέσσερις κυνηγοί ανε- βαίνουν σε μία τρούα, που τη σέρνουν τρία άλογα. Το μικρό αυτό όχημα, τρέχοντας, μοιάζει με πελώρια βεντάλια. Ένας άμαξας, που πρέπει να είναι πολύ έμπει- ρος, οδηγεί την τρούα. Στο πλά- μερος δένουν μ' ένα σχοινί ή, για πιο μεγαλύτερη ασφάλεια, με μια αλυσίδα, που πρέπει να έχουν μήκος πάνω από 10 μέτρα, ένα ζωντανό γουρούνι. Αυτό το γου- ρούνι το έχουν πάνω στην τρούα, όπου να φτάσουν στο δάσος και μόνον τότε το αφήνουν. Το δια- τικισμένο ζώο, εκπληκτο γι' αυτή την εαρινική κακομεταχείριση, ά- ρχίζει να φωνάζει. Οι φωνές του προκαλούν την εμφάνιση ενός λι- κού, που τρέχει πίσω από την τρούα για να τη φθάσει. Ο ά- μαξας μαστιγώνει τότε τα άλογά του, για να τρέξουν πιο γρήγορα. Σε λίγο, εμφανίζεται δεύτερος λύ- κος κι' έπειτα τρίτος και τέτα- ρτος. Η τρούα τρέχει πάντα κι' οι λύκοι γίνονται δέκα, πενήντα, εκατό, διακόσιοι. Ένας καλός ά- μαξας φροντίζει να τρέχει άρκετά γρήγορα, σε τρόπο, που οι λύκοι να μη μπορούν να φτάσουν το γου- ρούνι και άρκετά άργα για να μη χάσει την επαφή μ' αυτούς.

Όταν το κοπάδι μεγαλώσει, οι κυνηγοί αρχίζουν να πυροβολούν. Δέ χροιάζεται να σκοπεύουν. Το καλύτερο είναι να οίγνουν στο σωρό. Το γουρούνι σκουίζει, τα ά- λογα χροειτίζουν, οι λύκοι ουρ- λιάζουν και τα τουφέκια χτυπάνε αδιάκοπα. Είναι ένα εκπαικτικό κοινότοπο.

Όσο ο άμαξας είναι κύριος της καταστάσεως, όλα πάνε κα- λά. Αλλά, αν από κάποια άπροσε- ξία, η τρούα αναποδογιοισθή, τό- τε όλα τελειώνουν με τον πιο τρα- γικό τρόπο... Την επομένη, τη μεθεπομένη ή έπειτα από δυό ή τρεις μέρες, κάποιος άλλος κυνηγός θα βρούν τυχαία τους σκελετούς των συναδελφών τους και των άλ- λων, μαζί με τα πτώματα των σκοτωμένων λύκων και τα συν- τμήματά της τρούας.

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΤΕΙΑ
Κάτι παρόμοιο, συνεχίζει ο Δονιάς, κόντευε να πάθη τον πε- ρασμένο χειμώνα ο πολυγώνυ Ρε- πνίν, που θέλησε να κυνηγήσει τους λύκους στην άδερανη στέππα, που απλώνονταν πέρα από τα κτήματά του. Είχε πάρει μαζί του δυο φί- λους του, Καθένας τους είχε από δυο τουφέκια με 150 σφαίρες το καθένα. Ο Ρεπνίν πήρε θέσι στο πίσω μέρος της τρούας κι' οι δυο φίλοι του στά πλάγια.

Είχε νυχτώσει για καλά, όταν έφτασαν στη σκεπασμένη από το χιόνι στέππα. Η σελήνη έλαμπε στον ουρανό και το χιόνι, που αντανακλούσε τις ακτίνες της, δυνά- μωνε τη λαμπή της. Θά νόμιζες πως ήταν ήμερα... Αφού νόμισες άρκετά μέσα στην άπραντη αυτή ένοια, οι κυνηγοί άφισαν το γου- ρούνι, που άρχισε άμέσως να φων- αίζει. Πέρα, στο βάθος, εμφανί-

στηκαν μερικοί λύκοι, που ήταν, όμως, διατακτικοί και παρακολού- θουσαν από απόσταση την τρούα. Αλλά, σιγά-σιγά, ο αριθμός τους μεγάλωνε. Σεθάρωναν τότε κι' άρχισαν μιά συστηματική κατα- δίωξη.

Οι κυνηγοί άρχισαν, τέλος, το μακελειό. Αλλά, μ' όλο που οι σφαίρες τους ευρίσκοντο στο στομά- χι, ο αριθμός των λύκων μεγάλωνε από στιγμή σε στιγμή. Από παν- τού εμφανίζονταν καινούργια κο- παδιά... Σχημάτιζαν τώρα πίσω από την τρούα ένα τεράστιο μω- σφέγγαρο, που οι δυο άρκροι του κόντευαν να φτάσουν στο ύψος των άλσων. Οι κυνηγοί έφριχναν πάντα. Αλλά, οι λύκοι δεν υποχω- ρούσαν ούτε ελαττώνονταν. Θά ήταν τώρα δυο ως τρεις χιλιάδες, που μούγκριζαν σαν τη φουρτου- νιασμένη θάλασσα.

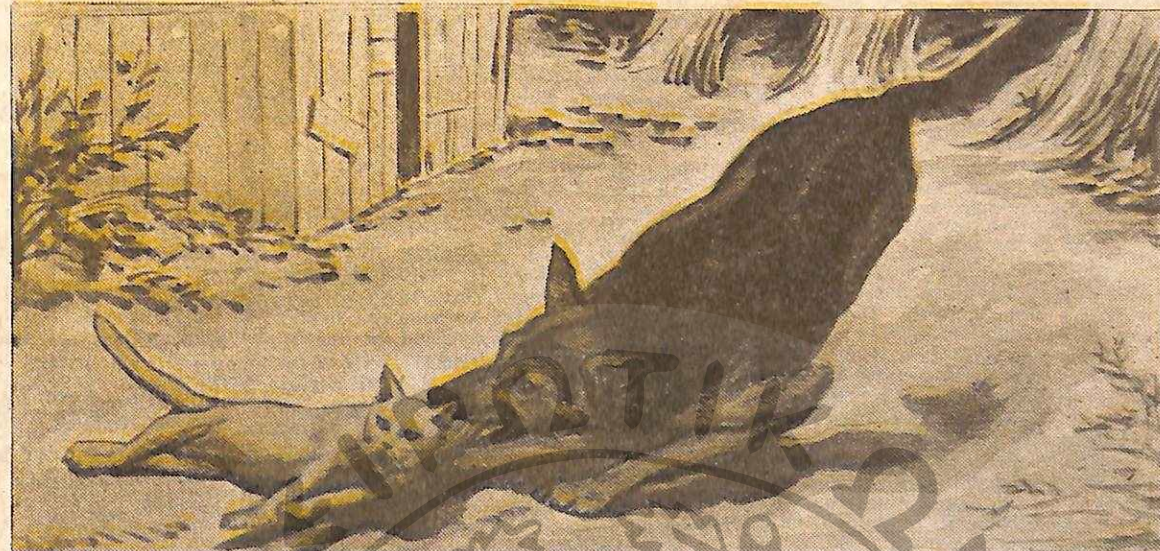
Ο πολυγώνυ Ρεπνίν, για να μπορέσει ν' ανακόψει την όρμη- τους, ανέβασε το γουρούνι στην τρούα. Αλλά του χάσαν. Οι κυ- νηγοί είχαν εξαπληθεί πιά πάνω από τις μισές σφαίρες τους και τα δυο κέρατα του μωσφέγγαρου

Εδραρισθ, άφέντη.
Ο Ίδαν χτύπησε κάμποσες φο- ρές το μαστίνιό του στον άέρα, για να κάνει τα άλογα να τρέ- ζουν πιο γρήγορα. Έκανε κατόπιν μιά μεγάλη στροφή και διέφυγε την τρούα πάνω στο ένα από τα δυο κέρατα του μωσφέγγαρου. Οι κυνηγοί έτοιμάσθηκαν να οίξουν.

Μη, για τ' όνομα του Θεού, τους φώναξε ο Ίδαν. Έμ- πιστευθήτε σε μένα!

Οι λύκοι τάχασαν βλέποντας αυτή την απότομη στροφή, που εί- χε κάνει η τρούα κι' άπισθοχώ- ρησαν με μεγάλη άταξία, για να την άφισουν να περάσει. Η πα- ράταξή τους διασπάσθηκε άμέσως κι' έμειναν γι' άρκετες στιγμές άναποφάσιστοι, μη έξροντας τί έ- πορε να κάνουν. Στο διάστημα αυτό, η τρούα διέτρεξε πάνω από ένα χιλιόμετρο.

Οι λύκοι συνήλθαν, τέλος, από την κατάπληξή τους, άνασυγκρό- τησαν την παράταξή τους κι' άρ- χισαν να τρέχουν και πάλι. Αλλά ήταν πιά άργά... Η τρούα άπο- μακρινόταν όλοένα κι' έπειτα από κάμποση ώρα έφτασε στον πύργο.



Ο λύκος, όταν είναι πεινασμένος δεν διστάζει ν' άρπάξει από τα χωριά όποιο ζώο βοή μπροστά του.

κόντευαν να ξεπεράσουν την τρού- α. Οι λύκοι θά σχημάτιζαν έτσι έναν κύκλο γύρω στους κυνηγούς και καμιά σωτηρία δὲ θά ήταν πιά δυνατή... Τα άλογα, ξετρολ- λαμένα από τον τρομό τους, έτρο- χαν σά βολίδες. Καί ύπηρχε ο κίνδυνος κάποιο άπ' αυτά να πα- ρασταθή και να σωριασθή κάτω.
— Ποιά είναι η γνώμη σου, Ίδαν; ρώτησε ο Ρεπνίν τον άμα- ξά του.

— Νομίζω, ότι την έχουμε ά- σχημα, άπάντησε ο Ίδαν.

— Τι φοβάσαι;

— Τα πάντα. Οι λύκοι πλη- θύνουν από στιγμή σε στιγμή. Σε λίγο θά μας περικλωθούν.

— Είσαι σίγουρος για τα άλο- γά σου;

— Άζομη ναί. Αλλά δεν έσ- ρω αν θά μπορώ να είμαι σε λίγο.

— Τι νομίζεις πως πρέπει να κάνουμε;

— Πρέπει να γυρίσουμε στον πύργο.

— Πώς είναι δυνατόν; Για να γυρίσουμε στον πύργο, πρέπει να περάσουμε άνάμεσα από τη θάλασ- σα των λύκων.

— Αν μ' άφίστετε ελεύθερο να κάνω ό,τι θέλω, νομίζω πως θά τα καταφέρω.

— Σου έμπιστεύομαι τη ζωή- τιν συντόφον μου και τη δική μου, Ίδαν!

Την άλλη μέρα, ο πολυγώνυ Ρεπνίν έπισκεψθηκε έμπειρος, μα- ζι με πολλούς φίλους του, το πε- δίο της νυχτερινής μάχης. Βρή- καν εκεί τα κόκκαλα άπεροδιώ- σίων λύκων. Ήταν οι λύκοι, που είχαν σκοτώσει το προηγούμε- νο βράδυ οι κυνηγοί και που οι συν- τρούφοί τους, άφου κοροάστηκαν να κυνηγήνε την τρούα, τους εί- χαν κατασπαράξει.

ΣΚΥΛΙΑ ΚΑΙ ΛΥΚΟΙ

Ο λύκος και το σκυλί άνήκουν στην ίδια οικογένεια. Μεταξύ αυ- τών των δυο ζώων, όστόσο, άπά- ρχει ένα τρομερό μίσος. Αλλά έ- κεινο που θά φανή παράξενο είναι, ότι τα σκυλιά δείχνονται πιο θα- ραλά από τους λύκους. Οι λύκοι, άνάθεμα, άποφενίζουν να τα βά- λουν με τα σκυλιά. Και, για το λόγο αυτό, ένα καλό σκυλί είναι ο άσφαλέστερος φρουρός ενός κο- παδιού.

Κοπάδια από ειδικευμένα σκυ- λιά κατά των λύκων, χρησιμοποι- ούσαν και οι Πολωνοί εναντίως

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΣΤΟΝ ΚΑΝΑΔΑ
Στον Καναδά, όπου υπάρχουν άκόμη άσθνοιοι λύκοι, οι κυνηγοί καταφεύγουν στις παγίδες. Σε μιά όρισμένη περιοχή τοποθετούν κατά διαστήματα μεγάλα κομμά- τια από σαφάνα ζώα, που τα δένουν με σχοινιά. Όταν οι λύκοι

πλησιάζουν, οι κυνηγοί, που είναι κρυμμένοι πίσω από ένα φράχτη, αρχίζουν να τραβάνε τα σχοινιά προς τα εκεί. Μπροστά στο φρά- χτη βόσκεται ένας μεγάλος λαζ- κος, σκεπασμένος με κλαδιά. Οι λύκοι φθάνουν άναπαυτοί ως εκεί και πέφτουν στην παγίδα. Οι κυ- νηγοί συγκεντρώνονται τότε γύ- ρω στο λαζκο και άδειάζουν πάνω τους τα τουφέκια τους.

Το ίδιο μπορεί να έπιτευχθή και με μόνο τα σχοινιά, που ο λύκος τὰ νομίζει για φίδια κι' άρχίζει να τα κυνηγάει.

Ο λύκος, όμως, είναι πολύ κα- χύποτος κι' όταν άντιληφθή την παγίδα, δεν πλησιάζει.

Η άγριότητα αυτού του ζώου είναι πολύ μεγάλη. Όταν πέση σ' ένα κοπάδι και άντιληφθή, ότι δὲ διατρέχει κίνδυνο, δεν άρκεί- ται να πάει ένα μόνο πρόβατο και να φάγη, αλλά σκοτώνει και ένα σωρό άλλα με άληθινή λύ- σση. Αναφέρονται περιπτώσεις, που ένας μόνο λύκος σκότωσε 70 ή 80 πρόβατα κατά τη διάρκεια μιάς έπιδρομής.

Ο λύκος έχει, έξ άλλου, πολύ

μεγάλη άντοχή και μπορεί να με- ταβεί ένα πρόβατο, κρατώντας το με τα δόντια, σ' άπόσταση 2-3 χιλιομέτρων.

Ο λύκος δεν επιτίθεται ένα- ντίον του ανθρώπου παρά μόνο ό- ταν είναι πολύ πεινασμένος. Έκ- τος από τα πρόβατα, που άποτε- λούν τη συνθηματική του τροφή, ή ιδιαιτερή προτίμησή του είναι τα γαϊδούρια και τα μουλάρια.

Για τα τελευταία αυτά ζώα κα- ταφεύγει στο άκλόουδο τεχνάσμα. Ξαπλώνεται άγασκεία, τεντώνει τα πόδια του και κάνει τον πε- θαμένο. Το μουλάρι είναι το πιο περίεργο ζώο του κοσμου. Πηγαί- νει, λοιπόν, πάνω από το λίκνο, σκαίει το κεφάλι του και τον μω- οίεται. Τη στιγμή αυτή, ο λύ- κος τινάζει το κεφάλι του, άρπά- ζει το μουσούδι του ζώου και το ζάβει με τα τρομερά δόντια του. Ο δυνατός πόνος κάνει το μου- λारी να χάσει τις αισθήσεις του και να σωριασθή κάτω. Ο λύ- κος βόσκειται τότε μ' ένα πύθη- μα στο λαίο του και του κόβει την καρδιά.

Ο λύκος είναι, έξ άλλου, πολύ πεισιματώδης. Μπορεί να παρακο- λουθή επί ήμερες και έβδομάδες ένα κοπάδι, όπου να βρή την κατάλληλη στιγμή για να έπιτεθώ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Κυνήγι άρ- κούδας στη στέππα.



Ο Φρέντ Μόρρις με το «μπάντσο» του.

ΕΝΑΣ ΑΓΓΛΟΣ ΔΙΕΚΔΙΚΕΙ ΤΟ ΣΙΔΝΕΥ!

Του άνηκουν, από κληρονομιά, 2.000 στρέμματα στην καρδιά της αυστραλιανής μεγαλουπόλεως

ΕΝΑ εκατομμύριο λίρες ζητάει ο "Άγγλος Φρέντ Μόρρις" απ' την Αυστραλιανή Κυβέρνηση. Και μάλιστα της κάνει χάρη, περιορίζοντας τις απαιτήσεις που σε τόσο... μικρό ποσό! Γιατί — όπως ισχυρίζεται — είναι ο νόμιμος ιδιοκτήτης μιάς εκτάσεως 2.000.000 στρεμμάτων, πάνω στην οποία είναι χτισμένο σήμερα ολόκληρο το εμπορικό κέντρο του Σίδνεϋ.

Φυσικά, η αξία της εκτάσεως αυτής ανεβαίνει σε δισεκατομμύρια λίρες. Αλλά ο Φρέντ Μόρρις είναι διπλωμάτης και συμβιβαστικός...

Ο Μόρρις είναι ένας γεροντάκος 69 χρονών, συνταξιούχος μουσικός. Κατοικεί στο Μπρίσμπεϊν. Δεν έχει πάλι ποτέ στην Αυστραλία, για να δει τη γη, που διεκδικεί ως δική του.

Αυτό είναι το μοναδικό μου κτήμα, για την ώρα! λέει, δείχνοντας το σατάκι και το περιβόλι του. "Ίσως ν' αλλάξουν όμως τα πράγματα, σε ένα-δυο χρόνια. Θα περιμένω ως τα Χριστούγεννα, μήπως η Κυβέρνηση της Νέας Νοτίου Ουαλλίας ικανοποιήσει την απαίτησή μου. Αλλιώς, θ' αναγκαστώ να καταφύγω στα δικαστήρια.

Βέβαια, θα χρειαστώ πολλά λεφτά για μιά τέτοια δίκη. Πιστεύω όμως να μπορέσω να βρω χρηματοδότη. Ίσως και να ιδρύσω ένα είδος εταιρείας, γι' αυτό το σκοπό.

Βεβαιώνει δε πως βρίσκονται στα χέρια του όλα τα απαιτούμενα στοιχεία, που αποδεικνύουν το δικό του. Νά πως έχει η περίεργη αυτή ιστορία:

"Ενας απ' τους προγόνους του, ονόματι "Εντουαρντ Μόρρις, είχε εξοριστεί, το 1798, στην Αυστραλία, ως κατάδικος, για φόνο και ληστεία. "Ελειται από λίγα χρόνια, ειδοποιήθηκε πως είχε αποδοθεί η άθωότητά του και πως ήταν ελεύθερος να γυρίσει στην "Αγγλία. Αλλά, στο μεταξύ, είχε πιάσει δουλειά κοντά σ' ένα πλοίοιο γαιοκτήμονα του Σίδνεϋ, κ' έτσι αποφάσισε να μείνει εκεί.

Σιγά-σιγά, έγινε στενός φίλος με τον αφεντικό του. Πριν πεθάνει, λοιπόν, ο τελευταίος του ζήτησε να υποσχεθεί πως θα παντρευότανε τη χήρα του. "Εκείνος έδωσε το λόγο του και τον κράτησε. Κι' έτσι, όταν χάρηκε κ' αυτός, μερικά χρόνια αργότερα, έμεινε ο μόνος κληρονόμος και ιδιοκτήτης ενός άπειραντου κτήματος.

Η πόλις του Σίδνεϋ ήταν τότε στην ανάπτυξη της. Κι' όλοι οι κύριοι δόμοι της, τα κτίρια και τα πάρκα βρίσκονταν πάνω σε έδαφος νοικιασμένο απ' το Μόρρις.

Ο "Εντουαρντ πέθανε το 1822, αφή-

νοντας την κτηματική περιουσία του στον αδελφό του Ουίλλιαμ, που ζούσε στην "Αγγλία.

"Αλλ' οι επιφορτισμένοι με την εκτέλεση της διαθήκης του, είτε από άμελεια, είτε επίτηδες, γάνανε 14 ολόκληρα χρόνια να βρουν αυτό τον κληρονόμο. Τότερα, η Κυβέρνηση της Νέας Νοτίου Ουαλλίας έστειλε στην "Αγγλία ένα μέλος του "Ανωτάτου Δικαστηρίου, τον Τζων Μάνινγκ, με την εντολή να συνητήσει τον Ουίλλιαμ Μόρρις και ν' αγοράσει απ' αυτόν την έκταση που είχε κληρονομήσει απ' τον αδελφό του.

Ο Ουίλλιαμ δέχτηκε — δίχως να ξέρη πως πουλούσε την ακριβότερη γη της Αυστραλίας. "Ετοιμάστηκαν λοιπόν τα συμβόλαια. "Ο Φρέντ Μόρρις έχει σήμερα στα χέρια του δυό αντίγραφα τους, που φτάσανε ως αυτόν, από γενιά σε γενιά. Παρ' όλο το ξεθωριασμένο μελάνι τους και το κτηνιασμένο χαρτί τους, διαβάζονται ακόμα καθαρά. "Αναφέρουν δε τα ονόματα των γεντοικωτέρων δόμων του σημερινού Σίδνεϋ.

"Αλλά το ποσό της συμφωνίας δεν πληρώθηκε ποτέ. "Επομένως, η αγορά-πώληση θεωρείται άκυρη, κατά το νόμο.

Ο Μάνινγκ είχε ξαναγυρίσει στο Σίδνεϋ, για να τελειώσει την υπόθεσή. "Επειτα όμως από 3 χρόνια — και πριν ακόμα συμπληρωθούν οι απαιτούμενες διατυπώσεις — τον πιάσανε απ' τη θέση του, ως καταχραστής. Στο ίδιο σκάδαλο βρέθηκαν ανακατεμένοι και πέντε συνάδελφοί του, που υποβάλλανε όλοι τις παραιτήσεις τους.

Το 1844, ο πληρεξούσιος δικηγόρος της Αυστραλιανής Κυβερνήσεως στο Λονδίνο, είπε στην οικογένεια Μόρρις:

"Εάν καθυστερήσει της πληρωμής όφειλεται σ' αυτούς τους καταχραστές. Είμαι όμως εξουσιοδοτημένος να σας ανακοινώσω, ότι η Κυβέρνηση θα ταχτοποιήσει το ζήτημα το ταχύτερο.

Ωστόσο, σήμερα, μετά 118 χρόνια, το «ζήτημα» δεν έχει ταχτοποιηθεί ακόμα, δεν έχουν δηλαδή πληρωθεί τα λεφτά.

— "Αρκετά περμέναμε! λέει ο σημερινός Δικαστής Φρέντ Μόρρις. Σ' όλο αυτό το διάστημα, η οικογένειά μας τους πείζε κάθε τόσο να πληρώσουν τα χρέη μας, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Τού κάνουν όμως. Κάθε άσθενικός κληρονόμος έδινε έπισημη υπόσχεση στους γονείς του, ότι θα συνέχιζε τη διεκδίκηση. Το ίδιο έκανα κι' εγώ.

"Η Κυβέρνηση μ' έδινε πολλές και διάφορες απαντήσεις, για δικαιολογία. "Εφτασε μάλιστα να μ' απαντήσει πως το κτήμα του προγόνου μ' ήταν άπληστο! "Εγώ όμως έγραφα σε μιά απάντησή μου, ότι η Κυβέρνηση μ' είχε παραβλέψει τη δημοσία υπηρεσία κ' αυτή παραβλήθηκε στην έπισημη απάντησή της, ότι υπήρχε το κτήμα κ' ότι το είχαν κληρονομήσει οι Μόρρις της "Αγγλίας.

Τώρα που έχω συγκεντρώσει πιά όλα τα στοιχεία, δεν πρόκειται να περιμένω περισσότερο. "Η καρδιά του Σίδνεϋ μ'ς ανήκει!

Προσθέτει ότι, αν πάρη το εκατομμύριο που γράφεται, θα κάνει ένα ταξίδι γύρω απ' τον κόσμο. Σκοπεύει επίσης να χτίσει ένα «οίκιο προσεγγιών».

— "Οχι δηλαδή εγκλημασία — εξηγεί — απ' ένα μέρος, όπου θα μπορούσε να πάει να ησυχάσει και να προσεγγιστεί.

Μά, κ' αν δεν προφτάσει ο ίδιος να τελειώσει τη δίκη, έχει 3 παιδιά και 7 εγγόνια, που θα την εξακολουθήσουν.

Ο Ο

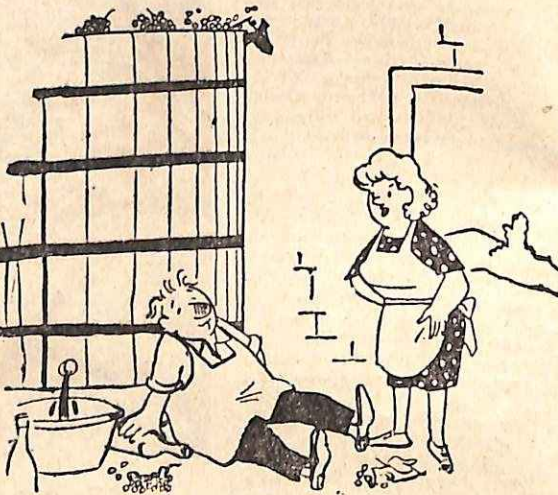
ΑΥΞΑΝΕΙ ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Στο πρόσφατο συνέδριο γεωφυσικής, που έγινε στη σοβιετική πρωτεύουσα, ο έπιστημων μετεωρολόγος και αστροφυσικός Παρόνσι Πέτροβιτς, έκανε την έξω έξω καταληκτική ανακοίνωση: Το βάρος της Γης αυξάνει κατά 3000 τόνους την ημέρα! Αιτία: Οι μετεωρίτες, που πέφτουν από το διάστημα. "Ο Πέτροβιτς, για να κάνει τους υπολογισμούς του, χρησιμοποίησε ένα μεγάλο ιδιωτικό παρατηρητήριο στη Σιβηρία και να παραμείνει εκεί τέσσερα χρόνια.

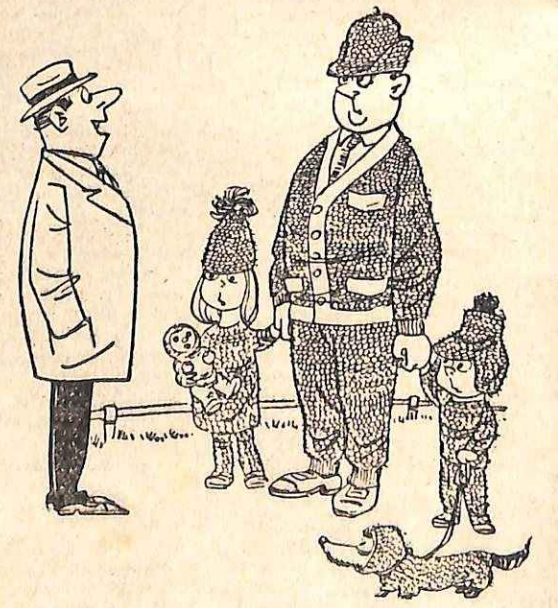
Τό 'χισμός δε εικόνες



Δίδαξε στη δεσποινίδα Ευτέρπη, απ' εδώ, τη δουλειά του γραφείου. Καπουλά, γιατί πρόκειται να σε αντικαταστήσει τώρα που θα πάσης την αδειά σου!



Φτάνει. Πάτροκλε... "Αρκετά δουλέψα σε μερά!...



"Εχει αδυναμία ακόμη στο πλέξιμο ή γυναίκα σου, Γρηγόρη;

ΝΕΕΣ ΜΕΘΟΔΟΙ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΤΩΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

Η κατάψυξη και ο εμβραδισμός με άκτινες

Η ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ διατηρημένων τροφών αυξάνει συνεχώς σ' ολόκληρο τον κόσμο. Η βασικότερη αιτία της εξελίξεως αυτής είναι η ανάγκη την οποία η σημερινή νοικοκυρά έχει ν' απλοποιήσει την εργασία του σπιτιού της, ιδίως όταν πρόκειται για εργαζόμενες γυναίκες. Στις ανεπτυγμένες χώρες, η μεγάλη κατανάλωση διατηρημένων τροφίμων, δηλαδή κονσερβών, καπνιστών κλπ., είναι ένδειξη του υψηλού βιοτικού τους επιπέδου.

Στη Δυτική Γερμανία, ώριμένα εργαστήρια έρευνών συμφώνησαν έπι ενός σχεδίου καταμερισμού της έπιστημονικής εργασίας τους, για την καλύτερη μελέτη των προβλημάτων των σχετιζομένων με τη διατήρηση των τροφίμων. Τα αποτελέσματα των έρευνών αυτών, θα εκδοθούν σε έναιο έργο, με τον τίτλο «Το Βιβλίο των Τροφών», στο οποίο θα περιέχονται όχι νόμοι και διατάξεις, αλλά τεχνικές οδηγίες προς τις βιομηχανικές διατηρημένων τροφίμων. Ειδικό κρατικό εργαστήριο για έρευνες στον τομέα αυτό, λειτουργεί τώρα από έτών στην Καρλσρούη. Χημικοί, φυσικοί, βιολόγοι και μηχανικοί μελετούν τις πολύπλοκες αντιδράσεις οι οποίες λαμβάνουν χώρα μέσα σε μιά αβάα κονσερβή, ή μέσα στις κατεψυγμένες τροφές, και προσπαθούν να έξουν νέους τρόπους διατήρησης των τροφίμων αναλλοίωτων. Ο Δρ. Σύντσεκ, έπιστήμονας γνωστός σ' ολόκληρη την Ευρώπη, που εργάζεται στο εργαστήριο αυτό, εξηγεί ότι τα βιολογικά δεδομένα αποτελούν θεμελιώδεις παράγοντες στην τεχνική της κονσερβοποίησης ή της κατάψυξης των τροφίμων.

Η μεταβολή στη γεύση ώρισμένων προϊόντων, τα οποία ύπστησαν ύψηλη κατάψυξη, εξαρτάται από την «ψυκτική ιστορία» τους, δηλαδή από τα διάφορα στάδια μεταβολής της θερμοκρασίας τους, που μεσολαβούν από τη μεταβίβαση του δεδομένου τροφίμου από το ψυγείο διατήρησης στο ψυγείο του καταναλωτή. "Υστερ' από προσεκτικές μελέτες και πολυχρόνια πειράματα, έγινε δυνατό να διατυπωθούν όρισμένοι κανόνες ως προς τα έπιτεπτά όρια μεταβολής της θερμοκρασίας των κατεψυγμένων τροφίμων, προκειμένου να διατηρήσουν την αρχική τους γεύση.

Η απόσπερσι των τροφίμων με τη θερμότητα, αποτελεί τον αντίποδα της κατάψυξης. Οι έπιστήμονες, λοιπόν, της Καρλσρούης έπινωσαν ένα σύστημα περιστροφής των κουτιών των κονσερβών, όταν αυτά απόσπερσώνονται με υπερέρμανση. Με τον τρόπο αυτό έπιτυγχάνεται ομοιόμορφη θέρμανση του περιεχομένου τους, ώστε η διατήρησή του να είναι άσφαλής. Εξ άλλου, η παλιά μέθοδος απόσπερσεως με άτμο, αντικαθίσταται τώρα με θερμό αέρα μέχρι 150 βαθμών. Με την τελειοποιημένη αυτή μέθοδο, η απόσπερσι του περιεχομένου των κονσερβών είναι τέλεια, και η τροφή διατηρεί το φυσικό άρωμα και τη φυσική γεύση της, ενώ μειούται στο ελάχιστο η απώλεια των βιταμινών.

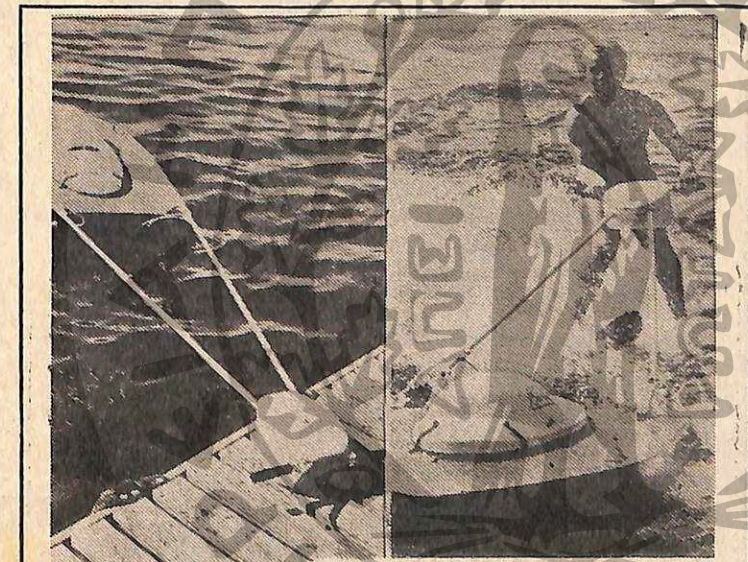
Όλα τα φρούτα και τα λαχανικά δεν προσφέρονται για διατήρηση με τη μέθοδο της κατάψυξης. Για να εξακριβωθεί ποιά από αυτά προσφέρονται σε μιά τέτοια μέθοδο, απαιτείται να γίνουν πολλά και μακροχρόνια πειράματα. Κάθε φορά που μιά ποικιλία φρούτων ή λαχανικών δεν αποδείχθηκε κατάλληλη για διατήρηση με τις γνωστές μεθόδους, οι γεωπόνοι αναλαμβάνουν να έπινοήσουν νέες διασφαλίσεις, που να διαθέτουν τις ιδιότητες τις οποίες απαιτεί η κατάψυξη.

Ο Γερμανός φων Ζένμπος, πέτυχε δύο διασφαλίσεις φρούτων, τη «Σέγκα 29» και τη «Σέγκα 752», οι οποίες μπορούν να αντέξουν στην κατάψυξη, χωρίς να χά-

σουν τίποτα από την όψη, τη γεύση και το άρωμα τους. Έχει αποδειχθεί, ότι ο τρόπος καλλιέργειας, το κλίμα, το έδαφος, τα λιπάσματα, η έποχή της συγκομιδής και άλλοι ανεξάρτητοι παράγοντες, παίζουν σπουδαίο ρόλο στην εξασφάλιση των ιδιοτήτων εκείνων, που έπιτρέπουν τη μακροχρόνια διατήρησή ενός προϊόντος με κατάψυξη. Το ίδιο πολύπλοκο ζήτημα γεννιέται και προκειμένου για τη διατήρηση ζωικών προϊόντων, όπως το γάλα, το τυρί, το κρέας και το βοούτρο.

Πρό όλιγων έτών, οι ενδιαφερόμενοι είχαν στηρίξει μεγάλες έλλιπες στη μέθοδο της απόσπερσεως των τροφίμων με την ακτινοβολία, δηλαδή με τις άκτινες Χ και άλλες. Στη Γερμανία, ο χημικός τομέας της τεχνικής διατήρησης τροφίμων έρευνάται από το Ινστιτούτο Χημείας Τροφίμων του Μονάχου, ενώ το τμήμα Φυσιολογικής Χημείας του πανεπιστημίου του Μάιντς, έρευνά το πρόβλημα, κατά πόσον τα τρόφιμα διατηρούμενα χημικά είναι υγιεινά ή όχι. Το Ινστιτούτο της Καρλσρούης, ασχολείται με τη μελέτη των τεχνολογικών προβλημάτων του ζήτηματος, έχει δε εγκαταστήσει για το σκοπό αυτό τεράστια και πολύπλοκα μηχανήματα, για τη διεγέρση πειραμάτων. Από τα πειράματα απέδειχθη ότι, σε πολλές περιπτώσεις, απαιτείται πολύ ύψηλη ένταση ακτινοβολίας, προκειμένου να εξολοθρευθούν όρισμένα μικρόβια και μικροοργανισμοί που υπάρχουν μέσα στα τρόφιμα και που προκαλούν τη σήψη και την αλλοίωσή τους. Η μεγάλη όμως ένταση της ακτινοβολίας, μεταβάλλει τη γεύση και την όψη του προϊόντος.

Αλλάστε, πολύ λίγα ξέρουμε ακόμη για τις τυχόν χημικές, φυσικές και βιολογικές μεταβολές τις οποίες παθαίνουν τα τρόφιμα, που έχουν απόσπερσθεί με ακτινοβολία. Πειράματα, που έγιναν σε ζώα, τρέφοντα με τρόφιμα της κατηγορίας αυτής, απέδειξαν τα πιο άλληλοσυγκρουόμενα αποτελέσματα. Στην Καρλσρούη π.χ., οι έπιστήμονες διαπίστωσαν, ότι και η παραμικρότερη ακτινοβολία έμποδίζει τη βλάστηση της πατάτας ή μάλλον όρισμένων ποικιλιών πατάτας. Ωστόσο, σε άλλες κατηγορίες του ίδιου είδους, η ακτινοβολία προκαλεί αλλοίωση της γεύσεως του προϊόντος. Γι' αυτούς και άλλους λόγους, η αρχική αίσιοδοξία των έπιστημόνων για τη νέα μέθοδο, μειώθηκε, γιατί διαπιστώθηκε ότι, μπορεί να έξαρροσθή μόνο σε όρισμένα προϊόντα.



ΣΚΟΥΠΤΕ ΓΙΑ ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΣΚΙ

Το μηχανήμα αυτό, που θυμίζει ιπτάμενο δίσκο, είναι ένα θαλάσσιο σκούτερ, που θα έπιτρέπη στο έξοχο στους φίλους του θαλάσσιου σκι να έπιδοθούν στο άθλημα δεινολοκνητό πλοίο. Στη φωτογραφία, δεξιά, με χαριτωμένη κομψότητα έπιδεικνύει τον τρόπο χρήσεως της μηχανής, που μπορεί ν' αναπτύξει όρια ταχύτητας 45 χιλιομέτρων. Φυσικά η συσκευή είναι αέρόστη και ο κολυμβητής σε περίπτωση απώλειας της ισορροπίας του μπορεί, πριν βυθιστεί στη θάλασσα, να τη σταματήσει μ' ένα εύκολο χειρισμό.

ΕΥΘΥΜΗ 'Ιστοριούλα



Ποιά ήταν η γυναίκα του;

Ο κ. ΤΡΙΚ ανέθηκε πρόσχαρος τις σκάλες της Δημαρχίας, μαζί με το θυρωρό του και τον ψωμά της γειτονιάς του.

Χτύπησε διακριτικά την πόρτα του Ληξιαρχείου. "Ενα «έμπρος» άκούστηκε. Ο κ. Τρίκ, αφού έκανε τόπο να περάσουν οι δυό μαρτυρές του, μπήκε κ' αυτός.

Καθισμένοι μπροστά στα σκοινιά γραφεία, τρεις υπάλληλοι — χωρίς άλλο οι Ληξιαρχοί των γεννησιών, των γάμων και των θανάτων — φωνόντουσαν άτασχο-λημένοι εκείνη τη στιγμή να γεμίζουν με χαπνούς των τοιγάρων τους τον αέρα.

Ο κ. Τρίκ τέντωσε το κοινό του άναστημα και πήρε ύψος γελαστό, όπως ταιριάζει σε τέτοια περίσταση: Έρχοταν ν' αναγγείλη στο Κράτος ένα γεγονός σπουδαιότατο γι' αυτόν και που, φυσικά, έφρενε νάχη σημασία και για τους άλλους.

— Τι έπαυμείτε, κύριε; ρώτησε, χωρίς μεγάλη προθυμία, ο πιο ήλιμαμένος υπάλληλος.

— Έρθα για να δηλώσω...

— Τι να δηλώσετε;

— "Εν' άγούρι!

— "Α! Μιά γέννηση. Πολύ καλά... Περάστε από δω...

Ο Τρίκ πήρε θάρρος απ' την πρόσκληση αυτή κ' άκούστηκε την κοιλιά του πάνω στο τραπέζι του υπαλλήλου. Έκρινε όμως, με κίνηση γεμάτη άξιοπρέπεια, τον άνάγκασε να τραβηχτεί πίσω.

— Ο πατέρας;

— Έγώ είμ' ο πατέρας.

— Το όνομά σας!

— "Αρσένιος - "Αμεδαίος Τρίκ.

Ο υπάλληλος έγραψε, χωρίς καμιά συγκίνηση.

— "Ηλικία, επάγγελμα, διεύθυνση;

— Πενήντα χρόνια, παραγγε-

λοδόχος, 82 οδός Παβελού.

— Έδωσαν κ' οι μάγντες τα δ-

νόματα και τα στοιχεία τους, που τους ζήτησε ο Ληξιαρχος. Κι' ή-

θε η στιγμή να γίνει λόγος και για το παιδί.

— "Αγούρι, είπατε νομίζω;

— "Αγούρι με τα όια του! Φώ-

νάζε ένθουσιασμένος ο Τρίκ. "Ε;

Τι λέτε παιδιά, έσεις που τον εί-

δατε το γυό μου;

— Πολύ καλά! τον δέκονε ο

υπάλληλος. Δε σ'ς ρώτησαμε λε-

πτουμέριες. Πώς ονομάσατε το

παιδί;

— "Αντόνιο - Κιντριανό Τρίκ.

— Γεννήθηκε σήμερα. Τι ώρα;

— Κατά τις έξη... Βάλε στις

έφτά, να είμαστε μέση.

— "Ωραία, βάθονε έξήμιση και

τέλειωσε κ' αυτό. "Η υπέρτα του;

— Σ'ς ευχαριστώ πολύ. Απο-

κρίθηκε σηνιγνιμένος ο Τρίκ. Εί-

παν λιπαρό στην ένεια της. Δό-

ξα νάχη ο Θεός! Τα κατάρσε

μιά χαρά. Είναι καλοννηνισά...

— Χαίρομαι πολύ, άλλ' αυτά θα

τά πητε στους συγγενείς. Έδώ

μ'ς χρειάζεται μονάχα το όνομά

της! είστε άσπρη ο υπάλληλος.

— Τ' όνομα; Θέλετε τ' όνο-

μα της υπέρτας του παιδιού;...

ρώτησε ο Τρίκ.

— Φυσικά, της υπέρτας! Δε

μ'ς χρειάζεται τ' όνομα της γε-

τόνισσας! είτε κάπως άνημπονα

ο Ληξιαρχος. Πρόκειται, υποθέτω,

για νόμιμο τέκνο;...

— Χριστέ και Παναγιά!...

— Λοιπόν, σ'ς έπ'ω τ' όνομα

τη κυρία σας... της υπέρτας του

παιδιού.

Ο Τρίκ έβρεσε τη μύτη του.

— Λοιπόν; Διγύα γρήγορα, να

τελειώνουμε, σ'ς παρακαλώ...

— Βέβαια... δηλαδή έγω είμαι

σχεδόν βέβαιος π' είμαι ο πατέ-

ρας του παιδιού. Δε μπορώ όμως

να βεβαιώσω με άπόλυτη πεποί-

θηση πως η γυναίκα μου είναι η

υπέρτα μου.

Ο «έπί των γάμων» υπάλληλος

βατούσε την κοιλιά του απ' τα

γέλια. Κι' ο άλλος, που απ' το

τραγικό του πρόσωπο, μπορούσε

να μαντέψει κανείς πως ήταν «έπί

των θανάτων», γέλοσε κ' αυτός,

δοσ δε γέλασε ποτέ του.

— Δεν έχομε καμιά για ά-

σπεία! Δεν έστε αν η κυρία

Τρίκ;...

— "Οχι, κύριε, δε μπορώ να

το βεβαιώσω αυτό. Μπορεί να εί-

ναι αυτή, μπορεί όμως πολύ καλά

κ' η άδελφή της.

— Σ'ς επαναλαμβάνω, φώνα-

ξε θυμωμένα ο υπάλληλος, πως οι

άνθρωποι δεν έρχονται εδώ για

να κάνουν τον παραγάδι, ούτε

για να μ'ς κοροϊδέουν. Το κα-

ταλάβετε αυτό;

— Θεός φυλάξοι! άποκόιθηκε

με σεβασμό ο Τρίκ. Πρόκειται, κύ-

ριε, για μιά ειδική περίπτωση. Κι'

αν δεν έχετε βιαστική δουλειά, θα

μπορούσα να σας τα έξηγησω όλα.

Βιαστική δουλειά δεν έχουν πο-

τέ οι υπάλληλοι της Δημαρχίας.

Κι' έτσι ποσιπύσαν ν' άκούσουν

την παράξενη αυτή ιστορία.

Κι' ο ειρηναίος πατέρας άρ-

χισε να λήξ.

— Θάχετε θυμόσι, ασφαλώς, κύριοι, να μιλάνε για τις αδελφές Μάξ, τη Φλωρέττα και τη Φλώρα, που δούλευαν στα νυχτερινά κέντρα, στα καζίνο και στα «βαριετέ». Οι χαριτωμένες αυτές αδελφές, όμως, κι' απαράλλαχτες κι' στο κομμάτι και στη φωνή και στα μάτια, αποτελούν μοναδικό φαινόμενο. Τά' αεροδρακτικά τους νούμερα είχαν επιτυχία παντού. Ο κόσμος ήταν περιεργός για να θαυμάσει το φαινόμενο αυτό της ομοιότητας. Κι' όποιον δούλευαν οι δίδυμες αδελφές, ο κόσμος έτρεχε πατείς με πατώ σε. Πήγα, λοιπόν, κι' εγώ μια Κυριακή, καθώς ήμουν περαστικός από εκεί. Δούλευαν τότε στο τσίρκο του πατέρα τους. Ο γέρος μάζεκε παρ'α' μ'ε' οδρά. Τις είδα και κι' άρεσαν. Ήταν κι' οι δυο τόσο όμοιες, που δε μπορούσε ν' αναγνώριζε τη μία, γιατί νύσσι ξεστράλλαντες και με τήν Μίλη. Παι να τις ξεγνώρισε...

«Κάποιος φίλος μου, με παρουσίασε στις δυο νέες. Κι' όταν τις γνώρισα και από κοντά, πήγα να τρελλαθώ απ' το διπλό μου έρωτα. Χωρίς, λοιπόν, ν' αφομοιωθώ, πήγα την άλλη μέρα κίολας και βοήκα το μάξιμα-Μάξ. Ήθελα να του ζητήσω το χέρι μιας απ' τις δυο κόρες του. Μου ήταν αδιάφορο ποιά θα μου δινε. Ήταν τόσο απαράλλαχτες, που δε μπορούσα νάχω την παραμικρή προτίμηση.

«Κάτι φαίνεται του είχε πη για μένα ο φίλος μου. Γιατί ο γέρος-Μάξ με δέχτηκε ένθουσιασμένος. — Ή πρότασι σας, μου είπε, έρχεται στην κατάλληλη στιγμή. Γιατί εγώ και τα κορίτσια αποφασίσαμε να παρατήσουμε το επάγγελμά μας. Άρκετά κερδίσαμε. Από δω και μπρος μπορούμε να ζήσουμε ήσυχα. Θέλω να πουλήσω και το τσίρκο και ν' αποστατήσω τις θυγατέρες μου. Να πάρετε, λοιπόν, όποια θέλετε από τις δυο. Σας είδοποιώ μόνο, πως εγώ μια άπαύτη: Κι' η αντίπαλη θα μείνει κοντά σας, για να ήσυχάζω κι' εγώ λίγο από τις σκοτούρες.

«Δε μπορούσα να κάνω διαφορετικά. Και δέχτηκα την πρότασι του. Ρίξαμε τότε κορόνα-γρόμματα. Κι' η τύχη μούδωσε τη Φλωρέττα για γυναίκα και τη Φλώρα για γυναικαδέλφη...

«Φαίνεται όμως πως οι διαδόλισσες είχαν το σνέδιό τους: Μετά τους άρραβώνες, φόρεσαν τα ίδια ρούχα! Έτσι, μου ήταν αδύνατο να τις ξεχωρίσω. Αλλά, όμως, όπως ήταν σε όλα! Άντε να τα βγάλω πέρα!... Και εκείνο που είχαν φαίνεται στο γού τους, έγινε: Τις ανακάτεψα... Ή, αν πορευτείτε, δε μπορούσα να τις ξεγνώρισε διόλου... Κι' αυτές εξακολούθησαν το παιχνίδι τους.

«Τώρα μπορείτε μόνος σας, κύριε, να βγάλετε τα συμπεράσματά σας απ' αυτή τη σύγχυση: Μου είναι αδύνατο να σας πω με βεβαιότητα ποιά από τις δυο τους είναι εκείνη, που γέννησε σήμερα τα ήμερώματα, ποιανής είναι το παιδί μου. Είναι της Φλωρέττας; Είναι της Φλώρας; Το μόνο που ξέρω είναι πως το παιδί είναι δικό μου, είναι γιός μου. Τώρα διόλου άπιαστο να είναι και ανενικός μου, αν εκείνη που γέννησε δεν είναι η γυναίκα μου, αλλά η αδελφή της. Γιατί όμως να σπάσουμε τα κεφάλια μας; Το σπουδαιότερο είναι που το δηλώνω για παιδί μου. Όσο για τη μητέρα του, γράψτε πιά δε θέλετε!...

Και σκέψαμε με ανακούφιση το ιδιωματικό μέτωπό του, ενώ ο ληΐστας, χαμογελώντας, έγραφε κάποιο όνομα στα γαστρά του...

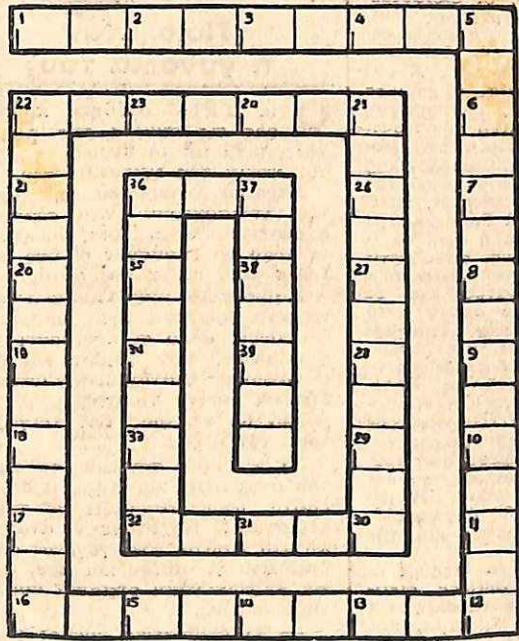
ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Για μικρούς

και μετ'αυτούς

Συλλαβικός κοχλίας

Μέσα στο σχέδιο αυτό θα τοποθετήστε 39 τρισύλλαβες λέξεις, των οποίων σας δίνουμε πιο κάτω τις σημασίες. Θα βάσετε μια δολοκλήρη συλλαβή μέσα στο κάθε μικρό (ορθογώνιο και θα έχετε υπ' όψιν ότι η τελευταία (τρίτη) συλλαβή της κάθε λέξεως είναι

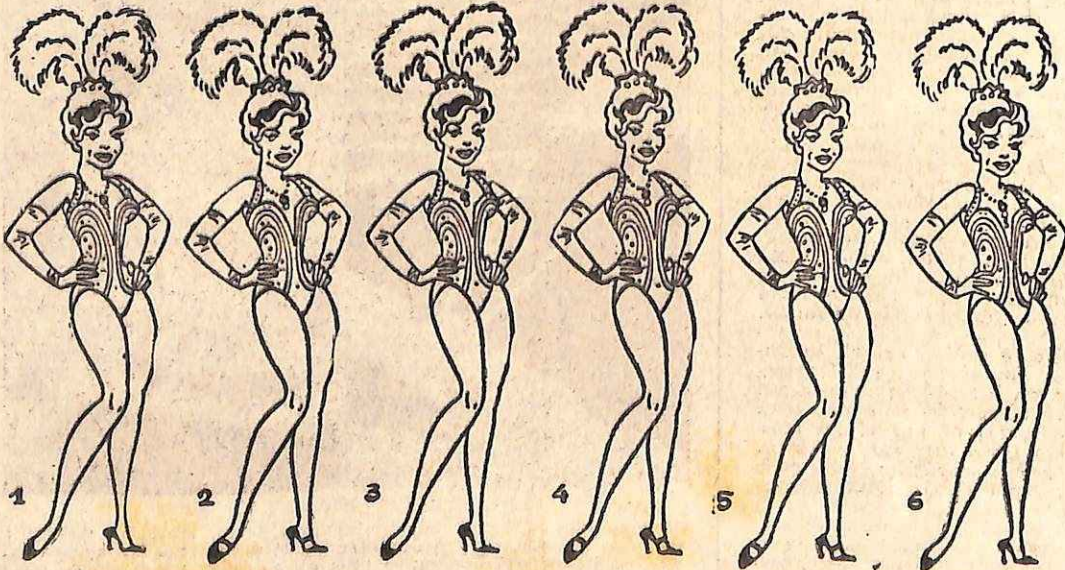


συγχρόνως και η πρώτη της αμέσως επόμενη. Δηλαδή, η πρώτη συλλαβή της υπ' αρ. 3 λέξεως είναι η ίδια με την τελευταία της υπ' αρ. 2 και η τρίτη συλλαβή της, η ίδια με την πρώτη της υπ' αρ. 4.

Π.χ.: ΜΑ-ΡΟΥ-ΛΙ, ΛΙ-ΘΑ-ΡΙ, ΡΙ-ΑΛ-ΤΟ, ΤΟ-ΚΕ-ΤΟΣ, ΤΟΣ-ΚΑ-ΝΗ, ΝΗ-ΜΑ-ΤΑ κ.ο.κ.

- 1) Ρυθμίζουν τη ζωή μας.
- 2) Προδίδουν πόνο, αλλά και... χαρά.
- 3) Προτέρημα.
- 4) Μαγειρικό σκεύος.
- 5) Θριάμβευσαν των αντιπάλων τους.
- 6) Πρώτη όλη απαραίτητη για τη λειτουργία κινηματογράφου.
- 7) Άκουσ, αλλά και έννοω.
- 8) Έμποδιον.
- 9) Δε λείπει από κανένα καλοστρωμένο τραπέζι.
- 10) Αστυνομικό φίλμ του Ζυλ Ντασέν.
- 11) Θα σας θυμίση Αίγινα.
- 12) Χρώμα, που δε λείπει από καμιά τετραχρωμία.

Οι δυο όμοιες χορεύτριες



Από τις έξι αυτές χορεύτριες, μόνο δυο είναι εντελώς όμοιες, ακόμα και στην παραμικρότερη λεπτομέρεια. Πρέπει να τις ανακαλύψετε μέσα σ' ένα λεπτό της ώρας, το πολύ, αν θέλετε να υπερηφανεύεστε

- 13) Πρόσωπα.
- 14) Τοιχοδομή.
- 15) Ζεσταίνει τα φτωχόσπιτα.
- 16) Έκτασι με άφθονο χορτάρι.
- 17) Βοηθάει τις γυναίκες να διατηρήσουν την κομψή γραμμή τους.
- 18) Σκακίδιο των χωρικών.
- 19) Προϊόν της λίμνας.
- 20) Το όνομα πρωταγωνίστριας του θεάτρου και του κινηματογράφου μας.
- 21) Βουνό της Κρήτης.
- 22) Αιμάωδη.
- 23) Εκτελεί θανατικές ποινές.
- 24) Χειρουργική λαβίδα, για την εξαγωγή θραυσμάτων οστών.
- 25) Κατώτερος υπάλληλος γραφείου.
- 26) Ουράνιο σώμα.
- 27) Μοίρα, τύχη.
- 28) Άρρωστια των ορνίθων.
- 29) Συνδεύει τον πυρετό.
- 30) Θα την έρθει στα σχολεία.
- 31) Την τάζουμε συχνά σε αγίους.
- 32) Αποτελούν μέρος του χεριού.
- 33) Θυμίζει Κασαρή Δευτέρα.
- 34) Κάτοικος μιας των Κυκλάδων.
- 35) Μυρίζομαι (ουσιαστικώς και μεταφορικώς).
- 36) Ψάρι συγγενικό με τη μαρίδα.
- 37) Φορετή άρρωστια.
- 38) Χουζούρι.

Μισές λέξεις

Οι λέξεις, που σας ζητούμε κατωτέρω, αποτελούνται από έξη γράμματα, από τα οποία σας δίνουμε μόνο τα τρία τελευταία. Για την κάθε ομάδα όμως, τα τρία πρώτα γράμματα, που πρέπει να προσθέσετε για να συμπληρώσετε κάθε λέξη, είναι κοινά. Π.χ.: ΓΡΙΠπος, ΓΡΙΠπη, ΓΡΙΠος, ΓΡΙΠρί, ΓΡΙΠας.

- 1) ... ΚΟΣ : Μετάλλο.
... ΚΙΣ : Πέλις.
... ΒΑΣ : Γλυκίμα.
... ΙΚΙ : Λίθος.
... ΚΑΣ : Κρίκος.
- 2) ... ΤΗΣ : Αεράκι.
... ΑΛΛ : Παχνίδι.
... ΞΕΣ : Κήπος.
... ΝΙΟ : Λουτήρ.
... ΡΡΑ : Μοχλός.
- 3) ... ΑΣΙ : Συμβόλλει στο καθαρίσμα.
... ΑΓΣ : Βάραθρον.
... ΔΟΣ : Διάστασις.
... ΙΝΑ : Άλεύρι.
... ΣΕΡ : Άγαπά τις αστειότητες.

Μαγική νότα

Σβύνοντας ένα γράμμα από καθεμιά των κάτωθι λέξεων και προσθέτοντας στα υπόλοιπα μία νότα μουσικής, πάντοτε την ίδια, θα σχηματίσετε χωρίς αναγραμματισμό ισάριθμες νέες λέξεις:

ΕΒΡΟΣ — ΑΝ — ΑΙΤΙΟΣ
ΑΙΘΟΥΣΑ — ΚΟΡΑ — ΤΑΞΙΜΟ
ΚΑΜΑ — ΧΙΟΣ — ΚΛΑΣΜΑ
ΚΥΜΑ — ΤΕΙΚΝΑ — ΠΛΩ

Οι λύσεις στη σελ. 76



ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ



Μέσα στο σώμα Βοήκα δεκαεξή φασκελλούς από σελλοφάν που περιείχαν μία δόση σκόνη...

ΜΙΑ ανήλικη, κακοκτιμένη κοπέλα καθισμένη σε μία απόμνηρη γυναιά ενός φράμκου δρόμου του Σάκκονα προάει ήθονικά μερικές δεκάδες ρομφαίες από ένα τσιγάρο μαριχουάνης, που κρατάει στα λεπτά κυτρινωμένα δάκτυλά της.

Ενας τρυμητιστάς του Σάν φραντσίσκο χρειάζεται μερικά γραμμάρια ηρωίνης, πριν αρχίσει το νού-μερό του...

Ενας γκριζομάλλης κύριος, γόνος μεγάλης άριστοκρατικής οικογένειας της Ιταλίας, κατάρχει τα μαύρα στίγματα, που έκαναν στο χέρι του οι υποδόριες ένεσεις της μορφίνης.

Ενας μικροπωλητής ναρκωτικών κάνει, γι' άλλη μία φορά, την συνηθισμένη εβδομαδιαία βόλτα του στο Μόντρεαλ...

Μεμονωμένες περιπτώσεις: Καθόλου! Είναι μέρος ενός διεθνούς σατανικού οργανισμού, και στην κυριολεξία ενός καλού οργανωμένου διεθνούς, εγκληματικού δικτύου, που τα όριά του φτάνουν σε εκατομμύρια.

Οι μεγαλύτερες συμμορίες δολοφόνων και τα απαισιόδοξα συνδικάτα των γκάνγκστερ, άχριστοι μπροστά στον έλθερο και την συμφορά, που σκορπίζει η Διεθνής Οργάνωση Ναρκωτικών.

Για να καταλάβετε το μέγεθος αυτής της μαστιώσης, σκεφθείτε πως οι αμερικανικές αρχές θεωρούν την παράνομη κυκλοφορία των ναρκωτικών σαν το μεγαλύτερο κοινωνικό πρόβλημα της χώρας τους.

Έζησαν χιλιάδες Άμερικανοί, περριπου, είναι τοξικομανείς. Πληρώνουν κάθε χρόνο το άπιστευτο ποσό των 540.000.000 δολλαρίων για ναρκωτικά, που χρειάζονται για να διατηρήσουν μία ζωή που περνάει μέσα σε ατέλειωτη εθλιότητα.

ΚΟΚΑΪΝΗ ΜΟΡΦΙΝΗ ΗΡΩΪΝΗ ΜΑΡΙΧΟΥΑΝΑ

ναρκωτικά, που χρειάζονται για να διατηρήσουν μία ζωή που περνάει μέσα σε ατέλειωτη εθλιότητα.

Τα δυστυχισμένα αυτά ανθρώπινα πλάσματα δεν υποστηρίζουν μόνο — άμεσα ή έμμεσα — τα συνδικάτα του εγκλήματος, που εισάγουν λαθραία τα ναρκωτικά στην Αμερική, αλλά συχνά γίνονται κι οι ίδιοι εγκληματίες, για να θρούν τα χρήματά, που χρειάζονται για να πληρώσουν τα κακονάκια τους.

Ο Άμερικανός τοξικομανής, πληρώνει από 21-42 δολάρια την ημέρα για να ικανοποιήσει το πάθος του. Συχνά, ο μόνος τρόπος για να εξοικονομήσει το ποσό αυτό είναι η κλοπή ή η ένοπλος ληστεία.

Πραγματικά, οι αμερικανικές αρχές δηλώνουν ότι τα 50% των έγχρηστων, που γίνονται στις μεγάλες ληστείες, φελλούνται, κυρίως, στους τοξικομανείς.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες, οι ένεσες στους δέκα τοξικομανείς παίρνουν ηρωίνη, τις περισσότερες φορές, με υποδόριες ένεσεις.

Η Νέα Υόρκη έχει τον μεγαλύτερο αριθμό των τοξικομανών. Υπολογίζεται ότι υπάρχουν εκεί περίπου 27.000, δηλαδή 46%, του συνόλου.

Παρά τις μεγάλες ποινές φυλάκισης —όταν συλληφθεί κάποιος περισσότερες από δύο φορές να έχει πάρει ναρκωτικά, καταδικάζεται σε ισόβια δεσμά— και τη δραστηριότητα της αστυνομίας, το έμποριο των ναρκωτικών πολλαπλασιάζεται συνεχώς.

Ενα κιλό ηρωίνης, που άρχικά κοστίζει στη Μέση Ανατολή 500 λίρες, τοποθετείται σε ασκονάκια και πουλιέται στις Ηνωμένες Πολιτείες για 125.000 λίρες.

Η καθάρη ηρωίνη ανακατεύεται στην αρχή από εκείνον που την μοιράζει, με γάλαξη. Έπειτα, όταν φθάσει στα χέρια του ευελαστού.

Παρά τις μεγάλες ποινές φυλάκισης —όταν συλληφθεί κάποιος περισσότερες από δύο φορές να έχει πάρει ναρκωτικά, καταδικάζεται σε ισόβια δεσμά— και τη δραστηριότητα της αστυνομίας, το έμποριο των ναρκωτικών πολλαπλασιάζεται συνεχώς.

Ενα κιλό ηρωίνης, που άρχικά κοστίζει στη Μέση Ανατολή 500 λίρες, τοποθετείται σε ασκονάκια και πουλιέται στις Ηνωμένες Πολιτείες για 125.000 λίρες.

Η καθάρη ηρωίνη ανακατεύεται στην αρχή από εκείνον που την μοιράζει, με γάλαξη. Έπειτα, όταν φθάσει στα χέρια του ευελαστού.

Παρά τις μεγάλες ποινές φυλάκισης —όταν συλληφθεί κάποιος περισσότερες από δύο φορές να έχει πάρει ναρκωτικά, καταδικάζεται σε ισόβια δεσμά— και τη δραστηριότητα της αστυνομίας, το έμποριο των ναρκωτικών πολλαπλασιάζεται συνεχώς.

Ενα κιλό ηρωίνης, που άρχικά κοστίζει στη Μέση Ανατολή 500 λίρες, τοποθετείται σε ασκονάκια και πουλιέται στις Ηνωμένες Πολιτείες για 125.000 λίρες.

Η καθάρη ηρωίνη ανακατεύεται στην αρχή από εκείνον που την μοιράζει, με γάλαξη. Έπειτα, όταν φθάσει στα χέρια του ευελαστού.

Παρά τις μεγάλες ποινές φυλάκισης —όταν συλληφθεί κάποιος περισσότερες από δύο φορές να έχει πάρει ναρκωτικά, καταδικάζεται σε ισόβια δεσμά— και τη δραστηριότητα της αστυνομίας, το έμποριο των ναρκωτικών πολλαπλασιάζεται συνεχώς.

Ενα κιλό ηρωίνης, που άρχικά κοστίζει στη Μέση Ανατολή 500 λίρες, τοποθετείται σε ασκονάκια και πουλιέται στις Ηνωμένες Πολιτείες για 125.000 λίρες.

Η καθάρη ηρωίνη ανακατεύεται στην αρχή από εκείνον που την μοιράζει, με γάλαξη. Έπειτα, όταν φθάσει στα χέρια του ευελαστού.

Παρά τις μεγάλες ποινές φυλάκισης —όταν συλληφθεί κάποιος περισσότερες από δύο φορές να έχει πάρει ναρκωτικά, καταδικάζεται σε ισόβια δεσμά— και τη δραστηριότητα της αστυνομίας, το έμποριο των ναρκωτικών πολλαπλασιάζεται συνεχώς.

Ενα κιλό ηρωίνης, που άρχικά κοστίζει στη Μέση Ανατολή 500 λίρες, τοποθετείται σε ασκονάκια και πουλιέται στις Ηνωμένες Πολιτείες για 125.000 λίρες.

Η καθάρη ηρωίνη ανακατεύεται στην αρχή από εκείνον που την μοιράζει, με γάλαξη. Έπειτα, όταν φθάσει στα χέρια του ευελαστού.

Παρά τις μεγάλες ποινές φυλάκισης —όταν συλληφθεί κάποιος περισσότερες από δύο φορές να έχει πάρει ναρκωτικά, καταδικάζεται σε ισόβια δεσμά— και τη δραστηριότητα της αστυνομίας, το έμποριο των ναρκωτικών πολλαπλασιάζεται συνεχώς.

Ενα κιλό ηρωίνης, που άρχικά κοστίζει στη Μέση Ανατολή 500 λίρες, τοποθετείται σε ασκονάκια και πουλιέται στις Ηνωμένες Πολιτείες για 125.000 λίρες.

παθώντας να εξαρθώσουν το δικτυό της κυκλοφορίας των ναρκωτικών και να χτυπήσουν το κακό στη ρίζα του.

ΟΙ ΤΟΞΙΚΟΜΑΝΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Σε σύγκριση με την Αμερική, η Μεγάλη Βρετανία, μοιάζει, φαινομενικά, ότι δεν αντιμετωπίζει πρόβλημα ναρκωτικών. Σύμφωνα, βέβαια, με τις ανακατασκευές των αρχών, οι τοξικομανείς είναι εκεί ελάχιστα.

Επίσημες, έρευνες, έξ άλλου, επιβεβαιώνουν την άποψη αυτή. Μέχρι το 1959 υπήρχαν στη Μεγάλη Βρετανία 494 γνωστοί τοξικομανείς, που από αυτούς οι 268 είναι γυναίκες.

Η Αγγλική Κυβέρνηση είναι υπερήφανη, επειδή κατάφερε να περιορίσει το κακό, που για άλλες χώρες αποτέλεσε τη μεγαλύτερη κοινωνική μάστιγα.

Πολλοί πιστεύουν, όμως, ότι η Αγγλική Κυβέρνηση δεν παίρνει τα απαιτούμενα μέτρα για την καταπολέμηση του λαθρεμπορίου των ναρκωτικών. Δεν χωράει αμφισβήτηση ότι δεν είναι γνωστοί όλοι οι τοξικομανείς στην Εθνική Υπηρεσία Υγείας.

Αντισυγκριτικά παραγοντας επίσης είναι το γεγονός ότι μπορεί κανείς να αγοράσει εύκολα ναρκωτικά στο Ουέστ Έντ του Λονδίνου, φτάνει να κάνει τις κατάλληλες επαφές...

Αντιπροσωπευτικός τύπος τέτοιων επαφών, είναι ο Μικ, που συχνάζει στα ύποπτα νυχτερινά κέντρα του Σόχο. Ο Μικ ήταν τοξικομανής, που, όπως λέει ο ίδιος, θεραπεύθηκε μέσα στη φυλακή. Δεν καταλαβαίνει, όμως, γιατί οι άλλοι να στερηθούν, όπως λέει ο ίδιος, τη μητρική τους ευχαρίστηση.

Όταν ο Μικ δεσμοδεθεί ότι ο συνουλητής του δεν έχει καμμία σχέση με την αστυνομία, δίνει εύχαρη στους πληροφορητές για τον τρόπο της αγοράς ναρκωτικών...

Η μαριχουάνα είναι το πιο γνωστό και το πιο συνηθισμένο από τα ναρκωτικά, που πουλιέται στην Αγγλία. Το έμπιστημονικό της δυνάμει είναι ειδική κανναβίς.

Η μαριχουάνα είναι το πιο δυνατό, ίσως, από τα ναρκωτικά. Κάνει εκείνον, που την παίρνει να αισθάνεται ότι όλος ο υπόλοιπος κόσμος έχει εξαφανισθεί κι έτσι αρχίζει να συμπεριφέρεται όπως αυτός θέλει. Η μαριχουάνα παύει να συνήθως οι μουσικοί της τζάζ, που κάτω από την επιδραση της, νομίζουν πως έντυπωσιζόν το κοινό με το παλιό τους.

Την ηρωίνη παίρνουν όσοι ψάχνουν να βρουν ένα μέσον, για να μεταφερθούν σε ένα φανταστικό, όνειρο-μένο κόσμο. Το ίδιο αποτέλεσμα επιτυγχάνεται με τη μορφίνη και την πενιδίνη. Και τα τρία αυτά είδη ναρκωτικών —ηρωίνη, μορφίνη, πενιδίνη— παράγονται από το ίδιο...

Η κοκαΐνη είναι ένα δυνατό διεγερτικό, που κάνει εκείνον που την παίρνει να αισθάνεται τόσο δυνατό, ώστε να νομίζει πως δεν υπάρχει πρόβλημα, που δεν μπορεί να το λύσει, ή έργο, που δεν είναι σε θέση να το φέρει σε πέρας.

Όσοι τώρα δεν ξέρουν την ακριβή σημασία της λέξεως αναρκωτικών, πιθανόν να αναρωτηθούν, γιατί γίνεται τόσο λόγος γι' αυτά. Δεν είναι, μίσημα, το ίδιο όπως το άλλο, κοκά ή το τσιγάρο; Ασφαλώς, όχι. Τα ναρκωτικά είναι εκατό φορές περισσότερα επικίνδυνα!

ΟΙ ΤΟΞΙΚΟΜΑΝΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Σε σύγκριση με την Αμερική, η Μεγάλη Βρετανία, μοιάζει, φαινομενικά, ότι δεν αντιμετωπίζει πρόβλημα ναρκωτικών. Σύμφωνα, βέβαια, με τις ανακατασκευές των αρχών, οι τοξικομανείς είναι εκεί ελάχιστα.

Επίσημες, έρευνες, έξ άλλου, επιβεβαιώνουν την άποψη αυτή. Μέχρι το 1959 υπήρχαν στη Μεγάλη Βρετανία 494 γνωστοί τοξικομανείς, που από αυτούς οι 268 είναι γυναίκες.

Η Αγγλική Κυβέρνηση είναι υπερήφανη, επειδή κατάφερε να περιορίσει το κακό, που για άλλες χώρες αποτέλεσε τη μεγαλύτερη κοινωνική μάστιγα.

Πολλοί πιστεύουν, όμως, ότι η Αγγλική Κυβέρνηση δεν παίρνει τα απαιτούμενα μέτρα για την καταπολέμηση του λαθρεμπορίου των ναρκωτικών. Δεν χωράει αμφισβήτηση ότι δεν είναι γνωστοί όλοι οι τοξικομανείς στην Εθνική Υπηρεσία Υγείας.

Αντισυγκριτικά παραγοντας επίσης είναι το γεγονός ότι μπορεί κανείς να αγοράσει εύκολα ναρκωτικά στο Ουέστ Έντ του Λονδίνου, φτάνει να κάνει τις κατάλληλες επαφές...

Αντιπροσωπευτικός τύπος τέτοιων επαφών, είναι ο Μικ, που συχνάζει στα ύποπτα νυχτερινά κέντρα του Σόχο. Ο Μικ ήταν τοξικομανής, που, όπως λέει ο ίδιος, θεραπεύθηκε μέσα στη φυλακή. Δεν καταλαβαίνει, όμως, γιατί οι άλλοι να στερηθούν, όπως λέει ο ίδιος, τη μητρική τους ευχαρίστηση.

Όταν ο Μικ δεσμοδεθεί ότι ο συνουλητής του δεν έχει καμμία σχέση με την αστυνομία, δίνει εύχαρη στους πληροφορητές για τον τρόπο της αγοράς ναρκωτικών...

Η μαριχουάνα είναι το πιο γνωστό και το πιο συνηθισμένο από τα ναρκωτικά, που πουλιέται στην Αγγλία. Το έμπιστημονικό της δυνάμει είναι ειδική κανναβίς.

ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

λαθρεμπορίου μέρος διάφοροι τύποι ανθρώπων. Έχει αποδοκιμή πως λαθρεμποριοί ήταν και είναι πρώην αξιωματικοί των Ές-Ές, και πολλοί ναυτικοί.

Οι δύο οργανώσεις —η Μαφία και η συμμορία της Κορσικής— συνδέονται μεταξύ τους με πολλούς κα συστήματα, για να μεταφέρουν τους δυνάστες τους. Ηγετικό ρόλο παίζει το Μεγάλο Συμβούλιο της αμερικανικής μαφίας, που οι πράκτορες της αγοράζουν τα ναρκωτικά και τα κυκλοφορούν έπειτα στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Η Μαφία είναι το καλύτερο οργανωμένο και το πιο τρομερό συνδικάτο του κόσμου. Είναι μία ασύρροχη κυβερνήσι, που έγκληματορ, που επιβάλλει το νόμο της στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Προκειται για ένα συνδικάτο, που τα μέλη του έγιναν πλούσια από επιχειρήσεις όπως το έμποριο των ναρκωτικών, την εκμετάλλευση των γυναικών του έρωτος, των τυχερών παιχνιδιών κ.ά.

Είναι, επίσης, μία όργανωσι με ιεραρχία που ζητάει τυφλή υπακοή από τα μέλη της και απόλυτη σιωπή στις ανάγκες της αστυνομίας. Ο δίκαιος θάνατος περιμένει εκείνον που θα παραβεί ένα από τους δύο αυτούς θεσμούς όρους.

Η Μαφία ξεκίνησε από τη Σικελία και στο διάστημα των σαράντα τελευταίων χρόνων κατάφερε να απλωθεί σε όλον τον κόσμο.

Στα τελευταία χρόνια, η Μαφία δεν διατάζει να δολοφονήσει ανθρώπους που ήταν εμπόδιο στα διαβολικά τους σχέδια. Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι η δολοφονία του γάμπου «Αλμπερτ Άνστατς», που ως αρχηγός του Έγκληματολογικού Γραφείου, κατάφερε να εξάρθρωσε τριάντα εγκληματικές συμμορίες.

Ο Άνστατς πυροβολήθηκε από ένα γκάνγκστερ, ενώ έρισκόταν στην πολυθρόνα του κορβελού «Σέρκον Ότλε» της Νέας Υόρκης.

Γιατί, όμως, τον εκτόπισαν; Μόνο η Μαφία το ξέρει.

Η πολιτική της Μαφίας στο ζήτημα των ναρκωτικών είναι να οργανώσει την κυκλοφορία τους, αλλά να μην τους διωχθεί ποτέ η ίδια.

Πριν από λίγα χρόνια, δυο από τα μέλη της, ο Τζον Τέ Μάρκο και ο Αλφ, Ότλε Πικάνο, που άρνήθηκαν να ακολουθήσουν την πολιτική της, θρόθηκαν δολοφονημένοι.

Η Υπηρεσία Διώξεως Ναρκωτικών των Ηνωμένων Πολιτειών, προσπαθεί επί χρόνια να αποκάνει τους δειμούς, που έχει η Μαφία με το έμποριο των ναρκωτικών. Αστυνομικοί τους, λοιπόν, βρίσκονται σε διάλογο τον κόσμο και συνεργάζονται με τις τοπικές αρχές, προσπαθώντας να έμποδίσουν τη μεταφορά των ναρκωτικών στην Αμερική.

Οι αστυνομικοί αυτοί σημείωσαν μερικές επιτυχίες, συλλαμβάνοντας διάφορα μέλη, που είχαν μεγάλο μέρος στην οργάνωση και κατασχέσει σε αρκετές ποσότητες ναρκωτικών. Η μεταφορά τους, όμως, συνεχίζεται.

Λίγον καιρό μετά τη σύλληψη ενός λαθρεμπορίου η την εξάρθρωση ενός δικτύου, στη θέση τους θα επιβήσουν αμέσως άλλοι.

Ο μόνος τρόπος, με τον οποίο θα μπορούσε να σταματήσει το λαθρεμπόριο των ναρκωτικών είναι να αρνηθεί από πο έλκινεται το κακό να χτυπηθεί εκεί άλύτητα.

Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΟΠΙΟΥ

Οι αρχές γνωρίζουν ποό υπάρχουν φυτείες όπιου. Τα βουνά σε μία χώρα της Έγγης Ανατολής, π.χ., είναι γεμάτα. Τα Ηνωμένα Έθνη, όμως, έβρισαν πως δεν είναι δυνατόν να απαγορευτούν έξ ολοκληρώ την καλλιέργειά του. Πριν λίγα χρόνια, έξ άλλου, σταμάτησε στη Μέση Ανατολή μία άποστολή έρευνας.

Στην Ιατρική ζητηθούν ποό τα ναρκωτικά, που παράγονται από το όπιο, που η Τουρκία καλλιεργεί σε μεγάλες ποσότητες. Έκατομμύρια άνθρωποι σε όλον τον κόσμο έχουν ανακουφισθεί με τα παυσίπονα παράγωγα του όπιου, τη μορφίνη και την ηρωίνη. Ένα άλλο, έξ άλλου, παράγωγο, η κωδεΐνη, λαμβάνεται σε χάπια όπως η αμορφίνη. Η Τουρκία έχει, έτσι, κάθε δικαίωμα να συνεχίσει την παραγωγή του όπιου, έπειδή αν τη σταματούσε εκατομμύρια άνθρωποι θα υπέφεραν.

Το έργο καλούν των τουρκικών αρχών είναι να εμποδίσουν την παράνομη πώληση του όπιου, που το μεγαλύτερο μέρος της ετσίτας έσοδών του φτάνει στα χέρια της Διεθνούς Οργάνωσης Ναρκωτικών.

Ο καθέκός τους είναι έργο, που περνάει από το έμποριο των λαθρεμπόρων, που έλκινεται από τη Μαύρη Θάλασσα, και από τη Μεσόγειο.

Οι αρχές της Μαφίας λέγεται πως ήταν ο Λάου Λουττιάνο, ένας άρχηγος, που τον έδιωξαν από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Άλλοι, επίσης, Ιταλοί Αμερικανοί, που διώχθηκαν από εκεί είναι μέλη αυτής της συμμορίας, και μεταξύ αυτών είναι ο Τζον Άντωνις και ο Μικ Κρόν Τζόν ή Πήτσον.

Σε λαθρεμπόριο των ναρκωτικών και στη διαχείριση των χρημάτων, τα ναρκωτικά, για να φτάσουν στο χέρι του πελάτη, ταξιδεύουν με όλα τα μέσα της συγκοινωνίας.

συνέχισαν την παραγωγή του όπιου, έπειδή αν τη σταματούσε εκατομμύρια άνθρωποι θα υπέφεραν.

Το έργο καλούν των τουρκικών αρχών είναι να εμποδίσουν την παράνομη πώληση του όπιου, που το μεγαλύτερο μέρος της ετσίτας έσοδών του φτάνει στα χέρια της Διεθνούς Οργάνωσης Ναρκωτικών.

Ο καθέκός τους είναι έργο, που περνάει από το έμποριο των λαθρεμπόρων, που έλκινεται από τη Μαύρη Θάλασσα, και από τη Μεσόγειο.

Οι αρχές της Μαφίας λέγεται πως ήταν ο Λάου Λουττιάνο, ένας άρχηγος, που τον έδιωξαν από τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Άλλοι, επίσης, Ιταλοί Αμερικανοί, που διώχθηκαν από εκεί είναι μέλη αυτής της συμμορίας, και μεταξύ αυτών είναι ο Τζον Άντωνις και ο Μικ Κρόν Τζόν ή Πήτσον.

Σε λαθρεμπόριο των ναρκωτικών και στη διαχείριση των χρημάτων, τα ναρκωτικά, για να φτάσουν στο χέρι του πελάτη, ταξιδεύουν με όλα τα μέσα της συγκοινωνίας.

Ο μόνος τρόπος, με τον οποίο θα μπορούσε να σταματήσει το λαθρεμπόριο των ναρκωτικών είναι να αρνηθεί από πο έλκινεται το κακό να χτυπηθεί εκεί άλύτητα.

Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΟΠΙΟΥ

Οι αρχές γνωρίζουν ποό υπάρχουν φυτείες όπιου. Τα βουνά σε μία χώρα της Έγγης Ανατολής, π.χ., είναι γεμάτα. Τα Ηνωμένα Έθνη, όμως, έβρισαν πως δεν είναι δυνατόν να απαγορευτούν έξ ολοκληρώ την καλλιέργειά του. Πριν λίγα χρόνια, έξ άλλου, σταμάτησε στη Μέση Ανατολή μία άποστολή έρευνας.

Στην Ιατρική ζητηθούν ποό τα ναρκωτικά, που παράγονται από το όπιο, που η Τουρκία καλλιεργεί σε μεγάλες ποσότητες. Έκατομμύρια άνθρωποι σε όλον τον κόσμο έχουν ανακουφισθεί με τα παυσίπονα παράγωγα του όπιου, τη μορφίνη και την ηρωίνη. Ένα άλλο, έξ άλλου, παράγωγο, η κωδεΐνη, λαμβάνεται σε χάπια όπως η αμορφίνη. Η Τουρκία έχει, έτσι, κάθε δικαίωμα να συνεχίσει την παραγωγή του όπιου, έπειδή αν τη σταματούσε εκατομμύρια άνθρωποι θα υπέφεραν.

Το έργο καλούν των τουρκικών αρχών είναι να εμποδίσουν την παράνομη πώληση του όπιου, που το μεγαλύτερο μέρος της ετσίτας έσοδών του φτάνει στα χέρια της Διεθνούς Οργάνωσης Ναρκωτικών.

Ο καθέκός τους είναι έργο, που περνάει από το έμποριο των λαθρεμπόρων, που έλκινεται από τη Μαύρη Θάλασσα, και από τη Μεσόγειο.

Οι αρχές της Μαφίας λέγεται πως ήταν ο Λάου Λουττιάνο, ένας άρχηγος, που τον έδιωξαν από τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Άλλοι, επίσης, Ιταλοί Αμερικανοί, που διώχθηκαν από εκεί είναι μέλη αυτής της συμμορίας, και μεταξύ αυτών είναι ο Τζον Άντωνις και ο Μικ Κρόν Τζόν ή Πήτσον.

Σε λαθρεμπόριο των ναρκωτικών και στη διαχείριση των χρημάτων, τα ναρκωτικά, για να φτάσουν στο χέρι του πελάτη, ταξιδεύουν με όλα τα μέσα της συγκοινωνίας.

Ο μόνος τρόπος, με τον οποίο θα μπορούσε να σταματήσει το λαθρεμπόριο των ναρκωτικών είναι να αρνηθεί από πο έλκινεται το κακό να χτυπηθεί εκεί άλύτητα.

Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΟΠΙΟΥ

Οι αρχές γνωρίζουν ποό υπάρχουν φυτείες όπιου. Τα βουνά σε μία χώρα της Έγγης Ανατολής, π.χ., είναι γεμάτα. Τα Ηνωμένα Έθνη, όμως, έβρισαν πως δεν είναι δυνατόν να απαγορευτούν έξ ολοκληρώ την καλλιέργειά του. Πριν λίγα χρόνια, έξ άλλου, σταμάτησε στη Μέση Ανατολή μία άποστολή έρευνας.

Στην Ιατρική ζητηθούν ποό τα ναρκωτικά, που παράγονται από το όπιο, που η Τουρκία καλλιεργεί σε μεγάλες ποσότητες. Έκατομμύρια άνθρωποι σε όλον τον κόσμο έχουν ανακουφισθεί με τα παυσίπονα παράγωγα του όπιου, τη μορφίνη και την ηρωίνη. Ένα άλλο, έξ άλλου, παράγωγο, η κωδεΐνη, λαμβάνεται σε χάπια όπως η αμορφίνη. Η Τουρκία έχει, έτσι, κάθε δικαίωμα να συνεχίσει την παραγωγή του όπιου, έπειδή αν τη σταματούσε εκατομμύρια άνθρωποι θα υπέφεραν.

Το έργο καλούν των τουρκικών αρχών είναι να εμποδίσουν την παράνομη πώληση του όπιου, που το μεγαλύτερο μέρος της ετσίτας έσοδών του φτάνει στα χέρια της Διεθνούς Οργάνωσης Ναρκωτικών.

Ο καθέκός τους είναι έργο, που περνάει από το έμποριο των λαθρεμπόρων, που έλκινεται από τη Μαύρη Θάλασσα, και από τη Μεσόγειο.

Οι αρχές της Μαφίας λέγεται πως ήταν ο Λάου Λουττιάνο, ένας άρχηγος, που τον έδιωξαν από τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Άλλοι, επίσης, Ιταλοί Αμερικανοί, που διώχθηκαν από εκεί είναι μέλη αυτής της συμμορίας, και μεταξύ αυτών είναι ο Τζον Άντωνις και ο Μικ Κρόν Τζόν ή Πήτσον.

Σε λαθρεμπόριο των ναρκωτικών και στη διαχείριση των χρημάτων, τα ναρκωτικά, για να φτάσουν στο χέρι του πελάτη, ταξιδεύουν με όλα τα μέσα της συγκοινωνίας.

Ο μόνος τρόπος, με τον οποίο θα μπορούσε να σταματήσει το λαθρεμπόριο των ναρκωτικών είναι να αρνηθεί από πο έλκινεται το κακό να χτυπηθεί εκεί άλύτητα.

Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΟΠΙΟΥ

Οι αρχές γνωρίζουν ποό υπάρχουν φυτείες όπιου. Τα βουνά σε μία χώρα της Έγγης Ανατολής, π.χ., είναι γεμάτα. Τα Ηνωμένα Έθνη, όμως, έβρισαν πως δεν είναι δυνατόν να απαγορευτούν έξ ολοκληρώ την καλλιέργειά του. Πριν λίγα χρόνια, έξ άλλου, σταμάτησε στη Μέση Ανατολή μία άποστολή έρευνας.

Στην Ιατρική ζητηθούν ποό τα ναρκωτικά, που παράγονται από το όπιο, που η Τουρκία καλλιεργεί σε μεγάλες ποσότητες. Έκατομμύρια άνθρωποι σε όλον τον κόσμο έχουν ανακουφισθεί με τα παυσίπονα παράγωγα του όπιου, τη μορφίνη και την ηρωίνη. Ένα άλλο, έξ άλλου, παράγωγο, η κωδεΐνη, λαμβάνεται σε χάπια όπως η αμορφίνη. Η Τουρκία έχει, έτσι, κάθε δικαίωμα να συνεχίσει την παραγωγή του όπιου, έπειδή αν τη σταματούσε εκατομμύρια άνθρωποι θα υπέφεραν.

Το έργο καλούν των τουρκικών αρχών είναι να εμποδίσουν την παράνομη πώληση του όπιου, που το μεγαλύτερο μέρος της ετσίτας έσοδών του φτάνει στα χέρια της Διεθνούς Οργάνωσης Ναρκωτικών.

Ο καθέκός τους είναι έργο, που περνάει από το έμποριο των λαθρεμπόρων, που έλκινεται από τη Μαύρη Θάλασσα, και από τη Μεσόγειο.

Οι αρχές της Μαφίας λέγεται πως ήταν ο Λάου Λουττιάνο, ένας άρχηγος, που τον έδιωξαν από τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Άλλοι, επίσης, Ιταλοί Αμερικανοί, που διώχθηκαν από εκεί είναι μέλη αυτής της συμμορίας, και μεταξύ αυτών είναι ο Τζον Άντωνις και ο Μικ Κρόν Τζόν ή Πήτσον.

βιές τους έγινε τον Ιούλιο του 1955, όταν δυο άνθρωποι συνελήφθησαν στη Σύμνη με εκατό κιλά όπιο. Μετά από εξαντλητική ανάκριση αναγκάστηκαν να δηλώσουν ότι το «έμπορεύμα» το είχαν πάρει από μερικούς παραγωγούς της περιοχής του Ουέσκ.

Ένεργώντας με τις πληροφορίες αυτές, πράκτορες της τουρκικής αστυνομίας θέλησαν να μπουν στο μυστικό εργαστήριο των λαθρεμπόρων. Μόλις όμως έκαναν να πλησιάσουν το σπίτι, δέχθηκαν καταλυτική πυρ. Άνταπόδωσαν τον τρόπο της υποδοχής και σε λίγο μπήκαν μέσα σπάζοντας την πόρτα. Στο υπάγειο έβρισκαν το εργαστήριο που ήταν τέλεια εξοπλισμένο. Σ' ένα λυγρό κλειδωμένο δωμάτιο υπήρχαν μεγάλες ποσότητες όπιου και μορφίνης.

Μία τέτοια επιτυχία, όμως, στη μάχη εναντίον της Διεθνούς Οργάνωσης Ναρκωτικών, δε μπορεί παρά να θεωρηθεί παροδική.

ΟΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙ ΤΟΥ ΛΙΒΑΝΟΥ

Σε διάστημα λιγώτερο των τριών μηνών, νέες μεγαλύτερες ποσότητες μορφίνης και όπιου άρχισαν να εξαγνώνται λαθραία από το Λίβανο.

Η ζήτηση είναι τόσο μεγάλη και τα κέρδη άπορροιακά ώστε η Οργάνωση Ναρκωτικών να μη σταματήσει να μεταφέρει συνεχώς τα θρόμπορια μεταφέρει συνεχώς τα θρόμπορια φορτίζοντας τους από τη Μέση Ανατολή. Για να πετύχουν τα ναρκωτικά άπαράτηρητα έπινυν διακρίβων είδων κρύπτες: μέσα σε διπλά χωρισμένα έμπορικά κιβώτια, στο στομάχι της κοιλίας κλπ.

Το λαθρεμπόριο γίνεται εύκολοτερο από το γεγονός ότι μέσα στο διπλό χωρίσμα ένας ταξιδιωτικός σάκος μπορούν να χωρέσουν χιλιάδες φασκελλάρια ναρκωτικών, που

το καθένα πουλιέται στην Αμερική αντί 2-3 δολλαρίων.

Ο τρόπος με τον οποίο παράγεται, επίσης, το όπιο, είναι άρκετά εξυπναιτικός για τους λαθρεμπόρους. Το όπιο θγαίνει από ένα άνθος που συγγενεύει πολύ με την συνηθισμένη παπαρούνα. Έπειτα υποβάλλεται σε μία χημική επεξεργασία, απ' όπου θγαίνει η μορφίνη ή το ακαθόρο όπιο.

Το προϊόν αυτό μεταφέρεται λαθραία από τη Μέση Ανατολή στην Ιταλία, Γαλλία και Γερμανία, όπου, μέσα σε άπαγια και καλά εξοπλισμένα εργαστήρια, μετατρέπεται σε ηρωίνη.

Εσχάτως, άπεκαλύφθη ότι η συμμορία των λαθρεμπόρων ναρκωτικών του Λιβάνου, έκανε τις άπειρησεις της με αυτοκίνητα, που έβρεθαν είδικες μυστικές κρύπτες, που μπορούσαν να χωρέσουν μεγάλες ποσότητες ναρκωτικών.

Με τη βοήθεια των αυτοκινήτων αυτών, οι Λιβανέζοι λαθρεμπόροι μεταφέρουν τη μορφίνη σε διάφορες πόλεις, όπως στη Μασσαλία

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΖΩΗ, από το κρεβάτι της, που ήταν ξαπλωμένη, έβλεπε μία ματιά στο ρολόι. Ήταν δώδεκα παρά τέταρτο!

Στις δώδεκα και μισή θα έφταναν τα παιδιά από το σχολείο και στη μία θάλαυνε ο άντρας της το μαγαζί του.

Στηρίχτηκε στα σίδερα του κρεβατιού κι' άνασπώθηκε με κόπο. Έκανε άλλη μία προσπάθεια και στηρίχτηκε στα πόδια της.

Φόρεσε τις παντόφλες, έβριξε μία ρούπα και με άδεια βήματα πλησίασε στον καθρέφτη.

Πόσο αδύνατη και χλωμή ήταν! Άνσπικωσε και γένησε τα μαλλιά της προς τα πίσω και τα στερέωσε μ' ένα τσιμπούκι.

Τη στιγμή εκείνη χτύπησε το κουδούνι της πόρτας.

«Ποιος να είναι τέτοια ώρα;», αναλογίστηκε.

Και, σέρονοντας τα πόδια της, πήγε ν' άνοιξη.

Ήταν η Άρετή, η κόρη της γειτόνισσας, μία όμορφη κοπέλλα, συνομήλικη και φίλη της Ζωής.

— Πώς είσαι, Ζωή; τη ρώτησε μ' ένα χαμόγελο.

— Κάπως καλύτερα, Άρετή μου. Πέρασε μέρα.

Η κοπέλλα μπήκε στο σπίτι κι' οι δύο κατοικόνες πήγαν και καθήσαν στη μεγάλη κουζίνα, που χρησίμευε και για τραπεζαρία.

Η Άρετή ερχόταν συχνά κι' έβλεπε τη Ζωή, από τότε που ξεκίνησε άρρώστησε. Έρχόταν προ πάντων να τη βοηθήσει τότε στο συγκομισμα του σπιτιού, τότε στο μαγειρείο.

Από μικρά κοριτσάκια, παίζανε μαζί στη γειτονιά. Στο σχολείο τελειώσανε μαζί το Δημοτικό, μά δεν πήγαν στο Γυμνάσιο.

Τόσο της μίας η πατέρα, όσο και τ' άλλης η μητέρα, είχαν τη γνώμη πως τα κορίτσια είναι για το σπίτι κι' όχι για σπουδές.

— Μία καλή νοικοκυρά, άξιζει πολύ από μία γραμματισμένη, έλεγε η μία μητέρα.

Κι' ένας καλός γαμπρός, που πολύ θα εκτιμήσει τη νοικοκυροσύνη από τα γράμματα, έλεγε η άλλη.

Έτσι, τα δύο κορίτσια άφοσιώθηκαν στις δουλειές του σπιτιού κι' έμαθαν τσούχ, ραπτική, όση χρειάζονταν για να ράβουν τα φορεσιμάκια τους, και να κεντρίουν ωραία έργα.

Μαζί και η Ζωή και η Άρετή έβγαζαν περίπου τις Κυριακές και η μία ήθελε όλα τα μυστικά της άλλης: Μυστικά άθωα, κοριτσίστικα, χωρίς πονηρία, κάτι μικρά φλερτάκια και χαμόγελα με τους νέους της γειτονιάς...

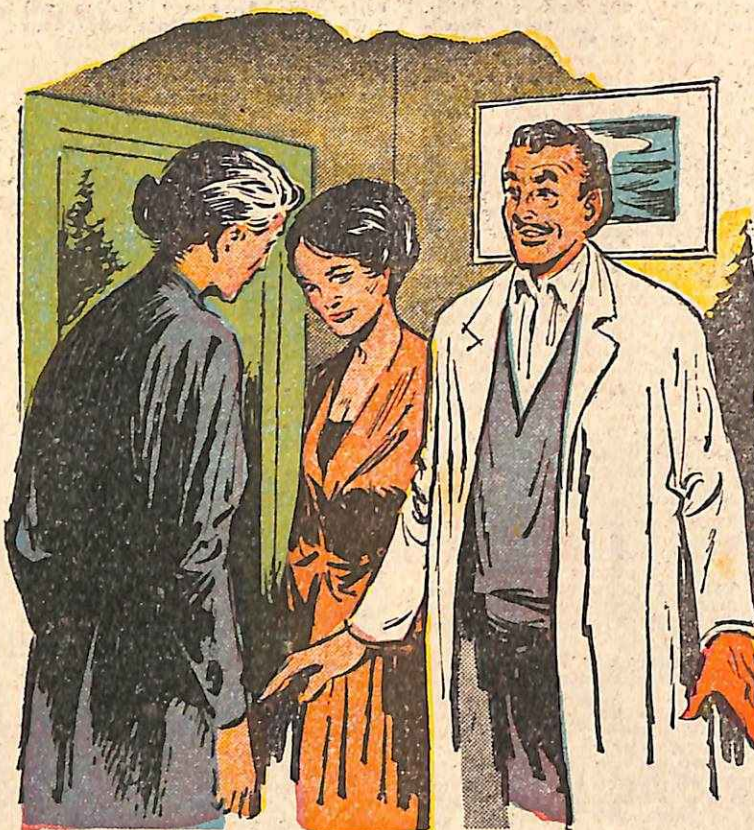
Το σπίτι της Ζωής ήταν κολλητά στο σπίτι της Άρετης και τα δύο σπίτια είχαν χτιστή την ίδια εποχή, στο ίδιο οικόπεδο, που συμφώνησαν κάποτε οι γονείς τους να τ' αγοράσουν συνεταιρικά.

Οι αλλές τους ενόνοσαν κι' αυτές με μία μεσόπορτα, που διευκόλυνε το πέρασμα τῆς μίας γειτόνισσας στην άλλη.

Η Άρετή έμεινε όρφανή από πατέρα, μά έλασε κι' έναν αδελφό στον πόλεμο. Δύο μικρές συντάξεις και το ορφανό ήταν τα έσοδά της.

Η Ζωή πάλι έλασε τους γονείς της και μία μικρότερη αδελφούλα. Κι' όταν έμεινε μόνη δεκαοχτώ χρόνων κοπελλίστα, αναγκάστηκε να παντρευτεί τον υπάλληλο, που είχε ο πατέρας της στο κομείο του, για να μην κλείσει το μαγαζί και για να μπορέσει να συντηρηθεί.

Ο Πάνος ήταν καλό παιδί, ήσυχος άνθρωπος, κι' η Ζωή δεν



ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΊΝΕ ΑΡΓΑ

περνούσε άσχημα στο σπίτι της, παρ' όλο που δνευροτόταν έναν αλκοολικό άντρα, που άνουτιόκαδο και πιο κοινωνικό.

Δε μπορούσε όμως να παύει με όνειρα και, σά λογικά κορίτσια, προσγειώθηκε με το σικρέρον της στην πραγματικότητα.

Η Ζωή έτοι παντρεύτηκε, έκανε δύο παιδιά, εν' άγορι κι' ένα κορίτσι, που ήταν τώρα το ένα δέκα και το άλλο όχτω χρόνων, ενώ η Άρετή έμεινε άκομη άνητη. Πώς να παντρευτεί, αφού δεν είχε πορικό, εκτός από εκείνο το σπίτι, όπου καθόταν με τη μητέρα της;

Οι νέοι της γειτονιάς, που την ήξεραν, απέφευγαν να της μιλήσουν για γάμο και τα προσενιά, που έρχόντουσαν, ρωτούσαν για την προίκα της...

Η Ζωή της έδινε θάρρος, την ξεγελούσε μ' ελπίδες, της μιλούσε για τα τυχερά, κι' η Άρετή έλπιζε πως ο Πάνος, ο άντρας της Ζωής, που τόσο τη συμπαθούσε, θαύρισκε κανένα καλό νέο για γαμπρό.

Σ' αυτά, όμως, τα τέσσερα τελευταία χρόνια, κάτι δεν πήγαινε καλά με την υγεία της Ζωής. Είχε μία περίεργη αδυναμία, κουράζεταν εύκολα, μελαγχολούσε και κλεινόταν στο σπίτι της σά να κλεινόταν στο σπίτι της σά να μην ήθελε να δη κανένα. Άφου και με την Άρετή, πολλές φορές, παρεξηγήθηκε, με την άδιαφορία που της έδειχνε.

Οι γιατροί δεν εύρισκαν τίποτα, μά μία μέρα, έδω και τρεις

μήνες, η Ζωή έπεσε στο κρεβάτι και τότε ήταν που της βρήκαν άρρωστικά και της σύστησαν καλή τροφή και άνάπαυσι.

Η Άρετή δεν εγκατέλειψε τη φίλη της. Τώρα ερχόταν πιο συχνά στο σπίτι και έκανε όλες τις δουλειές και το μαγειρέμα, για να βοήθουν ο Πάνος και τα παιδιά ένα έστω φαγητό.

Η βοήθεια και οι περιποιήσεις της Άρετης, έσωσαν τη Ζωή και, παρ' όλη την εξάντληση, που είχε άκομη, ένοιωθε τώρα τον έαυτο της πιο καλά.

Ο άντρας της, που την αγαπούσε, δεν τουγουνεύτηκε σε τίποτα, σ' όλο αυτό το διάστημα. Και την τελευταία του δραχμή, που έβγαζε στο κομείο, την έδινε σε γιατρούς, σε γιατρούς και σε καλή τροφή.

Είχε χρεωθεί μάλιστα καμιά δεκαριά χιλιάδες δραχμές, που τις πλήρωνε τώρα λίγες-λίγες από κάτι έκτακτα, που έβγαζε το Σαβατοκύριακο.

— Δεν ξέρω που θα τραβήξει αυτή η κατάσταση, έλεγε η Ζωή στην Άρετή, εκείνο το πρωί, ενώ οι δύο γυναίκες καθάριζαν τις πατάτες, που ήταν για το μεσημεριανό φαγητό.

— Τι θές να πής Ζωή; τη ρώτησε η Άρετή.

— Συλλογίζομαι καμιά φορά πως, αν δεν είχε ο μακαρίτης ο πατέρας μου εκείνο το κομείο κι' αν δεν αναγκάζομαι να πάω τον υπάλληλό του, τον Πάνο, να μην κλείσει το μαγαζί, δε θαχα παντρευτεί μέχρι σήμερα.

— Έλα, Ζωή μου! Μην παρορμίζεις...

— Κι' ή άρρώστεια μου;

— Δε σε φρόντισε ο Πάνος;

Δύο δάχρυα κύλησαν από τα μάτια της Ζωής.

— Άς με συγχωρήσει ο Θεός, άλλο συλλογίζομαι, Άρετή μου. Την κατάσταση, τα παιδιά, την άρρώστεια, που μόνον, τις δύστυχες μέρες, και λίγο πως καλύτερα θάταν να μην ήμουν παντρεμένη! Άλλά... ποιος είναι ευχαριστήσιμος από τη ζωή του; Κι' εσύ, που δεν παντρεύτηκες ά

— Κι' άφησες το μαγαζί για νάρθης να μου πής για το γράμμα, Πάνο; του είπε η Ζωή.

— Κοιμή, δεν τοχες παρόνοιο;

— Σ' αυτό δεν έχεις άδικο, Ζωή, μά έλτισω πως ο Θεός θα βγάλει κάποιο καλό άνθρωπο στο ορόμο μου. Έλα, αν κουραστήκες, πήγαινε να πέσεις και να τигανίσω εγώ τις πατάτες. Σε μιση ώρα θάρθουν τα παιδιά σου κι' ο Πάνος για φαί.

Ο Πάνος όμως ήθελε ναρίτείρα άπ' ό,τι τον περίμεναν. Ηοθε γαμάτος χαρά να τους άναγγείλει πως έλαβε γράμμα από τον αδελφό του, που έλειπε δέκα χρόνια στην Αυστραλία.

— Κι' άφησες το μαγαζί για νάρθης να μου πής για το γράμμα, Πάνο;

— Λίγο τοχες, Ζωή, όταν μου γράφη, πως τα πούλησε όλα κι' έρχεται στην Ελλάδα με τρεις χιλιάδες λίρες;

— Το γράφει αυτό;

— Και κάτι άλλο... Πώς θά συνεργασθώ μαζί μου και πως έρχεται και για να παντρευτεί.

— Να παντρευτεί;

— Τα μάτια της Ζωής γούισαν και κύτταξαν την Άρετή.

— Τότε έχεις δίκιο, Πάνο, είπε πάλι. Άλλάζει η τύχη μας...

— Και βέβαια αλλάζει, Ζωή... Τι λές εσύ, Άρετή;

— Τι να πω εγώ;

— Τι να πής; Νομίζεις πως θά τον άρίσω να παντρευτεί άλλη από σένα; είπε ο Πάνος.

Η Άρετή, συγχαμένη, άγκάλιασε τη Ζωή και τα μάτια της βούρκαζαν από τα δάκρυα.

— Έμπρός, έμπρός, άφήστε τα δάκρυα και σκεφθήτε σε ποιο δωμάτιο θά τον βάλουμε. Έμπρός, βοήθησε και σύ, Άρετή, να φέρει πως έρχεται με το άεροπλάνο και το άεροπλάνο φτάνει αύριο το άπόγεμα...

Έτσι, η τύχη τάχως να γίνουν όπως τα υπολόγισε ο Πάνος. Πήγε και παρέλαβε τον αδελφό του, που ήταν μικρότερος του δύο χρόνια, από το άεροδρόμιο, που έφερε σπίτι κατ' εθείαν, ζουν τον δέγτηκαν οι δύο γυναίκες. Κι' η πρώτη γυναίκα που γνώρισε μετά τη Ζωή, ήταν η Άρετή...

Ευχαριστήσιμος από την ύποδοχή, από το τραπέζι, όπου έμεινε κι' η Άρετή, ο αδελφός του Πάνου μίλησε για τα σχέδιά του.

Θα νοίκιαζαν ένα κεντρικό διαμέρισμα, θα έκαναν ένα κοινό κοιμωτήριο και θα δούλευαν εκεί τα δύο άδελφισα. Θα έκαναν μάλιστα και μεγάλη διαφήμιση, για να μεγαλώσουν τη δουλειά τους.

Έπειτα θάχτιζαν άλλο ένα πάτωμα γι' αυτόν, πάνω από το δικό τους σπίτι και τότε εκείνος θά παντρευόταν.

Πάτωμα δε θά χτίσουμε, είπε η Ζωή. Το σπίτι, που θά καθήσεις, είναι έτοιμο. Θά το φέρω για προίκα της κι' κοπέλλα, που θά πάω.

— Να, μά πρόπει να μου βοηθήσει και την κοπέλλα, είπε γελώντας ο αδελφός του Πάνου.

— Θά σου δώσω την καλύτερή μου φίλη, είπε η Ζωή.

Κι' έγεννησε της Άρετης.

— Τι λές, Άρετή;

Δάκρυα γαρς έτρεχαν από μάτια της. Ο αδελφός του Πάνου έβγαλε τότε από το τσεπάκι του γιλέκου τον ένα δαχτυλίδι με μία μεγάλη διαμαντοπέτρα, σηκώθηκε και της το φόρεσε.

— Δόξα σοι ο Θεός! μονομύρισε η Ζωή. Συγώρα με, Θεέ μου, που φάνηκε τόσο άπογοιτευμένη και λυόπιστη!

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η ΕΦΕΤΕΙΝΗ μόδα προσφέρει μία ζηλευτή θέσι στα ύφασματα του τύπου τούντ.

Τη άσπρόμαυρη παίζει ιδιαίτερο ρόλο και, κατά δεύτερο λόγο, όλοι οι τόνοι του καφέ, μέχρι του πορτοκαλιού, με άνάμμι λευκού.

Τόσο τα έπανωφόρια, όσο και τα ντε-πυές θά χρησιμοποιούν τα τόσο μωδάτα αυτά λαϊνά. Ανάλογα με τη χορή, για την όποια τα προσόχουμε, θά είναι πιο έλαφροί ή πιο βαριά.

Σχετικά με τα ντε-πυές, θά δοούμε συνδυασμούς φούστας και βέστας σε διάφορες γραμμές. Τόσο η ίσια, όσο και η έβαζέ, θά είναι πολύ της μόδας. Μπορούμε δε να πούμε πως η έβαζέ θά είναι αυτή που πιο πολύ θά επικρατήσει.

Είδαμε άκριβώς ένα πολύ κομψό μοντέλο, που παρουσίαζε την έβαζέ γραμμή σ' ένα σκετοτικό συνδυασμό. Το φάρδος της φούστας συγκεντρωνόταν κατ'άμπροστα, όπου ένα φύλλο σε κόνη βεντάγιας, σχημάτιζε γωνιές και προσέδιδε στο κάτω μέρος της φούστας το φάρδος, που άπαιτούσε η έβαζέ γραμμή.

Η βέστα άκολουθούσε μία έντελως νεοτερίζουσα γραμμή, προσδίδοντας μάκρος στο μπουστό. Ήταν άρετά μακροιά, ξεπερνώντας τη γραμμή των γοφών και σχηματίζοντας με καταλληλές ντεκουπ μία μέση μέτρια τονισμένη.

Το άνοιγμα του λαμού ήταν στρογγυλό, με κάποια άνεσι. Δεν υπήρχε δε γιανκάς. Μόνο από το ίδιο το λαϊνά σχηματίζονταν ένα δέσιμο. Η βέστα είχε κομπωμία εθόγγραμμο, με μία σειρά κομμάτι, που έφθαναν ως άρετά χαμηλά. Έπί πλέον, ένα έξωτερικό γαλί, σχημάτιζε στην κάτω άκρη της βέστας, ένα άρετά φαρδύ τελείωμα. Τα μανίκια είχαν γαμψή κόλληση ώμων και με άρετό φάρδος προς τα επάνω και στένεμα προς τα κάτω. Το μάκρος τους έφθανε ως τους καρπούς των χεριών.

ΤΑ ΦΑΝΤΑΖΙ ΛΑΙΝΑΣ

Κοντά στα μελανζέ ύφασματα, όπου ο συνδυασμός των γραμμάτων παρουσιάζει ένα σύνολο άνάμμι, έχουμε και τα μελανζέ με τα χτυπητά σχέδια. Άνάμεσα σ' αυτά προεξέχουν τα καρό, τα νταμιέ και τα σκωτσέζικα, καθώς και τα πνέ-ντε-πούλ.

Όλα αυτά τα χαρακτηριστικά λαϊνά της εποχής, θά τα δοούμε σε διάφορα είδη έμφανίσεως. Οι συνδυασμοί φόρεμα και έπανωφόρι, φούστα και πνι-μαντώ, βέστα και φούστα, θά έμφανισθούν το καθένα με τη δική του χάρη.

Από λαϊνά πνέ-ντε-πούλ είδαμε π. χ. ένα μοντέλο του παρισινού Οίκου Καρβέν, που άπετελείτο από ένα κομψό συνδυασμό φούστας και πνι-μαντώ, λίγο πιο κοντό από τη φούστα, ώστε να της επιτρέπεται να φάνεται μόνο λίγα έκατοστά.

Έδω η γραμμή είναι άνετα εθόγγραμμη. Η φούστα δηλαδή πέφτει ίσια, αλλά με άνεσι, δίχως να παρουσιάζεται στενή.

Το έπανωφόρι άκολουθεί κι' αυτό άκριβώς την ίδια γραμμή. Όστόσο, το επάνω μέρος

Ντε-πυές από λαϊνά μελανζέ.





Έπανωφόρι από ντρά με γούνινο γιακά.



Όμοιόμορφο φόρεμα χωρίς μανίκια.



Άμπιγιέ φόρεμα από μοναρέ.



του έχει πλάγιες πένσες, πού, αρχίζοντας από τις μασχάλες, φτάνουν ως τη μέση, φορμάροντας κάπως το σώμα. Το κλείσιμο είναι σταυρωτό, με τρία ξύνη κοιμιά, πού κοιμipώνουν μόνο ως τη μέση. Έπάνω όμως το κλείσιμο φτάνει ως τη ρίζα του λαιμού, καταλήγοντας σ' ένα μεγάλο κατεβαστό γιακά.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΜΑΝΙΚΙΑ

Τα μανίκια είναι μάλλον εϋθύγραμμο, με κάποιο όμως φάρδος, και το μάκρος τους φτάνει ως τον καρπό του χεριού.

Ένα άλλο μοντέλο από καντιγιέ λαινιάς παρουσιάζει τη φούστα και βέστα σε μιά κλασσική, μπορούμε να πούμε, γραμμή. Η φούστα έντελως εϋθύγραμμη, σχηματίζει μπροστά-πλάι ένα κλείσιμο «φάκελλο». Η βέστα έχει μέτριο μήκος, προς το κοντό. Κοιμipώνει εϋθύγραμμο με τρία κοιμιά και σχηματίζει μντερό άνοιγμα, με μικρό γιακά και ρεβέρο.

Έξωτερικες τσέπες, αρκετά μεγάλες, ώστε να φτάνουν ως το τέλος της βέστας, στολίζουν τη βέστα δεξιά και άριστερά. Έπί πλέον, μονόχρωμο λαινιάς σχηματίζει το γιακά και έχει για τελείωμα ένα ρέλι. Το ίδιο ρέλι στολίζει τις τσέπες και τα μανίκια. Απτά τα τελευταία μένουν λίγο ανοιχτά κάτω και παironουν δυο κοιμιά για στόλισμα.

Ιδιαίτερα, όπως είπαμε και άλλοτε, είναι της μόδας εφέτος ο συνδυασμός επανωφοριού και φορέματος χωρίς μανίκια. Ο συνδυασμός αυτός χρησιμοποιεί πολλές φορές λαινιά αρκετά βαριά, όπως είναι τα ντρά και άλλα.

Τα φορέματα απτά ακολουθούν την εϋθεία γραμμή, αλλά με αρκετή άνεση. Ιδίως προς τα κάτω. Απτό επιτυγχάνεται μ' ένα ελαφρό λό-ξευμα της μπροστινής ραφής, πού αρχίζει από

Αριστερά: Κάπα ανοιχτόχρωμη από λαινιάς γκριατέ. Δεξιά: Απογευματινό φόρεμα με διπλή φάσα.



Σύνολο φούστας και πιτ-μαντώ.



Ταγέρ από καρδεάτο λαινιάς.



Σύνολο από μπροσέ γανιρισμένο με γούνα.

το λαιμό του κορσάκ και συνεχίζεται ως το τέλος της φούστας. Το κορσάκ γίνεται εφαρμοστό, με πένσες κάτω από το στήθος και στογγυλό κλείσιμο γύρω στο λαιμό με άνοιγμα στην πλάτη. Μιά ξώνη από το ίδιο ύφασμα κοιμipώνει μπροστά και μεγάλες εξωτερικές τσέπες στολίζουν τη φούστα, μ' ένα κοιμip ή κάθε μία. Έξωτερικά γαζιά γανιρίζουν το φάρμα γύρω στο λαιμό, γύρω στις στογγυλές μασχάλες, στη ξώνη, στις τσέπες και άκονη και στο κάτω τελείωμα της φούστας.

Άλλ' ως δούμε και το συμπλήρωμα του φορέματος, δηλαδή το επανωφόρι. Έχει κι αυτό μιά άνετη εϋθεία γραμμή, ακολουθώντας το μικρό φάρδος του φορέματος, κάτω. Κλείνει μ' ένα σκερτσόκιο κλείσιμο, δηλαδή με δυο φάσες, πού έρχονται να κοιμipώσουν στη μιά άκρη μ' ένα κοιμip, πού βρίσκεται σε κάθε πλάι στη γραμμή της μέσης και έπειτα δένουν ένα φιόγκο στη μέση.

Το επανωφόρι στολίζεται μ' ένα μεγάλο γιακά, τύπου σιμόν. Από πάνω μπαίνει ένας γούνινος γιακάς στο ίδιο σχήμα. Όμοιόμορφες τσέπες σαν του φορέματος, το στολίζουν με γανιρίσμα κι' εδώ από γαζιά.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Αν τα καθημερινά χειμερινά φορέματα εμφανίζονται πολύ συχνά χωρίς μανίκια, άλλο τόσο θα δούμε την έλληνική μανικιά σε τουαλέτες άμπιγιέ, απογευματινές ή βραδινές. Απτά τα φορέματα θα συνοδεύονται και εδώ από ένα επανωφόρι όμοιόμορφο ή σε κάποιο αντίθετο χρώμα.

Μην ξεχνούμε και την κάπα, πού, καθώς είπαμε, θα παίζει τόσο μεγάλο ρόλο εφέτος. Χαρακτηριστικό της εφετεινής μόδας θα είναι ο συνδυασμός απτός να παρουσιάζει το φόρεμα βαθύχρωμο και την κάπα ή το επανωφόρι σε ανοιχτό χρώμα.

Έτσι, ένα μαυρο φόρεμα από κρέπ-σατέν, με μικρό στογγυλό άνοιγμα στο λαιμό και

χωρίς μανίκια, έχει ντομπλ-έξπ, με τη βασική φούστα εϋθύγραμμη και τη δεύτερη πού κοντή και κάπως άνετη. Το συμπλήρωμα είναι μια κάπα από τοιχωτό λαινιάς, πολύ στυλ, σε χρώμα είτε ταχαρί, είτε ελαφρώς ροέ ή μπέ. Παρόμοιοι συνδυασμοί εξαιρετικά μοναδοί, παρουσιάζουν μιά χαρακτηριστική κομipότητα.

ΑΛΛΗ ΑΜΠΙΓΙΕ ΕΜΦΑΝΙΣΙ

Η μόδα της ελλείψεως μανικιών στα φορέματα δεν αποκλείει ωστόσο και την αντίθετη άποψη και μάλιστα τη μόδα των εξαιρετικά εφαρμοστών μανικιών στα μπράτσα. Έτσι, βλέπουμε σε μιά απογευματινή τουαλέτα από μεταξωτό μοναρέ, ένα κορσάκ πολύ εφαρμοστό στο σώμα, πού συνενώνεται με μανίκια σε μακρος τρουά-κά, κολλητά στα μπράτσα.

Η φούστα, με ελεύθερες πένσες γύρω από τη μέση, πέφτει αρκετά εβαξέ προς τα κάτω, χωρίς όμως υπερβολή. Στη μέση, μιά ξώνη δένει μπροστά ένα φιόγκο. Έξ' άλλου, το φόρεμα αυτό γανιρίζεται στο λαιμό με μιά αρκετά φαρδιά γούνα, πού αποτελεί ανεξάρτητο γιακά και φοιέται ή δε φοιέται ανάλογα με τις καιρικές συνθήκες.

Άλλο ύφασμα, πού θα χρησιμοποιηθι πολύ εφέτος για απογευματινά φορέματα ή φορέματα κοκτέιλ, θα είναι το μπροσέ μεταξωτό, ιδίως σε μαυρο χρώμα.

Ένα πολύ κομipό μοντέλο του Ζάν Ντεσέ, μιάς παρουσιάζει απτό το ύφασμα σ' ένα συνδυασμό φορέματος και μπλερό. Το φόρεμα εδώ είναι επίσης χωρίς μανίκια και παρουσιάζει μιά μονοκόμιατη γραμμή, με κορσάκ εφαρμοστό και φούστα εβαξέ προς τα κάτω, στον τύπο της ομπ-πρενός. Η φούστα έχει επίσης το σιέρτασο να παρουσιάζεται διπλωτή στο ένα πλάι κι' έχει για τελείωμα μιά αρκετά φαρδιά φάσα από γούνα, πού συνεχίζεται τοιγύρω στην κάτω άκρη της φούστας. Το ίδιο γανιρίσμα βλέπουμε και στο μπλερό, πού κλείνει κι' απτό πλάγιος. Η φάσα από γούνα, αφού περιβάλλει το λαιμό σε άνετη στογγυλή γραμμή

μή, κατεβαίνει στο κλείσιμο του μπλερό και συναντιέται με τη φάσα της φούστας.

ΣΤΑΜΠΑΤΑ ΣΑΤΕΝ

Στις βραδινές τουαλέτες, ανάμεσα στ' άλλα γνωστά μας ύφασματα, θα δούμε να φιγουράρουν εφέτος πολλά σταμπάτα σατέν. Έχουν μεγάλα πολύχρωμα σχέδια, πάνω σε βαθύχρωμα φόντα. Ιδιαίτερη επιτυχία θα έχουν τα ύφασματα απτά σε μακροίς τουαλέτες, με σουρωτές φούστες και εφαρμοστά κορσάκ, με μεγάλα ντεκολτέ, πού πάντων στην πλάτη.

Χαρακτηριστικό απτών των σταμπάτων είναι, ότι τα σταμπωρίσματα είναι τοποθετημένα σε απόστάσεις, έτσι πού το μεγαλύτερο μέρος της φούστας να είναι σταμπάτο, ενώ το επάνω μέρος της και το κορσάκ να φαίνονται μονόχρωμα.

ΤΟ ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΟ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Οι κοπελλίτσες θα είναι εφέτος εϋθυμια ντυμένες μέσα στην καρδιά του χειμώνα, κι' απτό χωρίς στα σκωτσέζικα λαινιάς με τη ξωπή πολυχρωμία, πού η μόδα λανσάρε για μικρούς και μεγάλους.

Προτιμάτε πάντα τα σκωτσέζικα, πού έχουν ως βάσι το κόκκινο, γιατί είναι το κατ' έσοχον χρώμα, πού τυπιάζει σε ξανθά και σε μελαχρινά κοριτσάκια.



Φούστα νταμιέ και ανοικτόχρωμο πουλόβερ.

Για κόμη διαλέγετε πάντα την πιο άπλη, γιατί αυτή προσαρμόζεται πιο καλά στα σκουτέλικά.

Παρακολουθήστε ένα απλό και κομψό μοντέλο: Το κορσάκι γίνεται σε άνετη κόμη, με στρογγυλό λαιμό και κλεισμο στην πλάτη. Τα μανίκια είναι άνετα και κοντά. Η φούστα σχηματίζει μπροστά μια κορυφωμένη και συνεχίζεται στα πλάγια με πλαγιαστές πιέτες. Μια ζώνη από το ίδιο το λαινάκι, σταματά μπροστά στα δύο πλάγια της κορυφωμένης, όπου κομψώνει μ' ένα κομψό από το κάθε μέρος της.

Ένα κατεβαστό λευκό γιακαδάκι συμπληρώνει το απλό αυτό φόρεμα.

- 1) Σκουτέλικο επανωφόρι μεσάτο. 2) Σκουτέλικο φόρεμα με πιέτες. 3) Ριχτό λευκό διάδηρο.



ΣΚΟΥΤΕΛΙΚΟ ΚΑΙ ΣΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τα σκουτέλικά λαινά, κάπως βαρύτερα, θα χρησιμοποιούνται πολύ για επανωφόρια κοριτσιών. Είναι συμπληρώματα σκουτέλικων φορεμάτων. Άλλοτε πάλι το επανωφόρι είναι αυτότελες ένδυμα και φοριέται με διάφορα φορέματα.

Έπειτα, έχουμε κι' εδώ την κάπα, που είναι και για τα παιδιά πολύ της μόδας. Και αυτή μπορεί να γίνει από σκουτέλικο λαινάκι, δεν αποκλείεται όμως να είναι και μονόχρωμη.

Τα επανωφόρια γίνονται ριχτά, αλλά γίνονται και μεσάτα, με σταυρωτό κομψότυπο. Τα κομψά μπαίνουν στη μέση κι' από εκεί και κάτω σχηματίζεται δύο κάβες πλάι από μια ελεύθερη πιέττα, που δίνει στο επανωφόρι άοκτο φάρδος κι' έτσι παρουσιάζει την έδαζε γοαμιά.

Ο λαιμός κλείνει στρογγυλά κι' ένα βελούδινο μονόχρωμο γιακαδάκι τον στολίζει.

ΠΟΥΛΟΒΕΡ ΚΑΙ ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ

Έφτασε η ώρα να χαρούν τα παιδιά τα πλεχτά τους πουλόβερ. Είναι ως επί το πλείστον φανταζι: οριζοντία ή σε πλέξι ζακά, αλλά δεν αποκλείονται και τα μονόχρωμα σε άνοικτες ζωηρές αποχρώσεις.

Τα πουλόβερ, όταν είναι μονόχρωμα, φοριούνται με σκουτέλικες φουσιτίτσες.

Κι' ερχόμεθα στ' αδιάβροχα, που είναι απαραίτητα το χειμώνα. Έφτερος συνήθιζαν πολύ τα λευκά αδιάβροχα, χωρίς όμως να παραμερίζονται και τα χρωματιστά και μάλιστα σε ζωηρούς τόνους.

Η κόμη τους είναι ραγυλάν, κομψώνουν με μια σειρά κομψιά και είναι έδαζε προς τα κάτω.

ΕΞΜΕΡΑΛΛΑ

Ο Ο

ΓΙΑ ΤΟ «ΦΡΕΣΚΑΡΙΣΜΑ» ΤΩΝ ΡΟΥΧΩΝ

Το ξεθώριασμα του άνοικτου χρώματος των υφασμάτων από τον ήλιο, δημιουργεί ένα μεγάλο πρόβλημα για τους άνδρες και τις γυναίκες και κάνει τα ρούχα να φαίνονται σαν παλιά. Μια άγγλική έταιρεία, όμως, θα μας απαντήσει σύντομα απ' αυτόν τον εφιάλτη: Ανεκάλυψε μια συνθετική ουσία, που μια μικρή ποσότης απ' αυτή, μέσα στη μπουγάδα, είναι άοκη για να «φρεσκάρει» όλα τα χρώματα!

Για την κλωστή

Δε θα σας κοιτάζει τόσο συχνά η κλωστή, στο ράψιμο, αν την περάσετε πάνω από μια πλάκα σαπουνι. Πρόκειται για ένα μικρό κόλπο, που μεταχειρίζονται κι' οι ράφτες.

Ο θέρυβος της ραπτομηχανής

Βάζοντας κάτω απ' τη ραπτομηχανή σας ένα μακρόστενο φύλλο από αφρόδες έλαστικό, κατορθώνετε δύο πράγματα: να μην ξεγυιστράει η μηχανή απ' τη θέσι της και να μην κάνει πολύ θόρυβο. Επί πλέον, μπορείτε να μεταχειριστείτε αυτό το φύλλο και σε μαξιλαράκι για τις καρφίτσες.

Για τα πλεχτά

Για να συγκρατήσετε κλειστό ένα πλεχτό ρούχο, μη μεταχειρίζεστε καρφίτσα, αλλά φουρκέτα. Δεν κόβει το μολύδι και δεν ξεκαρφώνεται όπως η καρφίτσα.

Όταν διακόπτετε το πλέξιμο, μην ξεχνάτε να περάτε ένα φελλό στην άκρη της βελόνας, για να μην ξεφύγουν οι πόντοι.

Για τα τζάμια

Όταν καθαρίζετε τα τζάμια των παραθύρων, μην τα τρίβετε κυκλικά και όπως τύχη, αλλά με οριζόντιες κινήσεις από μέσα και με κατακόρυφες απ' έξω. Έτσι, δε θα μείνει κανένα σημείο τους άκαθαριστο.

Το κερύ στο καντηλέρυ

Για να στήσετε μέσα στο καντηλέρυ ένα κερύ πολύ λεπτό, γεμίστε την τρύπα με στόκο και φυτέψτε σ' αυτόν το κερύ.

Όλα σ' ένα συρτάρι

Διαβάστε ένα συρτάρι ή ένα μικρό ντουλάπι, για να αποθηκεύετε όλα τα πράγματα που ξεχνάμε εδώ κι' εκεί τα μέλη της οικογένειάς σας. Έτσι, όταν κάποιος έχει χάσει κάτι, θα ξέρει πού να ψάξει για να το βρει.

Για τα κρεβάτια

Όταν φεύγετε για λίγο καιρό απ' το σπίτι σας, αφήνοντας στρωμένα τα κρεβάτια, φροντίστε ώστε να κυκλοφορήσει ελεύθερα ο αέρας ανάμεσα στο στρώμα και τη βάση του. Ένας καλός τρόπος είναι να βάλετε ανάμεσά τους δύο - τρία βιβλία, ώστε να κρατάνε άνασχηκωμένο το στρώμα.

Τα συρτάρι

Αν ένα συρτάρι άνοικοκλείνει με δυσκολία, το πράγμα διορθώνεται εύκολα: Τρίψτε το με μια πλάκα ξερό σαπουνι ή μ' ένα κερύ, για να γλιστράει.

Σπασμένα γυαλιά

Έπεσε χάμω κι' έσπασε κάτι γυαλίνο; Μαζέψτε και τα παραμικρότερα κομματάκια του γυαλιού μ' ένα υγρό βαμπακι, κι' έπειτα τυλίξτε τα σε μια εφημερίδα και πετάχτε τα άμέσως στα σκουπίδια.

Το βούλωμα της καράφας

Έχει κολλήσει και δε βγαίνει το γυαλίνο βούλωμα μιάς καράφας; Βουτήξτε την ως το λαιμό σε νερό πολύ ζεστό και στάξτε κρύο νερό στο βούλωμα. Έπειτα από λίγα λεπτά, θάχει ξεκολλήσει.

Όταν δεν γυρίσει το κλειδί

Αν ένα κλειδί γέλι δε γυρίσει πια ελεύθερα μέσα στην κλειδαριά του, βάλετε πάνω στην άκρη του λίγη σκόνη γραφίτη και χόστε το στην κλειδαρότρυπα, ώστε να φτάσει ο γραφίτης στο έσωτερικό της κλειδαριάς και να ενεργήσει σαν λιπαντικό. Ποτέ μη μεταχειρισθείτε λαδί ή γράσσο για τέτοιου είδους κλειδαριές.

Για το τηγάνι

Έχει κολλήσει στο τηγάνι σας καμμένο φαγητό; Γεμίστε το με κρύο νερό, προσθέστε μια μεγάλη κουταλιά σόδα ή λεμόνι και βράστε το επί 5 λεπτά. Αν το τηγάνι είναι έμαγιέ, το γεμίζετε κρύο νερό, ρίχνετε μέσα μια κουταλιά χλωρίνη και τ' αφήνετε έτσι όλη τη νύχτα.



ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖ. ΤΣΕΙ-Ι-Ζ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο υπάλληλος του ξενοδοχείου βεβαιώνει το Ράβαν πως ο Τζεφerson δεν είχε εγκαταλείψει καθόλου τη γυναίκα του. Η Τζο — Αν είχε αφήσει μια βαλίτσα της, στην κάμαρά της. Ο Ράβαν την ψάχνει και βρίσκει μέσα μια φωτογραφία του Τζεφerson, όμοια μ' εκείνη που έχει κι' αυτός. Μη έχοντας πια τί άλλο να κάνει εκεί, ο Ράβαν μετακομίζει στο μεγάλο ξενοδοχείο του Ρέπουλς Μπαϊν, για να βρίσκεται κοντά στη βίλλα του Λίν Φάν. Έννοια επιδίδει αυτή τη βίλλα, γνωρίζεται με την όμορφη αδελφή του ένοικιαστή της, τη Στέλλα Ένραϊτ. Αυτή του λέει πως γνωρίζεται με το Τζεφerson και τη γυναίκα του, διαβεβαιώνει κι' αυτή όσα του διηγούνηκε η Λεϊλά για την έατονη οικονομική άνεσι του Τζεφerson. Έπειτα, ο ντετέκτιβ γνωρίζεται με τον αδελφό της Χάρρυ. Τον προσκαλούν να πάει το βράδυ στη βίλλα τους. Εκεί, ο Ράβαν αντιλαμβάνεται πως τον κατασκοπεύει ένας άγνωστος μεγαλόσωμος Κινέζος. Η Στέλλα του προτείνει να τη συνοδεύει την άλλη μέρα στο Σίλβερ Μάιν, όπου έχει κάποια δουλειά, κι' ο ντετέκτιβ δέχεται πρόθυμα, γιατί τον έχει γοητεύσει η όμορφιά της. Έπειτα ο Ράβαν ζητάει πληροφορίες από το άμερικανικό προξενείο, όπου τον βεβαιώνουν και πάλι πως ο Τζεφerson δεν είχε λεφτά και πως ήταν αδύνατο να νοίκιασε την πολυτελή βίλλα του Λίν Φάν.

7ον

— Νόμιζα πως η βίλλα ήταν άδειαν, όταν τη νοίκιασε ο Ένραϊτ. — Ω, όχι. Έμεινε πριν έχει ένας Άγγλος. Μά δεν έμεινε ποτέ να τον γνωρίσω. — Ο Τζεφerson κι' εκείνη ή Κινέζα ήταν πραγματικά παντρεμένοι. — Ο συνομιλητής μου με ζήτησε με ύψος αστασιμένο. — Μά βέβαια! Απάντησε. Παντρεμένης εδώ. Μπορώ να σας δείξω, αν θέλετε, ένα αντίγραφο του πιστοποιητικού του γάμου. — Να, θάβλεπα να το δώ. — Ο Ούιλλοξ έκανε πάλι ένα τηλεφώνημα. Κι' ενώ περιμέναμε, πρόσθεσε: — Τη θυμάμαι πολύ καλά: ήταν μια όμορφη μικρούλα... Έγώ ταχτοποιήσα τα χαρτιά της και φρόντισα για την αποστολή του φερότομου... Πως τη ληψήθηκε, την καμμένη! — Η μίς Ντάβεγχορτ ξαναπήγε στο γραφείο, έδωσε ένα χαρτί στον Ούιλλοξ και βγήκε πάλι. Ο Ούιλλοξ μούδωσε το πιστοποιητικό. Τό έξέτασε, βεβαίωσε, ότι ο Τζεφerson είχε παντρευτεί την Τζο. Αν, πριν από ένα χρόνο, Μάρτυρες στο γάμο ήταν ο Φόαν Μπέλλινγκ κι' η Μου Χάι Τάν. — Πους είν' αυτός ο Φόαν Μπέλλινγκ; ρώτησε τον Ούιλλοξ, δείχνοντάς του το χαρτί. — Κούνησε άοκνητικά το κεφάλι του. — Ίδεια δεν έχω! Κανένας φίλος του Τζεφerson, υποθέτω. Θάνα Άγγλος. Δεν έχουμε κανένα σάκελλο γι' αυτόν. — Κι' η Μου Χάι Τάν;



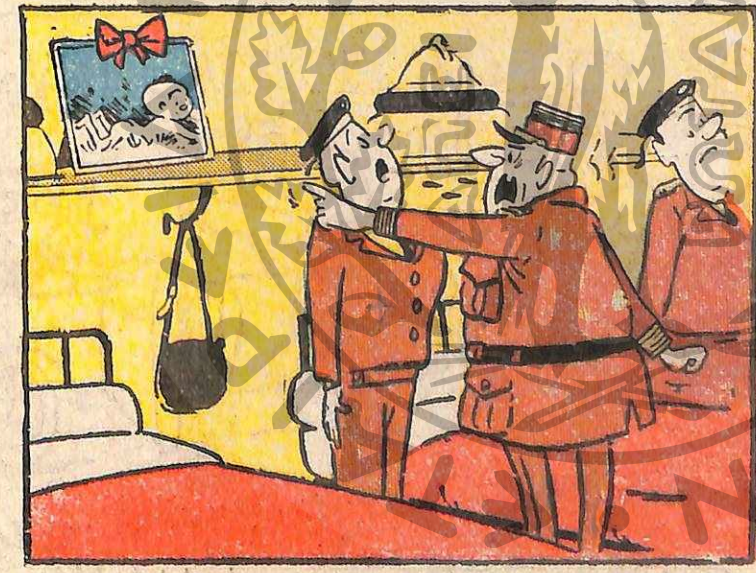
— Δεν ξέρω. Ίσως φίλη της. Τζεφerson. — Ο Ούιλλοξ έριξε μια λοξή ματιά στο ρολόι του γραφείου. Κατάλαβε πως δεν έφτανε πια να μάθω άλλα απ' αυτόν και σηκώθηκε να φύγει. — Εύχαριστώ πολύ, είπα. Δε θέλω να κάνω κατάχρησι της καλωσύνης σας. — Αιμαστυρήθηκε πως ήταν πολύ ευχαριστημένος για τη γνωριμία μου. Μά ήταν φανερό πως δεν έβλεπε την ώρα να φύγει... — Δε συναντήσατε ποτέ τον Έομαν Τζεφerson; τον ρώτησα. — Όχι. Φαίνεται περίεργο, αυτό. Μά δεν έβγαυε ποτέ απ' την κινεζική συνορία. Δε σύναξε στους ίδιους χώλους με μένα. — Έμεινα απ' το Προξενείο και ξαναγύρισα σιγά-σιγά στο μέρος, που είχα παρκάρι την Παζά. — Στο δρόμο, διασταυρώθηκε με δυο Κινέζους πόλισιαν με στολή, που τραβούσαν μαζί τους ένα ζευγάρι κι' ένα παιδί, που οδηγούσε. Κανείς δε φανόταν να δίνει προσοχή σ' αυτή τη σκηνή. Ίσως να ήταν ταχτικό αυτό το θέαμα, σ' ένα νησάκι όπου μαγειρόνταν γιλιάνες πρόσφυγες κάθε γούστου. — Όσοσο μούδωσε την ψυχή. — Κάθησα μέσα σ' αυτοκίνητο κι' άναζεφαλαίωνα όσα είχα μάθει. Δεν ήταν πολλά πράγματα, αλλά ίσως αποτελούσαν ένα νήμα μέσα στο λαβύρινθο. Σημείωνα πως έμοιαζε να μιλώ με το Φόαν Μπέλλινγκ και με τη Μου Χάι Τάν. — Πήγα στην Αστυνομική Διεύθυνση να δώ τον επιβεβαιωτή Μάκ

Κάου. Αφού περίμενα ένα-δυό λεπτά, με δέχθηκε στο γραφείο του. — Καθάρισε και γέμισε την πίπα του. Μούδειξε μια καρέκλα. — Τι μπορώ να κάνω για σας σήμερα; με ρώτησε. — Ζητάω κάποιον, που λέγεται Φόαν Μπέλλινγκ. Μήπως μπορείτε να με πληροφορήσετε; — Άναψε την πίπα του και φύσησε τον καπνό προς το μέρος μου. — Η φωτογραφία του δεν άλλαξε έκφραση, αλλά η ματιά του ζωήσπε. — Έδωλε την πίπα απ' το στόμα του κι' έτριψε στο ένα ροιθό του το φουρνέλο της, που είχε άοκισει κόλας να ζεσταίνετα. — Φόαν Μπέλλινγκ; ρώτησε. Γιατί ενδιαφέρεστε γι' αυτόν; — Δεν ξέρω ακόμα αν ενδιαφέρομαι γι' αυτόν. Σημειώνει όμως ναύνα ένας απ' τους άοκτιρες του γάμου του Έομαν Τζεφerson... Τον γνωρίζετε; — Ο Μάκ Κάου κάοφσε τη ματιά του στον τοίχο, πίσω απ' το κεφάλι μου. — Τότερα έγεννησε ένας. — Τον γνωρίζουμε, βέβαια... — Α, όποτε ήταν άοκτις στο γάμο του Τζεφerson; Χι, ενδιαφέρον αυτό. Μήπως ξέρετε πού βρίσκεται τώρα; — Μά, αν δεν κάνω λάθος, σ' το άκοιθός σας ρώτησα κι' εγώ! — Έστειλε πάνω στο τραπέζι του και διώθηκε τη θέσι του «ροιθιανό». — Τότερα είπε: — Ο Μπέλλινγκ είναι ένα πρόσωπο, με το όποιο επιθυμούμε πολύ να νάοουμε σ' επαφή. Άντικει σε

μιά όργανωσι λαθρεμπορίου ναοοκτιών, με πλουσιότατη δόσι. Ήμιασε έτοιμοι να τον ροαώοουμε, όταν, ξαφνικά, εξαφανίσθηκε. Συνεγίσαμε όσοςο τις έρευνές μας... Βάσω στοίχημα πως κατέφυγε στο Μακάο ή στην Καντόν.

— Τόν άναζητήσατε εκεί; — Δοκιμάσαμε, στο Μακάο. Στην Καντόν όμως, μάς είναι άδύνατο να ψάξουμε. — Προσπάθησα να βωώ μια θέσι, κάπως πιο άνετη στην άβολη καρέκλα μου. — Είναι Άγγλος; ρώτησα. — Ναι, Άγγλος... Έχουμε την πεποίθησι πως παίζει ρόλο σε μια τοπική όργανωσι, που μάς βάλεσε σιγνά σε υπελάδες. Μεγάλες ποσότητες ηροφίνης έχουν εισαχθή εδώ λαθραία, απ' την Καντόν. Μέχρι πού 15 ημερών, ο Μπέλλινγκ έπαυσε ένεργό μέρος σ' αυτό το έμποριο. Τον επιδίδεταμε λίγο κακό, περιμένοντας κανένα μενάλο ποστίο. — Διόθωψε την πίπα του και την ξανάναψε. — Μάθαμε από κάποιον πληροφοροδότη μας, ότι έφτανε να γίνει μια παράδοσι την πρώτη του μηνός. — Τότερα ο Μπέλλινγκ εξαφανίσθηκε. Είμαι της γνώμης πως τον είδοποίησε κάποιος, ότι θα τον πιάναμε, και πρόλαβε να καταφύγει στο Μακάο ή στην Καντόν.

— Την πρώτη του μηνός, είπατε... Απλάδι, δυό μέρες πριν απ' το θάνατο του Τζεφerson; — Μά ναι, βέβαια, είτε ο Μάκ Κάου, κυττάζοντάς με μ' έκπληξη. — Τότερα με ρώτησε, με ύπεροβολική ευγένεια: — Έχει καμιά σημασία αυτή η λεπτομέρεια; — Για την ώρα, άποθηκεύω γεγονότα στο κεφάλι μου... Δεύτερος μάρτυς στο γάμο του Τζεφerson ήταν μια Κινέζα, η Μου Χάι Τάν. Σας λέει τίποτα αυτό τ' όνομα; — Όχι. — Άναψα ένα τσιγάρο και ρώτησα: — Πιστεύετε πως ο Τζεφerson είχε καμιά σχέση με τους λαθρεμπορους; — Ίσως, άπάντησε ο Μάκ Κάου, άνασχηκωντας τους ώμους του. Μά δεν υπάοχει άπολύτως κανένα στοιχείο εναντίον του, έπομένως δεν έχω βάσιμο λόγο να το πιστέω... Άν ήταν όστος συνδεόμενος πάλι με το Μπέλλινγκ, είναι πιθανό... — Δεν ξέρετε να μωί πείτε τίποτα για τη Μου Χάι Τάν; — Θα ψάξω στα άρχεία μας. — Αν βωώ τίποτα θα σας είδοποιήσω. — Με ζήτησε, σαν κάπως παραένεμένος, και πρόσθεσε: — Έμιαθα πως μετακομίσατε στο ξενοδοχείο του Ρέπουλς Μπέϊ. — Σωστά πληροφορηθήκατε. — Κούνησε το κεφάλι του και είπε με σβόνο: — Καλοπερνάτε, σεις οι ιδιωτικοί ντετέκτιβ! Και τα πληρώνει ο πελάτης σας, έ; — Χαμογέλασα και στράβηκα. — Φυσικά! Απάντησα. Δοιπόν, φρεβόνα κι' ευχαριστώ πολύ. Θα ξαναειδοποιήσω γρήγορα. — Άνακατεύτηκα πάλι με τον κό-



— Έο' όσον έλθε ά πατέρας του συντάγματος, αυτός είναι ό ένονός σας!...

«Οι τὸν δόμον. Ἡ ὥρα ἦταν 11½. Πήγα με αὐτοῦ πο στην προκυμαία τοῦ Βαντού. Μπῆκα στὸ μπῆλο, ὅπου εἶχα συναντήσει τὴ μεσίτρια.

Δὲν ὑπῆρχαν πελάτες, αὐτὴ τὴν ὥρα. Ἀνὸ Κινέζοι σεροβιτόροι φλυσοῦσαν πίσω ἀπὸ τὸ μπῆλο. Μ' ἀναγνωρίσανε, κ' ὁ ἕνας τοὺς γέλασε τὴν ἡσυχία του γιὰ νὰ μὲ ὑποδεχτῇ, μ' ἕνα πλατὺ χαμόγελο.

— Καλμέρα σας, κύριε, μοῦ εἶπε. Εἴμαι πολὺ εὐτυχισμένος πού σας ξαναβλέπω. Θὰ πῆτε τίποτα; Ἡ θὰ φάτε;

— Θὰ πάω ἕνα ρούμι καὶ μιὰ Κόκα-Κόλα. Ἡ... ἡ κυρία εἶν' ἐδῶ;

— Ὁ σεροβιτόρος κῆρυξε τὸ ρολόι, πού βρισκότανε πάνω ἀπ' τὸ μπῆλο.

— Τὴν περιμένουμε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, κύριε.

Κάθησα σ' ἕνα τραπέζι καὶ περσίμενα. Ἀνὸ Κινέζοι φάνηκε σὲ μισή ὥρα — ἀλλὰ, γιὰ τοὺς Κινέζους, χρόνος δὲν ὑπάγει... Τὴν ἔγνεψα, κ' αὐτὴ διέσχισε τὴ σάλα, γιὰ νὰ μοῦ σφιξῇ τὸ χέρι. Κάθησε ἀντίκρυ μου.

— Χαίρω πολὺ, πού σας ξαναβλέπω, μοῦ εἶπε. Ἐλπίζω νὰ τὰ πῆγατε καλὰ με τὴν κοπέλλα.

Τῆς χαμογέλασα.

— Μοῦ τὴ σκάσατε! ἀπάντησα. Δὲν ἦταν ἡ Τζὼ-Ἀνν, καὶ τὸ ξέσκατε καλὰ.

— Τὸ ἔνα ἀπ' τὰ γκαρσόνια ἔφερε ἕνα μεγάλο ποτήρι γάλα, τ' ἄσκησε μπροστὰ τῆς κ' ἀπομακρύνθηκε.

— Λάθος ἔγινε, μοῦ δικαιολογήθηκε ἡ Κινέζα. Ἡ κοπέλλα ἦταν πὸ δυσωπή ἀπ' τὴ Τζὼ-Ἀνν. Νόμισα πὸς δὲ θὰ σὰς πείραζε...

— Θέλω τώρα νὰ βοῶ μιὰ ἄλλη. Λέγεται Μοῦ Χάι Τόν. Τὴν ἔρεστε;

Κοιμήθηκε καταπραϊνὰ τὸ κεφάλι τῆς. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπό τῆς δὲ μοῦ φανέοσε τίποτα.

— Εἶναι μιὰ ἀπ' τίς καλύτερές μου, εἶπε. Θὰ σὰς ἀρέσει πολὺ.

— Μονάχα, πού, αὐτὴ τὴ φορά, θὰ πορεῖ νὰ μοῦ ἀποδείξῃ τὴν ταυτότητά τῆς! Ἐγὼ νὰ συζητήσω μαζί τῆς γιὰ δουλειές.

Ἡ γυναίκα σκέφθηκε ἕνα λεπτό.

— Μπορεῖ νὰ σὰς ἀποδείξῃ ποιὰ εἶναι, μὲ βεβαιώσει ὕστερα. Γιὰ ποιὰ δουλειὰ θέλετε νὰ συζητήσετε;

— Δὲ σὰς ενδιαφέρει αὐτό. Πότε μπορῶ νὰ τὴ συναντήσω;

— Θὰ προσπαθῶμαι νὰ σὰς κλείσω ἕνα ραντεβού. Πότε θέλετε νὰ τὴ δῆτε; Τώρα;

— Ὅχι ἀμέσως... Γίνεται γιὰ τὸ βράδυ; Θάμαι ἐδῶ στὶς 8.

— Ἐγγινε «ναῖ».

— Ἄν εἶναι αὐτὴ πού θέλω καὶ φανὴ πρόθυμη, θὰ σὰς δώσω 50 δολλάρια, τῆς ὑποσέθηκα.

— Θὰ εἶναι αὐτὴ, πού θέλετε καὶ θὰ φανὴ πρόθυμη, μὲ βεβαίωσε, ἐνῶ ἡ ματιά τῆς ἔπαιρνε ξαφνικά τὴ σκληρότητα τοῦ ἀτσιλιού.

— Λοιπόν, ἀπὸψε στὶς 8.

Σηρώθηκε καὶ πρόσθεσε:

— Θὰ τὸ καταλάβω, ἂν δὲν εἶναι αὐτὴ πού γινέω. Μὴ ζητήστε λοιπόν καὶ πάλι νὰ μὲ γελάσετε!

Μοῦ χαμογέλασε.

— Θὰ μείνετε ἱκανοποιημένος, μὲ βεβαίωσε.

Γύρισα στὸ ξενοδοχείο μου, με τὸ συναίσθημα πὸς δὲν εἶχα χάσει τὸ πρωινό μου.

ΙΑ'.

Ἦταν μιὰ εἰκόνα πολὺ ὁμοιωμένη καὶ γεμάτη ἐνδοφρεσόν. Ὅλοι τοὺς φέρονταν σὰ νάχε φτάσει ἡ στιγμή τοῦ ξεκινήματος, μολοντὶ τὸ πλοῖο δὲ θάπενε παρὰ σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

Ἀνὸ Κινέζοι ἀστυνομικοί, μὲ τὴν κομψὴ στολὴ τους καὶ τὰ δάχτυλα περασμένα στὴ ζώνη τους, παρακολουθοῦσαν τὸ θέαμα μ' ἕνα ὕψος πατρικῆς ἐπικρίσεως.

Κύτταξα τοὺς λιγοστοὺς ἐπιβάτες τῆς πλοῖτης, πού ἀνεβαίνουν στὸ πλοῖο. Ἡ Στέλλα δὲ φανόταν πονηρὰ. Ὁτόστω ἦμιον σίγουρος πὸς θάπενε τὴν τελευταία στιγμή.

Ἦξερε νὰ κανονίξῃ μὲ χρονομετροὺ ἀκριβῆ τὴν ἐισοδὸ τῆς στὴ σκηνή, ὥστε νὰ μὴ βιάζεται ποτὲ πολὺ, οὔτε καὶ νὰ καθυστεροῖ.

Ἦταν τετράγωνος Κινέζος, μὲ βαρεὰ κορμοστασιά, μὲ μαῖο κορσὺ κ' ἕνα γεμάτο χαρτοφύλακα στὸ χέρι, ἀνέβηκε στὴ γέφυρα τῆς πλοῖτης θέσεως. Βλέποντάς τον, θυμήθηκα ἀμέσως μὴν ἄλλη σιλουέτα: ἐκείνη πού εἶχε φανὴ στὸν καθορμητὴ τῆς βίλλας τῶν Ἐνοάιτ. Καὶ τότε ξάμνησα ἑαυτοὺς τὴν βεβαιότητα πὸς ἦταν ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, πού μὲ κατασκόπευε ἀπ' τὸ σκοτεινὸ γυμναστήριο.

Τὸν ἔξετασα, καθὼς πλησίαζε. Ἦταν ἀκαθόριστος ἡλικίας, μεταξὺ 20 καὶ 40 χρονῶν. Φαινόταν ὅμως πὸς εἶχε μεγάλη μὴνὴ δύναμι καὶ προχωροῦσε μὲ γοργότητα καὶ ἀνὰ γυναικεία.

Εἶπα μὲ τὸ γοῦ μου πὸς δλοὶ οἱ Κινέζοι μοιάζονε μεταξὺ τους καὶ πὸς ἦμιον ἀνὴρ νὰ ὑποθέσω, ὅτι ἦταν ὁ ἄνθρωπος τῆς βίλλας.

λας. Ὁτόστω, ἐπέμεινε αὐτὴ ἡ περὶ ἡσυχίας μου, ἀκούα κ' ὅταν ὁ Κινέζος μὲ ἀγγίζει, περνώνας ἀπὸ κοντὰ μου, χωρὶς νὰ μοῦ ρίξῃ μιὰ ματιά.

Κάθησε, ἀνοίξε μιὰ ἐφημερίδα καὶ βυθίστηκε στὸ διάβασμα.

Ἦταν λεπτὸ μόλις πρὶν ἀπ' τὸ ξεκίνημα, εἶδα νάγεται ἡ Στέλλα. Φοροῦσε ἕνα παλαιὸν βαμβακερὸ φοιντανὶ καὶ κρατοῦσε ἕνα πανέρι. Στρώθηκε στὴν ἀποβάθρα καὶ μὴν γινέω.

Κατέβηκα ἀμέσως, γιὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξω ἀπ' τὸ πανέρι τῆς, ἀδιαφοροῦντας γὰ τὴς διαμαρτυρίες τῶν διῶ Κινέζων ναυτῶν, πού ἐτοιμάζονταν νὰ τραβήξουν τὴ σκάλα.

Καλμέρα, μοῦ εἶπε παρὼς τὴ Στέλλα. Νῆμαι! Ἀκριβῆς, στὴν ὥρα μου, ὅπως συνήθως.

Ἀνεβήκαμε στὴ γέφυρα καὶ τὸ φέρον-μὲτ ἀπομακρύνθηκε σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὴν προκυμαία.

Καθίσαμε σ' ἕνα πάγκο κ' ἀρχίσαμε νὰ φλυσοῦμε. Ἡ κομψὴ ταμὴ μὲ ἔμεινε ἀποσώπνη. Δὲν ἀνασέσαμε καθόλου τ' ὄνομα τοῦ Τζέρεσσον.

Καθὼς πλησίαζε στὸ νηοὶ Λαντάο, ἡ Στέλλα μὲ ὥρτησε ἀ-διάρρηκτα τί εἶχα κάνει τὸ ποῖο. Τῆς εἶπα πὸς εἶνα ἐξαιρετικῶς ἡ-ποπτικὸς σινοικίης τοῦ Χόνγκ-Κόνγκ.

— Φτάσαμε, μοῦ εἶπε σὲ λίγο, ἐνῶ τὸ πλοῖο ἔβαλε πλοῖον πρὶν τὴν ἀποβάθρα τοῦ Σίλβεο Μάιν. Αὐτὸ τὸ πανέρι πορεῖ νὰ τ' ἀφίσω γιὰ... Πρέπει νὰ μιλῶς μετὰ τὴν καμμένη τῆς γιῶ. Θὰ λείψω ὡς μισή ὥρα. Δὲν ξάνετε στὸ μεταξὺ ἕνα περπάτο ὡς τοὺς καταράζετε; Ἀέξτε νὰ τοὺς δῆτε.

— Ναι, θὰ πάω. Θὰ ξαναβρεθοῦμε ἐδῶ;

— Τὸ ἐπόμενο φέρον-μὲτ φεύγει λίγο μετὰ τίς 6. Θὰ τὸ προλάβουμε.

Μ' ἄφησε νὰ κοιμηθῶ τὸ πανέρι τῆς ὡς τὴν ἀποβάθρα καὶ μοῦ δίδε ὕστερα τὸ δόμο.

— Θὰ πάρετε τὸ μονοπάτι, πού γάνει τὸ γυρὸ τοῦ Μπατεφλάβ Χιλ καὶ θὰ φτάσετε σὲ μιὰ γέφυρα. Θὰ τὴν περάσετε. Θὰ συναντήσετε κ' ἄλλη γέφυρα. Ὁ καταροχὴ τῆς βοίσεται ἀμέσως μετὰ. Εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ φωρτέρτα τοῖα, πού εἶχα δῆ.

— Θὰ τὸ βοῶ, ἀπάντησα.

Τὴν κῆρυξε, πού ἀπομακρύνονταν, πὸς κατὰ σπῆτα μὲ ταπεινὴ ἐμφάνιση, ἀλλὰ γεωργὰ στολισμένα μὲ πολὺ χρῶμα, κομμάτια γιὰ νὰ στεγνώσουν. Πε-πατοῦσε μὲ γάρι, ἀποφεύγοντας τὰ

παιδιά, πού τρέγανε γύρω τῆς.

Ἀναστήσαμε μὲ τὰ μάτια τὸν ἐξομω Κινέζο. Μὰ εἶχε καθῆ. Τὸν εἶχα δῆ πού κατέβαινε ἀπ' τὸ πλοῖο, τώρα ὅμως δὲν εἶχα ἰδέα ποιὰ διεύθυνση εἶχε πάρει.

Μὴ ἔχοντας πὸς ἀλλοιῶς νὰ περάσω τὴν ὥρα ὡς τίς 6, ἀποφάσισα νὰ γάνω ἕνα περπάτο. Ἦταν μιὰ ἔσθη ἡλιόλουστη μέρα. Καὶ δὲ βιαζόμην καθόλου.

Ἀκολούθησα σιγὰ-σιγὰ τὸ μονοπάτι, πού μοῦ εἶχε ὑποδείξει ἡ Στέλλα. Δέξα λεπτὰ ἀργότερα, ἔ-παυα πὰ νὰ συναντῶ ἄλλους δια-βάτες. Ὁ δόμος εἶνε ἀπομακρύν-θη ἀπ' τὴν ἀποβάθρα.

Διέσχισα ἕνα γυρὸ, τὸ Τσόνγκ-Χάου, καὶ βρέθηκα ἑαυτοὺς σὲ τελεία ἐρημία. Δεξιὰ μου ὕψονα-τατὸ Μπατεφλάβ Χιλ, κ' ἡ ἀριστερὰ ἀπλώνονταν ὁ γυνὸς καμ-πος.

Ἐφτάσαμε στὸν καταροχὴ γο-ρὸς γάγω συναντήσαμε κανένα. Τὸν θαύμασα κάμωσή ὥρα κ' ὕστε-ρα ἀποφάσισα νὰ γινώσκω πίσω.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, πέρασε, σφι-ρῶντας πολὺ κοντὰ ἀπὸ τὸ πρό-σωπό μου κατὰ πού θὰ μπορούσε νὰ περάσῃ ἕνα μεγάλη σφήκα. Καὶ, συγχρόνως, ἀκούστηκε ἀπὸ μακριὰ μιὰ ντουφεκιά.

Ἐπεσα ἀμέσως γάνω μπροστὴν-τα. Ἦταν μιὰ ἐνστικτὴ ἀντίδρα-σι, πού τὴν εἶχα ἀποκτήσει ἀπ' τὸν καιρὸ πού ὑπηρετοῦσα στὸ πε-νικό.

Κύλησα ἔξω ἀπ' τὸ δόμο. Δεῖ-τερον ντουφεκί εἶχαν νὰ πιναχτῇ σκηνή, διὰ μέτωμα μακριὰ μου.

Ἐξακολουθῶσα νὰ κινῶς μετὰ στὰ πινὰ γόρτα, ἐνῶ ἀντηροῦσε καὶ τρίτη ντουφεκία μετὰ τὴν ἡ-ρημὴ ἀπὸ ντουφεκί. Αὐτὴ τὴ φορά, λίγο ἔλειψε νὰ μὲ πετύχουν. Ἡ σφαῖρα πέρασε ἐνὸς πλάτος ἀπ' τὸ κρανίον μου.

Εἶχα ἰδρώσει. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ. Κύλησα ἀκούα γάμω, ἀναστήνοντας κάποιον κατα-φύγιο.

Ἐκαμὰ τὸ γυρὸ ἐνὸς μεγάλου βράχου, ἔδωσα πίσω του καὶ πε-ρσίμενα.

Δὲ συνέβη τίποτ' ἄλλο, γιὰ λί-γο. Ξαναβόηκα κάτω τὴν ψυχραι-μία μου.

Αὐτό, πού μὲ εἶχε πυροβολή-σει, βρισκόταν ἀπάνω στὸ λόφο καὶ γρηγοποιοῦσε ἴσως διόπλοτα σκοπεύσεως. Ἀπ' τὸν ἡγο, λογι-στικὰ πὸς ἀπέχετο τὸ λιγώτερο 400 μέτρα ἀπὸ μένα.

Τάβαλα μὲ τὸν ἑαυτὸ μου, γιὰτὶ δὲν εἶχα πάρει μαζί μου τὸ πιστόλι μου. Μὰ φοροῦσα κοντομάνικο ποικίλμισο καὶ παγ-τελὸν σπῶ. Τὸ ντύσιμό μου αἰ-

τὸ ἦταν ἀκατάλληλο γιὰ νὰ κρα-τῶ ἀπάνω μου ρεβόλβερ.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ντουφεκί ἔξερε πού βρισκόμην. Δὲν εἶ-χε παρὰ νὰ περσιμένῃ νὰ βγῶ ἀπ' τὴν κοιμήσῃ μου...

Ἀναστήκαμε μὲ προσφύλαξῃ τὸ κεφάλι μου, γιὰ νὰ κινῶς πὸς πὸς καὶ νὰ καταστρώσω ἕνα σέ-διο ὑποχωρήσεως. Ἀέφως ἀν-τήχησε μιὰ ντουφεκία κ' ἡ σφαῖρα πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὸ πρό-σωπό μου.

Κόλλησα στὴ γῆ... Ἦταν, λοιπόν, διὰ ὁ ἔχρησός μου! Τὴν τελευταία φορά, μὲ εἶχαν πυρο-βολήσει ἀπὸ πίσω... κ' ἀπὸ πολ-λὸ μικρότερον ἀπ' ὅπου!

Θὰ εἶχαν καταλάβει, ἀπ' τὴν οἰκία πού φοροῦσα, πὸς δὲν ἦ-μιον ὁπλισμένος. Τίποτα δὲ θὰ τοὺς ἐμπόδιζε νὰ πλησιάσουν, γιὰ νάμαι σίγουροι πὸς θὰ μὲ πετύχουν...

Κύτταξα τὸ ρολόι μου. Ἦταν 5 παρὰ 20'. Θάχονταν γιὰ μὲ βοῇ ἡ Στέλλα, ἂν δὲν πῆγαινα στὴν προκυμαία; Κι' ἂν ἔπατε πάνω σ' αὐτοὺς τοὺς δυῶ; Θὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ τὴ σκοτώσουν κ' αὐτή;

Ἀρχισα νὰ σέρνομαι σιγὰ-σι-γά, γιὰ ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπ' τὸν βράχο. Διαιτηροῦσα ἀκούα ἀνε-κτεῖ ἀναμνήσεις τῆς τακτικῆς τοῦ πολέμου... Χώθηκα σὰ σιδὶ στὰ ψηλὰ γόρτα, ἀκολουθώντας τὴν καταπορία. Ἐπειτα ἀπὸ 5 λε-πτά, εἶχα προχωρήσει καμιά τοῖαντα μίτρα. Ἀναστήκαμε τότε, μὲ γίλιε προσφύλαξῃ, τὸ κεφάλι μου, γιὰ νὰ προσπαθῶς νὰ δῶ πού βρισκόμην.

Τὸ σφόνγισμα μιᾶς σφαῖρας κοντὰ τὸ πρόσωπό μου κ' ὁ ἡ-γος τῆς ντουφεκίας, μὲ γάνανε νὰ κολλήσω καὶ πάλι στὸ ἔδα-φος. Ἡ ἦταν τετραπέρατοι αἰ-τοὶ οἱ δυῶ, ἡ ἐγὼ εἶχα χάσει πὰ τὴν ἐξασκήσῃ...

Ἀλλὰ ἔα θέσι σιγὰ-σιγὰ. Κι' ἔκανα πολὺ καλὰ, γιὰτὶ ἀντήχη-σε κ' ἄλλη ντουφεκία καὶ μιὰ σφαῖρα γάτρηκε στὸ γόρτα, ἀκρι-βῶς στὸ μέρος, πού βρισκόμην πρὶν ἀπὸ λίγες στιγμὲς!

Δὲν πῆγαινα καθόλου καλὰ τὰ πράγματα!...

Σύρθηκα λίγο ἀκούα ποδὲ τὰ δεξιὰ. Καὶ παρατήρησα ὅτι, ἕνα μέτρο πὸς πέρα, τὰ ψηλὰ γόρτα σπαιματοῦσαν καὶ τὸ ἔδαφος γι-νόταν βραχίδες καὶ γυμνὸ. Ἀ-κολουθούσε ἕνας γχορμῶς, πού κατέληγε σ' ἕνα παράγγι.

Τέντωσα τ' αὐτὸ μου καὶ πε-ρσίμενα. Τίποτα... Γιὰ νὰ δῶ, ἔλαμπε ν' ἀναστήκαμε τὸ κεφά-λι μου.

Χρησιμοποίησα τότε μιὰ ἰνδι-ανὴ μέθοδο: Ἀκούμνησα γάμω τ' αὐτὸ μου καὶ ἀκούα μὲ πο-σογῇ. Πέρασαν μερικὰ λεπτά, ὥστε νὰ καταφέρω νὰ τὸν ἀν-τιληφθῶ... Ἐκοίνα πὸς θὰ βο-σκόταν δεξιὰ μου, καμιά δεκα-πενταριά μέτρα πὸς πέρα. Σε-ρόνταν κ' ἔκρινε ποδὲ τὸ μέρος μου καὶ τὰ ψηλὰ γόρτα τὸν κῶ-βανε.

Ἄν ἄφηναι ἔτσι τὰ πράγματα, σὲ λίγο θάπερτε πάνω μου...

Προσπάθησα νὰ καθορίσω μὲ ἀκριβῆ τὴ θέσι μου, μὰ σάθη-γε ἀδύνατο. Ἦξερα μονάχα ἀπὸ πὸς κατέβηκα θὰ ἐξερρόβαλε.

Περσίμενα ἕνα λεπτό ἀκούα. Ὁτόστω, μὴ ἀντέχοντας πὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία, ἔκανα ἕνα πῆ-δμα ποδὲ τὰ πλάγια καὶ βγῆκα μὲσ' ἀπὸ τὰ γόρτα. Πῆδμα ποδὲ τὰ δεξιὰ, ἔπειτα ἀριστερὰ, γιὰ νὰ μὴ δῶς σπῶ.

Ἀκούα μιὰ μακρινὴ ντουφε-κία, ἀλλ' ἡ σφαῖρα ἀστόχησε πολὺ.

Εἶδα νὰ κουνιόμην τὰ γόρτα, ἔξω μετὰ μακριὰ μῦθ, κ' ὥρην-σα ποδὲ τὰ ἐκεῖ.

Ἦταν Κινέζος μὲ μπλοῦζα, παγ-τελὸν καὶ φασὺ μαῖο μπερὲ, σηκώθηκε ὀρθιος. Βλέποντάς με μπροστὰ του, ἔκανε μιὰ γρομιά-στα.

Ἦταν μᾶλλον κοντός, λεπτός, ὅλο γέφυρα. Τὸ μαχαίρι, πού κρα-τοῦσε, γιᾶνιζε στὸν ἦλο.

Δὲν τοῦ ἄφησα τὸν καιρὸ νὰ ἐ-τομαστῇ γιὰ νὰ μὲ δεχθῇ. Χύνη-σε πάνω του, τεττωνοντας τὰ γέ-νια μπροστὰ, γιὰ νὰ τὸν ἀπαξῶ ἀπ' τὸ λαοὺ καὶ νὰ τὸν πάω τὸ μαχαίρι.

Ὁ ὅμος μου τὸν γύτησε στὸ στήθος καὶ σφαιραστικῶς κ' οἱ δυῶ μέσα στὰ γόρτα. Τὸν κρατοῦ-σα ἀπ' τὸ λαοὺ κ' ἀπ' τὸ ἕνα γέρι. Προσπάθησε νὰ μοῦ γῶσθῃ τὰ δάχτυλα τοῦ ἄλλου στὰ μάτια μου, ἀλλὰ δέχτηκε μιὰ κοντομύδα μου στὸ πρόσωπο.

Δὲν εἶχε ἐλπίδες νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μαζί μου. Ὁτόστω, πὸς ἀπὸ μένα εἶνε σωματικὴ διάπλασι καὶ σὲ δύναμι.

Πέταξα μακριὰ τὸ μαχαίρι του καὶ τοῦ φέξα τὸ λαοὺ μὲ τὰ δυῶ μου γέφυρα. Τινάχτηκε, σπαράσθη-σε... Ἐσπῆξα ἀκούα δυνατῶτερα τὸν ἀδύνατο λαοὺ μου, ὅσπου γοῦρωσαν τὰ μάτια του καὶ τὸ κορμὶ τοῦ παρόλυσε. Τὸν ἄφησα κ' ἀπομακρύνθηκα λίγο, λανθασ-μένως. Ἀναρωτιόμην ἂν θὰ πα-ρουσιαζότανε σὲ λίγο ὁ σύντροφός του!

Περσίμενα μερικὰ λεπτά. Ὁτό-στω, ὁ Κινέζος ξανάγινε νὰ κινῶ-νεται. Σύρθηκα πάλι κοντὰ του καὶ — μένοντας πάντα κολλημέ-νος στὸ ἔδαφος — τὸν ἔπιασα ἀπ' τοὺς ὅμους καὶ τὸν ἀνασκό-ωσα, καθιστόν. Ὁ σκοπὸς του εἶ-χε πέσει, πάνω στὴν πᾶλη μας.

Ἀπ' τὸ μέρος, πού βρισκόταν ὁ σύντροφός του, μπροστὸς μὰ χα-ρὰ καὶ τὸν περῶσι γιὰ μένα.

Κι' αὐτὸ πρῶτο ἔγινε. Γιὰτὶ ἔπεσε κ' ἄλλη ντουφεκία καὶ τὸ

πρόσωπο τοῦ Κινέζου σκεπάστηκε ἑαυτοῦ μὲ αἷματα!

Τὸν ἄφησα νὰ ξαναπέσῃ μέσα στὰ γόρτα καὶ σύρθηκα πρὸς τὰ πίσω, καμιά δεκαπενταριά μέτρα.

Περσίμενα. Κάθε τόσο, ἀκού-ποῦσα τ' αὐτὸ μου στὴ γῆ.

Περσίμενα πολλὴ ὥρα. Οἱ δεῖ-γτες τοῦ ρολογιοῦ μου εἶχαν φτά-σει στὶς 6½, ὅταν ὁ ἄγνωστος μὲ τὸ ντουφεκί, ἔλασε πὰ τὴν ὑπο-μνή του κ' ἀποφάσισε νὰ κατε-βῇ νὰ δῇ τί εἶχε συμβῇ. Εἶχε τὴν περσιμένῃ, φαίνεται, πὸς ἦμιον νεκρὸς ἡ ἄσπλος καὶ πὸς δὲν γιν-δύνετο ἐπομένως ἀπὸ μένα.

Παραμείρισα λιγάκι τὰ γόρτα, γιὰ νὰ ἐπισκοπῶ τὸ μέρος τοῦ λοῦρου, ἀπ' ὅπου εἶχε πέσει ἡ τε-λευταία ντουφεκία. Κι' εἶδα τὸν ἀντίπαλό μου νὰ κατεβαίνει πρὸς ἐμένα, μὲ τὸ ντουφεκί κάτω ἀπ' τὴν μασχάλη του, εὐστικός, γερε-δεμένος, κομωκὸς μὲ τὸ μαῖο ἐ-πίσημο κοστούμι του... Ἦταν ὁ ἄνθρωπος πού μὲ εἶχε κατσκο-πέυει στὴ βίλλα τῶν Ἐνοάιτ καὶ πού τὸν εἶχα ξαναδῆ στὸ φέρον-μὲτ.

Καθὼς τὸν κῆρυξε, ἐνοιόθα μιὰ δυσάρεστη ἀνατορία. Γιὰτὶ ἡ ἰδέα τοῦ μακρινὸν περπάτου μου στὸ ἔρημο ἐκείνο νηοὶ ἦταν τῆς Στέλλας! Μὲ εἶχαν προσκα-λέσει οἱ Ἐνοάιτ στὴ βίλλα τους, κ' ὁ Κινέζος αὐτός — πού προ-ωροῦσε τώρα πρὸς τὸ μέρος μου μὲ τὴν ἐπιστολή — εἶχε βοε-θῇ ἐκεῖ γιὰ νὰ μὲ κινῶς μετὰ τὴν ἡσυχία του...

Μοῦ φάνηκε πὸς εἶχα πέσει σὲ μιὰ παγίδα, ἀπ' ὅπου θάταν ἀ-δύνατο νὰ ἐξερῶ...

Ἐτοῖ γογγύωσα, πού περπατοῦ-σε, ὁ Κινέζος θάχε φτάσει κον-τὰ μου σὲ λιγώτερο ἀπὸ δέκα λε-πτά.

Σύρθηκα ἀνάμεσα στὰ γόρτα καὶ πῆρα ἀπὸ γάμω τὸ μακρὸ μα-χαίρι. Μὰ δὲν καθήσυχασα καθό-λου, γι' αὐτό. Τί μπορούσε νὰ κά-

νῇ ἕνα μαχαίρι ἀπέναντι σ' ἕνα ντουφεκί;

Κύτταξα γύρω μου κ' εἶδα μιὰ βαρεὰ καὶ πλατειὰ πέτρα. Τὴν πῆρα κ' αὐτὴν στὸ χέρι μου.

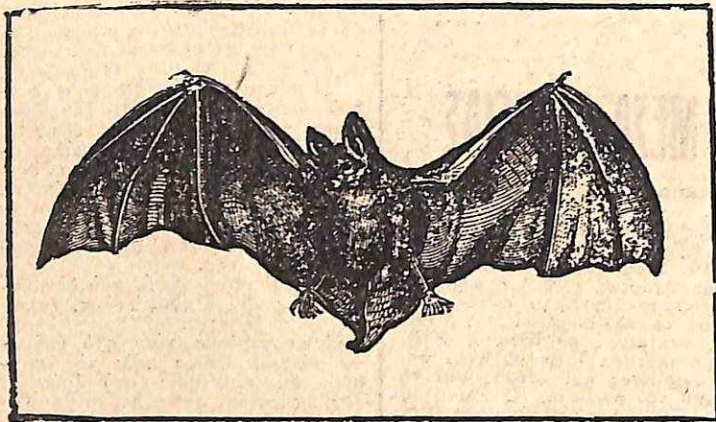
Ὁ Κινέζος εἶχε φτάσει στὸ δρόμο. Τώρα προσκορῶσε πὸς ἀ-γὰ, μὲ μεγαλύτερη προσφύλαξῃ. Δὲ φαίνονταν ὅστω ο' ἀνησυχί. Για-τὶ κρατοῦσε πάντα κάτω ἀπ' τὴν μασχάλη τοῦ ὅλο τοῦ.

Εἶχα ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὸ πῶ-μα. Μὲ γιῶριζαν ἀπ' αὐτό 20 μέ-τρα, σκεπασμένα μὲ ψηλὰ γόρτα.

Ὁ κοντορὸς Κινέζος δὲ συναγ-τοῦσε τὸ νεκρὸ, πρὶν πέσῃ ἀπὰ-νω μου.

Ἦταν τώρα πολὺ κοντὰ μου καὶ δὲ μπορούσα πὰ νὰ τὸν κρυφοντ-τάσω

71



Μία νυχτερίδα της οικογένειας «μικρή μύτη παπουτσιού»

ΟΙ ΑΠΟΔΗΜΙΕΣ ΤΩΝ ΝΥΧΤΕΡΙΔΩΝ

Πετούν 600 χιλιόμετρα μακριά από τη «μόνιμη» κατοικία τους

ΟΙ επιστήμονες από χρόνια τώρα συνηθίζουν να τοποθετούν «δακτυλίδια» με ειδικές ενδείξεις στα πόδια των αποδημητικών πουλιών, για να παρακολουθούν τα δρομολόγια τους. Κατά τα τελευταία χρόνια εφαρμόζουν την ίδια μέθοδο και για την παρακολούθηση των μετακινήσεων των νυχτερίδων. Για περυσινά αυτά ήλαστικά, η μάλλον άριστος είδη τους, είναι «μερικώς αποδημητικά», ενώ άλλα είναι ενδημικά.

Ο Γερμανός ζωολόγος Αϊ-Ο σεντράουτ άρχισε να εφαρμόζει το σύστημα των «δακτυλίων» στις νυχτερίδες πρώτος στη Γερμανία, πριν λίγα χρόνια, ενώ συγχρόνως, την ίδια μέθοδο εφαρμόσε και ο Αμερικανός συνάδελφός του Γκρίνιφ, στην πατρίδα του. Οι δύο επιστήμονες προσάρμοσαν στις νυχτερίδες του εργαστηρίου τους από ένα δακτύλιο από αλουμίνιο στο ένα άπο από τα πίσω πόδια τους, που πάνω σ' αυτόν χάραξαν ένα αρίθμο, την ημερομηνία και τη διεύθυνση του πειραματικού σταθμού, απ' όπου τις άφισαν ελεύθερες.

Από τότε, η ίδια μέθοδος εφαρμόζεται σ' όλες τις ευρωπαϊκές χώρες, που κάνουν έρευνες αυτού του είδους. Όταν μια τέτοια νυχτερίδα πιαστή ή σκοτωθεί, αυτός που τη βρήκε αναφέρει σχετικά στο σταθμό του οποίου τα στοιχεία υπάρχουν πάνω στο δακτύλιο. Βέβαια, μόνο ένα 2% περίπου των «σημαδεμένων» νυχτερίδων γίνεται αντιληπτό και αναφέρεται στη βάση τους. Ωστόσο κι αυτές οι ελάχιστες πληροφορίες είναι αρκετές για να δώσουν στους επιστήμονες τη δυνατότητα να βγάλουν χρήσιμα συμπεράσματα σχετικά με τις συνήθειες των νυχτερίδων. Απεδείχθη, λοιπόν, ότι με το άδουρο πέταγμά τους, τα περίεργα αυτά ήλαστικά μετακινούνται σε αποστάσεις μέχρι 600 χιλιόμετρα από τη βάση τους.

Δύο από τις γνωστότερες οικογένειες των νυχτερίδων στην Ευρώπη, που φέρουν τα παράδοξα ονόματα «μεγάλη» και «μικρή μύτη του παπουτσιού», είναι ενδημικές. Οι νυχτερίδες των δύο αυτών οικογενειών έχουν ανάγκη από σπηλιές για να ζήσουν και ειδικές κρύπτες, για να εγκατασταθούν κατά τη χειμερία νάρκη τους.

Οι νυχτερίδες της πρώτης οικογένειας, που είναι και οι μεγαλύτερες, απαντώνται σ' όλη την Ευρώπη, ενώ της δεύτερης οικογένειας στις σπηλιές των Άλπεων και των βουνών της

Βορείου Γερμανίας. Οι φυσιοδίφες «σημαδεψαν» 7.000 νυχτερίδες της δεύτερης οικογένειας, που από την παρακολούθησή τους απεδείχθη ότι έχουν μόνιμα κέντρα και ότι δε μετακινούνται περὰ από ένα μίλι, μετά τη χειμερία διαμονή και των σπηλίων, όπου καταφεύγουν το χειμώνα για τη νάρκη τους. Μόνο στην περιοχή της Στυρίας, παρατηρήθηκε ότι οι νυχτερίδες της οικογένειας αυτής μετακινούνται μέχρι 20 χιλιόμετρα. Οι τοπικές αυτές μετακινήσεις, δεν έχουν καμιά ειδική σκοπιμότητα και δεν ακολουθούν άριστη κατεύθυνση. Ο Δρ. Χ. Ρέρ, του Ινστιτούτου των Ζωολογικών Ερευνών της Βόννης, υποστηρίζει ότι οι νυχτερίδες της δεύτερης κατηγορίας, δηλαδή οι μικρότερες, της οικογένειας της «μικρής μύτης του παπουτσιού», δεν έχουν το «αποδημητικό ένστικτο». Το ίδιο φαίνεται ότι ισχύει και για την κοινή νυχτερίδα, που βρίσκεται σ' όλη την Ευρώπη και είναι τόσο γνωστή και στην Ελλάδα.

Η νυχτερίδα αυτή δεν έχει ανάγκη από σπηλιές, αλλά κατοικεί μέσα στις κουφάλες των δέντρων ή σ' άλλες φυσικές κοιλότητες του εδάφους κι όχι κατά κάποια κοπάδια. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο δε μπόρεσαν οι επιστήμονες να «σημαδεψούν» αρκετές από την οικογένεια αυτή, γιατί βρίσκονται πολύ δύσκολα.

Αντίθετα από τις πάρα πάνω ενδημικές οικογένειες των νυχτερίδων, υπάρχουν και άλλες, που τα μέλη τους φεύγουν για μακρινά ταξίδια σε διάφορες εποχές του χρόνου. Μία οικογένεια της κατηγορίας αυτής, είναι η οικογένεια των «Νυχτερίδων του δειλινού». Τα μέλη της ζουν κατά τεράστια σμήνη και κρύβονται για τη χειμερία νάρκη τους όλα μαζί. Για το λόγο αυτό ακριβώς είναι πολύ εύκολο στους φυσιοδίφες να τις σημαδεψουν με τα αλουμινένια δακτυλίδια τους.

Από την παρακολούθησή, λοιπόν, των νυχτερίδων αυτών, απεδείχθη ότι κατά το χειμώνα, φεύγουν περίπου 600 χιλιόμετρα μακριά από τη θερμή διαμονή τους, φυσικά προς το νότο, για να διαχειμάσουν, και ξαναγυρίζουν στη βάση τους με τον έρχομό της άνοιξης. Μεγάλα σμήνη της οικογένειας αυτής, που μένουν στη Δανία, φεύγουν το χειμώνα και περιπλανούνται στη Σαξωνία, όπου και μένουν τελικά για να βουτήξουν στη χειμερία νάρκη τους. Οι νυχτερίδες της ίδιας οικογένειας, που έχουν ως μόνιμη κατοικία τους την Ολλανδία, περνούν το χειμώνα στην περι-

χή του... Παρισίου, όπου εγκαθίστανται στις κουφάλες των δέντρων. Ωστόσο, δεν αποδημούν όλα τα κοπάδια της οικογένειας αυτής. Μερικά μένουν στο ίδιο μέρος όλο το χρόνο κι άλλα πάλι φεύγουν για θερμότερους τόπους. Πρέπει, όμως, να σημειωθεί, ότι παρόμοιες συνήθειες παρουσιάζουν και ώριμες οικογένειες πουλιών. Από τις νυχτερίδες όμως που διαχειμάζουν στα βόρεια, το μεγαλύτερο τμήμα εξολοθρεύεται από το βαρύ χειμώνα της βορειοανατολικής Ευρώπης.

Υπάρχουν ώριμα είδη νυχτερίδων, που ζουν μόνο κοντά σε λίμνες και έλη. Τα είδη αυτά βρίσκονται ιδίως στις μεγάλες πεδιάδες και στα όρη της βορείου Γερμανίας. Όσο, όμως, πλησιάζει ο χειμώνας, μετακινούνται προς τις όροσειρές και τους λόφους του νότου, για να διαχειμάσουν στις σπηλιές και τα παλιά όρυγχα.

Γενικά, η αποδημία των νυχτερίδων έχει ως στόχο της την εξεύρεση, ήπιότερων κλιμάτων για τον ύπνο τους, και όχι θερμών περιοχών με ζεστό ήλιο, για να συνεχίσουν την κανονική ζωή τους, όπως συμβαίνει με τα αποδημητικά πουλιά. Πάντως, όπως και αυτά, έτσι και οι νυχτερίδες μετακινούνται προς νότο μόλις φθάσει πολλές φορές τα 30 χιλιόμετρα των λιμνών, από τις ακτές της Βορείου Θαλάσσης, μετακινούνται το χειμώνα προς τη Βεστροφλία και τις Αρδέννες, σε απόσταση, δηλαδή, 200 μιλίων περίπου. Το περίεργο είναι ότι ποτέ δεν παρατήρησε κανείς σμήνη νυχτερίδων κατά τη διάρκεια μιας αποδημητικής πτήσής τους, γιατί ταξιδεύουν φάινεται μόνο τη νύχτα.

Ο Δρ. Ρέρ αναφέρει οικογένειες νυχτερίδων, που μεταναστεύουν πολλές φορές και κατά τη διάρκεια του χειμώνα, καθώς μετακινούνται από τόπο σε τόπο. Ως παράδειγμα αναφέρεται η «Μακρόπτερη», που είναι μεσογειακή και βρίσκεται στην Ανω Ρηνανία και την Κάτω Αυστρία. Η παρακολούθησή ομάδων της οικογένειας αυτής έχει αποδείξει, ότι δε μένουν ποτέ στο ίδιο μέρος, ούτε και κατά τη διάρκεια του χειμώνα. Μετακινούνται, λοιπόν, από τόπο σε τόπο και από σπηλιά σε σπηλιά, ανάλογα με τη θερμοκρασία που συναντούν και έτσι αποφεύγουν το θάνατο από το κρύο, που είναι τόσο συχνός για τις πολλές νυχτερίδες συνανδελφούς τους. Σκοπός τους είναι να βρουν μία θερμότερη σπηλιά, για να συνεχίσουν τη χειμερία νάρκη τους, που διακόπτεται από το κρύο. Τα μέλη της οικογένειας αυτής πετούν με καταπληκτική ταχύτητα, που φθάνει πολλές φορές τα 30 χιλιόμετρα την ώρα και έτσι μπορούν να βρουν κατάλληλο καταλύμα μέσα σε λίγες ώρες, ακόμη και αν χρειαστεί να ταξιδέψουν και 100 χιλιόμετρα μακριά από την προηγούμενη κατοικία τους.

Οι νυχτερίδες της Κεντρικής Ευρώπης μετακινούνται μόνο όταν οι κατοικίες τους βρίσκονται κοντά σε λόφους, για να εγκατασταθούν στις πεδιάδες του νότου, όπου βρίσκουν πλουσιότερη τροφή και θερμότερο κλίμα.

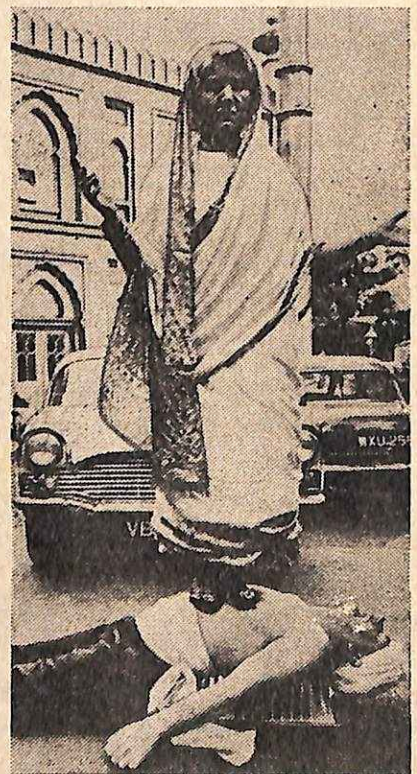
Άλλες, ωστόσο, της ίδιας κατηγορίας, που κατοικούν σε βουνά, μετακινούνται σε πολύ μικρές αποστάσεις. Οι πολλές σπηλιές, που προστατεύονται καλά από τις καιρικές μεταβολές, στις περιοχές αυτές, δίνουν την εξήγησή στην συμπεριφορά αυτή των νυχτερίδων.

Πάντως, οι επιστήμονες πιστεύουν ότι και στον κόσμο των νυχτερίδων υπάρχουν είδη με άνωπυγμένο το αποδημητικό ένστικτο, που τις βοηθάει να βρίσκουν θερμότερα κλίματα και να ξεναστεύουν το δρόμο του γυρισμού στην προηγούμενη κατοικία τους.



Ο ΜΑΡΛΟΝ ΜΠΡΑΝΤΟ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ

Ο Μάρλον Μπράντο και η αδελφή του Τζάσελιν, παίζουν για πρώτη φορά μαζί στο φιλμ «Ένας κακός Αμερικανός», που εξιστορεί τις περιπέτειες ενός Αμερικανού διπλωμάτη στην Ανω Ανατολή. Στην Τζάσελιν έγιναν κατ' επανάληψη προτάσεις να παίξει στον κινηματογράφο, είτε μαζί με τον αδελφό της είτε χωρίς αυτόν, πάντα όμως άπαντοισε αρνητικά, μη θριακόντας έναν ποικίλο ρόλο που της πρότειναν.



ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΑΣ

Παρόμοιες σκηνές είναι συνήθιστες τις ημέρες αυτές στους δρόμους του Μπράντον, της αγαπημένης αυτής πόλης, στην οποία έχουν συγκεντρωθεί όλοι οι κίνοι της Μεγ. Βρετανίας και της Κοινοπολιτείας. Στη φωτογραφία μας ένας φακίρης από τις Ινδίες, ο οποίος δίνει στους συνανθρώπους του πως να μάθουν να «υποφέρουν» τις γυναίκες τους. Όπως βλέπετε η γυναίκα τιν πτά με όλο το θάρρος της πάνω στο στήθος του, ενώ εκείνος είναι ξεπλωμένος ανάσκελα πάνω σ' ένα στρώμα από καρφία.

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο δάκτωρ Σάμουελ Κάλαντ κούταζε τους καλεσμένους του που περίμεναν ν' ακούσουν την ιστορία του. Ήταν παλιά του συνήθεια. Εκείνη μάλιστα την νύχτα ήταν λίγο νευρικός. Κι άρχισε να λει:

— Φίλοι μου, ο άνθρωπος είναι ένα παιγνίδι, που η μοίρα εύχαιριστιέται να παίξει μαζί του. Για να σάς πείσω, θα σάς διηγηθώ πως πέθανε η άρραβωνιαστικιά μου. Έχω κι' εγώ καρδιά... Δεν διαφέρω από τους άλλους...

Ήταν χειμώνας το 1932. Έκείνο τον καιρό είχα ανάγκη από έρωτα. Η Νέα Υόρκη είχε σκεπαστεί από χιόνι κι' ο ασύρματος διεδίχαζε σ' όλο τον κόσμο ένα σωρό καταστροφές. Ένας δυνατός κυκλώνας είχε σαρώσει τις δίλλες της Φλωρίδας κι' είχε καταστρέψει το Μαϊάμι. Οι εκατομμυριοίχοι βρέθηκαν χωρίς λεπτά και άστεγοι. Τα σωματεία έκαναν έράνους για τους πλημυροπαθείς. Τα κορίτσια λοιπόν της Νέας Υόρκης είχαν λάβει μέρος στους έράνους. Ένα πρωί ο υπηρέτης με είδοποίησε ότι ήθελε να με δει μία κυρία του Έρμουρ Σταυρού.

— Καλά, του απάντησα, ως έλεθ.

Ύστερ' από λίγο, μπήκε στο γραφείο μου μία όμορφη γυναίκα. Μόλις μ' αντίκρισε, άρχισε να χάνει τα λόγια της. Προσπάθησα να της δώσω θάρρος.

— Είμαι στις διαταγές σας! της είπα. Πέστε μου τι θέλετε. Σας ακούω!...

— Όνομάζομαι Φάνη Μπόραζ, μου απάντησε. Επιτρέψατέ μου να σάς απασχολήσω ένα λεπτό. Δεν πρόκειται μόνο να σάς ζητήσω να βοηθήσετε τον Έρμουρ Σταυρό. Σας ζητώ μία προσωπική χάρη. Τώρα που σάς γνώρισα, βλέπω ότι μοιάζετε με τον άρραβωνιαστικό της αδελφής μου, της Μέντυ. Αυτός έρχεται πάντα ύστερ' από τα μεσάνυχτα στο σπίτι μας και φεύγει πριν να ξημερώσει...

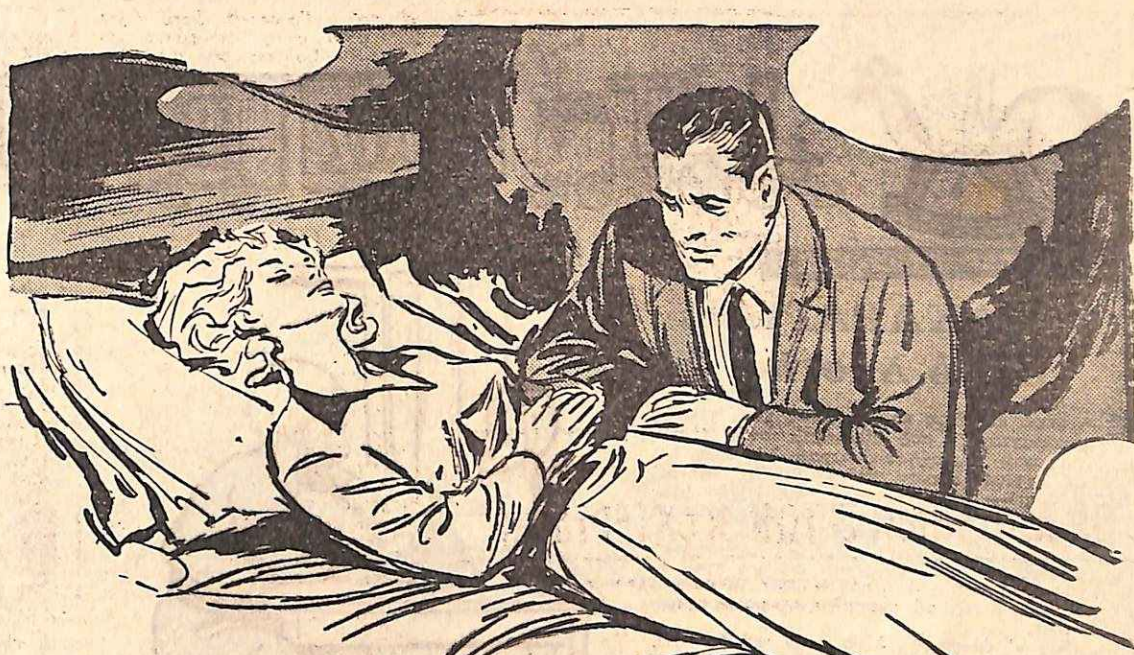
Κύταξα καλά την όμορφη Φάνη. Αυτό το πρόσωπο δεν μου ήταν άγνωστο. Κάπου το είχα συναντήσει. Μά πού; Για να λύσω την περίεργη γιά μου, ζήτησα πληροφορίες γι' αυτήν και την αδελφή της. Έμαθα λοιπόν ότι καθόντουσαν στην 60η Λεωφόρο, άριθ. 208, ότι ζούσαν ολομόναχοι κι' ότι οι γονείς τους πεθαίνοντας τους άφησαν μία περιουσία που τους εξασφάλιζε άνετη ζωή.

— Και πως γνώρισε η αδελφή σας το σώσιό μου, τη Ράτσα.

— Ένα βράδυ, μου είπε, έδω και δυο μήνες, γυρίζοντας απ' το θέατρο, βαρκάκιμα σ' ένα σκοτεινό δρόμο την επίθεσι τριών κακοποιών. Με τα πιστόλια στο χέρι μ' ανάγκασαν να σταματήσω το αυτοκίνητό μου. Έπειτα μās πήραν τις τσάντες. Έτοιμάζονταν να φύγουν, όταν ο ένας από αυτούς είπε στους συντρόφους του:

— Μου φαίνεται ότι εα ήμαστε κουτοί, αν τις αφήναμε να μās ξεφύγουν...

Οι άλλοι συμφώνησαν μαζί του κι' ανέβηκαν στ' αμάξι για να μās απαγάγουν. Τότε, στην απελπισία μās, άρχισα να φωνάζουμε, ζητώντας βοήθεια. Κάποιος έτρεξε κι' άρχισε να παλύνει με τους κακοποιούς, να τους δίνει γροθιές κι' έλούς κατώρως να τους ξεπλώσει κατ' αμής. Η Μέντυ ένθουσιασμένη ρύτθηκε στην άγκαλιά του κι' άρχισε να τον φιλάει. Τη δόλημ του την είχε κάνει να τον αγαπήσει με κεραυνόβολο έρωτα. Προσκαλέσαμε τότε τον άγνωστο στο σπίτι μās κι' αυτός δέχτηκε. Όταν όμως φτάσαμε στο διαμέρισμά κι' άνάψαμε το φός, είδαμε ότι ο άγνωστος ήταν καταματωμένος. Στο



«Μία άόρατη δύναμι μ' ένωσε να γονάτισω κοντά της...»

Η ΝΕΚΡΗ άρραβωνιαστικιά

άριστό χέρι είχε μία πλγή. Ένας απ' τους έγκληματιες του είχε κόψει ένα κομμάτι κρέας με τα δόντια του. Ο σωτήρας μās φαινόταν ότι δεν υπέφερε. Η Μέντυ του έμαθε την πλγή με ένα μεταξωτό μαντήλι και κάθισε πλάι του. Μιλούσαν εκείνο το βράδυ σαν δυο έρωτευμένοι. Έγώ τους καμάρωνα. Ήμουν ένθουσιασμένη, που η αδελφή μου είχε βρή τον άνθρωπο, που της ταίριαζε. Από τότε έρχονταν ταχτικά, κάθε νύχτα. Αυτό βέβαια μās παραένεψε. Ο σωτήρας μās όμως εύρισκε πάντα μία δικαιολογία.

— Έργάζομαι, μās έλεγε, την ημέρα. Δεν είμαι ελεύθερος παρά μόνο μετά τα μεσάνυχτα. Τότε, ζω μόνο για τον εαυτό μου. Η μεγαλύτερη ετυχία μου είναι να σάς συναντώ αυτή την ώρα. Αν θέλετε να είμαστε φίλοι, πρέπει να σεβάσθε αυτή την ιδιότητα μου...

Έτσι άρχισα να ζούμε παράξενη ζωή. Κοιμόμαστε την ημέρα και τη νύχτα περιμένοντας το σωτήρα μās. Ήταν άνθρωπος εύχαρις, διασκεδάσαμε ως το πρωί, έπειτα εκείνος έφευγε κι' εμείς εξαπλωνόμαστε για να ξεκουραστούμε.

Μία νύχτα ο φίλος μās ζήτησε το χέρι της Μέντυ.

— Είμαι, κι' εγώ άνθρωπος, μās είπε, κι' έχω ανάγκη από έρωτα, από τρυφερή συντροφιά. Θέλω λοιπόν να παντρευτώ τη Μέντυ. Είμαι αρκετά πλούσιος και θα την κάνω ευτυχισμένη...

Δεχτήκαμε την πρότασή του. Σημερα ο σωτήρας μās κι' η αδελφή μου είν' ευτυχισμένο ζευγάρι. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, την ταρσχή μου όταν είδα να το μοιάζει τόσο πολύ. Ήθελα να σάς ρωτήσω, αν έχετε κανένα άδελφό, γιατί κι' εκείνος λέγεται Κάλαντ.

Προσπάθησα να διατηρήσω την ψυχραιμία μου. Δίλωσα στη Φάνη Μπόραζ ότι ήμουν ολομόναχος στον κόσμο. Την παρακάλεσα μάλιστα να έρθη να με βρή ύστερ' από λίγο καιρό για να μου πεί τη συνέχεια της παράδοξής αυτής ιστορίας. Έπειτα της έδωσα μερικά δολάρια για τον Έρμουρ Σταυρό και την άποχαιρέτησα.

Όταν έμεινα μόνος, άρχισα να σκέφτομαι τον παράξενο σώσιό μου. Ήμουν βέβαιος ότι τα δυο κορίτσια είχαν πέσει θύματα ενός... «ολοποινμένου πνεύματος». Εσφινκα, ασυνείδητα κυτταξα τα χέρια μου. Καί την ίδια στιγμή ανατριχίλασε! Στον καρπό του άριστερού χεριού μου είχα μία ούλη. Ήταν τραύμα, που μόλις είχε κλείσει και που δεν μπόρεσα ποτέ να εξηγήσω, που το είχα πάθει. Άνησυχος τότε φάναζε τους υπηρέτες μου και τους άνεκρινά. Έκείνοι μου άμολόγησαν ότι τα ξημερώματα μιάς ημέρας με είχαν βρή στο κρεβάτι άναίσθητο και με το άριστερό χέρι δεμένο μ' ένα μεταξωτό μαντήλι. Έπειδή το αίμα το είχε μουσκέψει, φάναζε ένα φίλο μου γιατρό, που με περιποιήθηκε. Αυτός ήταν ένας παρθέρος άνθρωπος. Άπεφυγε να μου κάνει λόγο για το τραύμα μου. Με περιποιόταν κάθε πρωί, χωρίς ποτέ να με ρωτήσει. Ήξερε ότι ήμουν ύπνοδάτης. Δεν ήθελε λοιπόν να διαφωτίσει αυτό το μυστήριο, για να μην αποκάλυψη καμιά τραγωδία... Η ψυχική ζωή κρύβει τόσα μυστήρια! Έγώ ποτέ είχα σκεφθεί ότι θα είχα βαγκάσει μόνος μου το χέρι μου, σε καμιά νευρική κρίση μου... Οι αποκάλυψεις όμως της Φάνη Μπόραζ με είχαν τρομάξει. Δεν ύπηρχε αμφιβολία ότι έγώ ήμουν ο άρραβωνιαστικός της Μέντυ. Κάθε νύχτα, όταν έφευγα σαν ύπνοδάτης από το σπίτι μου, πήγαινα να την συναντήσω!

Αυτή η ιστορία όμως μ' άνάγκασε να σκεφθώ ότι θα είχε τραγικά αποτελέσματα για την άτυχη άρραβωνιαστικιά μου. Για να την σώσω, λοιπόν, αποφάσισα να μ' αναλάβω νύχτα και να την κάνω να με ξεχάσει. Το ίδιο βράδυ, είπα στους υπηρέτες να με δέσουν καλά στο κρεβάτι και να μη μ' άλυσουν όσο και να φωνάζει. Έτσι, αυτή η ιστορία εξακολούθησε ένα μήνα. Κι' οι υπηρέτες είχαν τρομοκρατηθεί, γιατί όλες αυτές τις νύχτες ούρα λιαζα και τους φοβόρως πως θα τους σκότωναν, αν δεν με έλυναν. Κάθε τόσο έλεγα, το όνομα της Μέντυ κι' έβλαγα από την απελπισία μου. Μά εκείνοι ήξεραν ότι ήθελα να θεραπευθώ και γι' αυτό δεν άκουγαν τα παρακάλα μου.

Πέρασαν κάμποσες μέρες και εσφινικά δέχτηκα ξανά την επίσκεψη της Φάνη Μπόραζ. Ή αδελφή της άρραβωνιαστικιάς μου φορούσε μαύρα και τα μάτια της ήταν γεμάτα δάκρυα.

— Κύριε Κάλαντ, μου είπε, η Μέντυ αυτοκτόνησε χτες τη νύχτα. Δεν μπόρεσε ν' άνθξει τη λύπη της. Ο άρραβωνιαστικός της, την έγκατέλειψε εσφινικά και ποτέ πια δεν ξαναήρθε στο σπίτι μās. Α! κύριε Κάλαντ, τον αγαπούσε πάρα πολύ. Δεν μπόρεσα να την σώσω! Τού κάκου προσπαθούσα να την παρηγορήσω... Η καρδιά της είχε κομματιαστεί.

—Θα ήθελα να δω την αδελφή σας, της είπα συγκινημένος. Σας παρακαλώ να μ' οδηγήσετε κοντά της.

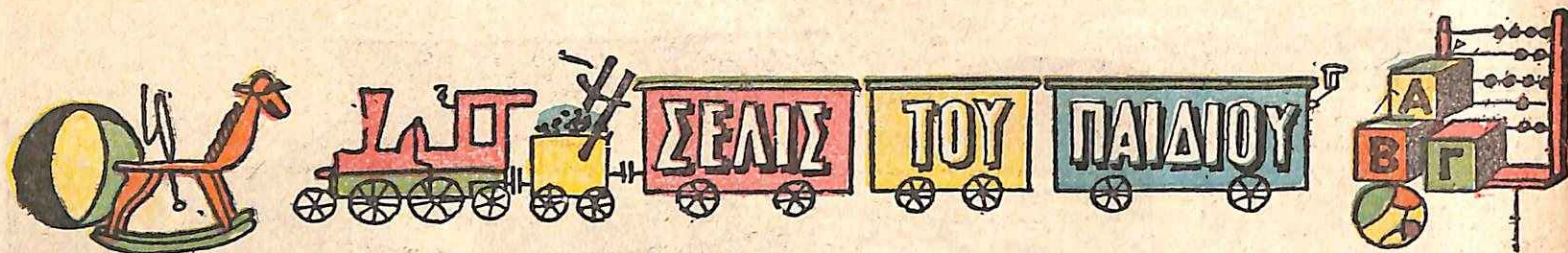
Δέχτηκε και σε λίγο βρισκόμαστε στο διαμέρισμά των Μπόραζ. Τράβηξα ίσια για το δωμάτιό της Μέντυ. Όλα τα πράγματα εκεί μέσα μου ήταν γνωστά. Άπάνω στο κρεβάτι ήταν ξεπλωμένη μία νεκρή γυναίκα με λεπτή κι' ευγενική όμορφη. Ήταν η άρραβωνιαστικιά μου! Τότε συνέδη μέσα μου κάτι: Μία άόρατη δύναμι μ' έσπρωξε κοντά της, κι' έννοιόσα να ξεσκέπεται η καρδιά μου από τον πόνο. Άρχισα να κλάω άπερηγόρητα. Ή αδελφή της με κούτσυσε χωρίς να καταλαβαίν τον πόνο μου. Έπειτα, σαν τρελλός, έφυγα απ' το σπίτι της Μέντυ. Για πολύν καιρό κλείσθηκα στο μέγαρό μου. Φοδούσαν τους ανθρώπους. Φοδούσαν τη Φάνη Μπόραζ. Δεν ήθελα να δω κανέναν. Καί πάλεψα πολύ για να κρύψω μέχρι σήμερα το μυστικό μου...

Κι' ο δάκτωρ Σάμουελ Κάλαντ, τελειώνοντας, έχασε το κεφάλι μεσα στα χέρια του και έμεινε για πολλή ώρα βυθισμένος σε μία στυγνή μελαγχολία.

A. ΚΙΝΓΚ

ΤΟΥΦΕΚΙΣΘΗΚΕ ΓΙΑΤΙ ΩΛΗΓΟΥΣΕ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ

Στη Ρωσία, ο Εύγένιος Μαροζώφ, μάγιστρος του ποταμοπλοίου «Τουρνεβίνα», διατελών σε κατάνταση μέθη, παρότρυνε με το δόκτωρ αυτοκτονή τον έναν πελά και τον σκότωσε. Το δικαστήριο τον καταδίκασε σε θάνατο και η ποινή του εκτελέστηκε με τυφέκισμα στις 16 του περασμένου Σεπτεμβρίου.



ΤΟ ΠΑΡΑΝΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ καὶ ὁ ληστής

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό, ζούσε ένας τρανός μαχαραγιάς, που έξουσίαζε στην 'Ινδία μια απέραντη περιοχή και αγαπούσε πολύ το κυνήγι. Έχτισε, λοιπόν, μια καλύβα σ' ένα μεγάλο δάσος — όπου εύρισκε κάθε λογής ζώα, από τα πιο ήμερα ως τα πιο άγρια — για να πηγαίνει εκεί και να ξεκουράζεται.

Μια μέρα, ο μαχαραγιάς και οι μεγαλύτερες της ακολουθίας του κυνηγούσαν απ' το πρωί ένα έλαφι πιο γοργό από σάντα και πιο πονηρό από άλεπού. Κατά το μεσημέρι, ο μαχαραγιάς κουράστηκε.

— Πάω ν' αναπαυθώ λίγο στην καλύβα μου, είπε στους ακόλουθους του. Θα χαρώ πολύ όταν μάθω πώς σκοτώσατε το έλαφι αυτό, έστω και χωρίς έμένα.

Πήγε στην καλύβα του και ξάπλωσε σε μια ψάθα. Ο ύπνος τον πήρε άμέσως. Ξεχάσαμε, αλήθεια, να σας πούμε πώς, όταν ο μαχαραγιάς πηγαίνει σε κυνήγι, ντυνότανε απλά και φτωχικά. Και η καλύβα του ήταν πραγματικό φτωχο-καλύβι.

Πριν περάσει πολλή ώρα, κάποιος θόρυβος τον έκανε να μισανοίξει τα μάτια του.

— Γιατί δεν μ' αφήνουν στην ησυχία μου; είπε με το νου του. Θα είναι κανένας αλλικός, που ήθελε να θρηνάω πώς δεν έπαθα τίποτα...

Όταν, όμως, ανασηκώθηκε στην ψάθα του, έτοιμος να μάλωσει τον ένοχλητικό, είδε μπροστά του έναν γιγαντώσωμο άντρα, δύο μέτρα ψηλό, με πρόσωπο σκεπασμένο από τρίχες, με τρομερή εμφάνιση. Ο μαχαραγιάς τα έχασε για μια στιγμή.

— Το καλό που σου θέλω, ανθρωπάκο μου — του είπε ο άγνωστος με βραχνή φωνή — κρύψε με κάπου, εδώ, στην καλύβα σου, ως το δρόμο. Ει-δεμή...

Δεν άποτεινέωσε τη φράση του. Το ύφος του, όμως, ήταν τόσο απειλητικό, ώστε περίττειναν τα λόγια.

Ο μαχαραγιάς κατάλαβε πώς ο άγριος άνθρωπος αυτός δεν είχε γκαρσί, κάτω από το φτωχικό ντύσιμό του, τον άρχοντα του τόπου. 'Η απροσδόκητη αυτή περιπέτεια άρχισε να τον διασκεδάσει. Καμάθηκε τον ανήσυχ.

— Να σε κούφω; τραύλισε. Σε κυνηγούν μήπως να σε πιάσουν;

— Ναί. Οι στρατιώτες του μαχαραγιά! — Έτσι, λοιπόν, έ... Σε κυνηγούν να σε πιάσουν οι στρατιώτες του... μαχαραγιά; Και γιατί;

— Γιατί λήστεψα έναν πλούσιο βραχμάνο!... γράλλισε, γελώντας, ο άγνωστος. Έχει τόσα πολλά, που νόμισα ότι, αν έπαιρνα λίγα, δεν θα φτώχαινε. Με καταδίκασαν, λοιπόν, σε θάνατο. Έχουν επικριθεί το κεφάλι μου χίλιες ρούπιες.

— Τώρα θυμάμαι, ψιθύρισε ο μαχαραγιάς. — Ακουσα να γίνεται λόγος για σένα. Είσαι, λοιπόν, ο φοβερός και τρομερός Σμπογκάρ.

— Ναί! δρυχήθηκε ο Σμπογκάρ. Τι με κυττάς έτσι; Μήπως κάνεις τη σκέψη πως μπορείς να με καταδύσεις και να γίνεις πλούσιος;

— Χίλιες ρούπιες είναι ποσό που δεν το περιφρονεί κανείς εύκολα, αποκρίθηκε ο μαχαραγιάς με παράξενο χαμόγελο.

Στο μεταξύ, είχε σηκωθεί από την ψάθα του, και κάθισε σ' ένα χαμλό σκαμνί.

Ο Σμπογκάρ βρέθηκε μ' ένα πήδημα κοντά του. Άρπαξε το μαχαραγιά από τους ώμους, και τον τράνταξε δολιχίτρο.

— Δεν πιστεύω να με μαρτυρήσεις! του είπε. Φαίνεται καλό ανθρωπάκι. Σου έμπιστεύομαι τη ζωή μου. Πρέπει να με κρύψεις στην καλύβα σου.

Υστερ' από δυο-τρεις ώρες, εκείνοι που με κυνηγούν τώρα στο δάσος, θα βαρεθούν να ψάχνουν να με βρουν και θα φύγουν.

— Και αν οι στρατιώτες μπουέ στην καλύβα μου για να κάνουν έρευνα;

— Αυτή τη χάρη σου ζητώ. Να με βάλεις κάπου να κρυφτώ, να πης πως δεν με είδες.

Ο μαχαραγιάς έμεινε λίγο συλλογισμένος, κυττάοντας στα μάτια τον ληστή. Τώρα που είχε γνωρίσει από κοντά τον Σμπογκάρ, είρισε πως δεν ήταν τόσο τρομερός, όσο τον παρουσιάζαν οι διαδόσεις. 'Η εμφάνισή του προκαλούσε, βέβαια, τρόμο. Φαινόταν, όμως, άνθρωπος άγρι-



Ο Σμπογκάρ άρχισε να τρώει με βουλιμία, σαν πεινασμένο ζώο...

έμένος από το κυνηγητό, που του έκαναν.

Θέλησε να τον δοκιμάσει.

— Και αν άρνησθώ να σε κρύψω; τον ρώτησε.

Ο Σμπογκάρ έσκυψε πρσιότερο πάνω από το μαχαραγιά. Για μια στιγμή, τα μάτια του σκόρπισαν παράξενες λάμψεις. Φάνηκε έτοιμος να τον άρπάξει από το λαιμό. Ωστόσο, ήρεμες απότομα, και είπε κουρασμένος:

— Κάτι μου λέει πως θα με βοηθήσεις. Δεν εί-

νε τίμιο να παραδώσεις στους σταυρωτήδες ένα

άνθρωπο που ζήτησε άσυλο στην καλύβα σου.

Φαίνεται κι' εσύ φτωχός, βασανισμένος από τη

ζωή. Πρέπει να συμπονεήσεις έναν όμοιο σου.

Ο μαχαραγιάς έβαλε μεγάλη προσπάθεια για να μην ξεσπάσει σε δυνατά γέλια, ακούοντας τον

Σμπογκάρ να του μιλά με τόση οικειότητα.

— Έστω! είπε, τέλος. Δεν θα σε μαρτυρήσω,

άφου βασίστηκες σε μένα.

Μουγκρητό 'Ικανοποίησως θυήκε από τα στή-

θη του ληστού.

— Καλά το κατάλαβα εγώ από την πρώτη στι-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Τών μικρών άναγνωστών μας

— Από πού πήρε τ' όνομα της η οδός Νίκης της Αθήνας; — Από την αρχαία ελληνική θεότητα Νίκη, που λατρευόταν στην Αθήνα, πάνω στην Ακρόπολη.

— Σε ποιά επίστολή του ο 'Απόστολος Παύλος παραγγέλλει ότι θέλει τον έπίσκοπο «μη αμάση, μη φλογίον, μη μέθυσον, μη αίσχρο-κερδής»; — Στην Α' προς Τίτο (Κα' 7).

— Πόσα βιβλία αποτελούν την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη; — Την Παλαιά Διαθήκη αποτελούν 49 βιβλία και την Καινή 27.

— Πόσο ύψος έχει τ' όρος Γκιώ-ραι; — 2510 μέτρα.

— Πότε έγινε ο Λαμιακός πόλε-μος; — Τ' 323 π.Χ.

— Καί ποιός ήταν ο αίτιος αυ-τού του πολέμου; — Ο 'Αντιμακεδών Δημοσθένης.

— Ποιοί ήταν οι γιοι του Δαυ-δ; — Ο 'Αβσαλόν και ο Σολομών.

— Τι ήταν ο Κικέρων; — Πολιτικός και μεγάλος ρήτο-φας των Ρωμαίων.

— Ποιός ήταν ο πρώτος κριτής των 'Ισραηλιτών; — Ο Γοθονιήλ.

Χιούμορ

ΤΟ ΙΔΙΟ ΚΑΝΕΙ!

— Η δασκάλα λέει σ' ένα μαθητή την ιστορία του άρνιο, που ξέφυ-γε από τ' ό κοπάδι και τ' έφαγε ο λύκος.

— Πές μου, λοιπόν, Γιαννάκη: άν τ' όρνι ήτανε φρόνιμο, θα τ' έ-πρωγε ο λύκος;

— Γιαννάκη: Καί βέβαια, δε θα τ' έπρωγε ο λύκος. Αλλά θα τ' ό τρώγαμε έμεις!...

— Δ ά σ κ α λ ο ς: Τι καλείται άναγώνων κλάσμα; — Μί μ η ς: Εκείνο που δέν έχει άνατροφή!

— Δ ά σ κ α λ ο ς: Πές μου, Τά-κη, στην πρόταση «Ο Διμήτριος σκοτώνει τ' ά πούλια», τί είναι συν-τακτικώς ο Διμήτριος; — Τ ά κ η ς: Τ' ό παλιόπαιδο, κύ-ριε!

— Ο φ ω τ ο γ ρ ά φ ο ς: Είσαι μπουζουρισμένος! Πώς να σε φωτο-γραφώσω μ' αυτό τ' ά χάλι; Πή-γαινε πλύσου κι' έλα!

— Ο τ ο τ ό ς: Θα γυρίσω τις πλάτες μου κι' έτσι δε θα φαίνω-μαι οι μουτζούρες!

— Ο θεός Γιάννης συμβουλεύει τ' ό Βασίλειο, πώς, αν θέλει να φτάσει σ' ά τ' ά χρόνια της γαϊδιάς του, πρέ-πει να κοιμάται με τις κάττες και να ξυπνάει με τ' ά κοκρία.

— Καί ο Βασίλειος, κατάπληκτος: — Μά έγω, θεέ μου, δέν είδα πο-τέ τί γαϊδιά να κοιμάται σ' ό κο-κρία!

— Ο μικρός Καστάκης ρωτάει τόν πατέρα του! — Δέ μ' ό λές, μπαμπά, πόσο κο-στίζει ένα μπουκαλάκι κόκκινο μέ-λι;

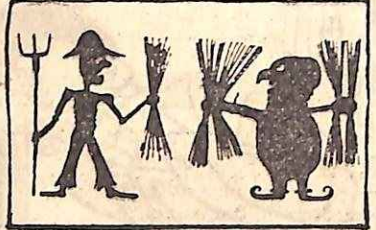
— Μά, τρεις δραχμές. Δέ φαντά-ζομαι να κάνω περισσότερο... Για-τί με ρωτάς;

— Τρεις δραχμές! Δέν ό ξίζε, λοιπόν, τόν κόπο να κάν' όση φα-ραρία ή μαμά, επειδή έχωσα τ' ό μ-μ' ό πάντα σ' ό χάλι!

ΜΑΤΙΕΣ σ' όλο τόν κόσμο

Η μερίδα του λέοντος στον ιδιοκτήτη

Στην Περσία, επικρατεί άκόμη τ' ό φρουδαρχικό σύστημα. Νά πως ουσμίζεται π. χ. ή άγροτική οίκο-νομία: Η συγκομιδή χωρίζεται σε πέντε μέρη. Τ' ά τέσσερα άπ' αυτά παίρνει ο ιδιοκτήτης, ένα γιά τ' ό χωράφι, δεύτερο γιά τ' ό νερό, τρίτο γιά τ' ά ζωα και τέταρτο γιά τ' ά εργαλεία, που διαθέτει. Τ' ό



πέμπτο μερίδιο, τέλος, πηγαίνει στον καλλιεργητή.

Η μικρότερη χήρα

Η μικρότερη χήρα τ' ό κόσμου είναι ή 'Αμερικανίδα 'Ολίβια Μάρ-βεν, ήλικίας 16 χρόνων. 'Ο σύ-ζυγός της βρήκε τ' ό θάνατο σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα, τρεις μόλις μήνες μετά τ' ό γάμο τους.

Η Μπέττυ Νταϊδής έμεινε στην ψάθα!

Τ' ό όνομα της Μπέττυ Νταϊδής ξαναγύρισε τελευταία κατά τ' όπο πολύ περιέργο στην επικρατούσα, έξ άφορητής μιάς «μικροής άγγε-λιας», που είδε τ' ό φως στις άμε-ρικανικές έφημερίδες και που έχει ως άκοιούχος:

«Μητέρα τριών άγοριών, ήλικίας 10, 11 και 15 χρόνων, διατεγγυμένη, 'Αμερικανίδα υπήκοος, διαθέτουσα περίαν 30 έτών ως ήθοποιός τ' ό κινηματογράφου, πρόσφατα και πε-ρισσότερον ευγενική άπ' ό τι την παρουσίαζε ή ήφημ, ζητάει μόνην έργασία σ' ό Χόλλυγουντ. Έργά-σθηκε τελευταία σ' ό Μπουρτινιού-αίν. Γράφατε: Μπέττυ Νταϊδής. Συστάσεις στη διάθεση τών άνιόν-των».

Η Μπέττυ Νταϊδής τιμήθηκε δυ' ό φορές ως τ' όρα με τ' ό «'Ο-σκαρ». Είναι σήμερα 54 χρόνων και έχει διαζευχθ' ό τρεις φορές. 'Αλλά, θα ρωτήσετε, έπειτα από τόσες κινηματογραφικές έπιτυχίες, είναι υποχρεωμένη άκόμη να έργά-ζεται; Δυστυχώς, αυτή είναι ή μοίρα τών περισσότερων ήθοποιών τ' ό Χόλλυγουντ. Σπαταλούν και με τ' ά δυ' τους χέλια κατά την περίοδο της δόξας τους κι' όταν γεράσουν, μένουν στην ψάθα.

Οι πιδ νυχτέριες πόλεις τ' ό κόσμου

Μιά άγγλική έρευνα παρουσιάζ-ει ως τις π' ό νυχτέριες πόλεις τ' ό κόσμου τ' ό Βασιλείον, τ' ό Παρίσι, τ' ό Ρώμη και τ' ό Μπουέ-ν' ός. Άφες. Τ' ό πιθανώτερο εί-ναι, ό τι εκείνοι που έκοιμαν αυτή την έρευνα, δέν έπαρέφθηκαν την 'Αθήνα, γιατί, διαφορετικά, θα την έφερναν πρώτη σ' ό σειρά.

Τ' ά θέατρα και οι κινηματογράφοι

Έπ' όλογίσθηκε, ό τι στους 1000 κινηματογράφους, που υπάρχουν σ' όν κόσμο, άντιστοιχούν μόνον 40 θέατρα. Πρίν από 25 χρόνια, ή άναλογία ήταν: 230 θέατρα στους 1000 κινηματογράφους. Έκ-τοτε, ό άριθμός τών θεάτρων μειώνεται όλοένα, ενώ αυξάνεται ό άριθμός τών κινηματογράφων.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Συλλαβικός κοχλίας

1) ΕΞΟΔΑ. 2) ΔΑΚΡΥΑ. 3) ΑΡΕΤΗ. 4) ΤΗΓΑΝΙ. 5) ΝΙΚΗ-ΤΑΙ. 6) ΤΑΙΝΙΑ. 7) ΑΓΡΟΙΚΩ. 8) ΚΩΔΥΜΑ. 9) ΜΑΧΑΙΡΙ. 10) ΡΙ-ΦΙΦΙ. 11) ΦΙΣΤΙΚΙ. 12) ΚΙΤΡΙ-ΝΟ. 13) ΝΟΜΑΤΟΙ. 14) ΤΟΙΧΩΜΑ. 15) ΜΑΓΚΑΛΙ. 16) ΛΙΒΑΔΙ. 17) ΔΙΑΙΤΑ. 18) ΤΑΓΑΡΙ. 19) ΡΙΝΙ-ΣΜΑ. 20) ΣΜΑΡΟΥΛΑ. 21) ΛΑ-ΣΗΘΙ. 22) ΘΙΝΩΔΗ. 23) ΔΗΜΙ-ΟΣ. 24) ΟΣΤΑΓΡΑ. 25) ΓΡΑΦΙ-ΑΣ. 26) ΑΣΤΕΡΙ. 27) ΡΙΖΙΚΟ. 28) ΚΟΡΥΖΑ. 29) ΖΑΛΑΔΑ. 30) ΔΑΣΚΑΛΑ. 31) ΛΑΜΠΑΔΑ. 32) ΔΑΚΤΥΛΑ. 33) ΛΑΓΑΝΑ. 34) ΝΑ-ΞΙΟΣ. 35) ΟΣΜΩΜΑΙ. 36) ΜΑΙ-ΝΟΥΛΑ. 37) ΛΑΣΤΙΧΟ. 38) ΧΟ-ΛΕΡΑ. 39) ΡΑΧΑΤΙ.

Μισές λέξεις

1) ΧΑΛΚΟΣ. 2) ΧΑΛΚΙΣ. 3) ΧΑΛΒΑΣ. 4) ΧΑΛΙΚΙ. 5) ΧΑΛ-ΚΑΣ.

1) ΜΠΑΤΗΣ. 2) ΜΠΑΛΑ. 3) ΜΠΑΞΕΣ. 4) ΜΠΑΝΙΟ. 5) ΜΠΑΡ-ΡΑ.

1) ΦΑΡΑΣΙ. 2) ΦΑΡΑΓΞ. 3) ΦΑΡΔΟΣ. 4) ΦΑΡΙΝΑ. 5) ΦΑΡ-ΞΕΡ.

Μαχητή ντότα

Με τ' ό ΡΕ: Έρεος — Ρέα — Αιρετός — Άρέθουσα — Κορέα — Τρέμιο — Κρέμα — Χρέος — Ρε-κλάμα — Ρέθμα — Ρεσίνα — Πάρε.

Οι δυ' όμοιες χορεύτριες

Είναι οι όπ' άρ. 2 και 5.

Η λύσις τ' ό ύπ' άριθ. 925 σταυρολέξου

Οριζοντίως:

1) ΚΑΡΟΤΑ — ΠΙΚΑΠ. 2) ΣΑ-ΡΩΜΑ — ΑΜΙΡΑΣ. 3) ΠΑΡΑΜΑ-ΝΑ — ΣΑΜΑΡΑΣ. 4) ΑΚΑΤΟΣ — ΛΑΤ — ΣΩΜΑΤΑ. 5) ΙΑΤΟΣ — ΑΝΙΣΑ — ΝΙΕΡ. 6) ΑΚΙΣ — Α-ΛΑΜΑΝΑ — ΣΟΛΑ. 7) ΝΙΑ — ΜΝΑ — ΟΜΑ — ΣΕΚ. 8) ΣΕΤ — ΙΣΤ — ΑΡΝΙ. 9) ΜΟΝΑΚΟ — ΣΥΡ-ΜΟΣ. 10) ΟΛΟΙ — ΝΑΙ — ΤΑΚ. 11) ΔΑΝ — ΣΟΣ — ΑΙΝ — ΚΟΤ. 12) ΑΧΟΣ — ΣΑΜΑΡΙΑ — ΦΑ-ΣΑ. 13) ΜΑΤΙΣ — ΔΑΝΙΑ — ΜΩ-ΡΙΣ. 14) ΑΝΟΜΟΣ — ΚΑΤ — ΜΙΤΑΡΙ. 15) ΣΕΝΕΚΑΣ — ΑΙΑ-ΛΟΜΙΝΙΑ. 16) ΣΟΝΟΡΑ — ΑΙΑ-ΚΟΣ. 17) ΞΕΛΑΜ — ΑΜΑΣΙΣ.

Καθέτως:

1) ΠΑΙΑΝ — ΑΔΑΜΑΣ. 2) ΣΑ-ΚΑΚΙ — ΑΧΑΝΕΣ. 3) ΚΑΡΑΤΙΑ — ΜΟΝΟΤΟΝΟ. 4) ΑΡΑΤΟΣ — ΣΟΛ — ΣΙΜΕΝΟΣ. 5) ΡΩΜΟΣ — ΜΕΝΟΣ — ΣΟΚΟ. 6) ΟΜΑΣ — ΑΝΤΑΙΟΣ — ΣΑΡΑ. 7) ΤΑΝ — ΑΛΑ — ΣΑΔ — ΣΑΜ. 8) ΝΑΝΑ — ΙΟΝ — ΜΑΚ. 9) ΛΑΙΜΟΣ — ΑΘΑΝΑΣ. 10) ΤΣΑ — ΤΣΙ — ΡΙΤΑ. 11) ΠΑΣ — ΑΝΩ — ΑΙΑ — ΛΑΜ. 12) ΙΜΑΣ — ΑΜΑΡΤΙΑ — ΜΑΙΑ. 13) ΚΙΜΩΝ — ΑΡΜΑΝ — ΜΙΜΑΣ. 14) ΑΡΑΜΙΣ — ΝΟΚ — ΦΩΤΙΚΙ. 15) ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ — ΚΑΡΑΝΟΣ. 16) ΣΑΤΕΛΕ — Ο. ΣΙΡΙΣ. 17) ΣΑΡΑΚΙ — ΤΑΣΙΑ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

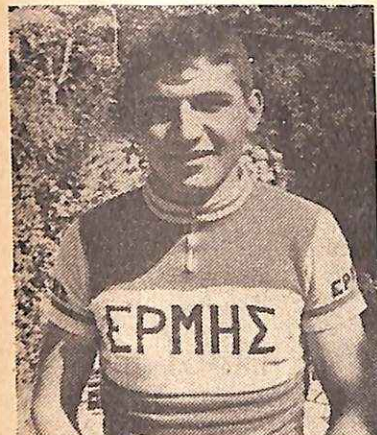
Έτησια Δρχ. 300 Έξάμηνος 150 Τρίμηνος 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια Δρχ. 7 Δολαρία 20 Φρ. Βέλυ. 1000 Φρ. Γαλλ. νέα 1000 Φρ. Έξδ. 90 Μάρκα Γερμ. 90

Έμδασματα Έσωτερικού διά ταχυ-δρομικής έπιταγής και Έξωτερικού διά τραπεζική τ' ότασή τους προς τ' ό περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγα-σανίου 4, (Πατεία Κλαυθμώνος), Αθήνα.

Διευθυντής-Διαχειριστής και όπεύ-θυνος τ' ότατή Νόμου ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΛΑΤΖΗΣ Έκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ»



Ο Παν. Δροσόπουλος

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Π. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

Προπονείται δουλεύοντας!...

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΔΡΟΣΟΠΟΥ-ΛΟΣ είναι ένα ταλέντο τ' ός πο-δηλάσις, αυτοδημιούργητο και αυ-τοδίδακτο κι' έτσι θα παραμείνη ή-χρι τέλους τ' ός καριέρας του, γι-ατί στην Έλλάδα δέν υπάρχει, ως γνωστό, σχολή όπου να μάθ' ό κανείς τ' ό μοντέρνα τεχνική τ' ό άθληματος. Υπάρχουν μόνο φιλότιμοι παλαιοί πρωταθλητές τ' ός ποδηλάσις, που προσφέρουν ό τι μπορούν, αλλά στε-ρούνται χρημάτων, υλικών μέσων έ-κόμης δέ και ήθικής συμπαράστα-σεως!

Ένας τέτοιος παλιός πρωταθλη-τής — τ' ός προπολεμικής περι-όδου — είδε μιά μέρα τ' ό Δροσό-πουλο και τ' ό συνέστησε να άσκησθ' ό με τ' ό ποδήλατο. Ήταν Μάιος τ' ό 1961 και κάποιος έφημερίδα διωρ-γάνωσε άγώνα γιά νέους άθλητές, μη έγγεγραμμένους σ' ό συλλόγους. Έλαβαν μέρος άνω τών 100 νε-αρών κι' άνάμεσα σ' αυτούς ο Δρο-σόπουλος, που ήρθε πρώτος!

«Ταλέντο! Αυτό είναι ταλέντο. Δέν πρέπει να πά χυμένο». Καί γιά να μη πά χυμένο πήρε τ' ό Δροσό-πουλο και τ' όν έγραψε σ' ό δύναμι τ' ό «Έρμυς» 'Αθηνών. Αυτός που είδε τ' ό νεαρό ποδηλάτη, αυτός που δίκρινε τ' ό ταλέντο του και φρό-νιζε άμέσως να τ' όν αξιοποιήσ' ό, τ' όν ο Βετεράνος άσσεος τ' ό πεντάλ Ε. Κουδέλης.

Ο Δροσόπουλος — που είναι λάτρης τ' ό «Ολυμπιακού» σ' ό πο-δόσφαιρο — γεννήθηκε τ' ό 1943 σ' ό χωριό Πυρά τ' ός Φωκίδος, αλλά γρή-γορα ήρθε στην Αθήνα με τ' όν οι-κογένειά του. Την ημέρα έργάζεται σ' ό κατάστημα τροφίμων και τ' ό βράδυ πηγαίνει σχολείο — στην όγδοη γυμνασίον. Η πρώτη έπίση-μη εμφάνισ' ό του στην ποδηλασία έ-γινε με τ' ό συμμετοχή του σ' όν ά-γώνα που διοργάνωσε κάποιος έφη-μερίδα τών 'Αθηνών τ' ό Μάιο τ' ό 1961. Με τ' όν «άερα» τ' ό πρώτου νικητό και με όρισμένες τεχνικές γνώσεις που τ' ό έδωσε ο Κ. Κου-δέλης, πήρε στην ποδηλατική οι-κογένειά με πολλές άξιώσεις. Σε μιά άλλη διοργάνωσι 1000 μ. τ' ό ΣΕΓΑΣ σ' ό Αιγάλεω, ήρθε έκτος με χρόνο 11' .6. Κατόπιν έλαβε μέ-ρος σ' ό αρκετούς άλλους άγώνες και τ' όν περασμένο Αύγουστο άνεκρη-χθ' ό πρωταθλητής Έλλάδος σ' ά 1000 μ. με χρόνο 12' .7, σ' όνους πανελληνίους άγώνες, που έγιναν σ' ό Ρόδο. Στην ίδια διοργάνωσι κατετάγη 4ος σ' ά 4.000 μ. Οι έ-πιτυχίες του αυτές θεωρούνται ση-μαντικές, αν σκεφθ' ό κανείς ό τι εί-ναι ποδηλάτης μόλις έτος!

Κι' αν είχαμε τ' ά μέσα, μάς είπε ο ίδιος, θα ήμαστε καλύτερα. Σκεφθήτε ό τι γιά να λάβω μέρος σ' όν άγώνα, που έκανε ή έφημερί-δα, άναγκάστηκα να νοικιάσω ποδή-λατο με 50 δραχμές!

Αθλητικά παραβρήνια

— Μη μάς π' ός ό τι γιά πρώτη φορά ανέβηκες σ' ό δίτροχο εκείνη τ' ό μέρα! τ' όν ρωτήσαμε.

— Όχι, δέ λέω αυτό τ' ό πράγμα. Ήμουνα έξοικειωμένος με τ' ό ποδή-λατο, γι' ό τι κάθε μέρα κάνω πολλά χιλιόμετρα μ' αυτό, πηγαίνοντας τ' ά τρόφιμα σ' ά σπίτια τών πελατών. Αυτή, άλλωστε, είναι και ή μονα-δική μου προπόνησι! Αλλά εκεί-νη τ' ό μέρα δέ μπορούσα να πάρω τ' ό ποδήλατο τ' ό μαγαζιού γι' ό τι ήταν Κυριακή, κι' έκτός αυτού άν

στην 'Ιταλία, προσπαθώντας μ' αυ-τό τ' όν τρόπο να έπιτύχ' ό τ' ό μετα-γραφή του σ' όν 'Ιταλικό συλλόγο «Λανερόσι».

— Ο «Ολυμπιακός», όμως, δέν πρόκειται να τ' ό δώσ' ό την «έλευ-θέρα», που ζητάει ότε με 1½ έ-κατομμύριο γι' ό τι θέλει να χτυπή-σ' ό τ' ό διαρροή παικτών, που θα πα-ρατηρήθ' ό κατάπι.

— Τ' ό προσέχ' ός Σάββατο θα έ-καθαρίσ' ό ή θολή κατάστασι, που έ-

ότι «έσείς μοιάζετε με τ' όν Μπρίλ-λη, που κάθε φορά που τερματίζε-τε, τ' ό στάδιο ήταν κλειστό»...

— Ο Νεστορίδης έκλεισε τ' ό μα-γαζί, που είχε άνοίξει στην όδο Παρισσού, λόγω έλλείψεως πελα-τείας. 'Αλλά και ή λίγη φίλαθλη πελατεία του διαμαρτύρεται ό τι δέν ήταν ποτέ σ' ό μαγαζί του, τ' ό «Νέστορφλέξ», ο άείθαλης Νέστο-ρας...

— Οι Αιθίοπες — που ήττήθη-καν από τ' όν έθνική μας με 3—2 — υπέβαλαν προτάσεις να πάη μιά ελληνική ομάδα στην Αδδ' ός 'Αμ-πέμπα γιά τρεις άγώνες.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ

Η Ποδοσφαιρική Όμοσπονδία έ-λαβε την άπόφασ' ό να καθιερώσ' ό στους άγώνες πρωταθλήματος α' Έθνικής κατηγορίας παιδικό είσι-τήριο με μειωμένη τιμή, περίπου 7 δραχμών. Αυτές τ' ός ημέρες μελε-τάται από είδική έπιτροπή ο τρό-πος έφαρμογής τ' ός άπόφασεως αυ-τής, γι' ό τι πολλοί... μεγάλοι έτοι-μάζονται να παρουσιάσουν γιά παι-διά! Όπως είναι γνωστό, ή ΕΠΟ καθιέρωσε επίσης και άθλητικό εί-σιτήριο.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ — Γ. ΣΕΡΑΪ: 1-1

Ός μεγάλη έπιτυχία θεωρείται ή ίσοπαλία που έπέτυχε ο «Ολυμπι-ακός» μέσα στην Κωνσταντινούπο-λι, πρ' ός την Γ. Σεράϊ με 1—1. Μέ-χρι τ' ό 79' ή ελληνική ομάδα προ-ηγείτο με 1—0, χωρίς σ' όνα τέρμα τ' ό Άρ. Πατάζογλου σ' ό έκτο λε-πτό.

ΕΛΛΑΣ — ΤΟΥΡΚΙΑ

Η Έλλάς ώρ' όισθη να άγωνισθ' ό πρώτα με τ' όν Τουρκία σ' ό πρωτά-θλημα Εύρώπης Νέων. Άν κερδίσ' ό θα μετασχη τ' όν τελικών άγώνων, που θα γίνουν σ' ό Λονδίνο, τ' ό προσέχ' ός Πάσχα. Διαφορετικά θα άποκλεισθ' ό. Ο πρώτος άγώνας με-ταξύ Έλλάδος — Τουρκίας θα γί-ν' ό στην Κωνσταντινούπολι ή την Προύσα και ο δεύτερος στην Α-θήνα.

ΘΑ ΠΑΝ ΜΠΟΣΤΑ

Η άπόφασ' ό τ' ός ΕΠΙ (Έπι-τροπής Φιλάθλου Ιδιοτήτος) να στερήσ' ό τ' ό φιλάθλο ιδιότητα ά-πό τ' ό διοίκ' ός τ' ός ΕΠΟ, είναι κομική, άνεδαφική και άνισφα-ρμίστη, γι' ό το και δίκαια έ-πικρίθηκε άπ' όλο τ' όν άθλητικό τύπο, καθώς και τ' ός άλλες ά-θλητικές αρχές. Φαίνεται, όμως, ό τι ή ΕΠΙ είχε μπλέξει μ' αυ-τή την ύπόθεσι κι' έπρεπε να β' όλ' ό σε κάποια άκρη. Καί β' όλ' ό σ' ό χερότερη γιά τ' όν άπλού-στατο λόγο ό τι εκείνοι, που την άποτέλεσε, στην πλειοψηφία τους, δέν είναι φιλάθλοι και πρ' όν παγτός δέν δέουν τί θα π' ό ποδόσφαιρο. Σ' όν μακριά από τ' ό δημοφιλές και εύρωστα διαδε-δομένο άθλημα Γ' ό αυτό και τ' ός συγχωρούμε γιά τ' ό γκάφα τους... Τ' ό ποδόσφαιρο είτε τ' ό θέλουν εκείνοι, που άπαρτίζουν την ΕΠΙ, είτε όχι, θα β' όλ' ό σ' ό δρόμο, που έχουν χαράξει όλα τ' ό προωδευμένα εύρωπαϊκά κράτη. Θα κυττάξ' ό μπροστά και όχι πίσω...

Δ)ντης και όπεύθυνος Τυπογραφείου ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ Ναιάδων 24, Παλαιόν Θάληρον

ΓΑΙΚΕ, ΟΑΚ., θελουν ν' αλληλε-
γραφησουν με νεους και νεες απ'
δον τον κοσμο, με σκοπο την συ-
νημι μιαν καλη και σταθερη φι-
λιας.

Η ANNITA TAMVAKI, Co
TRANS-ARABIA AIRWAYS
OPERATIONS BEIRUT IN-
TERNATIONAL AIRPORT, LE
BANON, θελει ν' αλληλογραφηση
με νεες και νεους ηλικιας ανω των
25 χρονων, στην αγγλικη, γαλλικη
η ελληνικη γλωσσα.

Η KOULA SOFOKLEOUS,
73 HOLLAND RD., LONDON
N.W. 10, ENGLAND, θελει ν' αλ-
ληλογραφηση με νεους απο την
Αυστραλια, ηλικιας ανω των 25
χρονων, με σκοπο την συναντη μιαν
καλη και σταθερη φιλιας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο G. ANTONIOU (26 χρονων)
BETSLEVANGEN 1, JAKOB-
BERG, SWEDEN, θελει ν' αλληλο-
γραφηση με νεες απο την Ελλάδα,
ηλικιας 18-23 χρονων, με σκοπο
τον γαμον. Φωτογραφια απαραι-
τητη.

Ο P. KAPRANOS, GUNNAR
MINES, SASK CANADA, θελει
ν' αλληλογραφηση με Έλληνιδες
με σκοπον τον γαμο. Παρακαλει ο-
σες επιθυμουν να εσκαλεισουν στο
γαμιο μια φωτογραφια τους.

Ο RONALD SCAFFER, 24704
MABRAY MICHIGAN, U.S.A.,
θελει ν' αλληλογραφηση με νεους
και νεες απο την Ελλάδα, χα-
θος και με αλλα προδωσα, οιασδη-
ποτε ηλικιας με σκοπον την ανταλ-
λαγη καρτ-ποσταλ και γραμμα-
τοσημων.

Ο PAVLOS STILLIS, 236
CHALHAM AVENUE, LONDON,
N.I. ENGLAND, θελει ν' αλληλο-
γραφηση με νεους και νεες απ' ο-
λον τον κοσμον, με σκοπον την αν-
ταλλαγη καρτ-ποσταλ.

Ο A. NIKOLAOU (22 χρονων)
δ N. KYRIAKOU (20) και ο L.
PETROPOULOS (21), Co. RI-
CHARD COSTAINS (M.E.) LTD,
RAF EL ADEM, P.O. BOX 56,
LIBYA, επιθυμουν ν' αλληλογραφη-
σουν με νεες απο την Ελλάδα και
την Κυπρο, ηλικιας 17-20 χο-
νων.

Ο J. PANATOTOU, 187
LONGDALE ST. MELBOURNE
VIC, AUSTRALIA, θελει ν' αλ-
ληλογραφηση με νεες ηλικιας 17-
22 χρονων. Φωτογραφια απαραι-
τητη.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ ΠΕΠΕΡΑΜΕΝΟΙ

Είδικοί δι' ερευνες-πληροφορίας έ-
πι πάσης φύσεως ιδιωτικών έμπιστευ-
τικών υποθέσεων υγμών, διακυβερ-
νητικών, δημόσιων, αναζητήσεων
πραγμάτων υπό κατάσχεση κλπ. Διε-
θνές Γραφείο Πληροφοριών «A-
THENS», Πανρασού 2 (πλάτεια
Κλαυθμώνος), τηλ. 227.709. Την σο-
βαρότητα των εργασιών μας έγγω-
ται η πολυετής εδδόκιμος δημοσία
προήπρησία μας.

Τηλέφωνον 810.760.

100%
ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ
ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ από τις
περιττές τριχες προσώπου,
από τας ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗΝ
ΡΙΖΙΚΗ ΑΝΟΔΩΝ ΥΠΕΡΟΝΤΟ
ΟΡΜΟΝΕΣ ΔΟΝΑΝΤΟΝΟΤ
Η υπερπλήρης διαπερατό
ΗΡΑΒΑΙΟΝ ΚΟΛΩΝΙΑ
ΑΙΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΟ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΥΚΙΣΜΟ
ΠΟΡΥΣ - ΠΑΛΛΑΔΙΟΝ - ΤΡΙΧΟΠΟΙΩΝ
ΠΑΝΑΓΕΣΤΕΡΟΝ ΠΛΑΤΕΝΤΑ
M^{rs} KASTRIOTIS

ΤΟ ΞΑΝΑΝΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Ποιές είναι οι περιποιήσεις του δέρματος

Το πρόσωπο: Το δέρμα δεν
είναι ένα απόλυτο περιθώριο του
σώματός μας με αποκλειστικό σκο-
πό την προστασία μας από τις δια-
φορές δυσμενείς εξωτερικές επιδρα-
σεις, αλλά αντίθετα ένας ενδοκρινής
αδένας, που απ' αυτόν εξαρτάται ο
λόγος της όμορφης εμφάνισής μας, η
πολυταξία μας, αλλά και αυτή ακούη
η ζωή μας, και ψυχική μας ισορρο-
πία. Είναι μια ζωντανή πηγή,
από την οποία ξεπηδάνε τα νιάτα, ει-
ναι ο μαγικός καθρέπτης που μας
μυλάει κάθε μέρα για την όλη υ-
γιεινή κατάστασή του οργανισμού
μας.

Βέβαια, κάθε καινούργιος χρό-
νος, που έρχεται, θά άφιση τα ση-
μαδία του (όταν δεν τον έμποδι-
ζουμε) πάνω στο δέρμα μας, και
μάλιστα περισσότερο πάνω στα ί-
χνη που άφησε ο χρόνος που πε-
ράσε.
Έχουμε όμως τα κατάλληλα διο-
λογικά μέσα, άρκει βέβαια να το
θελήσουμε, να σταματήσουμε αυτό
το πέρασμα, όχι δε μόνο αυτό, αλ-
λά και να εξαφανίσουμε τα ίχνη ο-
λων των χρόνων που πέρασαν από
μας.

Πάνω σ' αυτό το θέμα του ξανα-
νέωματος θυμάμαι ένα περιστατι-
κό, όταν ήμουν ακόμη στο Παρίσι.
Είχα μια πελάτισσα ούτω ή αλλιώς
πολύ 68 χρονών. Έπειθ' η κυρία
αυτή άφησε στην καλύτερη κοινωνική
τάξη (ήταν καλή οικογένεια), και ποδοίσε
κάθε εμφάνισή της στο κοσμικό στε-
ρώμα του Παρισιού να κάνει με-
γάλη εντύπωση, παρακολουθούσε τον
εαυτό της με μεγάλη σχολαστικό-
τητα, από κάθε άποψη. Έτσι, την
όμορφη της, την παρακολουθούσε
με προσοχή κάθε μέρα, από κάθε
πλευρά, εισχωρώντας ακόμη και στα
αδύτα του ψυχικού της λαβυριν-
θου. Δεν περιορίζονταν δε μόνον σε
σύγχρονες θεραπείες για τη διατή-
ρησι της ζωντανίας του δέρματός
της, αλλά την υπέβαλλε συγχρό-
νως και σε κάθε καινούργια βιολο-
γική θεραπευτική μέθοδο με το σκο-
πό να ξανανέωσω μαζί το δέρμα και
όλο τον οργανισμό της. Δε μπορεί
κανείς να ελπίσει στην όμορφη του
δέρματος, όταν ο οργανισμός είναι
γέροντος, ασθενικού.

Έτσι, λοιπόν, της έφαρμοσα πολ-
λές φορές τον όρο Μισοκομμάτες
(ρωσικής προέλευσης), τα ζωντανι-
κά με το μέθοδο του βιο-
λόγου Νίχολς, τη μέθοδο αναπλά-
σης της Άννας Άσλαν με το φάρ-
μακό της H3 σε συνδυασμό με τις
ανάλογες ενισχυτικές ουσίες (και ο-
χι όπως συνηθίζουν εδώ τη νοδοκαί-
νη του έμποριού), κ.ά.

Κατόπιν σε ειδικό θάλαμο από
γυαλί κάθε ημέρα έκανε εισπνοές
ιονισμένου αζόντος, τόσο με τους
πνευμόνες της, όσο και με το δέρ-
μα της. Η δέξυνση των κυττα-
ρων της από το ιονισμένο αζόν ήταν
ένα μεγάλο από ξανανέωματος και
διατηρήσεως, τόσο του δέρματος σε
συνδυαστή κατάστασι, όσον και της
συνολικής της, γιατί το αζόν αυ-
ξάνει τις καύσεις μέσα στον όργανο
ισμικό και τα πλεονάζοντα λίπη και-
νούνται και εξαφανίζονται. Έτσι έξη-
γούνται και τα καλά αποτελέσματα
στον αγώνα μας κατά της παχυ-
σαρκίας και κυτταρίτιδας με το μη-
χάνημα του ιονισμένου αζόντος,
χάμηλα δόσαν αυτόν. Νόμι-
ζε κανείς ότι θρικόταν μπροστά σε
μια όμορφη νεαρά κυρία 28-30 το
πολύ χρονών, γεμάτη άφροντισία,
νιάτα, χροιά και κα δροσική δερμα-
τική και ψυχική. Ήταν μια γυναι-
κά χωρίς προλήψεις αποφασισμένη
ν' αγωνισθεί κατά τους χρόνους. Και
το είχε πετύχει! Βέβαια, για όλα
αυτά χρειάστηκαν πολλά χρήματα,
που δύσκολα μπορεί η κάθε μια να
διαθέσει. Μά άρα όμως μπορεί κανείς
στηρίζοντας σ' αυτόν τον επιτυχή
αγώνα μας κατά του χρόνου, να
θυγιάη το συμπέρασμα ότι είναι δυ-
νατό, ακόμη και με τις μικρότερες
οικονομικές δυνάμεις να επιτύχη α-
ποτελέσματα που καταπληθύνουν.

Άρκει να το θελήσετε πραγματικά.
Όλες οι θεραπείες, που έχουν σαν
σκοπό το ξανανέωμα του προσώπου
και σώματος, στηρίζονται πάνω στις
λειτουργίες του συνθετικού μας Ι-
στού, του πιο μυστηριώδους Ιστού,
που καθημερινά του ανακαλύπτουν
νέες ιδιότητες, οι οποίες μας αphi-

γουν σκεπτικούς αν έχουμε προχω-
ρήσει στο μυστήριο που λεγεται
ζωή, δράση, νιότη. Ο συνθετικός
ιστός είναι υπεύθυνος για τη δια-
τήρησι της όμορφιάς σας και της
νιότητος σας. Όσο ο συνθετικός
ιστός είναι γερός και φρέσκος στα
κύτταρα του δέρματος και όλων των
οργάνων του σώματος μας παρα-
μένουν φρέσκα με αποτέλεσμα να
μένουμε νέες. Το αντίθετο συμ-
βαίνει, όταν ο συνθετικός μας Ι-
στος παύη να λειτουργή φυσιολο-
γικά. Τότε έρχονται τα γεράματα!

Οι ρυτίδες: Είναι το μόνο
προβλημα, που παρά τις μεγάλες έ-
ξελίξεις της βιολογίας και της αι-
σθητικής Ιατρικής φαίνεται να παρα-
μένει αλώτο η τούλάχιστον μερικός
λυσμός. Έκείνο που έχει λύση ει-
ναι μόνον ο τρόπος του σχηματι-
σμού της ρυτίδας και οι περισότε-
ρες αιτίες που την προκαλούν. Έ-
τσι απέδειχθη ότι η ρυτίδα είναι
ένα τοσάκισμα του δέρματος με συγ-
χρονο καταστροφή τοπικώς (στο θά-
θος της ρυτίδας) των ελαστικών το-
ινών. Γι' αυτό το λόγο εάν με την
ακρίτη των δακτύλων μας τεντώσου-
με το δέρμα του μετώπου και ψη-
λαφίσουμε το βάθος των ρυτίδων
του εαυτού μας ότι ενώ το άλλο όερ-
μα χωρίζεται από το κόκκο του
κρανίου από ένα παχύ αγγειακό στρώ-
μα Ιστών, η ρυτίδα αντίθετα χωρί-
ζεται από αυτό με ένα πολύ λεπτό
στρώμα λόγω της καταστροφής των
ελαστικών Ινών τοπικώς του δερμα-
τος και υποδερμάτος.

Όσον αφορά την ελαστικότητα
του δέρματος, γεννιέται θέσεια κάθε
γυναικά με περισσότερες ή λιγότε-
ρες ελαστικές ίνες, αλλά συγχρό-
νως υπάρχει ειδική φυσιολογία,
που αυξάνει την ελαστικότητα αυτή.

Μη ξεχνάτε ότι το δέρμα μας
με την πορεία του χρόνου μεγαλώ-
νει σε έκταση, χάνει σιγά-σιγά τα
σημαία στηρίξεώς του, πλασάρναι,
κρεμάει, και έτσι τσακίζει, με α-
ποτέλεσμα να γεννιέται η ρυτίδα.
Μά και οι κλιματικές συνθήκες
αποτελούν μια σοβαρή αιτία σχη-
ματισμού ή όχι ρυτίδων. Έτσι στα
υγρά κλίματα (όπως είναι γα-
βρία), όπου το δέρμα είναι γε-
μάτο από το νερό της ατμοσφαι-
ρας, ο δε ήλιος σπασίει, οι ρυτί-
δες σχηματίζονται πολύ δύσκολα,
σχετικώς (Αθήνας), όπου το δέρμα
από προσώπου παθαίνει έντονη αφυ-
δάτωση έφραίνεται, σπάζει εύκολα,
και τέλος ρυτιδώνεται πρόωρα.

Ένας έχρρός απόρροιας, για
όσες ζουν στα έρημα κλίματα, της
ζωτικότητας του δέρματος είναι τα
θεραπευτικά ατμόλουτρα ή φωτό-
λουτρα για καλύτερεσι δηέν του
δέρματος. Άλλα τα ατμόλουτρα ή
φωτόλουτρα αυξάνουν ακόμη πιο
πολύ την αφυδάτωση του δέρματος
μας από όση αφυδάτωση του έχει
προξενήσει το έρημο κλίμα της Α-
θήνας και ο φλογερός ήλιος, με α-
ποτέλεσμα την πλήρη αποξήρανση
του δέρματος. Θα πουν ίσως ότι α-
τμόλουτρα ή φωτόλουτρα κάνουν και
στο Παρίσι. Και θέσια κάνουν, για-
τί το ύγρο κλίμα του Παρισιού έχει
πλημμυρίσει με νερό το δέρμα των
γυναικών που και είναι απόλυτη ά-
νγκη να απολαγής όσο το δυνατό
περισσότερο από το άφθονο νερό,
που το κατακαλύζει.

Και κάτι το άπιστευτο και ο-
μως αληθινό, που παρατηρείται μό-
νο στην Ελλάδα: Το μασάζ πολ-
λές φορές γίνεται αιτία σχηματι-
σμού ρυτίδων για τους εξής περι-
πους λόγους. Για να αποδώση ένα
μασάζ με τα χέρια, πρέπει εκείνη
που το κάνει να έχει έξηρ ανατομική,
αγγειολογία, νευρολογία, να έξηρ
τι είδους δέρμα είναι αυτό στο ό-
ποιο θα κάνει το μασάζ, να έξηρ
τη ταχύτητα πρέπει να έχουν οι κι-
νήσεις της με κάθε δέρμα είδη να
και, το κυριότερο, τα χέρια της να
έχουν αξιόμημο αερισμό, δηλ. πε-
ρισσότερο ηλεκτρισμό από ό,τι έχουν
τα χέρια των κοινών ανθρώπων. Ο-
λοι αυτοί οι όροι δεν υπάρχουν συ-
χνά σ' ένα και το αυτό άτομο, με
αποτέλεσμα να βοηθάμε στην... έμ-
φάνισή των ρυτίδων!

ΒΕΡΑ ΜΕΓΑΛΟΦΩΝ

Άκαδημίας 19.—Τηλ. 612-728
Βιοισθητικός—Προσωπολόγος

LINGUAPHONE
ΓΙΑ ΞΕΝΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ
34 ΓΛΩΣΣΕΣ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE - ΑΘΗΝΑΙ
Κόψτε και στείλετε μας το παρόν γιό να
λάβετε ΔΩΡΕΑΝ, και χωρίς κομιάν
υποχρέωσής σας, αυτό το νέο 26σελίδο
εικονογραφημένο αναλυτικό τεύχος του
LINGUAPHONE, με κάθε πληροφορία
γιό το Σύστημα που σάς μαθαίνει τις
ξένες γλώσσες γρήγορα, εύκολα, τέλεια
φέρνοντας στο σπίτι σας τους διασημο-
τέρους καθηγητές του Κόσμου
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE
Πανεπιστημίου 10· Αθήναι· Τηλ 623 880
Θεσσαλονίκη Κομνηνών 19

Έκυκλοφόρησε

Το τεύχος του Νοεμβρίου
του μηνιαίου περιοδικού

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Περιεχόμενα:

- ★ Ο Χριστιανισμός εις τη πράξιν.
 - ★ Το διδόν του Θεού.
 - ★ Άδυνατος ή απόδοσις του Ευαγγελίου.
 - ★ Ίωσήφ, ο έκλεκτός του Θεού.
 - ★ «Λαμπάδες» του Γεδεών.
- Και άλλες έκλεκτες συνεργα-
σίες. Πωλείται σε όλα τα πε-
ρίπτερα. Σελίδες 60. Δρχ. 3.

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ

Τα σπίτια ετοιμάζονται. Από
τώρα πρέπει να φρεσκари-
στούν και να κολλορισθούν
οι κουρτίνες, τα σερίβς τσα-
γιοι, τα καρέ ντε τάμπλ
που θα στολίσουν το σπίτι
και θα δώσουν την γιορτα-
στική ατμόσφαιρα.

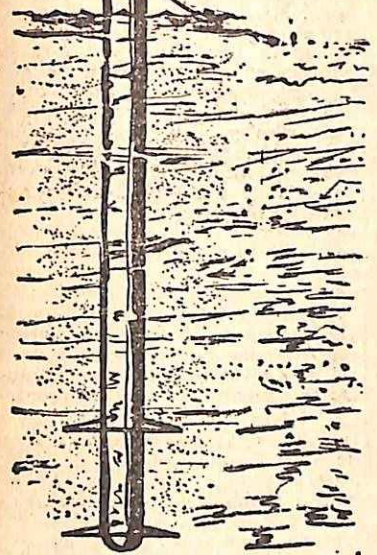
Κάτι που θα σάς βοηθήση
άποτελεσματικά σ' αυτές
τις δουλειές είναι η
Γερμανική πλαστική
κόλλα ΜΠΕΛΛΑ.

Ώς γνωστόν η Bella
είναι Γερμανικό προϊόν και
ξαναζωντανεύει τους χρω-
ματισμούς, διευκολύνει το
σιδέρωμα και διατηρεί τον
ρουχισμό φρέσκο και καλο-
σιδερωμένο.

Με ένα βαζάκι κόλλα
ΜΠΕΛΛΑ θα φρεσκάρετε
γρήγορα και ξεκούραστα
όλο το νοικοκυριό σας και
θα είσαστε έτοιμη για τις
γιορτές.

ΜΕΓΑΦΩΝΑ 300 ΤΟΝΝΩΝ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΑ ΑΤΟΜΙΚΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ

Η «ΑΣΠΙΔΑ» ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΑΚΤΩΝ



Τα πελώρια μεγάφωνα του «Σχε-
δίου Άρτεμις» θα πρέπει να
κρέμονται από μικρά τεχνικά
νησιά.

Το Αμερικανικό Ναυτικό ετοιμά-
ζει μια από τις μεγαλύτερες
και πιο παράξενες άσπιδες, μια
υποβρύχια άμυντική γραμμή από
ήχητικά κύματα, που θα προστα-
τεύη τις ακτές των Ηνωμ. Πολι-
τειών από αφηνιδιαστικές επιθέσεις
εχθρικών υποβρυχίων. Οι λεπτομέ-
ρειες αυτού του «Σχεδίου Άρτε-
μις» όπως έχει άνομοσή— άποτε-
λούν, βεβαίως, στρατιωτικό μυστι-
κό του Πενταγώνου. Όστόσο, έχουν
διαρρεύσει μερικές γενικές πληροφο-
ρίες, έφους άλλωστε τα μηχανο-
ματα, που χρησιμοποιούνται ήδη για
τις δοκιμές, είναι πολύ όγκωδη και
δε μπορούν να κρυφτούν.

Το υποβρύχιο αυτό φράγμα ήχη-
τικών κυμάτων προορίζεται ίδιως
έναντι των υποβρυχίων, που έκτο-
ξέουον πυραύλους με πυρηνική γό-
μωση, τύπου «Πολάρис». Οι πυραύλοι
αυτοί έχουν άναπτυχθή κυρίως από
τους Αμερικανούς. Οι Ρώσοι, κα-
τά πάσαν πιθανότητα, δεν διαθέ-
τουν ακόμη τέτοιους. Έχουν μόνο
12 άτομοκίνητα υποβρύχια, εξωπλι-
σμένα με έληματα πρωτόγονα, συγ-
κρινόμενα με τα αμερικανικά.

Τα υποβρύχια με πυραύλους «Πο-
λάρικ» είναι φορέα έπλη, γιατί:
1) Οι άτομικοί κινητήρες τους τους
έξασφαλίζουν άπείροιστη άκίνητα
δράσεως και χρόνο παραμονής, κά-
τω απ' το νερό και τους έπιτρέπουν
να πλησιάζουν το στόχο χωρίς να
γίνονται άντιληπτά. 2) Έκτοξέουον
κάτω από το νερό τα έλημάτά τους,
με εύστοχια ντουφεκιού, σε άποστά-
σεις 300-2500 χιλιομέτρων. 3) Μ'
ένα τέτοιο έλημα μπορούν να έξα-
φάνισουν μια πόλη ή να κάνουν στά-
λη μια μικρή χώρα.

Άλλ' η ύπερβολή των Αμερικανών
σ' αυτό τον τομέα δεν είναι έξα-
σφαλισμένη αλήθεια. Κάποτε θ' άπο-
κτήσουν και οι Ρώσοι υποβρύχια
της ίδιας άξίας. Πρέπει δε να ση-
μειωθεί ότι οι Ηνωμ. Πολιτείες ει-
ναι πιο πρώτες από τέτοια έληματα,
παρ' όσα η Ρωσία, γιατί τα άμερι-
κανικά θωρηκτικά κέντρα και οι
μεγαλοπολέεις θρικόονται κοντά στις
ακτές της χώρας, ενώ στις ρωσικές
ακτές υπάρχουν μόνο ψαράδικα χω-
ριά και παγετώσεις.

Δεν είναι δύσκολο σήμερα να έ-
ξουδετερωθή ένα υποβρύχιο, με τις
τελειοποιημένες τορπίλλες και θο-
ύδες θυσθό (όπως π.χ. η άμερικανι-
κή αλφούλα). Το δύσκολο είναι να
ανακαλυφθή η παρουσία του, να έ-
πισητωθή. Αυτό άποτελεί ένα πρω-
έλημα, που άσπαρχοιέ τους καλλι-
τέρους τεχνικούς έλεγκάδους, χωρίς

να έχη λύση άκόμα τελείως.
Τα παλαιά τύπου υποβρύχια, με
τις πέτρελαιωμηνάες, χρειάζονται
ν' άναβαίνουν καθε λίγες ώρες στην
επιφάνεια, για ν' άνανέωσουν τον
άέρα τους. Τα περισκόπια έξ άλλου
ανακαλύπτουν, με το μάτι ή με
το ραντάρ. Άλλά τα υποβρύχια με
άτομική ένέργεια δεν έχουν άνάγκη
ν' άναβαίνουν. Μπορούν να μείνουν
ολόκληρους μήνες σε κατάδυσι, στα
βάθη της θάλασσας, έξασφαλισμένα
από τα συνηθισμένα μέσα άνιχνέ-
σεως.

Πραγματικά, το ραντάρ δε λει-
τουργεί μέσα στο νερό. Έπίσης οι
υπερήχες άκτίνες δε μπορούν να
προχωρήσουν στο νερό περισσότερο
από λίγα χιλιόμετρα. Και το μάτι
—όσο καθαρή κι' άν είναι η θάλα-
σα— δε μπορεί να διακρίνη θαύ-
τερα από 150 μέτρα το πολύ.

Μόνο τα ήχητικά κύματα κινούν-
ται εύθερα μέσα στη θάλασσα,
και μάλιστα καλύτερα παρά στον
έέρα. Οι μηχανές λοιπόν των υπο-
βρυχίων άκούγονται καθαρά σε με-
γάλη άπόσταση, κι' έτσι μπορεί να
ανακαλυφθή η παρουσία τους.

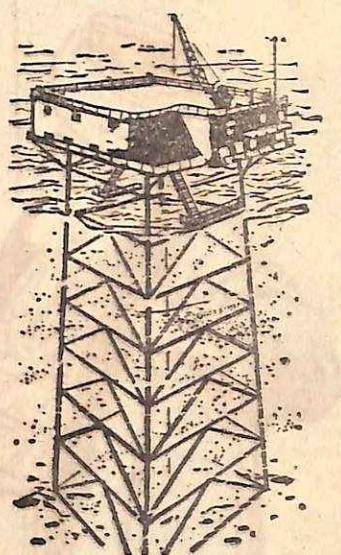
Ο περιφημος λεονάντο ντά Βιν-
τσι είχε συλλάβει πρώτος την ιδέα
αυτή και είχε περιγράψει μια τέ-
τοια μέθοδο, έδω και 450 χρόνια.

Κουμένο προσωπικό.
Συγκρίνοντας λοιπόν την ένταση
των ήχων που έχουν συλληφθή από
διαφορα υδρόφωνα, οι σταθμοί έξα-
κρίδουν την προέλευσί τους. Πρέ-
πει όμως άκόμα να καθορίσουν και
το είδος τους—πράγμα κάθόλου
εύκολο, γιατί η θάλασσα είναι γε-
μάτη θορύβους, άνάμεσα στους ό-
ποιους πρέπει να ξεχωρίση ο πα-
ρατηρητής τον θάφρο ήχο ενός υ-
ποβρυχίου.

Σ' αυτό, τον βοηθεί πολύ μια
συσκευή, που λέγεται «απαμωκό-
πιον» και που άναλύει τα ήχητικά
κύματα, καθώς και μαγνητόφωνα
και ηλεκτρονικοί έλεγκάδοι.

Άλλά το «Σχέδιο Ζ» παύει να εί-
ναι άποτελεσματικό, προκειμένου
για άτομικά υποβρύχια, που, όπως
είπαμε, δεν κάνουν θορύβο. (Τώ-
ρα μάλιστα δοκιμάζεται μια νέου
τύπου μηχανή, όπου η άτομική έ-
νέργεια θα μεταβάλλεται άπ έ-
θείας σε ηλεκτρισμό, χωρίς τη με-
σοάσθη έκτεστροβόλων, κι' έπομέ-
νως το μοναδικό μηχανήμα θα εί-
ναι ένα άδύροδο ηλεκτρικό μωτό).

Σ' αυτήν την περίπτωση, η μόνη
λύσι είναι να δημιουργήη τα άπαι-
τούμενα ήχητικά κύματα το ίδιο το
άμυντικό σύστημα. Έκπείμει δηλα-
δή μια δέση ήχητικών κυμάτων,



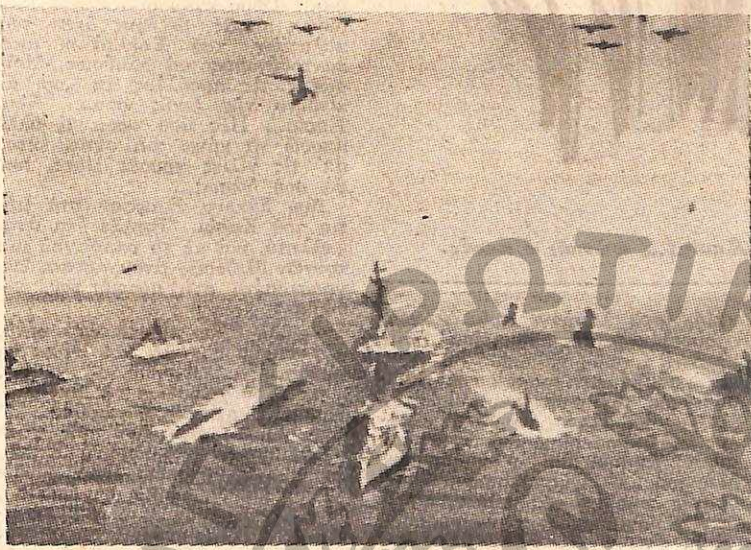
Τα υδρόφωνα θα συνδεώνται με
σταθμούς έλέγχου, όπως αυτός
που έχει στηθή μέσα στη θάλα-
σα, κοντά στις Βερμούδες.

με 50.000 κατοίκους. Και οι ήχοι
τους είναι τόσο ισχυροί, ώστε μπο-
ρούν να έπιστημούν την παρουσία
ένος κοινού θαρραίου, σ' άπόσταση
1200 χιλιομέτρων!

Η ήχη των κυμάτων αυτών συλ-
λαβώνεται από υπερευστήθητα μι-
κρόφωνα, όπως και στο «Σχέδιο
Ζ» και διαβιβάζεται στο σταθμό έ-
λέγχου.

Αν άποδειχθή με τις δοκιμές ό-
τι η άκίνητα δράσεως των πελώ-
ριων αυτών μεγαφώνων είναι— ό-
πως έχει υπολογισθή— 200 χιλιο-
μέτρων περίπου, μερικές δεκάδες
τάτοια θα είναι άρκετά για να κα-
λύψουν όλες τις άμερικανικές ά-
κτες, στον Ειρηνικό και στον Ά-
τλαντικό.

Συγχρόνως δοκιμάζονται και άλ-
λα νέα συστήματα για την άνοσα-
λυσή των υποβρυχίων. Ένα απ' αυ-
τά στηρίζεται στη μέτρηση της θερ-
μότητας που παράγεται καθώς οι
έλικες του υποβρυχίου άναδύονται
με όσημ το νερό. Υπολογίζεται ότι
η επιφάνεια της θάλασσας, πάνω
απ' το σημείο εκείνο, θερμαίνεται
τοτε κατά 2 βαθμούς. Είναι δυνατόν
δε να ανακαλυφθή αυτή η πο-
τή αύξηση της θερμοκρασίας με
ελαστικές συσκευές, άνακαταστή-
νες σε αεροπλάνα.



Αφού ανακαλυφθή πια το υποβρύχιο, θα επιδιώκεται η καταστροφή
του με τη συνδυασμένη δράση πλοίων και αεροπλάνων.

Οι Αμερικανοί την έφαρμόσανε, πα-
ραλλαγμένη βέβαια, για την άμυνα
των άκτών τους. Κι' έχουν έγκα-
ταστήσει από χρόνια ένα άνθιλο-
βρυχιακό δίκτυο—όχι το καινούρ-
γιο που δοκιμάζουν τώρα, όπως εί-
παμε πιο πάνω. Το έχουν ονομάσει
συνήθιακά «Σχέδιο Ζ».

Τα υποβρύχια είναι καωδίων είναι
ποντισμένα στη θάλασσα, κατά μή-
κος των άμερικανικών άκτών.
Πάνω σ' αυτά, υπάρχουν κατά
διαστήματα ειδικά υδρόφωνα, υπο-
βρύχια έλασθή μικρόφωνα, έξαρε-
τικά εδαισθήτα. Αυτά δε θρικόουν
στο θυσθό, για να μην έπηρέα-
ζονται από τους θορύβους του, άλ-
λά σ' ένα προσεχτικό υπολογισμέ-
νο βάθος. (Στο βάθος αυτό άκρι-
θώς συγκεντρώνονται τα ήχητικά κύ-
ματα που διασχίζουν το νερό, κι'
έτσι ένισχύονται και μπορούν να
φθάσουν σε μεγάλες άποστάσεις,
σάν να περιούσαν μέσα από ένα σω-
λήνα).

Οι ήχοι που συλλαμβάνουν τα υ-
δρόφωνα, άφω ένισχύονται με ει-
δικές ηλεκτρικές συσκευές, μεταβι-
άζονται από τα καλώδια στους
σταθμούς έλέγχου. Τέτοιοι σταθμοί
είναι έγκαταστημένοι σε διάφορα
νησιά των άμερικανικών άκτών, στη
Νέα Γη, στις Βερμούδες, στις Δυ-
τικές Ινδίες, κλπ., κι' έχουν ειδη

πύ, όταν συναντήσουν ένα έμπόδιο,
άνατακλώνται, πάνω του και έ-
ναχρηζόντων πίσω. Μεκτείνοντας δε
αυτή την ήχηση, μπορεί ένας ειδη-
κός να άποραφή τι είναι αυτό το
έμπόδιο (υποβρύχιο ή όχι) και σε
ποιά άπόσταση θρικόεται.

Σ' αυτήν άκρίως την άρχή στη-
ρίζονται οι συσκευές «κόναρα», με
τις όποιες ήσαν έφοδιασμένα τα πο-
λεμικά σκάφη στο δεύτερο Παγκό-
σμιο Πόλεμο, για να προφύλασσά-
ται απ' τα υποβρύχια. Σήμερα, τα
πλοία του Αμερικανικού Ναυτικού
έχουν «κόναρα» με άκίνητα δράσεως
10 μιλίων και πάνω.

Αυτό άρκει, βέβαια, για τον έ-
λεγχό περιωρισμένων περιούων, π.χ.
ένος θαλάσσιου στενού, όχι όμως
και για την προστασία άκτών, μή-
κος χιλιάδων χιλιομέτρων.

Σε έφθηκαν λοιπόν οι Αμερικα-
νοί να αυξήσουν την άκίνητα δράσε-
ως του «κόναρα», κάνοντας πολύ με-
γαλύτερες τις διαστάσεις του και
γαλιότερη τα ήχητικά κύματά του.
Κι' έτσι καταστρώσανε το νέο «Σχέ-
διο Άρτεμις».

Σ' αυτό, τα ήχητικά μεγάφω-
να, που παράγουν τα ήχητικά κύ-
ματα, έχουν ύψος 15 μέτρων και
έβαρος 300 τόννων. Ο ηλεκτρισμός
που καταναλώνει καθένα απ' αυτά,
όχι έφτανε για να παράγη μια πόλη

Το ελικόπτερο—ρομπότ «Ντά-
βιν» είναι ένα νέο άνθρωποβρυχιακό
πλοίο. Προσθαλασσώνεται και έπαι-
ξάει τορπίλλες, μέσα στο νερό.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙ



— Σου χρωστάω τη ζωή μου, Κασίμ!... φώναξε ο πασάς.

ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΣ σταυροπόδι ο Κασίμ, εκεί στο υπαίθριο μαγαζί του, περιμένει πελάτες. Ο ήλιος ξερόθυγε τα καλντερίμια της Σταμπούλ. Στους άοιχους ισκιούς, που έβριγαν τα σπίατα, βοομερές συντροφίες από μαδόνιμους ζητιάνους, μάλλον για μια θεούλα, για να ξεπλύνουν να νικήση, ξανάρχιζε τις μάγες με καινούργιους παροξισμούς. Με τους πενιχρούς και ψωμιόλεους δηλαδή σκύλους, που πλημμύριζαν τα σοκάκια, ψάχνοντας για κόκαλα.

Ξαφνικά, στο βάθος του καλντεριμιού, ακούστηκε ένας διαβολικός θόρυβος. Ένα αφηνιασμένο αλόγο, ύπεροχης αραβικής οράσεως, καί με χουσοστόλιστα καλινάκια, ξεροβάλε τρέχοντας με καλπασμό. Ο καβαλλάρος, γαντζωμένος με απόγνωση από τη γαίτη και τυφλωμένος από τ' ανέμια του λυμένου σαρκίου του, πάσχιζε να συγκρατήσει το ξεροελαμένο αλόγο του.

— Αιάν!... Αιάν!... Αλλάχ, λητήσου τον! Ξεφώνισε ο Κασίμ, κουνώντας το χέρι του. Θά τον σκοτώσει τ' αλόγο του!...

Δεν είχε άλλα ο Κασίμ. "Αν ν' ήταν περασμένης ηλικίας, ωστόσο «έτλεγε» η καρδιά του. Πεταχτήκε απ' το σοφά και με το μαγαίρι στη χούφτα, βρέθηκε στο καλντεριμί, περιμένοντας με αγωνία. Κάτι το καταπληκτικό ήρωικό συνέβηκε τότε: Μ' ένα πήδημα ο Κασίμ βρέθηκε κολιμαμένος πάνω στον τράχηλο του αφηνιασμένου αλόγου. Αδιαφορώντας στα διαγώνια του και στο αμάς, που έβαφε το ξερό του μωράσσο, έβωσε το μα-

γαίρι στο λαρόγγι του αλόγου, σφαιρογυρίζοντας το μέσα στην πληγή!

Είκοσι βήματα πιο πέρα κ' αφού σβάρνισε τον καβαλλάρο και τον Κασίμ, το αλόγο σωριάστηκε τέλος στο καλντεριμί, ξεφώνοντας αιμά κ' άφρονες απ' το στόμα του. Μερικοί απ' τους κροαινωμένους θεατές της σκηνής αυτής, έτρεξαν ν' ανασηκώσουν τον καβαλλάρο, ενώ άλλοι ώδηγούσαν στο μαγαζί του, αιμόφυρο κ' αναίσθητο, τον άτυχο Κασίμ.

★

Πέρασαν άρκετες μέρες...

— Νά, αυτός είναι, πολυχρονωμένος μου πασά, ο άνθρωπος που ζητάς. Αυτός πεταχτηκε εκείνη την ημέρα κ' έβωσε το μαγαίρι στο λαίμον του αφηνιασμένου αλόγου σου!...

Αυτά τα λόγια τάλεγε ένα πρωί εκεί στο πολυσύχναστο αυτή την ώρα σοκάκι — και μπρος στο μαγαζί του Κασίμ — ένας ζητιάνος, που σπνριζόταν στα δεκαγίνια του. Κι' ο άνθρωπος στον όποιο τάλεγε, ήταν ένας γροαλέος πασάς με άσπρα γένεια, μεταξωτό σαρίκι και πλούσια βελουδένια ρούχα.

Ο Κασίμ, άτασχολημένος τη στιγμή εκείνη, να παζαρεύει μ' ένα πελάτη ένα μικρό και φτηνό γαλά, δεν πρόσεξε τη σκηνή αυτή. Κι' ο πασάς, βλέποντάς τον έτσι τυλιγμένο στους επιδέξιμους τών πληγών του, ψιθύρισε:

— Φτωχός άνθρωπος φαίνεται ο σωτήρας μου... Κι' έτσι, δόξα στον Αλλάχ, θα μωρέσω, με άθρονους παράδες να κάνω εύτυχισμένα τα γερατιά του!...

Ξαφνικά, και χωρίς γυρίσε μία στιγμή ο Κασίμ, αντικούστηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τον πασά. — Ο Λάζαρος ο Κουρδός!...

— Αλλάχ!... Ο πατέρας της Λεϊλά!... μωρούόρισε γερανόπληγτος ο πασάς, πιάνοντας τα γένεια του μ' άπελπισία. Πέρασαν μεριχές στιγμές, γεμάτες άμοιβαία αγωνία.

Γρεμιστήτε όλοι από δώ! φώναξε άγρια ο πασάς, οίχονοντας μία βλοσυρή ματιά στους περιεργούς, που μαζεύτηκαν ολόγυρα.

Ήταν πασίγνωστος, φαίνεται, και πανίγνωτος ο τρομερός αυτός μεγιστάνας, γιατί η διαταγή του εκτελέστηκε άμέσως απ' το πανικόβλητο πλήθος.

Κι' όταν πιά έμειναν οι δύο τους, ο πασάς πλησίασε τον άνανδο μωρούόρισε ο Κασίμ.

— Νά... Είμαι πραγματικά ο Λάζαρος ο Κουρδός!... Ο άλλοτε αρχιβασιβουζούκας κ' άγοστήρας καμακάνης (έπαρχος) του χωριού σου... Έλα, για χάρη του εύλογημένου Προφήτη μας, ξέχασε την εκείνη την εποχή, Κασίμ... Τώρα είμαι ο Λάζαρος Γιασίμ με πασά, βεζύρης όλων τών παλατιών του Σουλτάνου μας, παντοδύναμος και πλούσιος... Μοί-σσοσε τις προάλλες τη ζωή με ζίνδινο τις δικές σου... Έλα, Κασίμ... Πες μου τώρα τί άλλο μπορώ να κάνω για σένα, εκτός απ' τις γίμιες χουσές λίρες, που θα σου δώσω!...

Ανδ δάχρυα έλαμψαν στα μάτια του Κασίμ. Έπνιξε ένα αναφύλλητο, και με το σπαργαυό μαζωνών θλιβερών άναμνησεων, ζωγραφισμένο στη μορφή του, ψιθύρισε:

— Δε θέλω τίποτα από σένα, άρχοντά μου... Δε μου χρωστάς τίποτα.

— Σου χρωστάω τη ζωή μου, Κασίμ!... φώναξε ο πασάς.

— Ούτε αυτή μου τη χρωστάς!... συνέχισε βίαια ο Κασίμ. Δε σ' αναγνώρισα, όταν κινδύνευες, και γι' αυτό σ' έσωσα... Άν δεν άνεμει πάνω απ' τα άμωρτά σου μούτρα το σαρίκι σου, αν προλάβαινα να δώ ποιός ήσουν, ω, τότε... θ' άφηνα τ' αλόγο σου να σε κοιμιάσει... κα-ταράνη!...

Βαθύς πόνος ζωογραφιζόταν τότε στα πρόσωπά τους. Σε κάθε άλλη περίπτωση, ο Κασίμ θα πλήρωνε με το κεφάλι του την προσβολή του σ' αυτόν τον άγοντα. Πράγμα αλλόλοτο όμως. Έκείνος δε θυμωσε με τα μικρά λόγια του Κασίμ! "Γα-Γα πόνεσε... Δάγκωσε τα στεγνά του χείλη από τις τήψεις της συνειδήσεώς του και ψιθύρισε:

— "Ο,τι και νάγινε, Κασίμ, σου χρωστάω τη ζωή μου... "Η θες δεν ήθελες, είμαι όφειλέτης σου για πάντα... "Η πίστι μας με προστάζει να ξεληρώσω το χροστάσει να ξεληρώσω, ξέ-λό... "Όσο για τα περασμένα, ξέ-χασέ τα πιά... "Ήταν κιόμει να γίνον... Ξεχάσε τα, όπως τα ξε-χασα κ' εγώ!...

— Τα ξεχάσες, εσύ, σκύλε, μά πως να τα ξεχάσω εγώ, που ή-ταν σου και καμιά μου δεν ταν σπλάχνον μου και καμιά μου δεν ταν... ούρλιαξε έξαλλος ο Κασίμ. Μία και μονακίρη μού-μενε στον κόσμο, ύστερ' απ' το ξεληρώσιμα τών άλλων μου παι-διών... Αφαισώθηκα στην άνα-τομή της σάν πατέρας της, κ' έβγα τρυφερός σά μητέρα, όταν

έχασα, άργότερα, τη γυναίκα μου... Με άγογοντοπούλα του παρα-μυθιού έμοιαζε το γλυκό μου το κορίτσι... Την καμάρινα σάν το γαρούφαλλο στη γλάστρα και σάν τη δροσιά στα φύλλα του βασιλ-κού... Κι' ετοιμαζόμουν πιά να την παντρώσω μ' ένα γερό και τίμιο παλληκάρι, έλίζοντας κ' εγώ ν' άναγωνίζωμαι στον ίσιο της νε-ότητός τους και να γλυκάνω άρ-γότερα τα γερατιά μου με το νεανικό τους γέλιο... Μά άρνηρες εσύ, με τους άτιμους βασιβουζού-κους σου κ' έσπειρες στο χωριό μου τη συμφορά και το πένθος!...

Έκλαψε σάν παιδί, ο δύστι-χος πατέρας. Στήριξε το κεφάλι του άνάμεσα στις δύο παλάμες και το πανμένο του πρόσωπο ταρα-ζόταν κάθε τόσο από λυγμούς. — Νά, έφτασα εγώ τότε!... ψιθύρισε ο Γιασίμ με πασά. Έγώ με τους βασιβουζούκους μου... Έ-καψα σπία... Σκότωσα άνθρώ-πους... Πρόσφερα στα παλληκα-ρια μου ολόδροσες κοπέλλες... Και... χροάτησα για τον έαυτό μου τη δροσερώτερη κοπέλλα... Ήταν απ' όλες η πιο όμορφη... Ήταν το ωραιότερο μωμυάκι, η Λεϊ-λά σου!...

— Τη μάρανες όμως, σκύλε!... ούρλιαξε πάλι ο Κασίμ. Τη μά-ρανες με τη βοομερή πνοή σου και την έστειλες ξανά σε μένα, ύ-ταν χόρτασες τ' άραρισμένα καλ-λη της... Κι' εκείνη, μαργαρι-σμένη, ξεροζωμένη, τσαλαπατη-μένη, δεν άνθεξε... Ξεβύησε στην άγκαλιά μου, ύστερ' από λίγες μέ-ρες... Α! Καταραμένο ναίαι το χέρι μου, που σ' αυτό χρωστάς την άτιμη ζωή σου!...

Δάγκανε με λύσσα το πληγω-μένο απ' τις δαγκανές τ' αλόγου χέρι του ο Κασίμ. Και το ίδιο του το αίμα έβασε τώρα τα χεί-λη και τα δόντια του!... Άνατριχίλασε ο Λάζαρος Για-σίμ με πασά απ' τη φοιτή αυτή εικόνα κ' απ' τις κατρώες του Κασίμ, και μονομούρισε στο σωτήρα του!

— Τέτοια ζωή, κ' έτσι όπως μου τη χάρισε, δεν τη θέλω πιά... Ο Αλλάχ άς μάς συμπαθήσει και τους δύο!...

Και, τριβώντας το χουσοσκά-λιστο κοντόφαρδο χαντάκι απ' τη μέση του, τσιμπήσε στην κοιλιά του.

Είχε ξεφυρήσει πιά στο δρόμο, όταν τον άκούστησαν στο χορά-τι του, εκεί στο μεγάλο του, οι τρομαγμένοι περαστικοί, πούτρε-ξαν να τον συμμαζέουν αιμό-φυρο!...

Α. ΜΠΕΣΤΟΝ

©

**ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑΙ
ΤΟΥ ΠΥΓΜΑΧΟΥ ΡΟΜΠΙΝΣΟΝ**

Ο Άμερικανός πυγμάχος και τραγουδιστής Ραίη Ρομπινσον — που τον έχουν επωνομάσει «Ζαχα-ρη», για τα τρυφερά και περιπαθί-τραγουδία του — ζούσε τελευταία ένα μάτε εναντίον του Άγγλου πρωτοπυγμάχου Τέονο Ντόουιν, αλλά ταυτόχρονα έχασε τη γυναί-κα του Έντνα Μαίυ, την περί-σημη μαυρή με τα χρυσά μαλλιά, που τον άφησε για ν' άκολούθη-σαν άλλον. Ήταν παντρεμένοι από 14 χρόνια κ' ο υιός τους εί-ναι σήμερα 13 έτων. Το παιδί α-τό, μετά την έκδοσι του διαγώνι-ου, θα μείνι με τη μητέρα, όταν



ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΝΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ



ΟΙ προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 1 — 7 Νοεμβρίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΛΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Παρακολουθήστε με προσοχή, δι-τι συμβαίνει γύρω σας. Θά άποφύγετε έτσι μία δυσάρεστη έκπληξη. ★ Παρά το φα-νομενικό ενδιαφέρον, που παρουσιάζει, η πρότασι, που σάς γίνεται, πρέπει να μελετηθί προσεκτικά.	★ Τα άστρα επαναφέρουν τη γαλήνη στον αισθηματικό τομέα. Άφήστε να έκ-δηλωθούν έλεύθερα η άγάπη και το έν-διαφέρον σας για άγαπημένο πρόσωπο. Μη τού στερήτε τα τρυφερόλογα, που τόσο τώ εύχαριστούν. ★ Νέα φίλια.	★ Προσέξτε τώ φαγητό, για ν' ά-ποφύγετε στομαχικές ένοχλήσεις. Μη πίνετε νερό πριν από τώ γεύμα και κα-τά τη διάρκεια αυτού. ★ Φύλα και θι-βλια με φρικιαστικό περιεχόμενο άπει-λούν να διαταράξουν τόν ύπνο σας.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Περίοδος άναμνησης, κατά την όποια θά έχετε άναμνηστικές και ώφέλιμες για την ύγεια σας έπαφές, με πρόσω-πα σηματούμενα. ★ Αθέτησι υποσχέσεις θά σάς κάνη ν' αλλάξετε γνώμη, για πρόσωπο τού περιβάλλοντος.	★ Οι άστρικοί συνδυασμοί δεν είναι και τόσο έννοιοι για τόν έρωτα. Έχε-τε συμφώνον να φαήτε τις ημέρες αλ-λές συγκυρίες και κάπως μνητι-ρώδης. ★ Μη πιστεύετε όσα σάς λένε για άγαπημένο πρόσωπο.	★ Μία κούρα άποτοξινώσεως θά σάς άφελούσε πολύ. ★ Αύξήστε τις ώρες ύπνου και άναπαύσεως, για νά ξεκου-ράσετε τώ νευρικό σας σύστημα, από τώ όποιο έξαστάται άμεσα η καλή σας ύ-γεια. ★ Χρώμα σας τώ μπλέ.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Εύνοϊκές άστρικές έπιρροές αύξά-νουν τη δραστηριότητα σας και σάς προικίζουν με τόλη, που σάς έμπνέει να έκμεταλλευτήτε τις εύκαιρίες. ★ Συ-ζητήσεις γύρω από άσημαντο θέμα ίσως πάρουν σοδαρές διαστάσεις.	★ Οι μέρες θά κυλήσουν ήρεμα και χωρίς έκπληξεις, αν προσέξετε τά λόγια σας και κατορθώστε να διατηρήσετε την ψυχραιμία σας. ★ Είναι άνόητο να ζη-τάτε διαρκώς να παραδέχονται οι άλ-λοι πως έχετε πάντα δίκιο.	★ Προσέξτε τώ νεφρά σας. Άποφύ-γετε ό,τι θά μπορούσε τώ άπο τώ κρύο, για-τι μία ψύξι θά είχε όδυνήρες συνέπειες. Καθαρίζετε τα πίνοντας πότε-πότε μία φιάλη μεταλλικό νερό.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Μοναδική εύκαιρία, για να κάνετε μία έπίδειξι ικανοτήτων. ★ Έχετε συμ-φέρον να έμπνετε πρωί και να πηγαί-νε χωρίς στην έργασία σας. Θά σάς δοθί έτσι η εύκαιρία να άνακαλύψετε κάτι τώ έξαιρετικά ένδιαφέρον.	★ Σημαντικές μεταβολές θά σημειω-θούν στον αισθηματικό τομέα. Άποφύ-γετε έπιμελώς κάθε τι που θά μπορούσε να δυσανεστήτη πρόσωπα, που σάς πε-ριβάλλουν με την έκτίμησί τους. ★ Τα άστρα υποδησούν μία νέα κατάκτησι.	★ Λαιμοί και θρόγχοι είναι κατά την περίοδο αυτή τώ πιο εύαίσθητα σημεία τού οργανισμού. Άποφύγετε συνεπώς τώ παγωμένα ποτά και μη έκτίθεστε στο κρύο. ★ Τώ άπώγεμα τού Σάββατου κατάλληλο για άγορά λαχολών.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αύγουστου	★ Οι προσπάθειές σας θ' άποδώσουν κατά τις ημέρες αυτές λαμπρά άποτε-λέσματα. ★ Πρόσωπα νεώτερα σας θά σάς προσφέρουν πολύτιμη δόηδεια. ★ Μία νέα ιδέα θά κάνη πολύ καλή έντύ-πωσι. ★ Έκμεταλλευθήτε εύκαιρία.	★ Η περίοδος αυτή σάς έπιφυλάσσει χαρές και εύκαιρίες έκπληξης. ★ Θά συναντήσετε πρόσωπα, που θά σάς κα-ταστή με την τρυφερότητα, την ελπί-σθησι και την ευγένειά του. ★ Χαρού-μενες θραδίες με εύχάριστη συντροφία.	★ Σε περίπτωσι άδιάθεσις καταπο-λεμήστε τώ κοκό στην άρχή του και μη τώ άφήστε να πάρη χρονία μορφή. ★ Θά μετανιώσετε πικρά αν έξακολουθήστε να σπαταλάτε άσκοπα τις δυνάμεις σας. ★ Τυχερό τώ 13.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αύγουστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Κίνδυνος να χάσετε κάτι που θά σάς προέηνε μεγάλη στενωδρία. ★ Έχετε ύπ' όψι ότι η άπληστία σας έπι-φυλάσσει δυσάρεστες έκπληξεις. Πρέπει κατά την περίοδο αυτή οι άπαθήσεις σας να είναι περιωρισμένες και λογικές.	★ Η τύχη είναι με τώ μέρος σας και σάς δοηδί να σημειώσετε τις ημέρες αυτές έπιτυχίες που έκπληξουν άκόμα και σάς. ★ Προσέξτε όμως, γιατί ά-γαπημένο πρόσωπο δύσκολα θά συγχω-ρούσε μία άφηρημάδα σας.	★ Ο οργανισμός έχει ανάγκη από δυναμωτική τροφή και καθαρών άέρα. ★ Άποφύγετε κάθε έπιμέμεισι σέ διαπι-κτωδείς τρίτον. Άποφύγετε κίνδυνους να σάς τραυματίσουν. ★ Εύαίσθητα στο σκώτι έπιβάλλει άποχή από τρυπητά.
ΖΥΓΟΙ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Πρέπει να οργανώσετε την έργασία έπί νέων δάσεων, για ν' άποφύγετε την άπώλεια κόπου και χρόνου. ★ Κίνδυνος να χάσετε πολύτιμα έγγραφα άπώ άφη-ρημάδα σας. ★ Η άλληλογραφία θά παίξει σπουδαίο ρόλο.	★ Ο Άρης έπιβάδ δυσμενώς στο χα-ρακτήρα σας και αυτό έχει δυσάρεστο αντίκτυπο στον αισθηματικό τομέα. Άν δεν άποφύγετε την δέυτητα στις συζη-τήσεις κάποιος παλιός δεσμός θά ό-δηγήθι μοιραία στη ρήξι.	★ Τα πρώτα κρύα δεν πρέπει να σας κάνουν να διακόψετε την πρωινή γυμνα-στική, που άποδείχτηκε τόσο ώφέλιμη κατά τους θερινούς μήνες. ★ Στήθος και νεφρά έπιβάλλουν ν' άποφύγετε τώ ρεύματα ιδίως όταν είστε ιδρωμένους.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Η τύχη έξακολουθεί να σας εύ-νοη. Υπάρχει όστόσο κίνδυνος να θρεθίτε σε δύσκολη οικονομική θέσι, ύστερα από μία κακή διαχείριση και άπεριόκεπτα έξοδα. ★ Θά σάς δώσουν άπατήρις υποσχέσεις.	★ Πάψετε να κάνετε άγαπημένο πρό-σωπο να υποφέρει, άπώλως και μόνο έ-πειθί σας εύχαριστιέτε να έλπετε τώ μέγεθος της έξουσίας σας επάνω του. Μία από τις δοκιμές αυτές θά έχη πολύ δυσάρεστο τέλος.	★ Πόνος στις άφρώσεις, που όφειλον-ται σε ρευματικά αίτια, θά κάνουν τους άνω τών 50 χρόνων να μετανιώσουν έ-πειθί δεν άκούσαν τις συστάσεις τού γιατρού τους. ★ Μη κουράζετε τώ μάτι σας διαβάζοντας στο κρεβάτι.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Η έργασία σας έπιφυλάσσει τις ημέρες αυτές πολλές έκπληξεις, οι πε-ρισσότερες από τις όποιες θά είναι εύ-χάριστες. ★ Θά παρουσιαστούν άπρόδω-πτες δυσχέρειες, άλλ' η έπίδειξη της θά σας βοηθήσει να τις υπερπηθήσετε.	★ Παρουσιάζεται μοναδική εύκαι-ρία να σταθεροποιήσετε ένα αισθημα-τικό δεσμό ή να κερδίσετε τη συμπά-θεια προσώπου, που σάς έλκεται από καιρό. ★ Θά δεχθήτε δύο προ-σκήσεις για τώ Σάββατοκύριακο.	★ Μην κάνετε τίποτα, που θά μπο-ρούσε να προκαλέσει έρεσιμό τών νε-φρών και τού ήπατος. ★ Οι άνω τών 50 πρέπει να παρακολουθούν την πίεσι τους και να προφυλάζουν την καρδιά τους ά-πό ζυμής συγκινήσεις.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Με τη βοήθεια προσώπου τού ώ-ραίου φύλου θά υπορέσετε να φέρετε σε αίσιο πέρας κάποια έπίδειξι σας. ★ Ά-πρόβλεπτα έξοδα από πηγή, που δεν τά περιμένατε, θά θελωδίσουν τά οίκο-νομικά. ★ Εύχάριστη άλλαγή.	★ Τα άστρα σας ώδουν στην άπο-κρίση. Άν δεν αντίδρασετε, θά χάσετε την εύκαιρία να δοκιμάσετε μία μεγάλη χούρα. ★ Άφήστε την πρωτοβουλία σε άγαπημένο πρόσωπο. Θά τά καταφέρει καλύτερα από σας.	★ Η ύγεια παραμένει καλή, γιατί τά άστρα βοηθούν τόν οργανισμό ν' άν-τιδράσει κατά τών κινδύνων που τόν ά-πειλούν. Φροντίστε όμως να έξασφαλί-σετε τόν άφρον και ήρεμο ύπνο που σάς χρειάζεται. ★ Τυχερό τώ 2.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Θά παρουσιαστούν μερικές δυσχέ-ρειες, για τις όποιες θά έλθω σε ισίς ο ύπεύθυνος. ★ Άπροσδόκητα γεγονότα, που πρέπει ν' αντιμετωπισθούν ψυχραιμία και με θάρρος. ★ Καλοί φίλοι θά έρε-θούν στο πλευρό σας σε ώρα άνάγκης.	★ Προσπαθήστε να δήτε τώ πράγμα-τα από την εύχάριστη πλευρά τους και διαβάτε τις μαυρές ιδέες, που θά σας άσπασινούν τις ημέρες αυτές. ★ Τα άστρα αύξάνουν την εύαισθησι-α σας και όλα σας στενωχάρουν.	★ Ζάλες και πονοκέφαλοι, που θά έ-χουν κοροβιτικό χαρακτήρα. Πρέπει μά-λον ν' άποδοθούν σε μία υπερένταση ή ύπερκόπηση. ★ Μη χάσετε εύκαιρία να ξεφύγετε από τώ συντηρητικό περιβά-λλον και να θρεθίτε στην έξοχη.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Ο Ζεύς θά έπιφέρη άρισμένες με-ταβολές στον έπαγγελματικό τομέα. Η έργασία πρέπει πάντα να είναι φρονι-σμένη και εύσυνειδήτη. ★ Όσοι διαχει-ρίζονται χρήματα, άς προσέξουν σε ποι-όν τά δίνουν. ★ Έπιβάλλεται τάξις.	★ Οι άνύπαντροι θά κάνουν μία νέα γνωριμία, που θ' άναστατώσει τη ζωή τους και θά τους κάνη να γνωρίσουν μία δύη της ζωής, που τους ήταν ά-γνωστη μέχρι σήμερα. ★ Όλα φαίνον-ται τώρα ρόδινα.	★ Προσέξτε τώ φαγητό, γιατί τά έν-τερα παρουσιάζουν και πάλι μεγάλη εύαισθησι. ★ Τώ νευρικό σύστημα δεν πρέπει πιά να σας άπασχολή γιατί έα-ναβήκατε όριστικά την ισορροπία του. Διατηρήστε άμέλιτες τις ώρες ύπνου.



Ἀπὸ τὴν τρυφερὴ
ἀγκαλιὰ τῆς μανούλας,
στὰ μοσχοπλυμένα
χιονάτα σεντονάκια τοῦ



ROL *Μέ* **07**

ΡΟΥΧΑ ΧΙΟΝΑΤΑ — ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ

OFFSET - ΠΡΩΤΑ...

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ